Þeir ágiætu og andrijku

Psalma Flockar,

Ut af

Fæding, Pijnu og Upprisu vors DRottenns og HErra JEsu Christi;

Med Lærdoomsrijkre Textans Utskijringu,

Asamt

Psalmum ut af Hugvekium D. Iohannis Gerhardi, OG Viku Psalmum.

Seliast Almennt Innbundner, 30. Fiskum.

Prentader a Hoolum i Hialltadal,
Af Petre Jonssyne.
1780.

Psalm. 96. V. 1. 2.

Synged DRottne einn nijann Saung, Synged DRottne øll Verøllden.

Synged DRottne, Lofed hanns Nafn, Boded hañs Hialpræde Dag fra Dege.

Goodfws Lesare!

SO sem eg hefi fornumed, sijdann hier til Hoola Stools kom, ad Fyrre Partur þeirrar sijdarst þryckta Psalma Bookar, være allareidu uppgengenn, hvørn þo marger gyrnast; Þa hefe eg, til ad þiena mijnum Systkynum i DRottne, teked Prent-verked til Leigu, med Raade Stifts-Profastsens, Mag. Halfdans Einars Sonar, og upplagt enn aa ny þann Fyrra Part Psalma Book-

frægnar. Einasta er þess ad geta, ad hér eru undannfellder, Psalmar Sr. Sigurdar Ions Sonar, ad Prestshoolum, af Daglegre Idkun Gudrækneñar, so sem þeir eru ei af Almenninge brwkader; Enn i þeirra Stad eru nu innsetter Viku Psalmar, under fǫgrum og lystelegum Tonum, sem ei eru fyrr at Prent wtgengner, og vona ad Guds Bǫrnum og hanns Elskendum, verde til eins þægelegra Nota, þad þeirra Saalubiœlp aahrærer.

Vird nu þetta, Goodfws Lesare! epter þvi sem meint er, af þijnum einlægum Broodur, og Samarfa Naadareñar i Christo, sem ætijd vil finnast, þinn, minn elskulege Brooder!

Einlægur og Þenustu reidubweñ
Elskare

Hoolum i Hiallta-D.
þañ 7. Febr. 1780.
Ion Arna Son.
p. t. Hoola St. Oeconomus.

Psalmar wt af Fædingar Historiu vors Drottins JEsu Christi.

I. Psalmur.

Um Skatt-Skriftena.

Ton, Allfagurt Lioos oss byrtest brædt, etc.

UPpliptu Saal mijn eina Stund, Augum Trwar vid JEsu Fund, laattu blessadan Barndoom hans, Bernsku fæda þijns innra Manns.

Mijnu samfara Maale sie, Mannvits Kraptar og Skinseme: Andleg Naadar Uppsprettan þijn, qwarte, O Drottenn! Twngu mijn.

Audmiwklega i Anda nu, eg vil Hugleida, minn JEsu, Fædingu þijna og Framferdid, Saafræde mijnu veittu Lid,

O! Hvad skyllde eg aumur hier, ihugad gieta so sem ber, Almættes Verkenn undarlig? Ofærann tu þess reikna eg mig.

Hvorsu kann Dijrdar Dæsemd þaa, daudlegur Madur skyniad faa, sem yfirgengur ofliijtenn, Engla og Manna Skilningenn?

Hialf-Verk er allt af Holldi giort, Heimsku blandad og einkis verdt, Andans Fullkomnun er til

Sanns, Ogrijpanlegi Þænka Manns.

Vid skulum, Saal mijn, Sinne og Hug, svala med Krapte og nyum Dug, vid Forþienustu Fylling þaa, sem Fæding JEsu verka maa.

Ungdooms vanmættugt Edle var, allra Mañ, og dugde ei par: JJEsu Ungdooms Edle þo, Eilijf Guddoomsens Fylling bioo.

Hvert gieta Þænkar Hiarta-Ranns, hærra floged eins syndugs Manns, enn ad grunda med Þhugun, alvijsa DRottens Raadstofun?

Engenn Saafa mæ ædre faast, ad þvi skyllder, mijn Saala, daast, helldur enn einn ad eignast þann, sem alla Hlute veita kann.

Læt eg þvi, JESU, Maaled mitt, minnast framar æ Nafned þitt: Aformed bæde og Ord, enn mijn, adstode blessud Giædskan þijn.

TEXTENN.

Utgieck pad Bod frá Augusto, allur Heimur uñ Lønd og Sioo, skyllde lata Skattskrifa sig: Skickun þesse var Tignarlig.

Þetta so fenge Framgaang þar, ferdadest skioott sem bwenn var, sierhvør til Borgar sinnar þaa, settu Løgmaale Hlijdne tiaa.

Allt til þess Schilo auglijsist, aatte hiaa Judum (þad er vijst), Velldes Sprotenn ad vera kyrr, vitnade Jacob uñ þad fyrr.

Kom

Kom nu Uppfylling Tijmans tied, took þvi ad nælgast Hiälpræded, Gydinga Lijdur greid vann, Gialld og Skatt under Keysarann.

J Adams Falle urdum vier, Eilijfum Dauda Skattgyllder, Logmæled þessu lijsa vann, lagde Bolvan æ Syndarann.

Allur Heimurenn ætte þvi, alldrei ad verda Skullda frij, nema ef einhver giæte greidt, Giallded Daudans og Bolvan eydt.

Undergeckst JEsus Oked þad, ollum Heimenum Vægdar bad, Hlijdnennar Skylldur Gude gallt, gaf sig til þess ad borga allt.

Lijt þu, mijn Sæl, þæ sætu Nad, siælfkrafa uppþenkte DRottens Rad, hann sem alldrei Guds Boderd braut, Bolvan uppæ sig taka hlaut.

Lijtillæckade siælfann sig, Sonur Guds JEsus fyrer mig, Natturu Hroka næmann minn, noogu borgade hanns Audmyktiñ.

Fliootlega Joseph ferdast tied, Festar-Kvinnu þungadre med, Bethlehem Davids Borgar til, Bodum Keysarans giördu Skil.

Hlijdne þacknæmast Offur er, athuga, Sæl mijn, byriar þier, Skipun og Vilia Skaparans, skicka þier epter Bodum hañs.

Giættu og þess ad Gud er sæ, Gude stiftade Jordu æ, eru þad Drottens Umbods-Menn, eiga ad skipa Riettindenn.

Audmiwklega þeim hlijd og heyr, halld þig vid þad sem biooda þeir, Vallded Tignarlegt Gud þeim gaf, goodum Launum ei drag þu af.

Sua sem ad Yfirvallde vill, veita Oþock og Giolldenn ill, Bakspyrner moote Broddunum, burtskwfar DRottens Setningum.

Ef þu Hlijdnenne offra villt, Yfirbodnum, sem vel er skylldt, þægasta Gude Gialld er þad, med Goodu verdur umbunad.

Vöku-Menn þesser Velferd Lands, vaka yfir og Saalu Manns, vakande þeirra Villa gior, vaka laat DRottens Otta i þier.

Ecke er Giof hoott eiger þu, Yfirmonnum ad tolla nu, Þacklaatann Vilia greid og giallt, Gude fyrer hanns Laaned allt.

Eg vil, minn JEsu, holla hier, Hlijdne og Audmykt giallda þier, vyrdstu ad laata Vilian minn, verda i Gude fullkominn! Amen.

2. Psalmur.

Um Fædingu Christi og Reisana.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

MEdann dvaldest i Davids Stad, dijrust Maria, so bar ad, Frumgietenn fædde Svein, Reifum vafde hijr og hrein, Hermer þannenn Ritningar Grein.

Hugleid þu, Saal mijn, HErranns Raad, hier um var laungu fyrerspaad, Bethlehem Sveinnenn sia

sa, koma skyllde frægur fraa, sem Foolke Drottens stioornade hiaa.

Alldrei hefur fraa Upphafi, afbrugded Drottens Trwfesti, saũordur alltijd er: Verde þvi hañs Vilie aa mier, Vonen Blessun færer med sier.

Tijme Mariu tiedur var, Tijme Mannkynsins Frelsunar, aasettur Eilijfd fraa; Þu skallt, Saal mijn, þar ad gaa, þier nam Drottenn Tijmañ ad liaa.

Attu ad brwka eins og sie, Avaxtar Goz og Leygu-Fe, sem Herrañ heimtar af þier, leingia og stytta ecke er, epterlaated Mannenum hier.

Er þad Drottens, eñ ecke þitt, Eignar-Valld-ed hann brwkar sitt, vertu ei varbwiñ, Vitiunar-Tijma þecktu þinn, þacka DRottne Velgiorning sinn.

Þenktu og lijka um þad eitt, ecke er neinum Mañe veitt, vors Guds ad vita Tijd, i Audmykt Trwar aarla og sijd, epter henne Þolgoodur bijd.

Trwfaste Gud, þaa Tijme er þiñ, Tijmañ laat eiñeñ vera minn, ad taka Myskun moot, og unna þier af Elsku-Root, audsynande Þacklætes Hoot.

Frelsarenn laattu Fæding þijn, fæda daglega i Hiarta mijn, Yndunar Avoxt þañ, ad endurfædest iñre Mañ, aa Orde DRottens forsorgest hañ.

Frumburd Syndanna Satan fyrst, sialfur fædde þaa metnadist, og Skaparans Skickun braut, Adam Bolvan af þvi hlaut, Andar Bann og Kvalanna Þraut.

Ertu Frumburdur ordenn nu, eiliifrar Nad-
ar, minn JEsu, heilagre Holldgani, Adam Bl-
essun beid af þvi, bætteft Ræd hans aptur a ny.

Þu sem riettlæatur riiker einn, Reifum klædd-
est sem ungur Sveinn, þess vegna eg þenke nu, um
Audmykt þijna, O! JEsu, eykur Glede Hiart-
anu sw.

O! Hvad margt Synda Afkvæmid, aled hef
eg og leiked vid, reifad i Briooste betst, holldlega
Þanka þar vid fest, þad var Sælar Fordiorf-
un verst.

Enn þinn blessade Ungdoomur, alleina klar og
heilagur, mijns Ungdooms Brek og Brest, afmæ-
de hreint so ecke siest, er þad Sælar Farsælden mest

Liifs Avøxt þennann lifanda, lagde i
Jøtu Maria, mirkann gaf Mioolkur
Smeck, af þvi hun æ ædra Beck, eckert
Rwm hia Giestunum fieck.

Hvar var þa JEsu Heidur þinn, hvar var þijn
eiliif Kongs Tigninn, dulenn um Myrkra Mund,
ad þu feckst ei eina Stund, annad Rwm nie vær-
are Blund?

Wijst hafder þu oll Riikdooms Ræd, riikian-
de yfir Himne og Lad, allt fra eiliifre Tijd, enn
hia þijnum eigenn Lijd, ecke gafst þier Vidtakann
blijd.

Þoott ad Framande fædest þu, Forsman og
Læging bijdst þier nu, Virdingar missa matt, i
Flijkum vafinn fyrstu Natt, hia Fienadenum

Svefn

Svefn-Værder catt.

Framande kom eg hiingad hier, Heimurenn Bwstad veitte mier, fagrann enn fallvalltann, aptur skilja ma vid hann, eins og snaudur Vegferda Mann.

Veit eg Lausnare lifer minn, leider hann mig umm siider inn, i sannhelgra Samfelag, hvar eg eiliisann Hviilldar-Dag, hafa mun og Gladværdar Hag.

Hier þegar Verolld hreckialig, herbergia vill ei lengur mig, jeg bid þig, JEsu kiær, leide mig þiin Liiknenn skiær, loks i Diirdar Tialldbwder þær!

3. Psalmur.

Umm Bodskap Engelsins til Fiarhyrdaranna.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sal.

GUDspialla Mann þess gietur vel, good-er vøktu umm Nattar Þel, Hyrdarar sama Hieradei, Hiørdena geymdu wte frij, lioomande Engill liet sig sia, Leyptran Guds skein i kriingum þa, ad þeim ried miklum Otta sla.

Engellenn mæla vid þa vann: Vered ei hrædder, sagde hann, ydur til Eyrna eg [illegible] ijdann ber, Bodskap þann øllu Foolke [illegible], Endurlausnarenn er i Dag, ydur fæddur med Glede Hag, Davids Borg fieck þad Luckulag.

Ma og vera til Merkes þad, munud

þier finna i greindum Stad, Reifunum vafid Barned berst, Blundenn hefur i Stalle fest: Hugleida Sæl mijn byriar bert, Bodskapar þeß niotande ert, þar fyrer jafnan þacklæt vert.

Eins og Vatns-Strauma Uppsprettan, Ondu Daudþyrstre, svala kan, Glede Bodskapur Fiarlægad fra, færeada Sæl eins hugga mæ: J. JEsu Fæding ein hier sieft, uppsprotten Svala Lynden best, aumann Syndara hun fær hrest.

Under Rænglætes Oke hlaut, allt Mannkyn lijda særa Þraut, Obærelega sw Anaud var, orkade Straffs og Hegningar, orinagnast Sælenn af þvi ried, angrud Samvitska fylgde med, Bolfan Logmalsins grætte Gied.

En JEsus sine Elsku af, opnade DRottens Nadar Haf, fram til alls Mannkyns flutu þar, Foßarner Endurnæringar, Sæluñe er þvi Svolun skied, scfadest Hiartans Angred med, Bleßunenn allra gladde Gied.

Þegar Samvitskan mædest mijn, og Minning Glæpana eykur Pijn, JEsus þijn Nadar liwfust Lynd, lijfge mig auma Skepnukynd, Sæt mijna læt þann Fognud sa, sem færde Englenn Jordu a, Gledennar Næring giefst mier þa.

Hier nærst giore eg ad þenkia um þar, þegar ad Adam fallen var, med Angist stoorre wt a Braut, af Alldingardenum rekast hlaut, ei mætte Lijfsins eta af Tre, Engla Vardhalld þad bannade, sem Vegenn þangad vaktade.

Aptr

Aptur a moote opnast hier, Jñgangur beinn til Lijffins mier, Engell þañ Bodskap bar til sañs, Braut sie lidug til Himna = Rañs, Hyrdurum Vegeñ vijsar heim, vid skulum, Sal mijn, fylgia þeim, burt fra Veralldar Synda Seim.

Ertu, JEsu, þad edla Trie, Avexte Lijffins fær=ande, dævænt sprotted af Davids Root, dijrmæt Salnaña Heilsuboot, lattu þvi blessud Blodeñ þijn, breidast wt yfir Sareñ mijn, Andar Mein=semdenn oll þa dvijn.

Nær sem ad sterkur stofnast hier, Stormur gudlegrar Reide mier, i þijnum Skugga Skad=laus þa, Skiools og Hæles eg leita ma, vakna og sofna vil eg þar, verdur ei neitt til Skielfingar, Salena ecke sakar par.

Ef ad mig sturlar Angurs = Pijn, upp vil eg standa og leita þijn, andleg Hugsvolun epkst mier þa, i Ordenu nær þig fiña ma, Drottens Myst=unar Braud = Hws ber, blessada Lijffins Fædu mier, þetta mijn Salar Audlegd er.

Vijst er ei noog þo vake a Jord, vesællra Dr=ottens Barna Hiord, utañ þu hafer a þeim nu, Augu vakande, miñ JEsu; Salen Voku=Noott hallde hreiñ, heidrande þig a alla Grein, þad sie mijn Hiartans Unun ein, Ameñ.

4. Psalmur.

Uñ Lof = Saung Englanna.

Ton, O JEsu Elsku hreinn.

Himnesker Herskarar, hier epter, so til bar, Englenum asamt þar, uppboofu Radderrnar:

Dijrd Gude tijdt i tie, tiæst i Hædenne, Fridur á Folldu sie, Foolke goodur Vilie.

Þacklæta synde sig, Sveit Engla Tignarlig, uppvekia a þad mig, athuga Sæl mijn þig.

Vera ei niñe mæt, mæta Dijrd Gude ætt, offra a allann Hætt, i Anda, Dag sem Nætt.

Jørd, Sioor og Himna Her, Heims allar Tegunder, Dijrd Guds og Hætign hier, herma daglega þier.

Alldrei so aumur Mann, Augunum reña kañ, ad mege ei merkia hañ, Mætt D Rottens fræ-bærann.

Ord Guds ef Athugar, med Augum Trwar-eñar, sied gietur Sælen þar, Sætleik hanns Mijskunar.

O asamleg Dijrden þier, D Rottenn alleina ber, enn Blygdun aumum mier, i øllu tilheyrer.

Eg sæ og einnenn sied, ad Engla Sveit boda tied, Frid a Jørd, gladvært Gied, og gooda Velþocknan med.

Adam Frid af sier braut, Ovingan Guds þvi hlaut, enn D Rottens Astar Skaut, aptur linade Þraut.

Ellijfann Frid oss fann, frelsade Syndarañ,

Son-

Soneñ hœa senda vañ, saklausañ Gud og Mann.
Allt er þvi Boled bætt, vid blijdañ Gud Mañ-kyn sætt, hañs Fridar Merked mært, Mein sær i burtu rætt.
Ofridur engeñ ma, Elskuñe O Rottens fra, skilia, nie hvijnga þa, er Þeñañ Frid treysta a.
Allt er oss veitt i Vil, vantar ei neitt þar til, JEsu þiñ Astar Jl, alldrei fyrer oss dyl.
Vier hofum fenged Frid, Fridar Hofdingiañ vid, Synda Boot, Sœlar Grid, og Sæluñar Athvarfid.
Oss hefur afrekad, eilijfann Grida-Stad, Guds Nœdar Þeler þad, þess Trwen nijtur ad.
Nœdar Stooll ordeñ er, eingieteñ Son Guds hier, hañs Skugge hlijfer mier, hvad sem til Meina ber.
Rate eg Angist i, Otraudur þangad fly, JEsu, þijn Nœd a ny, nemur burt Sorgar Sky.
Og þegar Oroolig, angrar Samvitskañ mig, Trwar-Hond helldur sig, Herra miñ fast vid þig.
Andlegann Frid eg fiñ, Fridtillest Huguriñ, Hiarta Sœlu og Siñ, sedur Guds Myskuñiñ.
Þegar Guds Grimdar Hrijd, geysade harla strijd, med Floodenu fordum Tijd, og fargade ollum Lijd
Til Fridar fieckst ei par, fannst Merke Reideñar, Vatnsflooded þegar þar, til Þurdar genged var.
Sættmaals Teikn sette þa, sialfur Gud Himnum

num ꝏ, blijda ried Blessan tiꝏ, sem bregdast alldrei mꝏ.

Þegar Gud villde vid, vora Sꝏl binda Frid, burt frꝏ hans hægre Hlid, Hiꝏlpræd er wtgenaid.

Sꝏttmꝏlann samde vel, Son Guds Emanuel, hanns blessad Blijdu‑Þel, bæter oll Rauna Jel.

Goodvilia þennann þinn, þacka eg, JEsu minn, vertu i sierhvert Sinn, Sꝏlunne velkominn! Amen.

5. Psalmur.

Um Reisu‑Fiarhyrdaranna til Bethlehem.

Ton, Ef Gud er oss ei sialfur hiꝏ, etc.

ÞEgar ad Engla Sylking frijd, foor til Himens af Grundu, Hiardar Sveinar ꝏ sꝏmu Tijd, sꝏgdu med gladre Lundu: Til Bethlehem skulum gaanga greidt, og gaumgiæfa DRottenns Verked eitt, Ferdbwner strax ad Stundu.

Sem þeir koma i sagdann Stad, so vill Ritningenn greina, fundu allt eins og Engill kvad, Ungbarn og Meyu hreina, HErrans Dꝏsemdum hermdu frꝏ, hverier sem frettu Sꝏgu þꝏ, Tilburd þann undrast eina.

Vilier þu Sꝏl mijn Anda i, Endurlausnarañ skoda,

skoda, Trwar Honden fyrst þreise a þvi, þier sem DRottens Ord boda, Gaumgiæfne betre enn Offur er, Efasemd taktu burt fra þier, sijdst kann þig sw ad stoda.

Ef ad Vantrwen sinur fyrst, Filsne i Hiarta Manne, hlotnast þier ecke ad horfa a Christ, Hollded trwe eg þad banne, medan i Syndum situr kyr, seint munu opnast Nadar Dyr, rangræadum innra Manne.

Þegar JEsum ei funded fær, fyrer sier Trwen veika, grunda betur og gack þu nær, Guds Orde og hanns Sannleika, i þvi Lioosi þu lijta matt, Lausnara þinn og skoda bratt, so munt þu sijdur skeika.

Dapur er Salar Sioonen mijn, Syndanna hulenn Glyum, utann, minn JEsu, Orden þijn, audge mig Smyrslum nyum, Nyd-þeim mijn Trwar Augu a, Elskann þijn good mier hrinde fra, Vantrwar Villu-Skyum.

Byrtu Israels Foolke fieck, fagur Elld-Stoolpe umm Nætur, eitt Sky a Dagenn undanngeck, a þvi hofdu þeir Giætur, Ohulta Leid þeim vijsa vann, i Ville-Morku Tijma þann, DRottenn Myskunar mætur.

Vond Epterdæme og Illsku Sky, undann Guds Vormum ganga, afvega leidast opt af þvi, umm Eydemorku langa, Syndernar villa Sioo-ner þeim, finna ofmiog umm þennann Heim, sem vijsar a Vegenn ranga.

Elld-Stoolpinn þinna Orda mier, O JEsu! lijsi i He:me, þegar eg villtur velkest hier, so Vegenum alldrei gleyme; edur a haalum Hreckia Stig, sem Hollded leggur fyrer mig, i Þvermoodsku Þoku sveime.

Þitt liwsa Ord er Lampe vijst, og Lioos a Vege mijnum, þegar mier Byrtann þesse bijdst, med þijdum Geislum sijnum, upplioomast Saal og Sinned kallt, Syndanna Myrkur hverfur allt, af blessudum Biartleik þijnum.

Undradest Foolked Fregner þær, sem Fiar-Hyrdarar baaru, Guds Ord Maria good og skiær, geymde i Hiarta klaaru; Nær sem eg þenañ Fiarsiood finn, fagnar og leysist Hugur minn, af Eymdanna Angre saaru.

Margt þo undarlegt, Saal mijn sie, fyrer Sioonum Trwareñar, Dandsemder Guds ei draga i Hlie med Þul Faavitsku þiñar, holldlegann Skilning helldur gef, Hlijdnenne faangenn utañ Ef, O Drottenn kresst Dijrdar sinnar.

Siaa til þu hafer i Hiarta fest, Hiaalpraedes Orded blijda, laattu þier vera i Miñe mest, Myskunsemd O Drottens þijda, Rettlætes Soolen sañarlig, syndugra Lijking klædde sig, til Endurlausnar Lijdā.

Gef þu, JEsu, i Gieded mitt, Giædskunnar Lioosid biarta, O! ad eg fenge Orded þitt, iñrætt i mijnu Hiarta, so ad eg mege um ellijf Ar, af öllum Syndum hreinn og klaar, i Lijfsins Lioo-

ma skarta! Amen.

6. Psalmur.

Um̄ Heimreysu Hyrdaranna og þeirra Packlæte.

Ton, Kom Ande Heilage.

Hyrdarar hielldu brætt, heim med Føgnude, swongu og herindu hætt, hærsta Lof Gude.

Sem Giædsku sina þar, siaa liet og heyra. Hier Saal mijn hlijd uppaa, med Hugskots Eyra.

Fedrunum fordum Tijd, Fyrirheit skiedu, sem nu Fagnadar frijd, fram̄koma riedu.

Laangade leinge Þiood, ad lifa næde, Tijdinđinn Glede good, og Guds Hiaalpræde.

Eins Kongar og Spaamenn, ætlndu mundu, med Augum sinum senn, siaa þaa Nijlundu.

Enn feingu ecke þo, ad siaa Christs Dagenn, af þvi Gud undanndroo, þann Audnu Hagenn.

Dijrdar=Raad Drottens þad, dult var Hofdingium, enn nu opinnberad, aumum Smælingium.

Allmiog Abraham vijst, epterlaangade, ad siaa mætte Son̄ Guds Christ, og saa med Fagnade.

J Trunne vænta vann, Visku Guds Orda, vid þad Traust villde hann, Voning skorda.

Hoog=

Hoogværd og Þelid þijdt, þocknast Guds Hiarta, Liwflætis Bragdid blijdt, betst kañ ad ſkarta.
Enn dramblaatt Hiarta hann, hatar œ Jordu, og stundum straffa vann, med Strijde hordu.
Af þvi ad utvaled, Aumingiann hefur, og Hefdar Hœsæted, hoogværum gefur.
J Læging Lausnarenn, liet sig hier finna, ei vill hanns Audmijktenn, Oflæte sinna.
Raunar nu rættest frood, Ritning Spœdooma, ad sœtækum giefenn good, Gudspiollenn hlioma.
Hyrdarar hier vid þvi, helldst kannast nœdu, trwader Audmijkt i, ad slijku gœdu.
Gladværer greiddu œ moot, Gude Þacklæte, af innra Manns Elsku Root, og Andans Kiæte.
Guds Hwse geingenn frœ, giæt þess mijn Sœla, til Ordsens þeinktu þœ, og þess Leindar-Mœla.
Hvad sem þu heyrder þar, Hiarta þitt geyme, leita Guds Losdijrdar, lastvar i Heime.
Utbijttu einnenn þœ, Ordum Guds sonnum, hvorium sem heyra mœ, Hiwum og Grønnum.
Sem annad edla Trie, i Blooma stande, andlega Avexte, af sier fœdande.
Pund Guds ei mœttu Mann, i Molldu grafa, af þvi vill allann hann, Abatann hafa.
HErrans Ord heitir þvi, Hveiti-Sœd rietta, sem Guds Barna Brioste i, best œ ad spretta.
Og færa Avoxt þann, sem alldrei rotne, þinne

Sal þarflegann, packnæmann DRottne.
Uppskera þa munt þu, þad Dijrdar Lijfed, sem endar Eymder nu, og Rauna Kijfed.
Liootum Heimleiddur fra, til Liooßens Vista, sem Gude sialfum hia, sijdan munt gista.
O Gud! Þad unn þu mier, um Eilijfd hliota, og medann mædest hier, Myskunar niota, AMEN.

7. Psalmur.

Um Umskurn Christi.

Ton, Tunga mijn af Hiarta hliode.

ÞTTA Døgum epter þetta, Umskurn lijda skyllde Sveinn, og sitt Nafned ødlast rietta, epter þvi sem mællte einn, Engell fordum, i þeim Ordum, er til Meyar bodade hreinn.

Hanns var JESUS Nafned nijta, nefndt a þeirre Stundunne; Þeßa ma hreina Þijding lijta, þad er Manna Frelsare, sem Meinenn bæter, giorla grætter, Guds Utvalldra a Jordunne.

Eg vil, Sal mijn, Umskurn skara, yfervega Lausnarans, og mæla um hennar Merking klara, medur Lærdoom Sannleikans, innre Krapta i mier skapta, eble bleßud Naaden hanns.

Allt var Holld af Bloode bored, banvænt, spiallad, einkis verdt, i Illsku Forhwd Ovmskored,

Ordid Guds þad siinir bert, med Vondsku Hootum, Lifnad liootum, Logmaal broted hafde þvert.

Þessa Bolvan bijsna stranga, bar æ Herdum JEsus minn, þegar Pijnu Prauta langa, þolde af Gude forlaatinn, og þad Banned ort med Sanne, undergeckst i þetta sinn.

Hañs var Saal og Hollded bæde, hreint af Lijtum, fleckad sijdst, enn mijns er Edlis saurugt Sæde, Syndum þakid, bolvad vijst, nema eg hliooti, og nijtrar niooti, Naadar Guds fyrir J:sum Christ.

Hañ wt sijnu hellte Bloode, hier med Uñskurn Lijkamans, so i þvi mætte eg frijdu Floode, saaga Bwstad Hiarta-Rañs, og Forhwd Lasta, fraa mier kasta, sem fleckar Skrwdann iñra Manns.

Oumskored hef eg Hiarta, Huxun ranga gelme bar, og Lijkamans alla Parta, sem æfa kuña Syndernar, JESU mæte, giefeg giæte, greidt minn Hag til Betrunar.

Hvor sem Umskurn hliioota naade, hann var skylldur Logmaaled, upp ad fylla allt aa Laade, sem wtkrafde Guds Riettlæted, og saa Vande, Omælande, Ognar Straffed lagde vid.

Ert þu komenn upp ad fylla, allt Logmaaled, JEsu minn, og þann bera Angurs Kvilla, sem atti ad lijda Syndarinn, vafenn Meinum, i þier einum, Endurlausn og Hiaalp eg finn.

Sitt Riettlætis klaara Klæde, Christur hefur þier, Saal mijn, lient, uñskorenn og skijrdur bæde, Skriftenn þetta fær oss kient, so giæfi adskilia,

Gud-

Guddooms Vilia, um̃ gamla og nija Testament.

Adams gamla Edled rotna, ætte ad merkia Forhwdinn, sem i oss giorer dærleg drottna, med diarfann Vondsku Krapteun sinn, Holldsins blinda, Saureñ Synda, signud hreinsar Vatns-Lauginn.

Þa Moyses Guds Madurenn hreine, munde ei Bodord Umskurnar, Zippora hans Son med Steine, sialf Obeden sliott umskar, og Mann sinn blijda, Brwdurenn þijda, Blood-Brwdguma nefnde þar.

Lætur Drottenn Logmals Steina, Lasta Forhwd sniida af, enn JEsu miwkust Millden eina, M'nning hennar diwpt i Haf, nidursleigir, sinnst hun eigi, Forþienustan hans þad gaf.

Blood-Brwdgumenn ert þu ædstur, ordenn JEsu Christnennar, þinnar Nædar Geislenn glærstur, giefe mier Liooßed þeckingar, so Veg þinn rate, eñ vondum glate, Verkum gomlu Forhwdar, Amen.

8. Psalmur.

Um̃ Nafned J E S U S.

Ton, Konung David sem kiende.

MJN Saala merk eñ fremur, mætast Nafn Lausnarans, hvar af oll Huggun kiemur, hrelldum Manne til Sanns, minstu Mynkunar hans, Frelsare sws hann heiter, Frelsun Guds

Bornum veiter, fraa Eymdum Andar Bañs.

Hugsvølun, Heilsa, Lijfed, Hiaalp og Endurlausñ frij, nemur burt Nauda Kijfed, nefnest hañ J E S U S þvi, ræder so Ritning nij, J E S U S aa Jordu borenn, J E S U S særdur umskorenn, J E S U S allt øllum i.

Nær sem eg nææ ad ræda, um̃ Nafned Skijrnar mitt, Ondu vill Angred mæda, Athæfe þecker sitt, þvi rosed hefe eg hitt, sem Gud mier heited hafde, hvort þo Skijrnenn wtkrafde, giefmier þad Christe kvitt.

Nær sem eg nææ ad tala, um̃ Nafned JESU þitt, Ondunne Ord Guds svala, uppliooomast Hiarta mitt, af þvi eg hreppe hitt, sem Gud mier heited hafde, hvørs þo Skylldan ei krafde, allt giefur Christur kvitt.

Alldrei hier einusinne, uppbyria, Saal mijn þu, Verk þitt wte eda inne, athuga þetta nu, nema i Nafne J E S U, um̃ Adstod aadur bidier, vid Ord Guds Trwnā stidier, bregdist ei Breitne sw.

A Kvolldenn, minnst þess, Madur, maatt þu ei sofna syr, ei helldur uppvaknadur, wtgaanga um̃ Hwsens Dyr, aadur en̄ andvarpir, til Guds med Orde einu, i J E S U Nafne hreinu, eg bid þar adgiætir.

Lijkamañ so ei sedier, ad Saalenn hwngrud sie, nie Hollded giaalijst gledier, med glislegu Sælgiæte, i J E S U Nææar Nafne, þier epter Þørfsum nijter, þad sem Drottenn wtbijter, af sijnu

Or

Orlæte.

Athugaverdt er annad, i þijns Lijfernes Sid, hier er berlega bañad, ad brwka JESU Nafnid, Hiegooma = Hialed vid, ad Parfleysu sijdst skal t sveria, þo satt Mæl hafer ad veria, þad sie þinn Mæte og Mid.

Atijd kann illa skarta, æ Twngu og Vorum hier, Nafned Spikarans svarta, slijkt Christnum fordast ber, Blóot illt og Bolfed hier, blijdre Guds Blessan sneider, med Bolfan Sælu deyd=er, og Afellis aflar sier.

Nær sem mig Kvelling kremur, Kross edur Angurs Præ, JEsu Christi mier kiemur, kiært Nafn i Huga þæ, mig Gud þar miñu æ, til hañs Miskunar mæne, mæddur, tæraft, græthæne, Traust hef eg allt þar æ.

Midt æ Medlætis Stundu, Mootgæangur þegar dvijn, jeg bid þig jafnañ mundu, JEsu Nafn, Sæla mijn, set fyrer Siooner þijn, Guds Son i Fætækt fæddann, fæmijtum Reifum klæddann, Hormung hladenn og Pijn.

Þitt Hiartans Andvarp eina, med Audmijkt framflytiest, æakalla, Oska og kveina, i JEsu Nafne best, þess betur bænheyrest, Soneñ fyrst Gud þier giefur, giefed med honum hefur, allt sem æligg=ur mest.

Jeg bid i JEsu Nafne, jætande Synda Pijn, gief þu eg Glæpum hafne, Gud minn, eg leita þijn, nær fallvallt Fiored dvijn, i JEsu Nafne Næda,

nær og hugga marg-þiaada, af Sorgum Sælu miin! Amen.

9. Psalmur.

Um̃ Reysu Vitringanna til Jerusalem, og Spurning Herodis til Kieñimañaña.

Ton, Fader vor sem aa Himnum ert.

I Bethlehem þa boreñ var, bliidur JESUS og dvalde þar, Vitringar komu wr Austur-Att, i Jerusalem furdu bratt, epter spurdu: Hvar er nu sa, unge Konungur Judum hia?

Eina Stiørnu i Austur-heim, sem eignud verdur Konge þeim, siaalfer berlega saaum vier, siidann reysande komum hier, hann ad tilbidia hreinann nu, med helgre Bæn og rettre Trw.

Sia hvad diirdlegur Drottiñn er, þo dylest under Fatæki hier, Foolkenu boda Fæding hanns, fogur Himen-Twngl viist til sans, siinum Skapara so sem bar, Sæmd og Lotningu veita þar.

Þeink um̃ miin Saal, ad Son Guds er, sw saña Jacobs Stiarna hier, hvørs Valld og Hætign veglegar, vegsama Morgun Stiørnurnar, hanns Diirdar Auglit Himnum aa, heilager Englar jafnann sia.

Heidenna Manna Hiørtun i, hanns Nadar

Byrta lijste þvi, wr fiarlægum Londum ferdast
viist, hwer ad lijta JEsum Christ, honum gud-
legañ Heidur tiaa, heilagur Ande frædde þaa.

A Dogum þeim sem Davids Son, dijrdleg-
ur rijkte Salomon, wr Arabia vitia vañ, vegleg
Drottning ad skoda hañ, hæleita Speke hlijdde
aa, hoogvær prijsade Sælu þaa.

Davids Son JEsus þegar þar, af þijdri
Jomfrw fæddur var, wr Austurvege a hūs Fund,
audmiwker komu uñ sama Mund, Heims Spek-
ingar ad heyra og sia, hulda Guddoomsins
Vitsku þaa.

Herodes vard, þar heyrde þad, hræddur
og Foolked allt i Stad, Kiennedoom sam-
ann safna ried, so og Skriftlærdum øllum
med: Spurde: hvar skyllde fædast fws,
Frelsarenn Manna sæll JEsus?

Enn þeir svørudu aller þar: J Davids
Borg; þvi skrifad var: Bethlehem Juda
byggd ertu, Borgunum eingum minne nu,
af þier mun fædast frægur vel, Foringenn
yfir Jsrael.

Jllur Herodes Ottast vañ, af þvi hann meinte
Frelsarann, jardneskann Kongdoom kuña ad faa,
so kollsteipast yrde Volldum fraa, Spaadoom-
anna ei giætte greidt, gat sig siaalfann i Villu
leidt.

Eñ med þvi JEsus ei var þaa, openberadur
Jordu aa, til þess hañ Heimsins Tignar Skart,

tæke a sig og Skraut Ofarst, forgiefins Hræd-
slu Hiarta i, Herodes Kongur fieck af þvi.

Þitt var ei Riike af þessum Heim, þu gyrnteſt
ecke Veralldar Seim, sæte JEsu, eñ ſagder þo,
ſakfelldur fyrer Pilato: Ad þu Kongur værer
viiſt, þo Virding af þvi. hliter ſiiſt.

Það sem Herodem hrella vañ, huggar mig
aumañ Glæpa Mann, þvi Son Guds er minn
Kongur kiær, komenn af Meyu hreinn og ſkiær,
Ohræddur i þier niit eg nu, Nædar og Frelſis,
minn JEsu.

Ayndlegrar Stiettar alla ſenn, adſpyr Herodes
forvitenn, hvernenn Skrifternar hlioode þar,
um Hiingad-Komu Guds Sonar, ſo vita fenge
viiſt til ſanns, Viſſu um Fæding Lauſnarans.

Illſka og Flærd þar under bioo, athuga ſkalltu
Sal miin þo, Ordſins Þenarar eru hier, til
Uppfrædingar ſetter þier, Hiartans Einlægne haf
þar vid, hatadu Fals og Svikrædið.

Nær þiin Skinſemd ei ſkilur enn, Skriftlærda
DRottens Kiennemenn, Ordſins Þiidingu eft-
er ſpyr, ſo opnaſt mege Trwar Dyr, Lykill Vit-
ſku þeim liedur er, ſwka þeir giarnañ upp fyrer þier.

Hitt er og liika hrooplig Synd, ef hreckiafulla
Svika Mind, med Fraviitſku Skyne fegrar þu,
og falſar Chriſti Þioona nu, ſiealfur Skaparen
ſier og veit, ſoddan Vondſku i Hiarta-Reit.

Um þu mier fyrer utañ Þrett, Ord þiin, JE-
ſu, ad grunda rett, Aſtgiof og Verkan Anda þiins,

uppfrædе Skilning Hiarta mijns: Hvad sem Lifs Anda Hræring ber, heidre þitt Nafn um̃ Eilijfder! AMEN.

10. Psalmur.

Um̃ Fals Rad Herodis vid Vitringana.

Ton, Nu bid eg Gud þu nader mig.

HErodes fullur Hræsne þa, heimugleg-a nam kalla a, Vitringana og villde mest, vita nær Stiarnann hefde sest, til Bethlehem þeim vijsa vann, vid þar hafde Skilmaala þann; Fared og spyried sliott ad þvi, fædda Barnenu Stadnum i.

Þier skulud segia þetta mier, þegar ad Barned funded er, so æsamt ydur ørt i Stad, eg mege koma og bidia þad: Svik og Prettvijsi i Briooste brann, bolvud Ofundenn nijste hann, under Hylmingu Audmijktar, Ulfur glepsande foolgenn var.

Underferle og Illsku Þel, alldrei kann Gude þocknast vel, fyrer hanns Sioonum sijst er leynt, Svikræde Manns og Gied Ohreint; Ioab Hreckvijsi i Hiarta bar, hulda med Skine Vinsemdar, snogglegann Bana beid af þvi, blindadur Abner Tryggdum i.

Hreint vill O Drottenn þitt Hiarta sie, honum þioonande i Elskune, þu skallt og vita ad hatar hñ,

Hræsne og Flærd, vid Nꜳungann, illa luktande ertu þa, ef þijnum Vørum geymer ꜳ, Hunanged sætt, enn innra er, Eitur faled i Briooste þier.

Jessabel Drottning Dygda snaud; diarflega Naboth svipte Aud, Judas forried med Kosse Christ, kañade Joseph Svika Lyst, Mardochæum vill hengia hꜳtt, Hamans Vielræde og Geded flꜳtt, Snøruna sialfur hreppte hann, hender þad tijdum prettvijsann.

Sꜳ sem Nꜳunga sijnum ill, Svik og Flꜳræde brugga vill, Sꜳlu viliande setur hañ, i Svika Noot og Kvala Bann, Hreckvijsra stundum Voge brast, þa bwed var ad speña fast, margur steindaudur dettur hier, i Dijke sem ødrum grafid er.

Hafi nu frijdur Frelsarenn, med Falsi vered umseteñ, i hvers Muñe ad Illsku Hoot, alldrei fundust nie Svikeñ lioot; Skyllder þu Sꜳl mijn þenkia þꜳ, þu muner klaklaust sneida hiꜳ, Veralldar illum Viela Sid, sm̃ vijs er þier a alla Hlid?

Kaleikur sꜳ sem saup hañ hier, settur verdur og tijdum þier, undañskora sig engeñ kañ, Adryckiu Skamt ad hreppa þañ, margur Ovørum verdur þvi, veiddur Svikaña Nete i, optlega Froomur falla hlaut, falsadur diwpt i Pretta Laut.

J einum Muñe Twngur tvær, Tꜳled Einfølldum smijda þær, Lof i Eyrum eñ Last ꜳ Bak, fra Lucku og Giæfu margañ rak, opt verdur þeim sem hugsar hꜳtt, Hiegooma Lofid nærsta flꜳtt, villt-

ur

tur er sia sem vill med þvi, vegsamast allra Munne i.

Herodes villde hier sem fyrst, i Helju færa Jesum Christ, frooma Vitringa bteckviis hañ, hyggst ad leida i Vanda þañ, so þeirra einlægt Aform þar, yrde Christo til Glotunar, twofalldt Vondskuñar Taaled þvi, twofolldu Hiarta geymde i.

Rædvanda Þeanka og Hiartad hreint, Herrañ gefi mier liooft og leint, flærdadum Heimsins Flærdar Sid, forda mier, JEsu, þess eg bid, iñrættu hiaa mier einlægañ, Elskn Þela vid sierhvern Mann, laat mig framgaanga falslaust hier, so fae eg Tijrdar Vist hiaa þier! Amen.

II. Psalmur.

Uñ Bæn og Offur Vitringanna.

Ton, Ofs laat þiñ Anda styrkia.

Vitringar blijdt nær høfdu, Herodis Rædu aa, i þeim Stad ecke tøfdu, enn leingra hielldu þaa, siaa þu, ad Stiarnan biørt og blijd, undann þeim gaanga giørde, greidde Veg heidnum Lijd.

Stadar so nema naade, nærst yfer Hws þvi, sem aadur uñ eg tiaade, inne var Barned i, glødduft Vitringar þar vid þaa, Jñgaungu ecke fresta, er þeir Stiørnuna siaa, Frelsarann finna giørdu, og frijda Meyu þar,

þar, fiellu flater a Jørdu, fwsir til Audmijktar, til-baadu þetta Barned blijdt, Gull, Myrru, gott Reykelsi, gaafu i Offur nijtt.

Laattu Guds Leidar-Stiornu, lijsa þier, Saal mijn kiær, fraa Myrkre Glæpa giörnu, gaanga skallt JEsu nær, Syndana flijdu Selskapenn, Guds Orda Byrtann blijda, betste er Leidtogenn.

Þu hefur Leid ei laanga, Lausnara ad hitta þiñ, Veg maattu greidañ gaanga, Guds i Mustere iñ, vit þu ad Hiarta þitt er þad, sem JEsus sialfur kiöre, sier fyrer Hvijlu Stad.

Eñ þu skallt ad þvi hyggia, ecke vill JEsus þar, hia Ohreinum Ösnum liggia; eru þad saurugar, Syrnder Holldsins og Glæpa Brek, þvijlijka Illsku Anda, wr þijnu Hiarta rek.

Sijdst maa Ismael erfa, Isaac frialsum med, Agar skal a burt hverfa, eins og fordum er sked; Blijdur Christur og Belial, Samneyte eckert eiga, athuga þetta skal.

Þessu nærst merkia maattu, mijn Saal, hvad þylldugt er, Guds Syne andlegt attu, Offur ad færa hier, a hreinu Altare Hiarta Ranns, þvi DRotteñ, þyggur giarnañ, Þacklæte Syndugs Manns.

Guds Syne Foorner færdu, frooder Vitringar þar, þeirra Þijdingu lærdu, þier til Uppfrædingar, allt er skrifad sem Ord Guds tiaa, Lijf og

Ande

Ande þau eru, ætijd minnstu þar aa.

Giet eg ad Gulled þijde, Guds Barna sanna Trw, Mootlæti margt þo lijde, missen ei Kraptinn sw, eins og Gulled i Ofne reynt, Trwenn ad vijsu verkar, Von og Þolgiædi hreint.

Vill mijn Trw veikiast tijdum, veitstu þad JEsu betst, þa ad slær Angurs Hrijdum, opt hefur stoorann Brest, eins og Horkveikur haalfslokiñ, ti laat þo wt af deya, Endurlausnare miñ.

Myrruñar Merking gefur, Mootkast og Anstreymid, beiskañ Smeck heilnæm hefur, Holldid tregast þar vid, illa luktande Synda Saar, af þessu Hreinsun hlioota, Heilsuboot er þad klaar.

Beiskann Bikar aa Jordu, byrlar mier Hormunginn, sicalfann hann sætann giordu, Sonur Guds JEsu minn, auktu mier Þolog trausta Trw, þegar eg kalla og kveina, Kross-þiaadum hiaalpa þu.

Reikelse hreint maa heita, hiartanleg Bænagiord, hun megnar haatt ad leita, i Hæderñar upp fraa Jord, gegnum Skyenn sier þreinger þa, i Naad og Giædsku Gede, Gud hana lijtur aa.

Hun er Ilmur aagiætur, eilijfum Drottne kiær, og reyndar Reikur sætur, sem riett til Himens nær, daglega henne offra aatt, Seal mijn af Þele þijdlt, þessu ei gleyma maatt.

Soddan Fiaarsioodu frijda, frambera skallt þu hier, fyrer Lausnarann Lijda, lætur hann þocknast sier, þetta andlega Foorna-Fie, er þu munt aptur

siidann, uppskiera i Olirdenne.

Aviisun eina fengu, i Draume Vitringar, annann Veg a burt gengu, aptur til Heimferdar: Herodes ei þad vita vann; Hanns Ræd ad eingu urdu, opt so til bera kann.

Vielræde vondra Manna, verdur til Skamar tiidt, þad sem Guds Bodord banna, blessast Illgiornum liitt, þvi Drottens Valld og riettviist Ræd, Slægd hinns Hreckviisa hindrar, Hreinlyndum veiter Ræd.

Af Hiartans Þele þiidu, þier vil eg hvert eitt Sinn, med Elsku og Astar Bliidu, offra, Lausnare minn, Saal og Liikama, so sem ber, þig bid til Packa taka, þann litla Skeink af mier! Amen.

12. Psalmur.

Umm Hreinsun Mariu.

Ton, Til þiin Heilage HErra Gud.

HJER nærst, þaa Dagar Hreinsunar, hennar uppfyllast nædu, epter Løgmaale Mosis þar, Mey og Joseph þeis gædu, til Jerusalem høfdu hann, ad Hendur fela nyfæddann, DRottne, sem Skrifter skrædu.

Allt þad Karlkyns, sem vætgieck fyrst, af Liifi Mædra sinna, hærstum DRottne var helgad viist, hier umm Løgmaal ried inna,

inna, tvær skylldu offrast til þess þar, Turtil-Dwfur, sem skipad var, edur Par annad minna.

JEsus heilagur fæddest fyrst, af frijdre Jomfrw Mariu, hvers vegna Stand mitt helgadist, hlaut eg Blessan ad nyu, Lastaña Fiotrum leystest af, Lijf nytt Sælune DRottenn gaf, med Nædar Frelsi friju.

Heilog Vatns-Laugen hreinsa ried, hollðlega Fæding mijna, nyfæddum innra Manne med, mæta Nad gierde sijna, Kraptur þess rauda Christi Bloods, kom minne Sælu þa til goods, best kann þad Skart ad skijna.

Barna-Mædurnar mætti ei fyrr, Musteres Gaungu brwka, hver skyllde sitia heima kyrr, og Hreissing odlast mwka; Sialfur Gud Drottenn setia ried, Sængur Kvinnum þad Takmarked; nær Offur ætti ad lwka.

Þær um tilteked Tijma Skeid, teliast Ohreinar ættu, æminntu Logmæls Ordenn greid, Edses Saurgunar Hættu, fyrer Gude þo voru vijst, velþockadar, og bræst þad sijdst, Sæl mijn þad merkia mætti.

Evu var fordum ævijsad, epter sitt Falled Fiæda, sijn skyllde Born (og satt er þad) med Soott og Harme fæda; Athæsis hennar allt þar fra, adrar giallda, sem Von er æ: Helg var sw HErranns Ræda.

Aptur Maria frijdann fann, Fognud andlegra Giæda,

Giæda, Engell bar henne Bodskap þann, Barn eitt hun skylldε fæda, Afkvæmes hennar allt þar fra, adrar niooτa sem Von er a: Good er sü Glede Ræda.

Til Brenne-Foornar Ung-Lamb eitt, attu þær fram ad bera, ein Dwfa, so sem sagt var greidt, Synd-Offur skyllde vera, enn ef Lambed var ecke ad fa, annar Dwfu-Ungenn brendest þa, Logmals Ord lioost þad giora.

Mariu Þorf var ecke a, Offur Hreinsunar giallda, af þvi ad hennar Son var sa, Son Guds um Allder Allda, sem til Hreinsunar holldligs Manns, hellte wt Bloode Lijkamans, þad hann leid Krossenn kallda.

Eñ til þess Logmaal uppfyllτest, epter Logmaale kiede, helgrar Mariu Hreinsun betst, af Hiartans Elsku Gede, soddann Velgiornings minnτest med, sem Mÿskun DRottens veita ried, i ædstu Andans Glede.

Foornar-Lamb giordest Frelsarenn, fyrer oss Dauda seka, afþvode Synda Saurendenn, sette wt Borgun freka, þegar hann sælum Sigre med, Satans dempade Ofrljked, sem vora Saal villde fleka.

Hugleid þu Dæmeñ Dygda frood, daglega Saal mijn kiæra, Bornenn eru Guds Gaafann good, Gott skalltu honum færa, Offur, fyrer þitt Afkvæmed, er þad Packlæte og Lofgiord med, gofga hanns Giædsku skiæra.

Barn

Barn þitt til JEsum ber þu hier, Blessun so hreppa meige, hann vill ei annad þiggia af þier, þetta lꜳt bregdast eige, þad sem Gud sialfur gaf þiernu, giefa skallt honum aptur þu, af Hiarta ꜳ hvorium Dege.

Legg þu ꜳ JEsu blessad Brioost, Barn þitt i Æsku sinne, Sannleik Guds Orda lꜳt þvi lioost, lijda alldrei ur Minne, heilnæma mun þad hreppa þa, Hamingiu og Farsælld Jordu ꜳ, enn allt gott i Eilijfdenne.

O JESU Guddooms Giædskan trw, giæt ad Andvarpe mijnu: bid eg grꜳtande Born mijn þu, berer i Hiarta þijnu, liootann so fordest Lasta Keim, til Lijffins sijdann færest heim, frꜳ Daudans dapre Pijnu! Amen.

13. Psalmur.

Uñ hinn gudhrædda Simeonem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg ꜳ.

SJA þu i Jerusalem var, Simeon gamall Madur, gudhræddur lifde þesse þar, þioon Drottens riettskickadur, epter Jsraels Huggun hann, hvørn Dag so vænta nꜳde, og giørla gꜳde, þess sen Gud Heime heita vann; og heiløg Ritning uñspꜳde.

Af Anda Guds var andsvarad, ei skyllde Daudann kanna, fyrr enn med Sioonum

 sꜳe-

sæe þad, sæta Hiaalprædeð Manna, Avijsun fieck i Anda þar, inn i Mustered gaunga, og Føgnud faunga, hvar J E S U frijder Forelldrar, frømdu Bænagiørd launga.

O! hvørsu Gude giedfelldt er, gott og loflegt Sidferde, i Herrans Otta hegda sier, helgur Simeon giørde, þolennmoodur so þreyð vann, þar til hann fieck að lijta, þa Náð Guðs nijta, sem i Christo af Hædum hann, Heimenum wt ried bijta.

Hiarta Riett-Christens heita mà, heilags Anda Bwstaður, happadriwgur og sæll er sa, sem hann herbergiar glaður; hvørium sem gooður Guð er með, gott allt veitest þeim sama, með Frægð og Frama, æstfoolgeð Drottenns Giædsku-Geð, geymer Saal og Lijkama.

Athæfeð froomt og auðmiwkt Þel, Umbun dijrmæta hrepper, lijtelaatum Guð launar vel, i Læging dramblaatum slepper, Augu trwadra i Anda sia, Endurlausnarann sæta, og Mýskun mæta, Huggun blijða i Heime fa, og Himnum Dijrð ægiæta.

Simeon Lijfsins Gøtu geck, Guðs Anda Leidsøgn fylgde, með Lijkamans Augum lijta fieck, Lausnarans sætu Millde: Hvørn Dag Saala mijn hlotnast þier, Herrans Auglit að skoða, sem blessuð boða, Orð Guðs trwuðum øllum hier, til eilijfs Lijfs þau stoða.

Ei kann eg Holldsins Augum með, Astvinu Drott-

Drottens lijta, fær þo i Trwnne Sæl mijn fied, hanns Sonar Giædsku nijka, þesse dijrmætust Sæalar Sioon, sorgande gledur Hiarta, med Bÿrtu biarta, i Augsÿn Drottens, er mijn Boon, eg mætte fagurt skarta.

A mijnum Trwar-Ormum hier, eg vil þig JEsu bera, breid þu þinn Fadm a mote mier, mun eg þa hoolpenn vera, unn mier ad sia i Anda þig, adur enn dey eg hiedann, og mest a medann, þar til um̃ Arenn eilijflig, med Augum sæ þig siedann.

Sælann maa kalla Simeon, þa Son Guds lijta naade, hæ-alldradur med Holldsins Sioon, hvar epter leinge þraade, riettlaatur, JEsu Riett-lætid, reiknade i mesta Gillde, og vijst sier villde, i helgre Trw þar hallda vid, hreinum Guds Ordum filgde.

Miklu sællre maa segia þaa, Sæl mijn, þess skallt þu giæta, sem med Augunum ecke sia, enn Guds Hiaalpræded mæta, med Trwar Hende taka ad sier, treystande DRottne einum, af Huga hreinum, soddann Athæfe sæmer og ber, sonnum Christs Læresveinum.

Þegar Stephanus Stein-Kast vid, stodugur uppgaf Anda, sa hann Gude a hægre Hlid, Herrann vorn JEsum standa, gladvær af þeirre Sælu-Sioon, signadann hrepte Dauda, med Trw Otrauda, leid so viliugur Lijfsens Tioon, leystur fra Sorgum Nauda.

Ef þu a JEsu Auga-Stad, Ond miin i Trwnne hefur, þoott Heled kome Hondum ad, Hrædsla þig eingen kiefur, Okviidenn mættu eflaust þa, i Gude burtu deya, og þolug þreya, Heimsens Adkast og þwnga Þrá, þig lættu alldrei begia.

Þegar eg Daudans Angist i, ormagna hlijt ad kveina, Styrk þinn JEsu i Strijde þvi, stadfastann læt mig reyna. Hiartans Augum þig horfe a, Himenenn openn stande, so Lijfs a Lande, Hiælprædes meige eg Hofnum na, hærstann Gud vegsamande, Amen.

14. Psalmur.

Um Lofsaung Simeonis.

Ton, Fader a Himna-Hæd.

Simeon Sveinenn þann, seger Gudspialla-Mann: A sijna Arma lagde, einn Gud priisade og sagde:

Nu lættu Þioonenn þinn, þijdaste Drottenn minn, hiedann i Fride fara, fra Heimsens Glæpa Skara.

Af þvi ad Augum med, eg sa þitt Hiælpræded, er þu øllum tilreidder, i Augsijn Piooda framleidder.

Lijd heidnum lioomar þar, Lioos til Uppbyrtingar, og Guds andlegrar Hyrdar, Israels Piood til Dijrdar.

Saung,

Saung gladur Simeon, sannreyndur Drottins Þioon, fagraun Dikt Sælu sinne, set þad mijn Ond i Minne.

Frid-Land ad hafa hier, Heimureñ bañar mier, Mootkast og Ovilld eina, optlega hlijt eg reyna.

Verolld mæ reiknast riett, Reysu-Tiglldbwd Oþiett, æ hana Hreggenn hrynia, Hret-Bydreun yfer dynia.

J hana aller hier, inngæanga hliootum vier, strax æ ondverdum Alldre, med Eymd og Þiænning margfalldre.

Vor er ad vijsu laung, Vegferdar Reysan straung, æleides Odt æn Tafar, æfram holldum til Grafar.

Hrepper þar Hvijlldar-Stad, Hollded vort ærmagnad, æ medann sætt þad sefur, Sælenn vijst Fridland hefur.

A Himnum Hvijlld og Roo, henne vor JEsus bioo, i allskins Epterlæte, Unun og Dijrdar Kiæte.

Vilier þu fagra sæ, Fridar-Vist Gude hiæ, Sæl mijn, Simeons Dæme, set þier med Lærdooms-Name.

Fridsamenn fieck hann Deyd, fyrst hann trwadur beid, ç ter Frelsarans Funde, fagnande þar vid unde.

Fridsamann Afgæang enn, aller hlioota þeir Menn, sem Frid og Froomleik stunda, fram til sijdurstu Blunda.

O! hvorsu sæll er sæ, sem svikulum Heime frææ

 i Fride

i Fride fær ad gånga, frials vid Armædu strånga.

Mijn Sæl skal þad merkia ber, hvad mætur Simeon tier, kallar hann Guds Son gooda, gladt Lioos heidenna Piooda.

Forfedur vorer veſt, Verkenn Myrkranna fleſt, fromdu å fyrre Olldum, af fornum Adams Volldum.

Myrkra-Dal diwpum i, daglega geingu þvi, um Guds Ords blijda Byrtu, blindader lijtils hyrdtu.

Myrkra Børn vorum vier, villter rååfudum hier, dijrkudum Stocka og Steina, ſtigdum Skaparann hreina.

Blindader Jllſku i, ollu hofnudum þvi, sem Gud oſs ſagde fordum, i ſijnum Logmåls Ordum.

Augſijn Guds åttum frå, i ytſtu Myrkur þå, kaſtaſt um Allder Allda, Eymd ad lijda margfallda.

Edla Lioos upprann þar, upplijſte Sålernar, af Guds Håtignar Hædum, himneſkum fyllte Giædum.

Eſaias um þad, ådur ſieck predikad, i myrkvum Stad munde ſkijna, med fagra Geiſla ſina.

Lauſnarenn Lioos þad er, Liooma Guddoomſens her, Fodurſens Jmind eina, Ord Poſtulans þad greina.

Þeſse Guds Byrtan blijd, byrte upp heidenn Lijd

Lijd, biart Lioos þui ordner erum, Imynd Guds Sinar berum.

Ande Guds upptendrar, i oss Lioos Huggunar, sw Guddooms Giædskan biarta, glansar i voru Hiarta.

Sa Lioome lijser mier, þa Lijkamans Sioonen þver, Myrkur Daudans þui dvijna, dyrsir þad Saalu mijna.

Lattu þa Pioonenn þinn, þess bid eg, JEsu minn, Aundu sætlega sleppa, enn Saalena Fognud hreppa, AMEN.

15. Psalmur.

Um Spadoom Simeons wt af Christo.

Ton, Skaparenn. Stiarna. HErra hreinn.

VØ hanns Foreldrar undrast þar, af hønum þad sem talad var, Simeon bæde blessar nu, blijdur sagde vid Mariu Frw:

Sia þu ad þesse settur er, sumum til Falls, sem midur fer, enn til Uppreisnar ødrum sest, Israels Foolk þad reyner enn.

Er hann þad Teikn sem moote er mælt; marger sier vid hann giøra dælt, giegnum Saal þijna Sverded hier, saarlega mun og þreingia sier.

So auglioos verde allmargra, Innvortis Hugskot berlega. Giefdu mijn Saala

Gaum a ny, grandvarlega ad Efne þvi.

Undrunarlegur ollum hañ, med Undrum sendest Gud og Mañ, undrast Maria einen þar, undarlegt Raad Guds Hatignar.

Eitt er þad, Saal miin, Undraverdt, yfir þvi Spamann klagar hert, Hofud andlegrar Hyrningar, af Hwss-Byggendum forsmaad var.

Sia þu ad Ritning seger hrein, sett hefur Gud eiñ fastann Stein, til Grundvallar i Zion senn, so ad yfir hann bygge Menn.

Saal miin ad þessu hygg þu hier, Hyrningar-Steiñ sa JEsus er, merk ad a honum einum fast, Endurlausnen skal grundvallast.

Eingenn fær Grundvoll annañ lagt, eins og Postuleñ hefur sagt, helldur enn þann sem eitt siñ er, upprreystur; Þetta lesum vier.

O! Hversu græatlegt er þad þa, allmarger honum steita a, yfir hañ falla, og alldrei meir, aptur komast a Fætur þeir.

Oller þvi tijdum Vantrw verst, þo veite Gud hvad hanns er betst, verdur ad illu einu þad, ef Ogudlega er medhondlad.

Heimenum Sonenn sende Gud, sw Myskun var i forskulldud, so þeir hañ trwa eflaust a, Eilijfu Lifi skylldu na.

Gaafu ei Judar Gaum ad þvi, gengu Vondskunnar Blindleik i, Hialpræedes steittu Hellu a, hefur þad Falled skadad þa.

Veit eg ad þeirra Villan er, til Vidvorunar

skrifud mier, sicadu vel til miin Sæla nu, og Syne Guds ei hneixlest Þu.

Sonur Guds JEsus settur var, syndugum mier til Uppreisnar, Þegar eg flatur fallenn lœ, særoddum Heimsins Stigum œ.

Medal Ræningia rasa vann, sem rændtu mig Klædum særoddann, særdann lietu mig liggia Þar, lagt i Saurendum Veralldar.

Heimur, Diofullinn, Holld og Blood, helld eg væri su Illsku Pivod, er minni Hrosun olli frekt, alldrei gat eg Þadsyrri Þeckt.

Enn Guds Son JEsus er sœ Mann, sem upp mig reysa wr Saurnum vañ, Liooffens Arfskipte liet mig sœ, lifande Manna Jordu œ.

Lìwfaste Heimsins Lausnarenn, leid af Syndugum Mootmælenn, Þegar œ Jordu Þolde Pijn, og Þwnga Neyd fyrer Brotenn mijn.

Rættest Simeons Saga Þar, Sverded Mariu Hiarta skar, Þœ albloodugann sorgfull sœ, Son Guds Krossenum hœnga œ.

Andlega JEsu upp mig reis, wr Andar Hœska Sœlu leys, andlega Lofgiord eg skal hier, med Anda og Munne syngia Þier! AMEN.

16. Psalmur.

Um Aunnu Spækonu.

Ton, Natturann oll og Edle Manns.

SPAkona hiet þar Anna eiin, af Assers Barna Lide, Phanuels Dootter dygg og hrein, dijrkade helga Side, hafde Sio Ar, i Hiarta klaar, hallded med Egta Manne, Meydoome frꝏ, sem Frædenn tiꝏ, fannst opt i helgum Ranne.

Vetur um Attrædt Fioora Frw, feinged hafde ad lifa, wt wr Mustere ei geck sw, um þad Lucas ried skrifa, Nootttu sem Dag, med helgum Hag, hærstum Gude þioonande, fastade tijdt, og bad migg blijdt, blessud i Eckiu Stande.

Þesse ad Stundu þangad geck, þackade DRottne einum, med Vijsdooms Anda vitnad fieck, vel af Guds Syne hreinum, til allra þar, sem eins Hugar, epter Lausnenne þrꝏdu, med Hugar Sorg, i sömu Borg: Sꝏl mijn ad þessu gꝏdu.

Skijrlijst Gude giediast vel, goodre Skickan kann vallda, HErrann ꝏlijtur Hiartans Þel, hann vill þad Endurgiallda, þad Hioonaband, er heilagt Stand, sem heidarlega er vandad, Osteckad, hreint, lioost bæde og leynt, med Losta Gyrnd ei blandad.

Einmana Stønd og Eckiudoom, opt fꝏ Guds Born ad reyna, eñ DRottens Hiꝏlpar Honden froom hugga vill þau alleina, Eckiurnar hann, ad Koda kann, Einstædings Saudum biarga, hañs Giædskan þijd, og Blessan blijd, breitt hefur so vid.

vid marga.

Eckiann sw sem i Sarepta, Sama-Stad ætte fordum, Adstod hreppte af Elia, epter Guds Nadar Ordum, heñar Lijfs-Biorg uñ Mæleñ morg, miog so lijtel þo være, drygiast so vann, ad DRottens Mann, dvalde þar i Hallære.

DRottenn Ræinglætum hootar hardt, (sem helger Spæmenn greina), upp skule taka Eckiur Skart, Einmana hroopa og kveina, Obyriur senn og Eckiu-Menn, æ einum Dege verda, þad Harma Bol, og Hefndar Kvol, Hofmoodenn kann ad skerda.

Eckia þesse æ Juda Jord, JEsu miog epter þræde, med Bindinde og Bænagiord, blijdann Gud dijrka nade, skijrlijf og klær, sijn Elle Ar af-lifde i Dygdum soñum, hæolldrud þar, Pol-giæde bar, þocknadest Gude og Monnum.

Audnadest henne Æra sw, med Augum sijnum skoda, Heimsins Lausnara helgañ nu, hinum er ried Fognud boda, sem væntu þar, Guds Vitiunar, Vongooder længar Tijder, ad Heime sie, þad Hiælpræde, af Hædum veitt uñ sijder.

Er þad hiartanleg Osken mijñ, Endurlausn-arenn kiære, Ástvina þegar Adstod dvijn, andlega Huggun fære, Nælægd þijn mier, so næ eg hier, ad niota Glede Samvista, og eignast þig, sem elskar mig, uñ Eilijfd hiæ þier gista! Amen.

17. Psalmur.

Um̃ Heimreysu Josephs og Mariu.

Ton, Lof saung Gude Mey Maria.

NUS sem þau høfdu allt fullgiørt, eins og Løginn wtkrøfdu, sneru þau bæde aptur ørt, i Nazareth so tøfdu, enn Sveinñenn þar, sem vonlegt var, voox og styrkteſt i Anda, med Vijsdooms Frægd, Guds Naadar Nægd, nam hiaa hønum ad standa.

Ei skalltu, Saal mijn, Um̃svif þijn, wtrietta i Hwsstioorninne, fyrr eñ ad Gude Giollden sijn, greider af Hende þinne, hañs Otteñ er, til alls goods þier, Upphaf, Fullkomnun lijka, af Gude þaa, munt frijda faa, Farsælld Blessunar rijka.

Þioonustu Drottens þu skallt fyrst, þijdlega af Hende laata, aptur aa moote aattu vijst, Athvarf, i sierhvern Maata, Erfide þitt, og añad hitt, sem wtkrefur Forsioon dijra, hanns Giædsku fel, Gud mun þvi vel, til goodra Nota stijra.

Hafdu Gud æ fyrer Augum þier, allt kañ hañ gott ad veita, ef þu hañs Rijkes ætijd hier, aastundar fyrst ad leita, hañs blijd og hrein, Blessun er ein, betre eñ Tiju Syner, i Bole og Þraa, betst hiaalpa maa, þo bregdeſt aller Viner.

Fyrer Barnenu þrijn þu fyrst, blessadañ Drottens Otta, kienn þvi ad hata Heimsins Lyst, med holldlegum Gyrnda Þootta, sijdann laattu, þad læra nu, losleat Handa Erfide, so daglegs Brauds, og ærlegs Auds, afle wt christnum Side.

Þu

Þu skallt vita ad þetta Eveñt, þienar riett-christnum Mañe, Dijrkun Guds Orda og dagleg Ment, Dæmeñ trwe eg þad sañe, sw Ydian betst, ef iñrætest, Avoxt Blessunar færer, alldradur þad fær erfidad, sem ungur fyrre lærer.

Smeckureñ sꝏ sem kiemst i Kier, kañ eige burtu særast: Hvad ungur tamde i Æsku sier, olldrudum verdur kiærast. Elskan vid Christ, skal allra fyrst, iñe i Hiarta-Rootum, Groodursetiast, og Grundvallast, med goodum Dygda-Hootum.

JEsus i Anda vaxa vann, med Vijsdooms Proska sijnum, stødug Guds Nœd ried styrkia hañ, strax i Ungdoome sijnum; Eins lijka skier, ef Barn þitt ber, i Brioste og Hiarta-Rañe, Dyg-danna Sæd, Guds Giædska og Nœd, giefst hinum unga Manne.

Andleg Vitska Guds Ottenn er, sem ungum byriar læra, Tignar Ment þessa temdu þier, i Trwnne, Barn mitt kiæra, Guds Kraptur hœr, þiin Ungdooms Ar, ebler i Dygdum hreinum, hann einarn vid, med helgum Sid, hallt þier i øllum Greinum.

Børnenn, JEsu, þa læittu Lyst, læra af Orme þijnu, ad helgum Dygdum Veru og Vist, veite i Hiarta sijnu, Skinsemd og Nœd, Skaparans Nœd, skiæra so hreppa mege, i hverium Stad, hier hallest ad, eñ Heimenum sæte eige! Amen.

18. Psalmur.

Um̃ Vitrun̄ Josephs.

Too, Sai friáls vid Løgmál fæddur er.

JOseph byrteſt i Draume dijr, DRottenns Engell, og ſagde: Tak þig upp ſkiott og halltu hijr, hiedann ad ſnøggvu Bragde.

Þu ſkallt Barned og mæta Mey, med þier i burtu flytia, leinge þvi freſta ættu ei, til Egyptalands vitia.

Til þeſs eg aptur tiæe þier, Tijmum ſkalltu þar eyda, Herodes þvi ad hyggur ſier, heilagann Sveinenn deyda.

Hugleid, mijn Sæl, Guds nijta Ræd, med Rækvæmd grunda hána, vill han̄ ecke ad Vondſku Ræd, veite Riettlætum Bana.

Opt heſur DRottens Aude mig, vid illum Hæſka varad, og æ Hreckvijſum Heimſins Stig, i Hættunne Lijf mitt ſparad.

Eñ þo Guds Ord mier æviſi, Illt ad fordaſt i Heime, til Vareygdar i Velgengne, valla trwe eg mig dreyme.

Gæleyſi Holldſins gief eg Taum, giæte lijtt Skylldu minnar, ſramleideſt ſo mijn Æfinn aum, i Omnne Syndarennar.

Veglega Joſeph Vitran hlaut, af vijſu Drottenns Ræde, ſyrer þad JEſus Fridar naut, æ ſramande Manna Læde.

Reid þu þig Sæl mijn ecki á, Opinberan-r lijkar, vill Gud þier ecki veita ad sia, Vitranir Spaadooms rijkar.

Spaadooma Tiimenn wte er, Ord Drottenns þetta saña; varast ad stofne i Villu þier, Vijsindenn Fals Spamanna.

Draum Spekinganna Heimsku Hoot, Hiegoma skalltu meta, briota þeir Drottenns Bodum moot, blindad Sælena gieta.

Hefur Gud stoora Andstygd á, illum Spaasagnar Lijdum, Vegum Drottens þeir vijkia frá, viela einfallda tijdum.

Þu matt vita ad er þad ein, Afgudadijrkun lijka, af þvi fordast á alla Grein, Ovitsku fremia slijka.

Vilia Drottens þu merkia matt, miøg vel i helgum Frædum, þar vid þig halldá ætijd att, epter Spamanna Rædum.

Hálf-Verk er Speke Holldsins naum, Hálf-Verk Vitsmuner aller; Heimsins Skynsemd ei gief ad Gaum, giær þijn so ecke faller.

Englanna Siooner ecke hier, i voru Hollde sionum, sijdar meir þessa Vegsemd vier, ad Vilia DRottens sium.

Myrkranna Engell, merk þad vel, Monnum kann Svika leita, megnar hann opt med Illsku-Þel, i Engil Liossens sier breyta.

Samuels Kyrtle klæddur hañ, kom wr Jordunne fordum, Konungeñ Saul so kvedia vann, med

med kolldum Stygdar Ordum.

Kongenum var Gud vikenn fraa, villde ei Ansvar giefa, Drauma feck ei nie Siooner sia, so fiell i Vijl og Efa.

Þess vegna Satans Svikenn lioot, Saalu hans bleckia giørdu, fiell hann so aa sitt eiged Spioot, Andvana datt ad Jørdu.

Forda mier, Drottenn, Diøfuls Slægd, og Drauma Villum leidum, Saal minne veittu Hugar Hægd, med Himlprædes Krapte greidum, A M E N.

19. Psalmur.

Um̄ Reysu Josephs og Mariu til Egyptalands.

Ton, Aulldungar Juda aṅars Dags.

UPPstood Joseph vid Ordenn tied, ad sier took Frw og Barned med, aa Nættar-Þele þaa til Sanns, med þeirra Fanns, aafram̄ hiellt til Egyptalands.

Til þess Herodes Dauda doo, dvølldu þau bæde i Egypto, Orded DRottenns þar uppfylltist, sem aadur vijst, Hoseas Spaamann hafde lijst.

Egyptalande eg hef fraa Astkiærann Son minn kallad aa. Vid skulum, Saal mijn, Efned Eitt, ytmala greidt, eins og Næd DRott-

Drottenns fær þad veitt.

Utlegdar Sokenn a mier laa, eilijfu Dijrdar-Lande fra; saarann fordæmdra Samastad, og Sorgar-Bad, med Syndunum hafde eg forskulldad.

Flootta-Madur eg heita hlaut, Heimsens vaskade Svika-Braut, Egyptalands og Prældoom þar, og Prauter bar, yfer mig dundu Eymdernar.

Vitiade JEsus milldur mijn, mæddann leiste af slijkre Pijn, Prældooms Hwsinu frelste fraa, og fieck mier þaa, Hiaalpræded Bwstad Himnum aa.

A eg minn Gud ad þacka þier, Prældooms Okinu af Herdum mier, kippter i burt, enn kvittud Aund, vid Kvijda-Bond, frelsade mig þijn hægre Hond.

Son þinn i Utlegd senda riedst, Samvitskan mijn og Hiartad gledst, af þvi eg vona eflaust hier, vor Augsijn þier, vijser i Utlegd alldrei mier.

Mier er þad fyrer minnstu þaa, mig þo Verolldenn giore hrjaa, Utlegdar Tijmenn eitthvort sinn, mun endast minn, þegar uppbyriast Eilijfdinn.

Jsraels Foolk i Egypto, vid undra þwnga Koste bioo, utvallde Gud einn mætann Mann, sem Mwga þann, leidde bræadlega burt þadann.

Þesse var Moses hijr og hreinn, Herrans Þienare dyggur einn, Guds Bornum veglegt Frelse fieck, fyrer þeim gieck, yfer um Hafsins breidann Beck.

Sonur Guds Moses annar er, med ollum Ret-

te Nafn þad ber, Þrældooms Kvolum oss keypte af, og Kvittun gaf, þurkade riett hid rauda Haf.

Undann Guds Bornum gaanga ried, gegnum Reidennar Hafs-Flooded, Belials skielfdu Becker hann, þa bänvænann, Krossens afswpn Kaleik vann.

Er nu Hafs-Diwped uppþurkad, alldrei kañ oss ad dreckia þad, sæum vier þurrann Farveg þar, sem Flooded var, frelster wr Grisiu Glotunar.

Augliiste JEsus Elsku þaa, wtlægur giordest Lande fraa, strax aa Omaala-Alldre þar, sem aaminnst var, einsamall Þrældooms Oked bar.

Enn þu skallt Saal mijn ad þvi gaa, Egyptalands fyrst Kvolum fraa, af Gude kollud eittsinn ert, wtvalenn bert, forgiefins er þad ecke giert.

Laat þig ei aptur laanga par, fraa Lande Drottenns Goodsemdar, til Kiot-Katlanna og Kvala-Banns, þess Kwgaranns, Yser-Herra Egyptalands.

Höfdinge þessa Heims er þad, sem hafde þier bwed Kvalastad; Minnstu einnenn hvad mierkia hier, Kiot-Katlarner, Vellysting Hollds sins viist þad er.

Christur molade Hoggorms Haus, wr hördu Faangelse slapp eg laus, keypte mier Værd og Fridar-Froo, fyrer mig doo, wtleidde so fraa Egypto.

Fyrst ad eg þadann frials er nu, fyrer þig Drottenn minn JEsu, Jungaangur Lijfsens opp-

enn

enn stær, mijn Ondenn klær, siinge hier Lof um̃ eilijf Ar, Amen.

20. Psalmur.

Um̃ Barna-Mord Herodis.

Ton, Allfagurt Livos ofs byrtest brædt.

PÆgar Herodes heyrde þar, høfdu hann gabbad Vitringar, fyllteft af Grimd og Forse med, Siøllda Herlids wtsenda ried.

Øll Svein-Børn Lijfe svipte hann, sem i Bethlehem Tijma þann, tvævetur voru og yngre enn, eins um̃ øll nalæg Hierødenn.

So sem hann fordum False med, af froomum Vitringum merkia ried, um̃ Fædingar-Tijma Frelsarans. Fordæmannleg vat Breitne hanns.

Andstyggelegur er med sann, i Augum Drottenns hvor sa Mann, sem ad Mordingia-Sverded ber, og saklausu Bloode utheller.

Blood hinns riettlæta hroopar hætt, Hefndina af Gude Dag og Nætt, med Ognar Bræde yfer þann, sem a sig Bloodskulld safna vann.

Cain hyrdte ei um̃ Herrans Ord, heiptuglig framde Broodur-Mord, Abels riettlæta wthellt Blood, uppæste DRottenns Hefndar-Mood.

Nær sem hier fligur Bræde i Briost, bid þu DRottenn þinn stilla Þioost, aptra hier sialfum

 allra

allra mest, Illræded so ei framkvæmest.
Margur i Bræde Verk þad vann, sem villde fegenn Ogiort hann: Seinn til Reidennar siertu þvi, so þier ei steiper Vanda i.
Þoott ad þier giore Menn ꝍ moot, mundu ad stilla Heiptar-Root, Hefndena Gudelgiefa ber, gleym ei hvør ÐRottenns Rettur er.
Of-sliott Bræadræde wt ef brijtst, opt kiemur fram hvar skyllde sijdst, saklausann alldrei erta skallt, annars verdur hanns Geded kallt.
Bloodgijruger med Svika-Sid, sitt sꝍ ei hꝍlfnad Lijssins-Mid, Reiden afskræmer Sinne og Sꝍl, sꝍrheitt upptendrar Vijtes-Bꝍl.
Herodes framde Vondsku-Verk, var hanns Illgyrnen hꝍlldur sterk, saklaus Born Lijse svipta ried, svall af Reidenne hreckvijst Gied.
Saklaus, minn JEsu, varstu vijst, Vielræde hiꝍ þier funduft sijdst, enn þier Herodes ætlar Pijn, Ungbornenn lætur giallda þijn.
Eg veit ad þu ert einn med sann, Endurlausnare Gud og Mann, fyrer þijns Ungdooms Eymd og Pijn, Ungbornenn lꝍttu niooota þijn.
Þootteft Herodes vita vel, med Vallde ef liete slꝍ i Hel, Bornenn nꝍlægum Attum i, ei munde JEsus sleppa frij.
Urdu hanns Rꝍd ad eingu þar, Oniytte Gud þad Heimskupar, Endurlausnarenn um þad Skeid, ꝍ Egyptalande saklaus beid.
Sꝍ sem ꝍ Drottenn setur Traust, sæll og hoolpenn

penn er efalaust, Herrains vardveita Honden kann, fra Hættu og Slijsum gudhræddann.

Ecke var komen enn sw Tijd, a hvorre JEsus fyrer Lijd, wtfossa liet sitt blessad Blood, Bidlund Hierviskar yferstood.

Gud hefur Vege Otal enn, Ogudlega ad hindra Menn, oll sinna Barna Hofud-Haar, Herrann fær taled sijd og Ar.

Moote honum ei megnar par, Magt og Stirkleike Veralldar, hanns Vilia eingenn hindra kañ, hvorke Engell nie nockur Mann.

Eg veit ad Skiepnan ecke nein, areiter mig nie giorer Mein, þegar ad Hialpar-Honden þijn, hlijfer mier, Gud, med Krapte sijn.

Abyggiu minne eg vil þvi, uppa þig varpa Trwnne i, Grædarenn JEsu Giædsku or, gief þu mier sæla Burtu-For! Amen.

21. Psalmur.

Um̃ Sorgar-Oped i Raina.

Ton, JEsus Christur a Krosse var.

SEyrst hefur Kall a Hædum þar, Harma-Raust Ops og Kveinunar, sem Spamann segia nade, Rachel Sorg mikla i Sinne bar, Sona Missirenn þrade.

Huggast vill ecke i Hørmum sijn, Hiartad fyllest med Angurs-Pijn, af þvi hún

vægiørt helldur, um̃ burtu dæyenn Børnenn sijn, Bøl þad Sorgenne velldur.

Vid skulum, Seal mijn, um̃ þad eitt, ockur til Lærdooms þeinkia greidt, hvørsu ad Herrann sæte, vid sijn elskuleg Born fær breitt, bæde i Sorg og Medlæte.

Vijst er Holldenu þient med þvi, þegar þad nijtur Sorga frij, Glede og goodra Daga, Harmkvæle rata ei vill i, sem Ondun̄e best þo haga.

Margur þa hrepper Medlætid, Mykkun DRottenns ei kannast vid, sem ollum allt gott veiter, helldur med vondum Synda-Sid, sialfann Gud tijdt æreiter.

Medlæte þegar giefur Gud, gleymer Nattuæan forblindud, Þacklæte gott ad greida, sem Hiartans Elska hreintrwud, honum æ fram ad reida.

Oftraust Velgeingnen upptendrar, æfijser Holld til Metnadar, so Giafarans giæter eige, DRottenns Velgiørning vanbrwkar, sem vitnast æ Hefndar Dege.

Optlega Gud sijn Børnenn blijd, bera lætur þvi Sorgar-Strijd, med Angist, Eymd og Trega, trwudum jafnann lijknar Lijd, þo lijest marga Vega.

Af þvi skallt, Seal mijn, þeckia þu, þig hefur DRottenn kiæra nu, og hijrt i Hoofe agar, þolgood um̃ber med þijdre Trw, þoott kome Hrigdar Dagar.

Sorg

Sorgade Rachel Sona Deyd, siina klagande Angurs Neyd, hun vill ei huggast laata; ef somu hitter Harma Leid, hooflega skallt þu graata.

Born og Astvine Gud þier gaf, giora maa hañ þvi siaalfur af, sem honum liwfast lijkar, Polenmædena helga haf, hun bæter Rauner slijkar.

So var Jobs fordum Siñe vart, þo sitt Afkvæme og annad margt, med Sorgum missa næde, sem DROttens Barna er til Art, allt leid i Polenmmæde.

Ei skalltu þeinkia ad wtgiort sie, uñ Ast-Meñe þijn þo burt deye, fraa Heimsins Vistar Veru, signad hreppa þeir Sælgiæte, hiaa sialfum DROttne eru.

Von hiuns Raangláata wte er, þaa Efin vesæl þverra fer, enn Riettlaatra i Blessan bliifur, HErrann til Lijfs þaa heimfærer, og Hormungar burtu driifur.

Syrg þvi ecke þo sannhelgum, sie kippt i burt fraa Syndunum, DROttenn þeim Gladværd giefur, med øllum siinum Utvølldum, i andlegu Skarte vefur.

Ei hefur nockurt Auga sied, engeñ fyrre þad heyra ried, nie þenkia þar uñ kuñe, hvijlijk Vegsemd þeim verdur lied, þaa vakna i Upprisunne.

Endast þaa Hryggd og Harma Kvein, heyrest ei Sorgar Rausten nein, aa Hædum Himna Ranna, Utvallda hender eckert Mein, Ord DROtteñs þetta sanna.

O! JEsu gef mier Glede þaa, nær gaunga verd eg Heime fraa, a sijdsta Efi Kvollde, ad mætte eg sælann finna og faa, Fognud i Himna Vellde! Amen.

22. Psalmur.

Um̃ Dauda Herodis.

Ton, Giædsku Guds vier priisum.

SEM þaa Herodes hafde, hardrædur kannad Deyd, Engell Guds ei vid tafde, aptur um̃ sama Skeid, i Draume byrt-est brætt, Joseph, og sagde sijdann, Svein med sier taka frijdann, og Moodur hanns einninn ætt.

J Jsraels Land skallt leita, Lijdnunn Egyptska fraa, hiedann til Heliar Reita, horfinn er Ovin sa, sem epter sækia vann, Lijfinu Svein ad svipta. So giorde Drottenn tipta, argann Jllrædes Mann.

Seal mijn, hier merkia mattu, Magt Guds og Rettlæte, er haun a ymsa Hættu, augliooslætur skie, med hordum Hefndar Sid, a þeim sem illa breita, og epter Straffenu leita, enn kan̄ast ei Verk sijn vid.

Dauda Herodes hreppte, herfilegann um̃ sijd, Rijkesins Rædum sleppte, sem Romverskum feck af Lijd, ædur til Um̃dæmes, eñ stioornade allt of-illa, opt giorde Fridnum spilla, med Hreckvijsi

Hard-

Hardsinnes.

DRottens Ovinum ollum, eins lijka gaanga kann, Oluckunnar Afollum, yfir þaa steiper hañ, þegar þeir þenkia sijdst, eñ Gudhrædder Glede hliota, goodrar Umbunar niota, til Huggunar Hrygdenn snijst.

Ef þier er illt i Siñe, athugaverdt er þad, Hefnd Drottens hafdu i Miñe, huxande uñ Kvala Stad, hvar þu wttaka aatt, Laun fyrer liota Hrecke, laat þu þig villa ecke, svikulann Satans Maatt.

Fijsi þig Gott ad giora, Gude til Þægdar nu, laat þier Uppvakning vera, Verdlaun sem hrepper þu, af DRottens dijrre Naad, sein Kauped goodum greider, og Gudhræddra Sorgum eyder; Þau bid eg ræker Raad.

Allar Athafner þijnar, aalijtur Gud og sier, hardar Hootaner sijnar, hrijna lætur aa þier, ef þu hañs Giædsku Ged, misbrwkar vijsvitande, vondu med Glæpa Stande, þad hefur þraavallt sked.

Þoott ad Guds Þoleñmæde, þyrme uñ Stund og Tijd, seiña hañs brennur Bræde, ef Boot finnst ei hiaa Lijd, mijn Saal, þad mundu riett, Avoxt ef eingann gefur, Oxena DRottenn hefur, til Rootar Trenu sett.

Eiken sem aa sier hafde, ei nema Blodenn toom, þaa Frelsarenn Fædu krafde, fieck þann Riettlætes Doom, alldrei skal Avoxtur, wt af þier optar spretta, epter hanns Taled þetta, vard hun visnud og þur.

Hætter vid margur niege, miñ Drotteñ, Eik-ur sima, er ma Uppskieru Dege, Urskurdeñ sama sma, af þvi ad os-sein var, Ydran og Umboot sana, eñ Ydkun sijselld Glæpaña, allt til Endalyktar.

Eins og þma Dxen snijdur, Eikur og Skoog-ar-Tre, Hefnd Drottenns hardt ad rijdur, hon-um sem frestade, Lijfernes Lagfæring, þma einn Gud epter þetta, med Ogn og Reide þietta, sijd-arsta setur Þijng.

Margur vill lifa lenge, vid Lyster Veralldar, og þoott hann frekañ fenge, Frest sem Ninivitar, alldrei samt ydrast vañ, þmangad til dapur Daude, dregr hañ Heims fra Aude, nær þvi sim naudugañ.

Vel þo i fyrstu falle, fyrer þeim Illgiornu, eing-ek þad Audnu kalle, þvi opt ad Hendingu, yfir þa Ogiæfann, snogglega i Haste hrapar, og hreckvijs-um Alldur skapar, hender þad margann Mann.

Vallt er, Saal mijn, ad sofa, i Syndum og Uggleysi, þvijlijkann Daudans Dofa, Diofuls-sins Hreckvijsi, setur i Sinnes Reit, hiaa þeim sem þecker hreina, Þioonustu DRottenns eina, giorer þo verr enn veit.

Saa lisir betst i Blooma, sem bijst vid Ar og sijd, hreckvijsum Heims Dsooma, hafna, so Og-udans Tijd, Dverum ecke hañ, grijpe i giordum Syndum, og Galennskap Holldsins blindum, Saal mijn, haf Setning þann.

Giefmier lijtsi Lausnare, ad lifa sparlega hier, so burt i Fride fare, nær Fiored lokfins þver, Guds

Barna

Barna Grida-Stad, Ond minne unntu ad finna, innleid til Nnada þinna, A m e n, mijn Offer þad! AMEN.

23. Psalmur.

Um Heimreisu Josephs wr Egyptalande.

Ton, Lof saung Gude Mey Maria.

JOseph took med sier Barned bradt, og Brwdur Dygda-giarna, heimleides aptur hiellt i Att, til Herads Israels Barna, þær Fregner hann, heyrde med sann, ad Herodis Arfi riettur, Archelaus, a Jllsku fws, yfir Juda var settur.

Þess vegna ecke þorde hann, þangad Hæles ad leita, DRottenn hønum i Drauma vann, dijra Raadstøfun veita, snere þui ørt, epter þad giørt, i Galilæa Sveiter, sier fieck med Hrad, þann Sama Stad, sem ad Nazareth heiter.

Þannenn framkom hin forna Spaa, sem finnst i helgum Greinum, Nazaræus hann nefnast a. Nu i Manndoome hreinum, hef- logum þo, hønum i bloo, hæleitur Guddooms Kraptur, þui skal, mijn Sal, Þæckenn og Maal, til þessa hverfa aptur.

Nazaræus Guds Son er sa, sannur Herra og DRott-

O Rottenn, bloomlegur Kvistur kallast maa, af Kyne Jesse sprottenn, ber Avoxt hrein, sw ble ssud Grein, betre enn Alldin-Vidur, Hunang draup af, þeim Hiaalpar Staf, Huggun og Andar Fridur.

Adur Gud Lijd siñ Jsrael, af Ægypto kallande, plantade hañ sem Vijn-Tre vel, vænu i Canaans Lande: Eins JEsus hier, heim aptur fer: (Hoseas þar uñ sagde:) Þad Vijn-Tred mætt, sem Bøl fær bætt, og Blessan oss til lagde.

Þu hefur, Saal mijn, þessu Tre, þvegeñ med Skijrnar Bade, iñplantast fast, i Elskunne, eiñ Gud so tilskickade, þess vegna nu, nefnast aattu, Nazaræus med Sooma, Avexte ber, audsyn aa þier, andlegann Dygda Blooma.

Ef ad Kvisturenn eingann ber, Avoxt med Grooda fliootum, verdur hañ skiott, sem vonlegt er, Vidar hoggvenn fraa Rootum, i Ellde þaa, uppbrennast maa, engenn Boot finnst vid slijku, Guds Hiaalprædid, mier varne vid, Bodastraffe þvijlijku!

Þu skallt og vita þyrmt var sijdst, þeim Naatturlegu Kvistum, þegar Judar med Vondsku vijst, villter fordæmdu Christum, hardlega þaa, Hefndeñ fiell aa, heidner Lijder þad giordu, rupludu Torg, eñ breida Borg, brutu nidur ad Jordu.

Ei kann hid rotna Alldin-Tre, Avoxt goodann ad færa, siertu daudur i Syndenne, sijdst maattu Gude tæra, Frum-Grooda þeim, og frijdum Seim,

Seim, sem fagrer Kvister bera, groodurlaus Eik, gomul og veik, gagnlaus hlijtur ad vera.

Eins bid eg DRottenn af þier nu, med Audmijkt vesæll Madur, gief ad eg sie i sannre Trw, sialfum þier innplantadur, og bere klaar, um Æfi-Ar, Avexte Gudræknennar, þar til med Prijs, mier veitast vijs, Verdlaunenn Trwarennar! AMEN.

24. Psalmur.

Um Arlega Reysu Forelldranna JEsu til Jerusalem.

Ton, Fader vor sem æ Himnum ert.

ARlega Joseph Meyu med, til Musterisins gaunga ried, þegar ad Paaska Hætijd hrein, halldenn var epter Laga Grein: Guds Dijrdar jafnann giættu mest, giordu hvad honum þocknadest.

A settum Tijma til so bar, Toolf Ara þegar JESUS var, Helge-Dags Gaungu hoofu þau, Heimile sijnu burtu frau, til Jerusalem vissann Veg; var þad Sidvenia Hætijdleg.

Mijn Saala, þar um þenkium vid, þegar Gud wtgaf Logmaalid, um Sabbats Dag og Helge-Holld, hord ælyktade hann Sekta Giolld, sem koma ættu yfir þaa, er Orde Guds sier kasta fraa.

Sem sem er Herra Hvijldar-Dags, hefur hier, lient

lient til Vinnulags, Sex Viku-Daga virka hier, enn vallde einn til Dijrdar sier, þennañ vanhelga ecke aatt, annars mæter þu Hefndum braatt.

Haatijdes Daga ræktu riett, sem Raads-Meñ Christneñar hafa sett, Drotteñ wtheimter af þier þa, Aftar Ged sitt ad minnast aa, laattu þvi ecke liggia i Hlie, Lofgiörd, Þacklæte og Gudrækne.

Gledeleg Joola Haatijd hier, Herrans Fædingu kunngiörer, er þvi skylldugt ad offrer þu, andlegre Lofgiörd, Saal mijn nu, fyrer Giædskunnar Goodsemd þaa, Guds Sonur Manndoom took sig aa.

Aunnur Stoor-Haatijd er sw vijst, sem Upprisenn bodar JEsum Christ, Sigur Hofdingia sosnum þaa, Sigur Hroos Andlegt færa maa, vann hann Dioful og Vijtes Neyd, Valldenu svipte bitrann Deyd.

Mundu og Haatijd Þridiu þaa, þegar Guds Sonur Himnum fraa, heilagann Anda sende siñ, Sanntrwadra i Hiortun inn, stærstu Haatijder þessar Þriaar, þier ber ad hallda sierhvert Ar.

Adrar smærre sem Arlega, iñfalla medal Christenna, med jofnum Heidre agta aatt, andlega i Drottne giör þier kaatt, Orde Guds hlijd og heyr þu vel, Helga Sidveniu þetta tel.

Miñstu aa David Drottens Mañ, daglega þar vid gladdest hañ, ad meiga gaanga Guds i Hws, giörande Þacker Dygda fws. Allt eins þu lijka siñud sieit, Saal mijn, og þessa miñug vert.

Enn

Enn þu skallt gefa Gaum ad þvi, þo gꝏnger vilium Kyrkiu i, Synd er mikel ad sitia þar, ef Sꝏlen ecke þenker par, epter Guds Dijrd og Ordum hans, sem wtgꝏnga af Muñe Keñemans.

Gꝏnger þu fram i Sꝏleyse, sem gleymanlegur Heyrare, ꝏttu skiled ad Ord Guds þad, er ꝏdur numder i helgum Stad, dæme þig loks ꝏ Dege þeim, nær Drottens Reide straffar Heim.

Lifir af Braude Sꝏlen sijst, sijna hefur hun Næring vijst, af Orde Guds og Anda hans, sem ꝏvaxtast i Hiarta Manns, ef soddann Vokva siwga mꝏ, Sadningu nooga fær hun þꝏ.

Opt og tijdum med Munne Mann, margur Drottenn nꝏlægiast kann, enn Hiartad þo og Hugurinn, hvarflar ei til Guds nockurt Sinn, slijkum hꝏlfvolgum Hræsnurum, HErrann vill skirpa af Vorunum.

Þennañ varastu, Sꝏl mijn, Sid, sie bæde Mꝏl og Hugskotid, i sannre Dijrkun samfara, soddann Root-grooen Alvara, Gude Prijsenum giedast betst, gagnar Sꝏlunne allra mest.

Flapur Munnsins og flꝏrꝏdt Gied, forsmꝏer Gud og hatar med, hann vill ad þu siert hreinn og klꝏr, honum þioonande sijd og ꝏr, einskiꝏra Myskun ollum hañ, af einlægu Hiarta veita kañ.

Jꝏta mꝏ eg þad JEsu minn, jeg er stoorlega vangiꝏtinn, þvi verr, ad Hiartad of-kallt er, opt þegar Rausten hreifer sier, vona eg, Drottenn, þo ꝏ þig, þiñ Anda lꝏttu vermamig, Amen.

25. Psalmur.

Um̃ þad, þegar Forelldrarner soknudu Barnsins a Leidenne.

Ton, Skaparenn Stiarna Herra hreinn.

SRM sem þeir Dagar Enda fꝏ, aptur heimleides gengu þa, i Jerusalem epter var, Ungur JEsus og dvalde þar.

Hanns Forelldrar þar hugdu ei ad, helldur fulltrwa meintu þad, hann munde Selskaps Hoopnum hiꝏ, honum þo lijted bære ꝏ.

Mætur Joseph og Maria, medal Frænda og Kunningia, leitudu hanns, sem lijklegt var, Lunden beggia þvi hryggdest þar.

Afloked høfdu eins Dags Ferd, ꝏdur enn su var Leitenn giørd, þegar hann fundu ecke enn, aptur til Borgar reistu senn.

Heidurlegt Dæme hafa þar, hverier Gudhrædder Forelldrar, Afkvæme sijn ad annast rett, witheimter soddann Hiona Stiett.

Yfir Veralldar fagurt Froon, fyrstu sette Gud Eckta-Hioon, mælte fyrer hanns Millden hꝏ, ad margfalldast skyldu Jordu ꝏ.

Afkvæmes Rækt og Elsku þvi, iñgaf hann þeirra Hiortun i, Adgiætslu Vakt og Varatekt, viist heimter DRottenn af þeim frekt.

Hiu

Hinar Skynlausu Skepnurnar, med Skickun sinnar Tegundar, leggia ei stoora Vanrækt vid, vakta helldur sitt Afkvæmid.

Miklu ædre er Madurenn, mentadur vel med Skilningenn, honum ei ætla minna mæ, miked vardar um Skylldu þa.

Goodum Forelldrum Angur er, nær illa Bornenn hegda sier, goodre Skickan ef giæta ad, Glede Tvøfalldrar ablar þad.

Fadereun Tæarum slijtur i, Fordiorfun Barnsins velldur þvi, Moodurenn Sæarann grætur good, gengur þad so hiæ hvorre Bvood.

David harmar sinn dæenn Son, deya vill fyrer Absalon; Jacob særest af Sorgar-Pijn, ef sinn skal missa Beniamin.

Sunamites med sæarann Mood, Swter bar-fyrer einka Jood, lagde i Kiolltu siwkann Svein, syrgia giorde hanns Dauda Mein.

Skiede hier eins og æminnst var, Astrijker JEsu Forelldrar, soknudu Barnsins Sorgbiten, af Swtum fylltest Hugurenn.

Mikil var Sorg ad missa þann, sem Misser allann bæta kann, Harmar þvilijker heimsooktu, helgann Joseph og Mariu.

Hende þig sama, Saal mijn, nu, Sorgfull ad JEsu leita þu, sæ sem hann misser, misser allt, Manna Fulltijnged reynest vallt.

Þegar ad loksins þu skallt hier, Prældooms Kilenn vid Tialldbwder, gæinga Veg allrar Ver-

E alldar,

alldar, vel þu JEsum til Samferdar.

Sw er hin mesta Scalar Neyd, ad sakna hañs ꝍ þeirre Leid, og Ovijst hvert þinn Andenn kann, aptursnwa og finna hann.

A þeirre Stundu eg þig bid, ei mijna Scalu skilier vid, O Drottenn JEsu, sem dooſt ꝍ Tre, Daudenn er þꝍ minn Abate! Amen.

26. Psalmur.

Uñ Leitena epter JESU.

Med sama Lag.

Minnunst vid, Scal min, enn þar ꝍ, sem ꝍdur fyrre hvarf eg frꝍ, Liwsir Forelldrar Lausnarans, leitudu strax þa sakna hanns.

Þenktu hann være ꝍ Vegenum, hiꝍ Vina-Foolke og Nꝍfrændum, Goodum Selskap þvi vanur var, vissu þad og hanns Forelldrar.

Lꝍttu ei Barn þitt veniast vid, vondann Selskap og Hreckia Sid, af þvi spillest hinn unge Mann, Odygd og Glæpe nema kann.

Gudhræddra Sid og Samfelag, sꝍ til hann stunde Nott og Dag, miked gott hann þar odlast af, Athugasemd ꝍ þessu haf.

Þoott hann med goodum goodur sie, Gudlausra Manna Hreckvijse, til Vondsku tijdum venur þann, sem velur sier Selskap þvilijkann.

Sida-Spiller er Samtal illt, Son minn ef þetta fordast villt, goodan Munn-Sofnud ven þig

þig vid, varastu Last og Bak-Talid.

Hid vonda Tijdum audnæmt er, inn i Hiartad þad smeger sier, þeir elldre gaanga Gyrndum i, glæpest Barned aa Agne þvi.

Naatturann Hollds er nærsta treg, ad nema sannañ Lijf sins Veg, goodur Vane þo giorla kañ, ad giora Ungdoomenn Sidprwdann.

Undann ad gaanga ættu þeir, sem Arum safnad hafa meir, af þeim lærer hinn Unge þaa, allmiked þetta stoda maa.

Sidferde gott ef Barn þitt ber, Blessunar DRottenns ablar sier, goodrar Skickunar Gud er hann, giæta skyllde þess sierhver Mann.

Laangtum betur enn Lærdooms Ment, lioos Efterdæmenn gieta kiennt, hvad Augun lijta, optast nær, Inngaang i Barnsins Hiarta fær.

Hafist þu lastlegt eitthvad ad, ei laattu Barned horfa aa þad, Gott þegar nockud ydia aa, Adferdena þad laattu sia.

Ei veitstu nema eitthvert Sinn, Avoxt fære sa Sidvaninn, og Barned epter breite þvi, sem beist er þijnu Fare i.

Nær DRottens Ord er haft um Hond, helldst sieu Bornenn til þess vond, ad hlijda Lestur helgann aa, hugsa kunna þau um þad þaa.

Ande DRottens sem Ordenu, aasamt bygger i Hiartanu, þo eingenn þetta merke Mann, Menta hid innra Barned kann.

Af þvi spretta þeir Avexter, sem ytra giarnann

 breisa

hreifa sier, Andenn sinamsamann eykur vid, inn til þess Barn er fullordid.

J þeirra Hoop, sem þennann Sid, þrævallt Kostgiæfner hallda vid, viliande Barn þitt vera laat, vandlega haf a þessu Gaat.

Barn:d ef Tijdum venst þar vid, verdur þad loks ad hverndags Sid, Gudhræddra Selskap sijdann i, sannlega mætti leita ad þvi.

Bid eg, JEsu, ad Bornenn mijn, Barn-Æsku mætti niota þijn, sannra Guds Barna Samneyte, sie þeim til Reidu i Dijrdeñe, Amen.

27. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid hina Skriftlærdu i Musterenu.

Ton, Hærste Gud HErra millde.

EPter Þriaa Daga dijrann, DRottenn i Mustere, fundu med Huga hijrann, hañs blessud Astmenne, Fedranna midt aa mille, Maal þeirra hlijdde aa, vondra þo Flock ei fylle, frooda spurde med Snille, hver Mann þad heyrde og saa.

Undrudust aller þetta, ad-dadust Svørum hanns: Eingver þo epter frietta, Alvitsku Frelsarans: Meintu hann munde vera Madur enn ecke Gud, Spurningum skijrt vr skera, Skilning ecke til bera: Þvi Vitskann var vaner vnd

Frel

Fresarenn frædдest eige, þo frooda spyrde hañ, Helld eg viijst meina mege, mune hann Tijma þañ, spurt hafa ad Spœdooms-Greinum, sem spialla Ritningar, Messia wt af einum, og hanns Guð-doome hreinum, hvern Foolk ei þeckte þar.

Til þessa lijted logdu, Lærefedurner þœ, Timb-ur-Manns Son hann sogdu, seiña ef minnst var œ, lasta hanns Guddoom giordu, gœfu þad Lyd-num iñ, med Prioostsku Hiarta hørdu, hañ være einn œ Jordu, Fals-Manna Foringinn.

Skrifternar þoott þeir þeckte, þad var samt undra-verdt, of-miog þœ Blindnenn bleckte, blijdum Guds Syne þvert, jafnann afneita nœdu, nærsta treger i Lund, sijns Andar-Gagns ei gœdu, gooda Kienning forsmœdu, nyttu ei Nœdar Stund.

Af þvi ad ecke hafde, œ Bækur JEsus lært, Alþijdan Andsvars krafde, i Spurs-Mœl gat þad fært: Honum hvadañ ad kiæme, Hyggindē Vitskinnar ? Uppœ hañs œgiætt Næme, ei þoottust siña Dæme, hiœ odrum einshœttar.

Optar enn Einusinne, uppfrædde JEsus þar, lagde æ minne og minne, Mwgurenn Trw þar œ, hneixludust hryggelega, œ HErranum Christo þar, med Hiartans Heimsku trega, hæddu hañ marga Vega, og œreittu allstadar.

Johannes fyrst þœ frædde, uñ Frelsarann JEsum Christ, wt af Ritningum rædde, Rodd hanns miog vijdfrægdist, Riettlætes Veg

nam viſſa, villdu ei Judar þo, epter hanns Ordum hniſſa, uppaa moote þeim riſſa, Priootſkann i Paanka bioo.

Hier trwe eg Herrann genge, aa Hoolm vid Juda fyrſt: Striid þo ei ſtæde lenge, ſtrax af þvi vitnadiſt, hann munde hina vinna, ef herdte nockud aa, moote þeim Forſvar finna, Flaattſkap þeirra ei ſinna: ſem Gudſpioll greina fraa.

Trwa vil eg Otregur, Tign þinne JEſu klaar, eingietinn, elſkulegur, ertu Guds Sonur haar, Fodurſins fagur Lioome, friidaſte Monnum hiaa, þinn Priis aa Hædum hlioome, i Heimenum Lof þitt roome, allt þad ſem anda maa! Amen.

28. Pſalmur.

Um Samtal Chriſti og Mariu.

Ton, Sellde Pilatus Saklauſann.

PAa Sioonenn Son Guds ſaa riett, ſitia i Kyrkiu inne, hnickte þeim vid, enn Lund vard liett, þvi Lærdooms Stiett, æfde med Ydkaninne.

Maria ſagde ſo til hanns: Son minn, þvi giørder þetta? Vid høfum leitad laangt til Sanns, med daprann Dans, til þiin ei feingum fretta.

Helgum Joſeph og hiirre Frw, Herrann ried Andſvar veita: Hveriu gegner þid hafid nu, wz holla Trw, harmande giørt miin leita?

Vissu þid ei mier vera bar, i Verke opinnberu, þeim Hlutum frekt til Fyllingar og Framkvæmdar, Fødur mijns sem ad eru?

Adur Maria Angur hlaut, unganJEsum þreyande, enn nu Gladværdar Yndes naut, unen var Þraut, aptur sꝏ hánn lifande.

Guds Barna Kiör þad eru eñ, optlega i Verolldenne, eina Stund mæder Angisten, og adra senn, aptur er gladt i Sinne.

Deyda og lijfga DRotten kan, daglega þañ enn breitir, um lijtenn Tijma hrygger hañ, og hrelleir Mann, Huggun eptirꝏ veitir.

Riettlaat Maria reynde þad: Rauna mood ꝏvijtade, ꝏstkiæran Son i søgdum Stad, fyrer sin Verknad, sig JEsus forsvarade.

Hanns var ad sønnu Mooder Mey, Moodur-Riett hafa villde; Hlijdnennar giætte, og hier vid ney, hann sagde ei, hitt kvad i meira Gyllde.

Mønnunum Drottenn meire er, i Makt og Krafte hreinum, honum þvi framar hlijda ber, þad hofum vier, heyrt i Ritningar Greinum.

Af sijnum Fødur sendur var, Son Guds i Ast og Millde, fyrer þvi einu allstadar, Umsorgun bar, Eyrisded rekast skyllde.

Þad var ad leggia Lijdnum Braut, til Lijfs og Dijrdar Vista, þess vegna Christur Hormung hlaut, og harda Þraut, i Heimenum vard ad gista.

Fødursins Vilia framkvæmde, frelsade Meñ

a Jordu, yfirvann Deyd og eilijft Spie, andvang a Tre, aflauk þvi Strijde hordu.

Ecke Maria underſtood, Ordenn er JEſus ſagde, helldur þau Svorenn greina good, ſem Geymſlu Siood, Gullvæg i Hiarta lagde.

Þenkt hefur epter þeſſu fyrſt, i Þele Vitſku rijku, þar til Ritning ſem ræde um Chriſt, vel vitnadiſt, og verda took Raun a ſlijku.

Spaadoomar aller uppa hann, opennberudz uſt ſijdar, ſo hreina Þijding heyra vann, hvor Chriſtenn Mann, um Heimſins Byggder vijdar.

Fyrſt þu, minn JEſu, fullko minn, Fodurſins giorder Vilia, alldrei laat Hollde inngroonn, Illviliañ minn, ockar a millum ſkilia, Amen.

29. Pſalmur.

Um Hlijdne og Undergefne JEſu vid ſijna Forelldra.

Tón, Gat friáls vid Logmaal fæddur er.

Erdadeſt JEſus þat med þeim, þadann at ſamre Stundu, øll til Nazareth hielldu heim, holla Naagranna fundu.

Forelldrum hlijdenn Frelſarenn, fanniſt þar i øllum Greinum, auglijſte ſig hanns Audſveipnenn, med Aſtar Þela hreinum.

Læred af JEſu Borneñ blijd, Bleſſunar er þad Merke, heidred Forelldra þæg og þijd, þad i Orde ſem

sem Verke.

Hann sem ad allra ydar er, einn Gud og Fader lijka, Forelldrum giordest hlijdenn hier, huxed um Audmijkt slijka.

Gud i Manndoome Mønnum var, med mannlega Skickun besta, undergiefenn, so eckert þar, uppaa kunne ad bresta.

Sijnum Fodur aa Himnum hann, hlijdugur gioraft nœde, viljugur kom, og viliugann, viliande Foolked hriœde.

Fyrer þig giordest blessad Barn, Barn Guds so verda mætter, synde med Hlijdne hlijdnesgiarn, ad hlijdenn vera ætter.

O! hvorsu feck þig Audmijktinn, O JEsu! nidurlæckad, so nidurlægdann Þrælenn þinn, þu fenger aptur hæckad.

Fyrer hanns Skullð, þig Barn mitt, bid, bid þu mier einenn medur, ad hlijded lærer soddann Sid, Sidur sa DRottenn gledur.

Allt so leinge sem Gud er Gud, goodum Hlutum raadande, æ verdur Hlijdnen umbunud, øllum DRottne þioonande.

Allt so leinge þu Barn ert Barn, i Barns Minne skal þier vera, ad hann vill laata þig Hiaalpar giarn, Hlijdnennar Laun uppskiera.

Þijnum Forelldrum um þu ert, Elsku og Hlijdne skylldugur, alls sem þau hafa gott þier giort, giarnann siertu minnugur.

Jardneskum Manne eingum aatt, ødrum betur

ur ad unna, i öllu þvi sem megna mætt, minnstu þeim Packer kunna.

Hafa þau þig i fyrstu fædt, fæddann daglega aled, alenn æ hollum Koste klædt, klæddann til Menta valed.

Af þeirra Hollde Holld ert þu, med Heyrn og Sioon lifande, þijn Sæl af Sælu þeirra nu, þrævallt er fast hæangande.

Ahæanga þvi i Elskunne, ættu Fodur og Moodur, Lidsemd og Styrk þeim læta i tie, liwfur og Vidmoots goodur.

J Miñe jafnann þier sie þvi, sw þwnga Hefndar Pijna, sem Ohlijdner rata eiga i, ef afrækia Skylldu sijna

Vanblessunar þad Ordsok er, Epterkost mun og veita, ef vid Forelldra þijna þier, þu giorer illa breita.

Lææt þier Absalons Ohlijdne, alldrei wr Miñe lijda, þegar hann rænte Fride og Fe, Fodur sinn David blijda.

Hæ Gæangvaranum geise hast, giorde til Strijds ad hleipa, hanns i Trenu vard Hæred fast, hendte hann Daudans Sneipa.

Tobiæ Dæmenn Dygda frood, daglega i Hæanka festu, hreppte hann Laun af Gude good, Giæfu og Lucku bestu.

Fader Lioosanna eins mun enn, af Elsku vid þig giera, ef þu vid Gud og Yfermenn, æstundar hlijdenn vera.

Gief

Gief þu i allra Barna Briooſt, bliijde JEſu þinn Anda, ſo vid Forelldra leynt og liooſt, lær i Hlijdne ad ſtanda! Amen.

30. Psalmur.

Um̃ daglegann Proſka og Fram̃fór Barnſins JESU.

Ton, Til þiin heilage HErra Gud.

EJns dœſamlega og Upphaf tookſt, æ hanns Manndoome ſoñum̃, Alldur og Vitſka JESU jookſt, jafnt hiaa Gude og Mønnum, Naadar Hylle; ſem Gudſpialls Grein, gløgglega vottar ſkijr og hrein, leid ad Embættes Oñum.

Andſtygd er þad ef Alldurin̄, eykſt med Laſtañ Greinum, frekaſt og verdur fullordiñ, i Flærd og Glæpum einum, æ angraſt Drotteñ og hatar hañ, ſiñ hefur Lifnad þvilijkañ, elſkaſt hañ ecke af neinum.

Agiætt er hitt ef Alldurin̄, eykſt i Dygdunum hreinum, frægur verdur og fullkomiñ, med Fremd i øllum Greinum, einn Gud fagnar og elſkar þañ, ſiñ æfer Lifnad þvilijkañ, þo hateſt af illum einum.

Alldur og Vitſka æ einum ſeñ, allvel til ſamans ſkarta, O JEſu, lœttu Ungdoomeñ, odlaſt þitt Liooſed biarta, ſo Vit med Arum vaxe þeim, ſem vanvituger komu i Heim, og odleſt hugged Hiarta.

Vegna þeſs Æſkan afrœker, opt og tijdum ad læra, og hiegoomlega hegdar ſier, hatar Uppfrædſing ſkiæra, Ellen i Bernſku æfram̃ dregſt, Ovitd-

ing

ing a þañ gamla leggſt, ſiñ Heimſkuna hefur kiæra.

Skule Hærurnar Heidur ſæ, og hallðaſt i miklu Gillde, Eſkan hlijtur ad audgaſt þæ, af þvi ſem ſeirna villde, prijda med doſeñ Elle-Ar, ef Alldurenn kañ ad verda hær, wngur þad ſkynia ſkyllde.

Opt er gomlum til Yndes þad, ſem ædur læra gæde, hinu er honum Angur ad, ſem wngur forſooma næde, alldradur heimſkur ei fær Prijs, er þeim græhærda Sneipan vijs, ef ſer ad raſande Ræde.

Enn ſæ hyggne þo wngur ſie, Eru tvofalldrar nijtur, Vegſemd, Hylle og Vinfeinge, af vitrum Monnum hlijtur, ſinna Forelldra Sæmd er hann, ſiælfur kallaſt einn Giæfu-Mann, ef þad ei af ſier brijtur.

Er þo hin meſta Audna ſw, Eſku-Mañſins i Heime, Aſtar Drottenns ad nioota nu, ſo Nædenn ad honum ſtreyme, eins og reñande Uppſpretta, ſem afþvær Kæmed bernſklega, betra er þad brendujn Seime.

Oſs ſæ þad Gudſpialls Ordenn kiennt, ſem ædur gieta næde, ad prijdt hafe JEſum þetta þreñt, Proſke med Vijsdoms Ræde, hiæ Gude og Monnum Nædenn neyt, þo nyte þeſs lijtt ad Juda Sveit, þa hann var hier æ Lœde.

Uppvoxtur hanns og Eſkan klær, med ædurſogdum Hætte, þannenn framleid um Priætiju Ar, þar til hann ſitt Embætte, berlega æ Jordu byriad fieck, og bleſſadur Herod krijngum gieck,

ſiin

sijnande sitt Almætte.

Hefur þu JEsu, Barned blijdt, Barn-Æsku þannig mijna, med blessudum Dygda Blooma prijdt, bid eg nu Giædsku þijna, Ungdooms Verdugleik allann þinn, Audmijkt, Hlijdne og Bloods-Kraptinn, ætijd lææt aa mier hrijna.

Fyrer þijn Ungdooms Arenn blijd, Ungdooms Brestunum mijnum, gleymdu nu Hiartans Giædskan þijd, Goodvilia epter þijnum, sto nija Fæding, nija hier, Nææd og Stytkleika veite mier, á klærum Krapte sijnum.

Pocknest Gude ad giora mig, grææann af Elle-Hærum, til þijn, Elskan mijn æstwdlig, andvarpa eg heitt med Tærum: Drottenn alldrade Dagaŋa, sem dææijtell komst aa Jordena, styrk mig aa Alldurs-Arum.

Framar vil eg þig bidia bert, Barned JEsu æstkiæra, Barna miña þu Brooder siert, Blessun vyrdest þeim færa, Bernsku Fææstrædeþ fra þeim tak, sto yfer þeirra Sææulum vak, Guds Otta lææt þau læra.

Hef eg um̃ Stunder Siñe og Sæl, svalad ad Vilia sijnum, hlioome mitt bwed Barna-Mææl, blijdt fyrer Eyrum þijnum, þennañ Skatt-Peñing skylldugann, skoda, JEsu, og medtak hann, golldenn af Munne mijnum.

Vellde, Kraptur, Lof, Vegsemd, Prijs, Virding Hæætignarinnar, Æra og Makt þier æ sie vijs, Unnusteñ Sææalar minnar, um Votn og Grunder

Ver-

Veralldar, vijdfrægest Nafn þitt allstadar, i Kongstioorn Christne þinnar, AMEN.

Psalmur

Ut af Christi Fæding. (Sr. M. E. S)

Ton, Hiartad, Þanckar, Hugur, Sinne.

Undarlegur Fridar Furste, sem Fodur-Nafn fra Eilijfd ber, undarlega æ þig þyrste, til eilijfs Lijfs ad hiaalpa mier, Lijfsens Gud og Ljoome klaar, Ljoossens wt fraa Fodur gaar, einneñ Guddooms Sæte sijnu, so ad klæddest Hollde mijnu.

Hvoriu sæter, hvoriu velldur? hvijlijk munde Orsokin, ad þu giordest Sorgum selldur, sannur Madur? JEsu minn! Aumkande þitt Auga saa, i Fangelse þrongu eg laa, hvad uñ Eilijfd hefde bunded, ef Hiaalpar-Raad ei være funded.

Vijdt Helvijtis Gined gapte, Guds eilijfa Reide brann, eingra Bæna unñt var Krapte, eckert Hroop þvi megna vann, ad semla dijra Sattargiord, so var Drotteñs Bræde hord, eingeñ leist gat annañ Brooder, wt þo sijnu hellte Bloode.

Gud Uppsprettan allrar Millde, og Kiærleikañs botnlaust Haf, sinne Skepnu vægia villde, vegsamlegt þvi Frelse gaf, enn þad kunne alldrei ske, utañ hañ af Meyuñe, sialfur fæddist sañur Madur, syndlaus, hreinn og Oflecfadur.

Ries

Rijs upp Madur af Svefne Synda, sia þig betur nu um kriing, þu med Giærne þier imynda, þinna Glæpa Svivirding, moote vondum Synda Sid, sia Guds stranga Riettlætid; so ad fengest Saatt og Fridur, Son Guds stie a Jordu nidur.

O! vors JEsu Elsku Mæte, O! þad Kiærleiks Diwp fraabært, hærstur Drottenn, hvors Riettlæte, heitast brennur Loga-skiært, Syndum moote og Synda-Daad, soddann Vijsdooms hitte Raad, ad sig ei spara sialfann villde, so Madurenn frelsast skyllde.

O! þu Kvinnu sæla Sæde, sialfur Hoggorms Trodarinn, hvorrar Saalar Harma-Flæde, hiadnar þar af, JEsu minn, ad oss villder aumum hia, eiga Dvøl, og þvi mun sia, vonde Satan Verdkaup hlioota, vill hanns Hofud JEsus briota.

Gud vor sialfur giordest Brooder, Gud þaa klæddest Hollde Manns, syndugre af sinne Mooder, syndlaus fæddur er til sanns, helgra Engla Fylking froom, hann fær ei skodad Leyndar-Doom, enn hann liet sijdst oss huled vera, þad Holld og Blood ei opennberar.

O! mijn Saala Hollds i Hreise, hrind þu Kvijda Paunkum wr, JEsu Hialpar Hond þig reyser, hann þinn Skiolldur er og Mwr, þo ad Satan sæke ad þier, sijnum Brodde fyrrtur er, Gud fyrer JEsum Giædsku sætur, Glæpe og Synder nu forlætur.

Ef þu þorer ei andvarpande, inn fyrer Gud i

fullre Von, þeynktu JEsus þier uñande, þinn er Brooder og Guds Son, trigdafasta Hiartad hañs, ꝏ Hormum þijnum giører Stans, Huggun veiter, hiꝏlpar, stidur, hier ad auke fyrer þier bidur.

Nær mitt Hiarta sꝏrt ꝏsaka, Satan vill og Hormum slꝏ, eg skal vijkia ei til baka, ollu helldur minnast þꝏ, ꝏ Jordu nidur JEsus stie, jafnann so ad medtake, særdra Hroop vid Sorga Kijsed, og Syndararner hefdu Lijfed.

Jdrunar mier uñ þu Tꝏra, O! minn Gud so lijke þier, einneñ JEsu Kiærleik klꝏra, kienn þu riett ad þeckia hier, Hollds Skinseme helldst er myrk, þiñ helge Ande veite Styrk, þa Hiartad mitt er hallded Trega, ad hroopa ꝏ JEsum riettilega.

Þijn mier Nꝏden þar til bende, þad eg JEsum ꝏlijte, lijka ad hañs Voggu vende, vafeñ Reifum, þar hañ sie, uñ Heimsins Skraut ei hyrdte þar, i hordum Stalle fæddur var, saña Audmijkt Sooma-kiæra, so eg mætte af honum læra.

Ande Guds mitt hneige Hiarta, og helge þad til Dijrdar sier, so JEsus Lijfsens Liooꝟed biarta, lifa mætte og bwa i mier, vid hvørt eitt Spor i Harma-Dal, til Himensins sem gꝏnga skal, unn þu mier þo Eymden biꝏe, eg i Trwnne JEsum siꝏe.

Vid miñ Trwar Stoolpa sterka, standa mun eg gladur þa, Kraptur Satans kañ ei verka, kippa mier þar burtu frꝏ; uñ miñ JEsum, Lijkn sem lier, i Lijfe og Dauda helld eg mier, so eg verde sviptur Trega, sꝏluhoolpenn eilijflega, AMEN.

Psalm

Pſalmar wtaf Pijning-ar Hiſtoriunne.

1. Pſalmur.

Um̃ Chriſti Utgaungu i Gras-Garden̄.

Med Himna Lag.

UPP upp mijn Sæl og allt mitt Gied, upp mitt Hiarta og Roomur med, Hug-ur og Twnga hiælpe til, HErrans Pij-nu eg minnaſt vil.

Sancte Paull ſkipar Skylldu þa, ad ſkulum vier aller Jordu aa, kunngiora þa Kvol og daap-rann Deyd, ſem DRotten̄ fyrer oſs aumū leid.

Liwſann JEſum til Lauſnar mier, læangade þo ad deya hier, mig ſkyllde og lyſta ad minnaſt þeſs, minum DRottne til Þacklætes.

Innra mig ioksins Angred ſkier, æ hvad er lijt-el Rækt i mier! JEſus er kvalenn i minn Stad, Offialldann hef eg minnſt aa þad.

Sæl mijn ſkodunn þaa ſætu Foorn, ſem hefur oſs vid Gud DRottenn vorn, fordæmda aptur forlijkad, Fognudur er ad hugſa um̄ þad.

Hvad ſtiller betur Hiartans Bol, enn heilog

F DRott-

O Rottens Pijna og Kvol? Hvad hepter framar Hneixle og Synd, enn HErranns JEſu Bloodug Mynd?

Hvar fær þu betur Sæl mijn ſied, ſaña Guds Hiartans Aſtar-Ged, ſem Fader Giæ dſkuñar feck til þijn, framar enn hier i JEſu Pijn?

O JEſu! Gef þinn Anda mier, allt ſo verde til Dijrdar þier, uppteiknad, ſwnged, ſagt og tied, ſijdann þeſs adrer nioote med.

TEXTENN.

Ad lidenne Maaltijd Lof-Saunginn, las ſijnum Fødur, JEſus minn, ſijdarſta Kvølldeð ſeint pad var, ſwngu med hanns Læreſveinar.

Guds Sonur, ſæ ſem Sannleiks Ræd, ſiaalfur ætte æ Himne og Læd, þæde ſitt Braud med Þackargiørd, þegar hañ umgeckſt hier æ Jord.

Þurfa-Madur ert þu mijn Sæl, þiggur af Drottne ſierhvert Mæl, Fædu þijna og Fooſtred allt, fyrer þad honum þacka ſkallt.

Illum Þræl er þad eiliif Smææn, ef hann ſo þiggur Herrans Læn, Dramb ſamlega og dreiſsar ſig. Drottenn geyme fræ ſlijku mig.

Epter þann Saung, enn ecke fyr, wtgeck JEſus um Hwſſens Dyr; Ad hanns Sidveniu er þad ſkied, til Oliu Fiallſins gaanga ried.

Lauſnarans Veniu lær og hallt, loſa þinn Gud

og

og virka skallt; Bænarlaus alldrei byriud sie, Burt-For af þinu Heimile.

Yfir um Kedrons breidann Beck, Blessadur þat med Sveinum geck. Saa Lækur Nafn af Sorta ber: Siiner þad goodann Lærdoom mier.

Yfir Hormungár er mijn Leid, a medan varer Lijffins Skeid, undann geck JEsus, epter eg, a þann ad feta Rauna Veg.

Horfi eg nu i Huga mier, HErra minn JEsu! epter þier. Daadsamleg eru Dæmeñ þijn, dreg eg þau giarnann heim til mijn.

Þu villder ecke Upphlaup hardt, yrde, þegar þu fangenn vart, wt i Grasgardenn gecksttu þvi, gafst þig i Manna Hendur frij.

Af þvi læreeg ad elska ei frekt, eiged Gagn mitt, so Fridur og Spekt, þess vegna raskest: Þier er kiært, Polennmæde og Gied Hoogvært.

Sorgande geckstu sagda Leid, særde þiñ Huga Kvøl og Neyd, hlæande Glæpa hlioop eg Stig, hefur þu kvittad fyrer mig.

Vort Lijf er Grasgards Gaanga riett, Gref en er øllum fyrer sett; Syndugra Leid ei leik þier ad, lender hun vijst i Kvala Stad.

Yðrunar Taarenn ættu vor, oll hier ad væta Lijffins Spor, gegnum Daudann med Glede og List, gaungum vier þaa i Himna Vist.

Þaa JEsus nu a Vegenum var, vid Postulana hann rædde þar, heimda munds

þa Hrøsim flioot, hardlega Petur prætte at moot.

Frelsarenn JEsus fyrersier, þa Fall og Hrøsun er hwenn mier, hañ veit og lijka Lækning þa, sem leysa kann mig Sorgum fra.

Alldrei, kvad Petur, ætla eg, at þier hneixlast a nockurn Veg, þo aller fra þier falle nu. Fullkomienn var hans Lofun sw.

Sw Von er bæde vøllt og myrk, ad voga freklega a Holldsins Styrk, an Guds Nadar er allt vort Traust, Ostødugt veikt og Hiaalparlaust.

Gief mier, JEsu, ad gaa ad þvi, Glas-Kere ber eg minn Fiesiood i, Vidvorun þijna virde eg mest, Veikleika Holldsins sier þu best.

2. Psalmur.

Um Christi Kvol i Gras-Gardenum

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

JEsus geck inn i Grasgard þann, Getsemane var nefndur hann. Af Oliu Prwgan þad Auk-Nafn bar, Oliu-Tred rietta Herrañ var, Oleum Hiaalprædes allra fyrst, af hanns Lijfi þar pressadist.

J Aldingarde fyrst Adam braut, aptur JEsus þad bæta hlaut, Aldingards Eyken Avøxt gaf, Eymd, Synd og Daude kom þar af, i Aldingarde liwfst Lijfsins Træd, Lijfgunar Friooføun veita ried.

Ju-

Judas þeckte vel þennann Stad, þar haf-
de hann lenge umhugsad, hellst munde Plaatz þad
hendtugast, HErrann mætte þar forrædast, so
færster hefde ad segia af þvi, og Svik hanns læg-
iu so Hylming i.

Satan hefur og sama Lag, situr hann um mig
Nott og Dag, hyggiande ad gloggt hvar hæg-
ast er, i Hættu og Synd ad koma mier, en þo i
þeim Stad allra mest, sem ä eg Gude ad
þiona best.

Heims Børnenn hafa Lyst þaa lært, Lygd og
Svikræde er þeim kiært, Footsporum Diofuls
fylgiande, Fals-Ræden draga þo i Hlie. Fraa
hanns og þeirra Hreckia-Stig, HErra JEsu
bevara mig!

Opt hafde JEsus i þann Stad, ädur
genged. Þvi veit eg þad, hefur sannlega Herr-
ann minn, hugsad um Pijnu og Dauda sin, Full-
tijnges beded Fodurenn þar, so fenge hann stadest
Pijslernar.

Jurtagardur er HErrans hier, helgra Guds
Barna Legstader, þegar þu gengur um þennann
Reit, Pijn sie til Reidu Bænen heit, Andlaats þijns
giæt og einenn þaa, Upprisu Dagenn minnstu aa.

Læresveinana Lausnarenn kiær, liet suma
bijda nockud fiær, Þriaa took þo med sier
Hiarta hreinn, hann gyrntest ecke ad vera Einn:
Saala mijn, þar um þenkia skallt, þier til Lær-
dooms þad skiede allt.

 Guds

Guds Christne er Grasgardur hreinn, Guds Sonar ertu Læresveiñ, sittu þar sem hañ seger þier, sonn Hlijdne betsta Offur er, til Krossens ef hann þig kallar þar, kom þu gladvær an Moglunar.

Freisting þrwng ef þig fellur a, fordastu Einn ad vera þa, Gudhræddra Selskap gyrnstu mest, giefa þeir jafnañ Rœdeñ best: Huggun er Mañe Moñum ad, Myskun Guds hefurso tilskickad.

Hiartannlega vard Harmþrwnginn, HErrann JEsus i þetta Sinn, Hollded skalf vid þad feikna Faar, flutu i Vatne Augunn klaar. Sagde Grœtande: Saal mijn er, so allt i Daudann hrygg i mier

Hardt nær Stein-Snare fra þeim foor, fiell strax til Jardar DRottenn vor, flatur sitt blessad Andlit a, Ognarleg Kvol hann mædde þa, Hiartad bardest i Briooste heitt, bæde var Lijf og Saalen þreytt.

Samvitskan mig nu sialfann slær, sie eg þad giorla, JEsu kiær: Mijn Synd, mijn Synd, hun þiade þig, þetta allt leidstu fyrer mig. Auvi, hvad hef eg aunnur Þræll, auked þier Mædu DRottenn sæll!

Mier virdest so sem mijn Misgiord, sie meire ad Þijngd enn Himen og Jord, þvi JEsus þad Fodursens Orded er, sem allt med sijnum Krafte ber, flatur hlaut þo ad falla þar, þa fyrer mig bar hann Syndernar.

Hiartans Glede og Huggun traust, hier aïest þier

Þier, Sæal mijn, efalaust, Þad Gialld fyrer mijna Misgiord, er meira verdt enn Himen og Jord; hanns, Sorg, Skialfte og Hiartans Pijn, hiaa Gude er eilijf Kvittun mijn.

Fram Þegar JEsus fallenn var, fegurstu Bæn hann giorde Þar: Abba Fader aistkiære minn! Af mier tak Þennann Kaleikinn, Þo so sem hellst Þu sialfur villt: Sagde JEsus med Geded stillt.

Urrædenn beist er audmiwkt Gied, angrad Hiarte og Bænen med, hvenær semkiemur Hörmung ad, hugsa Þu Sæal mijn vel um Þad, Þolennmæde og Reglan Þver, meire Ressingar ablar sier.

O blivgur skalltu alldrei neitt, utheimta hvad Þu gyrnest veitt, til Holldsins Muna hendtugt Þier; hugsa jafnnan ad Drotten sier, hvad Lijfi og Sæal til Lids er nu, langtum betr, enn sialfur Þu.

Eins Lijkamenn og Sæalen sie, samaudmiwktlegt i Bænenne, allijtur Drottenn ijra hitt, er ad sijdur skal Holldet Þitt, fyrer Gud med Blygdun ganga fram; Giorde so fordum Abraham.

JEsu! Þijn grætleg Grasgards Pijn, gledur orÞiada Sæalu mijn, Þitt Hiartans Angur Hiartad mitt, fra Hrygd og Mædu giorde kvitt, Þvi skal mijns Hiartans Hiarta Pel, heidra Þig, minn Emanuel.

3. Psalmur.

Uñ Herrañs Christi Dauda-Strijd.

Med sama Lag.

SENN vil eg Saal mijn uppa ny, Upphaf taka a Maale þvi: Uppstood Jesus, þo þreyttur sie, Prísvarsiñum fra Bæneñe, Læresveinarner svæfu fast, St. Petur þvi awijtast.

Til og fra geck hann Þrísvar þo. Þar fieckst ei minnsta Hvijlld nie Roo, Undannfære þvi eckert fann, allstadar DRottens Reide brann, giegnum Holld, Ædar, Blood og Bein, Blosse Gudlegrar Heiptar skein.

Himna Liooſid var honum byrgt, hellst þvi af Nott var orded myrkt, Aftvina Huggun einga fañ, aller svæfu uñ Tijma þañ, Jorden var honum Ohæg eins, engeñ feckst Boot til þessa Meins.

J þessum Spegle þad sie eg, þeim sem Drottenn er reidur miog, hverke verdur til Huggunnar, Himen, Lioos, Jord nie Skepnurnar; An Guds Naadar er allt uñ kring, Eymd, Mæda, Kvol og Fordæming.

Framar siest hier, hvad fárleg sie, Fordæmdra Kvol i Helvijte, fra einne Plagu til annarar, i ytstu Myrkrum þeir rasa þar. O hvad Synden afskapleg er, allt þetta færer hun med sier!

J þridia Maata af þessu siest, þad lærdu Saal mijn allra best, Guds Reide-Elld og eilijft Faar, utslockru og lægdu Herrañs Taar, allt honum þvi til Ama var, so allt verde þier til Huggunar.

Hrygd

Hrigdar-Sporenn þijn, Herra minn, i Himnarijke mig leida inn, i Nætur-Myrkrum laa Neyd aa þier, Naadar og Dijrdar Lioos gafst mier, Vinner þier einga veittu Stod, so Vinskap fenge eg vid sannann Gud.

Þar kom loksens aa þeirre Tijd, þreytte JEsus vid Daudann Strijd. Andlaat mitt bæde og Bana-Soott, blessadest mier þaa somu Noott, Daudenn tapade, Drottenn vann, dijrdlegann Sigur gaf mier hann.

Agieck so Daudanns Afled rijkt, eckert Dæme maa finna slijkt: Allur Lijkame Lausnarans, laugadest þaa i Bloode hanns, saa Dreyra-Sveitenn dunde aa Jørd, Drottenns Pijna þvi miøg var hørd.

J Adams Brote var Bloodskulld giørd, Bølvan leidde þad yfer Jord: JEsu Blood hier til Jardar hnie, Jørden aptur so blessud sie, Avøxtur, Groode og Alldin klaar, oss verde ad Notum sierhvørt Ar.

Saarkallda Daudans Sveita-Bad, umsijder þa mier kiemur ad, saarheite Dreyra-Sveite þinn, sefe og mijke, JEsu minn; Angistar-Sveita eilijst Baal, alldrei laat snerta mijna Saal!

Mier er so Kvøl þijn minnelig, aa Morgne hvørium þa uppstend eg, fyrst eg stijg nidur Fæte aa Jord, sære eg þier Hiartanns Þackargiørd, Blood-Sveite þinn eg bid mier sie, Blessun og Vernd aa Jordunne.

Hormung þa særer Huga minn, hef eg mig strax i Grasgard þinn, Dropana tijne eg Dreyra þijns, Drottenn, i Sioodenn Hiarta mijns, þad Gialld alleina gyllder mest, hia Gude fyrer mijn Afbrot vest.

Upphafalls mesta Ofognuds, Aklogun straung og Reide Guds, bætt er, fridstillt og forlijkad, Faderenn liet sier linda þad, Sonurenn bar hanns Bræde frij, borgadest Þrællenn wt med þvi.

Þess meir sem Pijnan þreingde ad, þvi innelegar JESUS bad, heilagur Engell Himnum fra, Herrann sinn kom ad styrkia þa. Enn hefur þu hier einn Lærdoom, ydka og lær hann Saal mijn froom.

Ef hier verdur, sem opt kann skie, Undanndrattur a Hiaalpenne, bid, styn, andvarpa æ þvi meir, sem aukast vilia Harmar þeir; Fodurlegt Hiarta hefur Gud, vid hvorn sem lijdur Kross og Naud.

Sia þu, ad Engell sendur var, Syne Guds hier til Huggunar, þeir goodu Andar oss eru nær, alla Tijma þa bidium vær, helldst þa Lijfs Enda lijdum ad, Lazari Dæme sijner þad.

Heidur, Lof, Dijrd a Himne og Jord, hiartanlig Astar Þackargiord, O Drottenn JEsu, þier fætast sie, swongenn af allre Christnenne, fyrer Strijded þig þinade frekt, þad er vort Frelse æfinlegt.

4. Psalmur.

Sam-

Samtal Christi vid Læresveinana.

Ton, Einn Gud Skapare allra sal.

POstula kiøre Christur prias, i Kvølenne sier ad vera hia; baud þeim vøked og bidied vijst, brædleg Freystne so grande sijst.

Strax sem JEsus um Steinsnar nær, stie fram leingra (þess giætum vær), aller sofnudu sætt med Roo, sialfur HErrann einn vakte þo.

Adur var soddan um þig spaad, aaett framkom nu Drottens Raad, þu hlaust Guds Reide-Þrwogu einn, þreittur ad troda, JEsu hreinn.

Ef eg skal ecke sofa i Synd, so er Nætturan veik og blind, um Steinsnar maattu eitt mier þaa, alldrei, minn JEsu, vijkia fraa.

Nætur-Hvijlden mijn nætturlig, noog er mier trygg, þa veit eg þig, hiaa mier vaka til Hiaalpræd-es, hvort Kvølld vil eg mier Oska þess.

Prisvar JEsus til þeirra foor, þo ad hann mædde Pijna stoor, hann bad Petrum med hriggre Lund, hiaa sier vaka um eina Stund.

Enn hann sofnade æ þvi meir, ei helldur vissu sialfer þeir, hvøriu svøradu hønum þa; Herrans Pijnu miøg jook þad aa.

Mig hefur liufur Lausnarinn, leidt inn i Raadar

Gras=Gard sinn, vakande so eg være hier, Vitne Skijrnen mijn um̃ þad ber.

Ungdooms Bernskan, (sem vonlegt var), villde mig ofmiög svæfa þar, Forelldra Hirting hoogværlig, hanns vegna kom og vakte mig.

Alldurenn þaa mier ödladest, aafiell Giaalijfes Svefnenn mest, Kiennemenn ÐRottenns komu þraatt, kolludu mig ad vakna braatt.

Fullvaxenn Gleymsku Svefnenn saar, sookte mig heim og vard miög daar, Dim̃an Heims Elsku droost ad med, dapurt vard mitt til Bænar Gied.

Þa kom Guds Anda Hræring hrein, i Hiartad mitt inn sem Lioomenn skein, enn i Heimskunne so eg svaf, sialldañ mig neitt ad slijku gaf.

Faarlega var mijn Fijslskannblind, forlaat mier JEsu þessa Synd, hvar med ad jook eg Hörmung þier, enn Hefnd og Refsing sialfum mier.

Laattu, þo alldrei leidast þier, liwfe JEsu, ad benda mier, hugse til mijn þitt Hiartad milldt, hyrtu mig lijka sem þu villt.

Vil eg nu Hiartans feigenn faa, Frelsare minn ad vaka þier hiaa, Andenn til reidu er i Stad, ofmiög Holldid forhindrar þad.

JEsus unnte med liwfre Lund, Læresveinum ad hvijla um̃ Stund. Þvi hann vorkynnte þeim og mier, þad eitt mijn blessud Huggun er.

Sijdarst allra þaa sem hann þar, Svikara

ara Lid fyrer Hende var, baud þeim: vaked og bidied best, burt er nu Værdar Tijdenn mest.

Soddann Aminning, Saala mijn, sannlega skyllde naa til þijn, so þig ei skade Svefnenn vær, Svikarenn er þier ecke fiær.

Dauden forrædur Fiored þo, fyrr enn varde, þvi margur doo, hann er i Naand þo fiæest sijst, sierhvorn Dag er hanns Ahlaup vijst.

Daudenn þa mæter dapur þier, Doomenn hefur hann epter sier, Andskotenn bijdur hvenn þar, i Baaled vill draga Saalernar.

Siaa þu vel til ad soddann Her, sofande komi ecke ad þier, i hreinne Ydran þu hvorn Dag vak, Herskruda Drottenns aa þig tak.

Bænen maa alldrei bresta þig, hvenn er Freisting ymislig, þa Lijf og Saal er lwed og þiaad, Lykell er hun ad DRottenns Naad.

Andvana Lijk til einkis neitt, er ad Sioon, Heyrn og Maale sneidt, so er aan Bænar Saalen snaud, sioonlaus, kolld, dauf og riett stein daud.

Vak þu minn JEsu, vak þu i mier, vaka lat þu mig eins i þier, Saalenn vake þa sofnar Lijf, sie hun ætijd i þinne Hlijf, Amen.

5. Psalmur.

Um Gydingana Komu i Grasgardenn

Ton.

Tón, Heidrum vier Gud af Hug og Saal.

HErrann JEsus þad mæla var, Mannfiøllde kom i Gardenn þar, Judas, sa HErra sinn forried, Sveinar Prestanna og Strijds-Foolk med, Skrid-Bittur baaru, Blis og Sverd; Brouet miog wt i þessa Ferd. Um þad eg framar þenkia verd.

Verdur þad opt þa varer minnst, voveifleg Hætta hvers finst, ein Rootť er ei til Enda trigg, ad þoi aa Kvølldenn, Saal mijn, higg; hvad helldst sem kan ad koma uppaa, kioos JEsum þier ad vera hiaa, Skielfing eingenn þig skadar þa.

Enn Judas hafde adur sagt, Audkiente þeim, og so vid lagt: hvørn eg kysse, hand-taked þann, høndled med Giæsne og bindid hann. Varastu, Saal mijn, Svik og Prett, þo sijnast meigi Hylming sett, ORottenn augliost þad dæmer riett.

Enn JEsus adur allt fornam, hvad atte vid hann ad koma fram, þo gieck han sialfur þeim aa moot, þannig rædde med Riærleiks Hoot: ad hvørium leited hijngad þier? Hoopur Illmennis þannenn tier: JEsum Nadverska nefnum vier.

Jeg er hann, sagde JEsus þa: Judas sialfur stood Flockinum hiaa; øflugt var ORottenns Orded þad, aller til Jardar fiellu i Stad. Hvad hanns Ovine hrelldemest,

mest, huggar nu mijna Sæalu beist, i allre Neyd þad auglijsest.

Þa eg fell edur hrasa hier, hærstur DRottenn vill reidast mier, þa seger JEsus: Eg er hañ, sem endurleiste þarn Syndarann, med mijnu Bloode og beyskre Pijn, Bræde, Fader kiær, stilltu þijn; Eflaust er þad Afsokun mijn.

Diofull, Synd og Samvitskan ill, Sæala mijna þa kvelia vill; Eins seger JEsus: Eg em hann, sem afmaa þijna Misgiørd vañ, lijka sem Vindur liettfær Skij, laangt feyker burt og sieast ei þvi, æ mig trw þu, so ert þu frij.

Þegar mig særer Soott eda Kvol, forgleg Fa-tækt og Heimsens Bol, jeg veit þu seger: Jeg er hann, JEsus sem lækna vill og kann, Audlegd æ Himnum ættu vijst, Synd þijn og Hrigd i Glede snijst, Heimenn sigrade eg, hrædstu sijst.

A Dauda-Stund og Doomsens Tijd, DRottenn, þad skal mijn Huggun blijd, Ord þitt er sama: Eg er hann, sem inn þig leide i Himna-Rañ, Pioon minn skal vera þar eg er; þvi hefur þu JEsu losad mier, gladur eg þa i Fride fer.

Jeg sege æ moote: Jeg er hann, JEsu, sem þier af Hiarta ann, Ord þitt laat vera eins vid mig: elska eg, segdu, lijka þig. Eilijft þad Sam-tal ockar sie, uppbyriad hier æ Jordunne. Amen eg bid so skule skie! A M E N.

6. Psalmur.

Um̃ Judas Koſs, og Chriſti Fangelſe

Ton, Einn Herra eg beſt ætte,

Relſarenn hvørge fliJde, Fiandmenn þa ſlaa ſenn, HErrann be'd þeirra hinn þiJde, þeim leyfde a Fætur enn. Hvørn helldſt þeir hugſe ad finna, hann ſpyr, (ſem liooſt eg giet) Jafnt ſem fyrr Judar inna: JE-SUM af Nazaret.

Eg em hann aptur ſagde, annad ſinn JEſus hatt. Læreſveinunum lagde, Liijknar-Ord þetta bradt: Ef miJn ydur lyſter leita, þa læted þeſſa frij; Bwenn var hann ad heita, Hiaalpræòes Orde þvi.

Hier af mæ heyra og ſkilia, HErranns vörs JEſu Makt, ecke gat an hanns Vilia, a hann neinn Hendur lagt. Vid mig þo Hatre hreiſe, Heiptar-Menn illgiarner, engenn kann, utann hann leyſe, eitt ſkierda Haar a mier.

Fodurnum Hiarta hliJdeny, hann gaſſt a þeirra Valld; Saal miJn, þvi ſiert Okviijdenn, ſia þitt Ohliijdnes Giallð, viliugur villde hann bæta, viiſt er þiJn Skyllda audſien, Aſt og Aud-ſveipne mæta, att þu ad leggia igien.

Judas kom ſlioott ſem kunne, kyſſande JEſum nu, mællte flaaradum Munne: Meiſtare, ſæll vert þu! HErrann Hoog-værdar-riJkur, hann ſagde: Þu miñ Vin, med Koſſe Son Mannſinns ſviJkur, SiJdſt

mun

minn þvi Hefnden lin.

Evu Munn Eplid eina, aumlega giñti uṁ Siñ, Hals-Koss þvi fieck ad reina, Frelsarinn, Muñur þinn: Blijdmælum Diøfuls bægdu, so bleckest eg ecke af þeim, Heims Hrecke lijka lægdu, Lijf mitt og Æru geym!

Audsien eru Augum þijnum, øll Viel og Laun-Svik hier, hritt þeim wr Huga mijnum, hreint skapa Gied i mier, vyrdstu mig Vin þinn kalla, verda læt Raun þar aa, Hollds Brest og Hræsne alla, hindra og rek mier fraa.

J Hættu og Haaska mikenn, hefur mig Satan leidt; O hvad opt eg verd svikenn! Ei giet eg hiaa þvi sneidt; Son Mannsins Svikum mætte, saũlega uppaa þad, Svikanna Haaskenn hætte, hiaa mier ei finde Stad.

Muñur þiñ (ad eg meina), miñest vid JEsum bert, þa Holld og Blood hañs hreina, hier fær þu Saal mijn snert. J Guds Nafne ad þier gaaðu, gef hønum ei Koss med Viel, i Trw og Jdran þig tiaadu, tilbw þitt Hiarta vel.

Þaangad þegar ad Stundu, þuste Jllræðes Lid, liwfasta Lamb Guds bundu; Loked var øllum Frid, hardsnwnum Reipum reyrdu; Raanglætes mijns hann gallt, O Rottenn i Drooma keirdu, dofnade Holldęd allt.

Judar þig, JEsu, streingdu, jeg gaf þar Efne til, Synder mijnar þier þreyngdu, þess nu eg nø-

rast

rast vil, Glæpa Bond af mier greider, og gef mier Frelsid þitt, andlegum Dofa eyder, sem æfiell Hiartad mitt.

Guds Son var gripenn Hondum, giefinn so yrde og frij, hañ reirdest hordum Bondum, hlaut eg Mykun af þvi, Fiotur þwng og Fængelsi, frekt lǽ, minn HErra, æ þier, Daudans og Diofuls Helsi, duttu þvi laus af mier.

Bid eg þijn Bondenn hordu, binde nu hvern miñ Lid, fra allskins Glæpa-Giordum, og goldum Heimsins Sid: Laus og lidugur Ande, Lijfs medann dvelst eg hier, þier sie jafnann þioonande, þessa Boon, veittu mier, Amen.

7. Psalmur.

Uñ Vorn St. Peturs, og Malchus Eyra-Saar.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

Lausnarans Lærefsveinar, þaa litu Atburd þann, og Juda Athafner einar, aller senn spurdu hann: Eigum vier ecke ad slaa, Ovina Sveit med Sverde? So hier ei þijngra verde. Skal mijn, hier giøra ad gaa.

Ef þu æforma villder, eitthvad sem Vande er-a, þarfleg Raad þyggia skyllder, og þig vel fyrer sia, af þvi optlega skier, sia sem er einn i Raad-

um, einn mæter Skada brædum, seint þa ad ydrast er.

Enn med þvi mannleg Vitska, i morgu nær skamt, æ allt kann ecke ad gitska, sem er þo Vandasamt; Kost þañ hinn betsta kioos: Guds Ord fær synt og sannad, hvad sie þier leyst eda bannad, þad skal þitt Leidar-Lioos.

Petur med svellu Sinne, Sverd wr Slijdrum droo, hanns træ eg Bræden briñe, og heint i Flockenn sloo, Malchus hlaut hier af Tioon, hann miste hid hægra Eyra, Hogged took ecke meira, þesse var Biskups-Þioon.

Lausnarenn liooft nam svara, Læresveinunum fyrst: Læted þessa framfara; frekast ad sinne Lyst; Petre so sagde nu, Sverds Dauda sa skal sekur, sem Sverd æn Leifses tekur, Sverd slijdra Simon þu.

Meinar þu Faderenn millde, munde ei senda hier, ef eg þess Oska villde, Engla til Fylgdar mier, fleire enn Toolf Fylkingar? Eda mun skyllt eg ecke, æsteinktann Kaleik drecke, sem mier þo settur var?

So mun uppfyllast eiga, hvad er i Ritning tiæd, og sijdann sannast mega, hvad sieft fyrer laungu spæd. So epter Sermon þann: Eyra Þioonsens æhrærde, sem ædur Petur særde, læknade ad heilu hann.

Skal miin, lærum og siaum, med sannre Hiartans Lyst, Tveñslags Sverds gloggt vid gæum, greina skal þar um fyrst. Sverd Drottens Doomareñ ber, Sverd eigeñ Hefndar añad, sem ollum verdur bannad: Þad kienner Christur hier.

Bid eg hier gloggt ad giæter, good Valldstioorn Heidarlig, Saklausañn siist þu græter, nie sialfann meider þig, vird Sverd Guds Vandlætis, Blood skalltu þvi ei banna, burtsniid þu Grein Lastanna: Merk Dæme Moysis.

Þitt Sverd, sem þitt er eiged, fyrer þijna eigeñ Sok, skal ei wr Skeidum dreged, skijr eru þar til Rok, JEsus þad bañar bert, honum er skyllt þu hliider, hoogvær umberer, lijder, þad moote þier er giort.

Ræn ei Gud siinum Rette, þoi reiknast Hefnden hanns, Valldstioorn til Verndar sette, vijda um Bygder Lands, ellegar ad þvi gaa, Sverd Drottens sem hier nefnest, sannlega a þier hefnest, Tioon þitt tvøfalldast þaa.

Malchus sem miste Eyra, merker þaa alla frij, sem Ord Guds ecke heyra, eiga þo Kost a þvi, Heyrn er þeim hægre slioo, vinstre Hlust heillre hallda, Haad og Spielne margfallda, nooggieta numed þo.

Skalka Mark matte kalla, Malchus hier fenge riett, a Guds Ovine alla, Einkeñe sliikt er sett, Ord hañs ei akta hier: Jeg bid og jafnañ segie, JEsus miñ, lattu eige, þad Merke sioast a mier.

Enn finnur þu hier framar, Frelsarans Dæmed best, Hermungar hættusamar, og honum lagt mest, sitt Trauft þo sette hann, og Guds Fodurs Gi(r)dsku rijka; gior þu pad Saal mijn lijka, ef Kroß þig henda kann.

Kvøl sijna JEsus kallar, Kaleik ogskeinktann sier; Kroß þinn og Syndir allar, eins maattu nefna hier, þvi DRottenn drack þier til, fyrer þig þa hann pijndest, so þu mijn Saal ei tijndest, gior honum giarnann Skil.

Þu maatt þig þar vid hugga, hann þecker Veikleik Manns, um̃ þarftu ecke ad ugga, Adryckiu Skamtenn hanns, vel þijn Vankvæde sier, hid stvrasta drack hann sialfur, sætare og minne enn haalfur, Skiersur er skeinktur þier.

Heipt mijna og Hefndar-Næme, hefur þu JEsu bætt, mier gafst Manngiædsku Dæme, þa Malchum sieckstu grædt; eg þarf og einnenn vid, Eyrad mitt læknad vrde, so Ord þitt heyre og virde, þijdlega þess eg bid.

Hialpa mier HErra sæle, ad hallda Kroß-Bikar minn, so mig ei undann mæli, nie mogle um̃ Vilia þinn, eg bid Almætti þitt, vorkynni minni Veiki, ef verda kann eg skeiki, hrestu þa Hiartad mitt.

8. Psalmur.

Predikun Christi fyrer Gydingum.

Ton, Sai friāls vid Løgmaal fæddur er.

Talade JEsus Tijma þann, til vid Ovine sijna, sem komner voru ad høndla hann: Heyrum þaa Kienning sijna.

Sem til Illvyrkia erud þier, vægeingner mig ad fanga; ædur gat eingenn meinad mier, i Mwsterinu ad ganga.

Daglega hef eg sijnt og sagt, Sannleiksins Kienning mæta; eingenn gat Hendur aa mig lagt; ættud nu þess ad giæta.

Yfer stendur nu ydar Tijd, uppfylld so Ritning verde, Myrkranna geisar Magtenn strijd. Mæla so JEsus giørde.

Liwsliude blessad Lausnarans, lijttu hier, Saal mijn kiæra, saa vill ei Dauda syndugs Manns, soddann mættu nu læra.

JEsus þeim sijnde i sannre Raun, Saalar-Heill, Naad og Frelse, Guds Syne Judar gulldu i Laun, Grimd, Hatur og Faangelse.

Fyrda þvi, Saal mijn, eingenn er, ei skallt þvi Dæme tijna, þo Verollden laune vondu þier, Velgiørd miog litla þijna.

Gydinga Dæme skynia skallt, skil þig vid Odygd slijka, Packlæte fyrer Goodgiørd giøldt, Gude og Monnum lijka.

Jeg læt mier þessu jafnframt sagt, JEsu, af Ordum þijnum, eingenn gat Hendur aa þig lagt, ad eigenn Vilia sijnum.

Þann takmarkada Tijmans Punct, tilsette

Fad-

Faderenn millde, nær þad Anaudar Oked þwngt, yfer þig gaanga skyllde.

Eins Upphaf lijka og Ending med, allrar Hormungar minnar, Fader himneske, er fyrirsied, i Forsioon Myskunar þinnar.

Þesse nu Tijmenn ydar er, Ovinum JEsus sagde, HErrans eg þetta Maaltak mier, i Munn og Hiarta lagde.

Nu stendur yfer Nædar-Tijd, Naudsyn er þess eg giætte, lijdur mig DRottens Bidlund blijd, Brot mijn so kvittast mætte.

Ef eg þa Tijd sem Gud mier gaf, gaalaus forsooma næde, DRottens Tijme þa tekur af, Tvijmælenn oll i Bræde.

Þvi leingur sem hanns Bidlund blijd, beded forgiefens hefur, þess hardare mun Heipten strijd, Hefndar þa DRottenn krefur.

Guds vegna ad þier giæt, mijn Saal, Glæpum ei leingur safna, giorum Ydran, þvi meir eñ Maal, mun vera Synd ad hafna.

J Dag vid skulum skipta um̃ skiott, skal Synd aa Flootta rekeñ; Hvor veit nema sie nu i Nott, Naaden i burtu tekenn?

Talar JEsus um̃ Myrkra Magt, merked þad Valldstioornendur, ydur skal nu i Eyra sagt: Um̃dæmed Heims tæpt stendur.

Liooſed Myrkrenn burt leider frij, med Lioſma Byrtu sinnar, varastu ad skijla Skaalkum̃ þvi, i Skugga Magtar þinnar.

Minnstu ad Myrkra Magten þver, þa Myrkur Daudans skallt kanna, i ytstu Myrkrum eingenn sier, Adgreining Hofdingianna.

Myrkre liettare er Magten þijn, minnst þess, fyrer þinn Dauda, þa DRottenns Hœtignar Dijrden skijn, hann dœmer eins rijka og snauda.

Fyrst Magt Heims er vid Myrkur lijkt, miijn Sal, hallt þier i Stille, varastu þig ad veida rijkt, og Rijkes-Manna Hylle.

DRottenn JEsu, þu Lijffsens Ljos, lijs þu Valldstioornar Monnum! So þeir sem rada yfer ofs, efleft ad Dygdum sonnum.

JEsu, þijn kallda Kvala-Stund, Kvala-Tijd af mier svipte, Guds Barna gafft mier Glede Fund, good voru þau Umskipte.

Myrkranna þreyngde Magten þier, mig so keyster wr Vanda, Kvalanna ytstu Myrkur mier, meiga þvi alldrei granda.

9. Psalmur.

Um Flootta Lœresveinanna.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg ꝛc.

PAA Lœresveinarner sau þar, sinn HErra gripenn Hondum, og hann af Foolke verstu var, vœgdarlaust reirdur Bondum: Aller sier honum flœdu fra, forlietu DRottenn hreinann, i Hœska einann. Ad soddann skul-

skulum vid, Saal mijn, gaa, siaaum hier Lærdoom heinann.

An DRottens Raada er Adstod Mañs, i eingu minnsta Gillde, saanijtt reyneſt opt Fylge hañs, er frekaſt hiaalpa skyllde; Hvor einn vill forda siaalfum sier, ef sijneſt Haaske bwenn, ad Hende sawenn, far þvi varlega, ad fallvollt er, Frænda og Vina Trweñ.

J sama Maata sier þu hier, Saal mijn, i Spegle einum, ad hryggelegar sie haattad þier, eñ Herrans Læresveinum; Þeir hofdu Leyse Lausnarans, Lijfe ad forda sijnu, fraa saarre Pijnu, nauduger mistu Naavist hañs; Nu giæt ad Raade þijnu.

Hvad opt, JEsu, þier flwde eg fraa, frekt aa moot Vilia þijnum, þa Glæpa Vegenn geck eg aa, Synndum filgiande mijnum! forskulldad hafde eg fyrer þad, Flootta-Madur ad heita, til Heliar-Reita; Enn þu vyrdteſt mier aumum ad, aptur i Myskun leita.

Enn varstu, JEsu, epter þvi, i Ovina laatenn Hondum, einn so eg være alldrei i, Eymd og Freystingum vondum, aller forlietu eignañ þig, allt so mig hugga kynne, i Mannraun minne; Eg bid: Drottenn, laat ecke mig, einsamlann nockru sinne!

Læresvein, Saal mijn, sia þu þann, sem JEsu epterfilgde, raanglaat Ungmenne rænctu hann, riett nakenn vid þau skyllde. Versnoggur Flootte betre er, enn Brædralag

 Driett-

Oriettinda, vid Selskap Synda, Avinning laat þig eingann hier, i þeirra Flocke binda.

Burt þadan JEsum færde flioótt, Flockur Illrædis Manna; Lamb Guds saklaust, þa leid ad Noott, leiddu þeir til Kvalanna, mysktunarlaus sw Medferd bræd, mier vyrdest epter Vonum, i Naatt-Myrkrunum, þeir hafa bæde hrakt og hrækt, hrunded og þiakad honum.

I Daudans Myrkrum eg dæmdur Þræll, dragast ætte til Pijnu, enn þu tookst, JEsu, Son Guds sæll, saklaus vid Straffe mijnu; Þannenn tilbiost þu Lijfsens Leid, lioomande Sealu minne, þo Lijf hier linne; Andlaats Kvölum og kalldre Neyd, kvijde eg þvi eingu Sinne.

Hroktu þvi so og hrædu þig, HErra minn, Illsku-Piooder, ad hier nu bære a Hondum mig, heilager Englar gooder; Mædu som urdu Myrkurenn þier, mæta lietu þig hordu, og Hindrun giordu, Guds Dijrdar Lioos so lijse mier, a lifande Manna Jordu.

Kvala-For, JEsu, þesse þijn, sem þa gieckstu einusinne, vere Kraptur og Vernden mijn, so Vegenn Lijfsins eg finne; Laat ecke Dioful draga mig, i Dofennleik Holldsins blinda, til Sektar og Synda, eg bid af Ast og Alwo þig, Akiefd hanns burtu ad hrinda.

10. Psalmur.

Um̃ fyrsta Ransak fyrer Caipha.

Ton, Allt mitt Rad til Guds eg set.

TIL Hannas Hwsa HErrann Christ, hardrader Judar leiddu fyrst; Beysk fra eg Bond hann sære, hønum strax þadann vijsad var, Vidtekt feck ei nie Hvijlder þar, miøg so þott mæddur være.

Burt sende þvi med beyskre Pijn, bundenn Caiphæ Mæge sijn, Hannas vorn Herrann sæta; Høfud-Kiennemanns hærstu Stiett, hafde sa þetta Ared riett, Guds Logmals ætte ad giæta.

Ur Himnarijkes Hvijldar-Stad, hofdum vid, Sal mijn, forskulldad, wtreckenn vijst ad vera, eñ JEsus took nu uppa sig, Onædan þessa fyrer þig: Lof sie þeim liwsa HErra!

Hiartad bæde og Hwfed mitt, Herberge vere JEsu þitt, hia mier þigg Hvijlld hentuga, þott þu komer med Krossenn þinn, kom þu blessadur til mijn inn, fagna eg þier fegins Huga.

Caiphas hafde hier um̃ spad, hentugast munde þetta Rad, ad dæe einn fyrer alla. Embættes mællte Andenn þar, af þvi Hiartad ei visse par, Sannleik Guds sinnte valla.

Balaams Dæme eins var eitt, Andagypt slijk var hønum veitt, spaklega Twngan spade, hann hafde i Sinne Hreckia-Rad, Hiartad feck eck-

Sann

Sannleiks gaad, þvi hann Fegyrndenn þiaade.
O JEsu! laat þinn Anda hier, alldrei vijkia i burt fraa mier, leid mig Veg Lijfsins Orda, so Hiartad bæde og Maaled mitt, mikle samhuga Nafned þitt, Hollds Synd og Hræsne forda.
Til Caiphas voru komner seyn, Kienne-valldeð og Stioornar-Menn; Biskupenn þegar ad Bragde, leitar Andsvars til Lausnarans, um Læresveina og Kienning hanns; Enn JEsus aptur sagde:
Opennberlega, enn ecke leynt, i Mustere-nu kiende eg beint, hvad spyr þu mig um þetta? Kunngiøra meiga þar um þier, þeir sem Lærdoomenn heyrdu af mier, þar laattu þig leidrietta.
Giæt ad, mijn Saal, og siaadu þar, Sonur Guds under Ransak var, krafdur þad Kvollded eina; A Kvollde hvoriu þu koma skallt, Kvollds-Reikning vid þig siaalfann hallt, med Kvollds-Offurs Jdran hreina.
Þu Guds Kiennemann, þeink um þad, þar mune um sijder grennslast ad, hvornenn og hvad hier kiennder, ad Læresveinum mun lijka spurt, sem liet þitt Saaleyse villast burt; Hugsa gløggt hvar vid lender!
JEsus vill, ad þijn Kienning klaar, kroftug sie hrein og openskaar, lijk hvellum Lwdurs Hlioome, Laun-Smiadran oll og Hræsnen haal, hindrar Guds Dijrd enn viller Saal, straffast med straung-

skraungum Doome.

Vangiætslann mijn er margvijslig, Mildaste JEsu, beide eg þig, vægdu Veikleika mijnum! Forsoomun eingenn fannst hiaa þier, Fullnadar Boot þad tel eg mier, Styrk veit þu Pioonum þijnum.

Eins er hier einnig ollum riett, alvarleg Kenning fyrersett, Ord Guds elske og lære: Trwenn Jnvortes eble Gied, einardleg Jaatning lijka med, Avoxt hid Ytra fære.

Biskups Pioon einn i Bræde þo, blessadann JEsum Pwstur sloo, so þad Ritningenn seger, Hoogværlegt Andsvar HErrann gaf. Honum, Saal mijn, þad lær þu af, uñ Sakleyse þitt ei þeger.

Hvart Samvitskan Adam sloo, illann Kinnroda fieck hann þo, i fyrsta Falle sijnu: Þess vegna JEsus Hogged hast, hlaut ad lijda og rodna fast, allra fyrst i hanns Pijnu.

DRottenn JESU! Eg þacka þier, þetta leidst þu til Frelsis mier; Eg bid Astsemd þijna: Samvitsku Slogenn Svida skiæd, aa Saalu minne þu mijk og græd, burt-tak þu Blygdan mijna, AMEN.

II. Psalmur.

Uñ Afneitan Peturs.

Ton, Allt eins og Bloomstred eina.

Gud

GUDspialls Historian getur, gripenn þa JEsus var, aller senn utann Petur, yfirgafu hann þar, og Læresveinn einn annar maleingar gengu hlioodt, Herrans Braut Hryggdar sana, harla dimt var af Noott.

Caiphas Kiennemanne, kunnugur Læresveinn, inngeingur ørt med Sanne, wte stood Petur einn, Ambaatt upplwka beider, Okendann Petrum þa, i For-Sal til Lijdsins leider. Lærdoom hier finna maa.

Kross-Ferle ad fylgia þijnum, fijsir mig, Jesu kiær, vorkyntu Veikleik mijnum, þo verde eg Aleingdar fiær, þa Trw og Þol vill þrotna, þreinger ad Neyden vond, reis þu vid Reyrenn brotna, og riett mier þijna Hønd.

Kol-Elld, þvi kalldt var nærsta, kveikt hafde Þræla Lid, Petur med Sturlan stærsta, stood hia þeim Logann vid, Ambaatt hann ein Sprogsette, af sier þad heyra liet: Mun þesse Mann, hun frette, med JEsu af Nazareth?

Hann neitar hradt ad Bragde, hræddur vid Ordenn bist, þann sig ei þeckia sagde: Þa gool nu Hanenn fyrst; Ætlar sier wt ad rijma, ønnur Þerna hann sa, talar i annann Tijma, til þeirra er stoodu hia:

Af Nazareth nu er þesse, nijkomienn JEsu med, hinnar Gied trwe eg þad hvesse,

hver

hvør Madur spyria ried: Ert þu einn af hanns Sveinum? Enn Petur neita vann; Sagde med Eyde einum: Alldrei þeckta eg harn.

Þridia Sinn þar til løgdu, Þioonar Caiphas bert, Malfæred sumer søgdu, seger til hvør þu ert; Frænde Malchus ried mæla: Munde eg þig ecke sia, giet eg siist Grun mia tæla, i Gardenum JEsu hia?

Petur med blirgu Bragde, bradlega sagde Nei: Soor sig og saart vidlagde, soddann Mann þeckte hann ei. Gløggt þegar giørdest þetta, gool Hanenn Annad Sinn. Siist mætte Sorgum lietta, Siwt slaug i Briooßted inn.

Sæl mijn, þier Fære forda, freklega voga siist, tan Leysis Drottens Orda, Ostyrkt er Holld-ed viist; Þykest þu stødugt standa, stilla þinn Metnad þarft: Hvør sier vogar i Vanda, Von er sæ falle snart.

Adur i Allden-Garde, Ohræddur Petur var, Karlmensku Hugurenn harde, hanns sig auglijste þar; Audvird Ambatt hann hrellde, ofmiog þvi skielfast vann, fræ Sannleik sijdann fellde: Sama þig henda kann.

Kol-Ellde kveiktum jafnast, kitlande Veralldar Priæl, Þrælar Syndanna safnast, samann vid Losta Bæl, fuller med Fals og Villu. Fordast þeirra Glis; Ætijd er med þeim Illu, Einsolldum

solldum bwed Slis.

Ambeatt med ygldu Bragde, er þesse Verollð leid, morgum Mein-Snorur lagde, miog ꝏ Spott Yrdenn greid; Pijed med Prælum sijnum, Pioona Guds lastad sær. Styrk mig med Mætte þijnum, moot henne O Drottenn kiær!

Epter Afneitan eina, wt villde Petur gaa, hugde hann Braut sier beina, bwna þeim Solle fra; Þa kom ꝏtt odru verra: Umkrijngdu Prælar hann, afsoor sinn sæla HErra, sier og formæla vann.

Hægt er hverium ad stofna, i Hættu og Vanda-Spil; Forvitnes Dælskan dofna, dregur þar margann til, Ogiæfu Gilldran þraungva, greip skiott þann kunne ad na, Utkomu Von fieck einga. Ad þvi i Tijma ga.

Opt ma af Mæle þeckia, Mañeñ hvor hellst hann er. Sig mun fyrst sialfann bleckia, sa med Last-Mælge fer; Goodur af Giede-hreinu, Good-Ordur reyneſt vijst, fullur af Illu einu, Illyrdenn sparar sijst.

Hryggeleg Hrosinn hendte, heilagann Drottens Pioon, Synden miog sart hañ spente, Sâlar var bwed Tioon. Hvad mun eg Mattar naumur, meiga þa standast vid, Vangiætenn, vesæll og aumur, Vielum og Hreckia Snid?

I Veralldar Vondsku Solle, velkest eg, Jesu! hier; Falle þad opt mier olle, Ostodugt Hollded er, megnar ei mogte ad standa, mijn Hreysta nattúrlig,

ærlig, lcatru þitt Lioos og Anda, leida og styrkia mig, Amen.

12. Psalmur.

Um Ydran Peturs.

Ton, Kom Andi Heilage.

PEtur þar sat i Sal, hia Sveinum inne, Tvennt hafde Hana = Gal, heyrt ad þvi Sinne.

Bwenn var Prisvar þaa, þvert hann ad neita, sier JEsum sælann fraa. Sorg maa þad heita.

DRottenn vor veik sier vid, (vissum þad gietur), liwfur med Lijknar Sid, og leit aa Petur.

Strax flaug i Huga hans, (hvad þo sisst varde), Lausnarans Ord og Ans, i Alldingarde.

Blygdadest braadt vid þad, Briooft fullt af Trega, geck wt wr greindum Stad, og græt beysklega.

Siaa þu med sannre Trw, Saal mijn Astkiæra, hvad framar hefur þu, hier af ad læra.

Hvatt galar Haneñ hier, i hvers Mañs Gede, drygdar þaa Synder sier, sem Petur skede.

Saarlega Samviskann, sekann aaklagar, innvortes aumann Mann, angrar og nagar.

Fær hañ sig frialsañ sijst, þo siñest hrelldur, sem Fugl vid Snoruing snijst, þeim Snaran helldur.

Vijkia þo vilie hann, fra Vondsku Hætte, orka þvi ecke kann, af eigenn Mætte.

Upp þo sier ætle braatt, aptur ad standa, fellur hann þegar þraatt, i þijngre Vanda.

Logmaal Guds hroopar haatt, Hana Galañad, seger og sijner þraatt, hvad sie þier bannad.

Þad þvijngar, Þrwgar med, þad slær og lemur, sorgande syndugt Gied, særer og kremur.

Þad verkar Sorg og Swt, þeim seka Mañe, hjalpar þo eingum wt, wr Synda Banne.

Hollded þar þriootskast vid, og þyker illa, eyksta þann Synda Sid, Svik, Hræsne og Villa.

Eiñ JEsu Alit skijrt, Anda Guds þijder, sa giører hægt og hijrt, Hiartad um̃ sijder.

Lætur hann Logmaal bist, lemia og hræda, efter þad fer hann fyrst, ad frida og græda.

Ord JEsu Edla sætt, er hanns Verkfære, hellst fær þad Hugann kiætt, þo hrelldur være.

Hann giefur hreina Trw, hann fallenn reysir, hañ veikañ hresser nu, hañ bundeñ leysir.

Ei er i sialfs Valld sett, [sem nockrer meina], Yfirboot, Yd[illegible]an riett, og Trwen hreina.

Hende þig Hrøsun bread, sem helgann Petur, under Guds [illegible]tu Raad, hvert ydrast gietur.

Heim[illegible] [illegible]ve[illegible]sta vijst, vid þad ad dyliast, þu muner [illegible]ier lijtst, vid Þrauter skiliast.

Ef JEsus ad þier snijr, med Astar Hoote, lijttu þa Huga hijr, honum a moote.

Graata skallt Glæpe saart, eñ Gude trwa, Elska

hanns

hanns Orded klaart, fraa Illu snwa.
Onijt er Ydran tæp, ad þvi skallt hyggia, ef þu i giordum Glæp, gyrnest ad liggia.
Petur þa formerkt fieck, Fall-Hrøsun slijka, wr Synda Salnum geck, so giørdu lijka.
O JEsu! Ad mier snw, Asioonu þinne; Siaa þu mig særdann nu, aa Saalu minne.
Þegar eg hrasa hier, hvad miøg opt sannast, bend þu i Mýskun mier, so mege eg vidkannast.
Opt lijt eg upp til þijn, Augum graatande, lijttu þvi liwft til mijn, so leysist Vande.

13. Psalmur.

Um̃ Caiphas Doom.

Ton, JEsus Guds Son Eingietenn.

FOringiar Presta fengu, Fals-Vitne mørg tilsett, fwslega fram̃ ad gengu, fuller med Svik og Prett, samhliooda urdu eige, uppdiktad margt þo sege, JEsus þa þagde sliett.
Lær þu, ef Lygum mæter, Lijfs-Reglu, Saal mijn, hier, med Forsi og Þioost ei þræter: Þraalega so tilber, Hoogvær Þogn Heipter stiller, Heimsk-Ordur Sannleik spiller, opt fyrer sialfum sier.
Hyrt alldrei hvad sem gyllder, ad hætta aa Osatt Maal, hvert veria edur sækia villder, verdur

þad

þad morgum Tæl; Munnur. sa laungum lyg-
ur, fra Lucku og Blessan hniigur, hann deyder
siina Saal.

Sañleiks Vitne þo sege, sekañ mig Gude hia,
Ottast þarf eg nu eige, Assokun hef eg þa, Liwg-
Votta Lyge megna, leid JEsus minna vegna,
Klogun mig keypte fra.

Caiphas frette fyrstur, Falsklega HErr-
ann ad, sialfur: Hvert sie hann Christur?
Og so enn framar kvad; Vid sannann Gud
eg þig sære, ef Sonur hanns ertu hinn kiæ-
re, seigdu oss satt uñ þad.

JEsus jaatar ad Stundu, Jafnframt
þvi so nam tia: Son Mannsins sia þeir
mundu, sitia þadann i fra, til Kraptarens
hægre Handar, og hier epter komanda,
skiærasta Skye a.

Kenñemann reif siin Klæde, kvad sliikt
Gudlastan er: Adspyr med Ogna Bræde,
uñ þad hvad hallded þier? Allt Raaded
under teknr: Er hann viist Dauda sekur,
soddann sampyckium vier.

JEsus ei añsa hyrdte, ædur þa loged var, Guds
Nafn þo giarnañ virdte, gaf þvi Caipha Svar,
Lygd Heims þo liited sæter, Lausnarans Tæmes
giæter, leita Guds Lof-Diirdar.

Hygg ad og herm hid sanna, hvenær sem til er
reynt, hrædst ei Hootaner Mañа, hallt þiñe Jaat-
ning beint, Giæt vel ad geymer þetta, Guds Ord

og Trwna rietta, medkiendu liooft og keynt.

Caiphæ Logsogn leida, lært hafa marger enn, hvad sem Hofdingiar beida, hiner ꝍlykta señ, Vinskap sig villa lꝍta, viliande raungu jꝍta; Fordeft þad froomer Menn.

Sw er mijn Huggun sama, sem þijn var, JEsu minn, Krossenn þa ad vill ama, Ossookn og Hormung stinn, hiꝍ þinne hægre Hende, hier þo ad Lijfed ende, Fagnadar Nægd eg finn.

Pier til Gudloftun lagde, liwgande Kieñimañ, Dauda sekann þig sagde. Sañlega Urskurd þañ, ꝍtte eg ad heyra helldur, hardt med riettu sakfelldur, vijst eg noog til þess vann.

Andlegt Valld einum Roome, wrskurdar Daudann þier. Drottenn i Nꝍdar Doome, dꝍmer þvi Lijfed mier. Þacka eg Elsku þinne, þu keypter Sꝍlu minne, Frijun og Frelse hier.

14. Psalmur.

Um Pioonanna Spott vid Christum.

Ton, Allfagurt Lioos oss byrtest brátt.

EPTer þann Doom sem allra fyrst, andlegꝍr dꝍmdu um Herrann Christ, hafa þeir, þviad þꝍ var Noott, þegar til Hvijldar geingꝍd skiott.

DRottenñ vor epter þreyttur þar, þrælum til Giætslu fengenn var; Giørde-ad heñ-

hønum Gis og Daar, gudlausra Manna Flockur praar.

Hædung, Spottyrde, Hroop og Bryxl, hvør liet med ødrum ganga a vijxl, hræktu og sloou Herrann þar; Hann þo a medann bundenn var.

Sia þu og skoda, Saala mijn, saklausa Lambsins beyßku Pijn: Hugsa vandlega um̃ þad allt, af þessu hvad þu læra skallt.

Hann sem ad Nætur Hvijld og Roo, hvørre Skiepnu af Myskun bioo, i sinne Ogna Eymda Stærd, eingann Kost fieck a neinne Værd.

Hvijldar-Noott marga hef eg þaad, HErra JESU! af þinne Naad, Kvol þijn Eymdum mig keypte fra, kanast eg nu vid Giædsku þa.

Nær sem eg reyne Sorg og Soott, seinast ad kiemur Daudans Noott, Nætur-Kvala sem neyddu þig, nioota laattu þa JEsu mig!

Samvitsku-Slög og Satans-Hæd, sefe, JEsu, þijn blessud Naad, Ofbod Daudans og Andlaats Pijn, aftake og mijke Giædskan þijn!

Margur, (og vijst þad maklegt er), miög þessum Skælkum formæler; Þo finnast nockrer hier i Heim, ad Hegdan allre lijker þeim.

Hvad giora þeir sem hier a Jord, hafa ad Spotte DRottens Ord, lifa i Glæpum lioost til sanns, lasta og forsmaa Pioona hanns?

Saa sem Guds Naad og Sañleikañ, sier, þecker, veit og skynia kañ, Kukl og Fiolkyngekyñer sier,

Cai-

Caiphas Præłum verre er.

Sonenn Guds ecke þecktu þeir, þvi syndga hinꝫ erlængtum meir, sem kallast vilia christner best, Christum þo lasta allra mest.

Hræsnarar þeir sem Hrecke og Synd, hylia þo under Froomleiks Mynd, lijkiast þessum sem Lausnarann, lomdu blindande og spiodu hann.

Hvorium sem Spott og Hædne er kiær, hann geingur þessum Selskap nær, Forsmæin gudræckenns saklæks Manns, Fyrerlitning er Skaparans.

O vesæll Madur! ad þvi gæ, epter mun koma Tijme sa, sama hvad nidur sader hier, sialfur ann Efa upp þu sker.

Ef hier a Jordu er Hroop og Hæd, Hædne og Gudlast nidur sæd, uppskored verdur eilijst Spie, Agg og Forsmæn i Helvijte.

Ætla þu ecke, aumur Mann! afkomast mune strafflaust hann, sem Sonenn hefur hier hædt og spiad, horfe Faderenn uppa þad.

Hvad JEsus nu um Nætur-Skeid, naudsꝫ staddur hier af Monnum leid, Ogudlegur um Eiꝫ lijfd þa, af illum Dioflum lijda ma.

Okiendum þier, þo aumur sie, alldrei tillegg þu Hæd nie Spie, þu veist ei hvorn þu hitter þar helldur enn þesser Gydingar.

Sæalfann slær mig nu Hiartad hart, hef eg ann Efa mikenn Part, af soddann Illsku astundad, audmiwklega eg medgeing þad.

Saad hef eg nidur Synda-Root, Svijvirding mijn er mørg og lioot, Uppskieru Tiimann Ottast eg, angrast þvi Saalen nærsta mieg.

HErra minn JEsu! Hormung þ jn, Huggun er bæde og Lækning mijn, Sakleyse vijst þu saader hier, Sælunnar Avøxt gafstu mier.

Blood-Dropar þijner blessad Saad, ber þann Avøxt, sem heiter Naad; Þann sama Gud mier sialfur gaf, Saaluhialp mijn þar sprettur af.

Hæddur varstu til Heidurs mier, Hegg þijn og Slog mijn Lækning er, alldrei mun Dioful eiga Valld, at mig ad leggia Synda Gialld.

Enn þier til Heidurs aptur at moot, ydrast vil eg og giora Boot, Hallds Vilia giarnann hepta minn: Hialpe mier JEsu Kraptur þinn!

15. Psalmur.

Umm Raadstefnu Prestana yfer Christo.

Ton, Christe er Koma fyrer Hondum.

Miog arla uppe voru, Olldungar Juda senn, so til Samfundar fooru, fyrster þo Kiennemenn, i Raadslag lietu leidast, (lijkar þad ollum vel,) hvørnenn þeir giæte greidast, Guds Syne komed i Hel.

Heimtu med Heiptar-Lundu, HErrann vorn til sijn bratt, Ordsøk þvi einga fundu, aller senn mælltu hatt: Seg oss ef ert

ert þu Christur, einaste Son Guds sat. Grædarenn Giædsku lystur, gaf Andsvar þar uppa:

Þo ydur eg þad sege, ecke samt trwed þier, andsvared mier og eige, ef eg spyr nockurs hier; Mannsens Son sitied sitia, senn hia Guds hægre Hlid, i Skye mun einnenn vitia, aptur med Dijrdar Sid.

Ertu Guds Son, þeir sögdu? Svarade DRottenn: Ja. Diarfer þann Doom a lögdu: Dauda-Madur er sa. Uppstoodu strax ad Stundn, Strijd þeim i Hiarta brann, Frelsarann Fiøtrum bundu, færdu Pilato hann.

Hier mattu Saal mijn sanna, so geingur þad til vijst, Astundan Illvyrkianna, Umhyggiu vantar sijst, arla þeir Blunde bregda, binda fast oll sijn Raad, klooklega Hreckium hegda, hvor sem þess feinge gaad.

Enn þu sem att ad vera, utvalen DRottens Þioon, Verk hanns og Vilia giøra, og varast þitt Saalar-Tioon, Andvara eingann hefur, Umhyggiu lijtell sest, vid Glis Heims gaalaus sefur. Gud nade soddann Brest!

Marger upp arla rijsa, ei gieta sofed vært, epter And Heimsins hnijsa, Hollds Gagned er þeim kiært; Saalen i Briooste sofnud, sijnest ad mestu daud, til allra Dygda dofnud, sem DRottenn

 helldst

helldst þo baud.

Forsioonar Verk-Menn viiser, Viingarde Drottens i, fyrst þa Dags-Lioomenn liiser, livost bid eg giæte ad þvi, umm sitt Embætte hygge, oarla giord Vænen sie, Idiulauser eiligge, i Liikamans Gioaliise.

Hæturs-Menn Herrans vaka, hugsande ad giora Tioon; Epter þvi oattu ad taka, ef ertu hanns Tryggda-Pioon: Vilier þu vid þeim sporna, og varast þeirra Hœd, oarla Dags alla Morgna, vid Ord Guds halltu Rœd.

Þeink nu i þiinu Hiarta, þar nærst i annann Stad, hvar umm Herrann ried kvartg, hyggia mœttu þar ad: Ordum hanns ecke treystu, illgiarner Judar þeir, wr Spurning eingre leystu, œ þvi vestnudu meir.

Hver trwer nu hardt þo hoote, HErrann syndugum Liid? Allfæster inna œ moote, Ydrunar Sporenn bliid; Hyrtingar hioalpa ecke, Heimur vestnande fer, Blindleikenn trw eg oss blecke, hwed Straff nœlægt er.

Viist er eg veikur ad trwa, veitstu þad, JEsu, best, fra Syndum seinn ad snwa, soddann mig œngrar mest; Þo framast þad eg megna, þiinum Ordum eg vil, treysta og giarnann giegna; Gief þu mier Rœd þar til.

Þar nærst ad þessu giæter, þad er og Lærdooms Grein, ef þu Oriette mæter, Afsokun duger ei nein, hafdu þa Vidlund hiira, HErrann mun til þiin

sioa

fiaa, laat Polgieds Dæmed dijra, DRottens þig hugga þaa.

Mier er sem i Eyrum hlioome, Urskurdur DRottens saa, aarla aa effta Doome, upp þegar dauder staa, Affsokun ei mun stoda, Andsvör nie Spurningar, saa stendur vijst i Voda, sem ver: dur sekur þar.

Hier er nu Kostur ad heyra, HErrann talande i Naad, opne JEsus mitt Eyra, so ad þvi feinge gaad; Hoogvær vors Bata bijdur, blessadur þessa Tijd, annars Heims er hann strijdur, ollum forherdtum Lijd.

Arla Urskurdenn logdu, aa þig Gydingar þo, JEsu, og sekann sogdu, selldu þig Pilato: Arla aa effta Dege, Affsokun gyllder sw, til Dauda eg dæmest eige, DRottenn, þess minnest þu.

Arla Dags uppvaknadur, ætijd eg minnest þijn, JEsu minn Hiaalpar hradur, hugsa þu æ til mijn; Arla aa effta Doome, Affsokun vert þu mier, minnstu þa Frelsarenn froome, hvad fyrer mig leidstu hier.

16. Psalmur.

Um Judasar Ydran.

Ton, Konung David sem kiende.

JUDAS i Gyrndar Græde, af Gydingunum

nuum fyrst, Priuatiju Peninga bæde, þui sveik hann HErrann Christ; Lioost þegar lijta vann, ORottenn var nu til Dauda, dæmdur og þwngra Nauda, ydradest epter hann.

Greidt i Mustered geingur, (greiner so Ritning fra), um Silfred sinnte ei leingur, senn vill þad Prestum fa, sagde med sarum Mood: O hvad eg giørde illa, þa yfer mig kom sw Villa, ad sveik eg saklaust Blood!

Lidsemd Prestarner løgdu, litla, sem Von var ad, hardlynder hønum søgdu: Hvad eigum vier med þad? Þu matt einn siaa um þig. Sylfrenu a Goolfed grijtte, gieck þadann, miøg sier slijtte, og hengde sialfann sig.

Raadstefnn Herrar hielldu, hættu þar seinast vid, fyrer Akur sialfer seldu, Sylfred Leyr-Kiera Smid. Adur sagt um þad var, i Spaadooms Søgnum sonnum: Sa var Vegferdar-Mønnum, giefenn til Greftrunar.

Siaa hier, hvad illan Enda, Otrygd og Svikenn fa: Judasar Lijkar lenda, Leiks-Broodur sijnum hiaa, Andskotenn Illsku flaar, enn hefur Snoru snwna, snogglega þeim tilbwna, sem fara med Fals og Daar.

Otrw sinn eigen Herra, ætijd um Hælsenn slo- eing-

eingeñ feck af þvi verra, eñ sa meinlausum bioo, Forræde, Fals og Viel, Judas þvi Heinging hente, hañ folskum til sijn bendte, eins og Achitophel.

Fe = Gyrnden Judam fellde, fyrst var hañs Adtekt siw, Guds Son Gydingum selde, gleymde þvi Eru og Trw, so til um sijder geck, kastade keyptum Aude, þaa kvalde Sorg og Daude, Huggun alls einga feck.

Under = Root allra Lasta, Agyrnden kolluð er, Froomleika fraa sier kasta, Fiaarploogs Menn Agiarner, sein freklega elska Fed, Aude med Okre safna, andlegre Blessan hafna, enn setia Saal i Ved.

Annad hvert er i Vonum, Audurenn, fagurnu, hafnar þier, ellegar honum, hryggur burtkastar þu, þaa Daudenn þreinger ad, Agyrnden Otæpt svelger, af þvi Saalena velger, i kolldum Kvala = Stad.

Falsi og Fe = Gyrnd rangre, forda þier, Saal mijn blijd, so mæter ei Ogn nie Angre, þa adfer Daudans Tijd, vird lijtels Veralldar Ploog, Hvor sa sier lynda lætur, þad lienar Drottenn mætur, sa hefur alls Nægta noog.

Opt JEsus adur hafdi, Aminning Judas giort, Hreckvijsin Hiartad vafde, hann hiellt þad einkis verdt, nu kom þar eiñig ad, Tilsogn hatade hreina, Hüggun fieck þvi ei neina, vargstu Vijte þad.

Enn hvad framleidde hann illa, adur Lijferne sitt, þesse þo var hanns Villa, verre enn allt añad

hitt,

hitt, ad hann Orvænting med, Saal og Lijf sette i Vanda. Synd ꝏ moot heilogum Anda, helld eg hier hafi skied.

Þ Drottne ef villtu deya, Drottne þa lifdu hier, til ills læt ei þig teigia, Ord Guds sie kiær ast þier, sæll er sa so vid bijst, eñ ef þig Ofall hend er, aptur i Tijma vender, undañdrag Idran sijst.

Brot þijn skallt bliwgur jata, enn bid þo Gud uñ Raad, af Hiarta hryggur græta, enn heilnæm þyggia Ræd: Umfram allt þenktu þo: Son Guds bar þijnar Synder, og so þu Myskun finder, Saklaus fyrer Sekann doo.

Drottenn, læt mig ei dyliast, diarflega Synder vid, þo hier uñ Stund mege hyliast: HErra trwr, þess eg bid; Nær Heime fer eg fra, Orvænting ei mier grande, Ord þitt og Sannleiks Ande, Hiarta mitt hugge þa!

17. Psalmur.

Uñ Leyr-Kera-Smids Akureñ.

Ton, Fader ꝏ Himna Hæd.

SO sem fyrr sagt er fra, Silfur-Peninga þa, hverier loks Judas hrelldu, Höfud Prestarner selldu.

Og keyptu eiñ til Sanns, Akur Pott-Makarans, þar mꝏ fullt Frelsi hafa, framande Menn ad grafa.

Þar finnst ein Þijding fijn, þess giættu, Saala mijn

mijn: Af Guds ꝍſettu Rꝍde, um̃ þad Zachari=as ſpꝍde.

Lijkeſt Leyr=Kera Smid, Lijkſamur Drotteñ, vid ſem fyrr Eſaias ſagde; og ſiꝍlfur þad riett wtlagde.

Af Leyr med Lijſſins Krapt, liet hann Mann=kyned ſkapt: Hrein Kier til Heidurs ſetur, hin önnur læ͡gra metur.

DRottenn einn Akur ꝍ, er hönum falur ſꝍ, minnſtu hann Myſkun heiter, mꝍddum Lijd Huggun veiter.

JEſus einn er ſꝍ Mann, ſem Akurenn keypte þann, enn hanns Blood Dropar blijder, Borg=unar Giallded þijder.

Framande Foolked þad, ſem feck ei neinn Hvijl=dar Stad, erum vier Sorgum ſetuer, af Synd=ugu Edle gietner.

Illſkuñar Edled vort, Utlenda hefur giort, oſs frꝍ eilijfre Glede, i Adams Falle þad ſkede.

Sꝍlen i Utlegd er, ꝍ medañ dvelſt hun hier, i Holldſins Hreyſi naumu, halldeñ Fꝍngelſi aumu.

Dauden med dapre Swt, dregur um̃ ſijder wt, hana, þa Hreiſid brotnar, Hollded i Jördu rotnar.

Eins og wtkaſtad Hrꝍ, [ef eg riett ſkyniad ſꝍ], Hiꝍlparlaus Sꝍl mꝍ heita, Hvijlldar kann ſier ei leita.

Hꝍttu og Hörmung þꝍ, Herrann minn JE=ſus ſꝍ, Ond vora af Aſt og Millde, wr Utlegd kaupa villde.

Faderenn sak þad liet, Fridar-Stad Sealum hiet, ef Sonurenn Gialld þad greidde, sem Guds Riettlæted beidde.

Opnade Siodenn siñ, Sonur Guds JEsus minn, Hrodstrijktur, kvalenn, krijndur, og Krosse til Dauda pijndur.

Blood-Dropar dundu þar, dijrasta Gialld þad var; Keyptann Akur þvi eigum, Ohrædder deya meigum.

Hier þegar verdur Holld, huled i Jardar-Molld, Sealen Hrygdarlaust hvijler, heñe Guds Myskun skijler.

Eñ þu skallt ad þvi gæa, Akursens Grestran þa, eingver utann þeir fengu, i Jerusalem gengu.

Christnen Guds hier um Heim, heiter Jerusalem; J hana innkomast hlijtur, hver sem Myskunar nijtur.

J heñe hver eiñ sæ er, æ JEsum trwer hier, skijrdur og alla Vega, Jdran giører daglega.

Okvijdeñ er eg nu, af þvi eg hef þa Trw, Myskun Guds Sealu mijna, muñ taka i Voktun sijna.

Hvørneñ sem Hollded fer, hier þegar Lijfid þver, JEsus i Umsioon þiñe, Obætt er Sealu miñe.

Eg lofa Lausnarenn þig, sem leyster wr Utlegd mig, Hvijlld næ eg Naadar spakre, nu i Myskunar Akre

Þu gafst mier Akurenn þinn, þier gef eg aptur minn; Ast þijna æ eg rijka, eigdu mitt Hiartad lijka.

Eg gef og allann þier, æ medann toore eg hier, Avoxtenn Ydiu minnar, i Akre Christne þinnar.

Eins bid eg aumur Þræll, ad unner þu JEsus sæll, lidnum Lijkama mijnum, Legstad i Akre þijnum.

Hveiti Korn þecktu þitt, þaa uppriis Hollded mitt, i Bindene Barna þinna, Blessan lææt þu mig finna!

18. Psalmur.

Um Aklogun Gydinganna fyrer Pilato.

Ton, Sæler eru þeim siaalfur Gud.

MIkla sem gloggt eggreina vann, med Guds Son bundenn fara, Prestarner, so ad vijndest hann, til Pilatum Landsdoomara; J Þijng-Hws inn, þad sama Sinn, sagt er þo eingenn kiæme, so ecke meir, saurgudust þeir. Siaa hier Hræsnennar Dæme.

Jnngaang um Hws-Dyr Heidingians, hielldu þeir Synd bannada, enn saurgast aa Bloode saklauss Manns, syndest þeim eingann skada. Heims Bornum hier, Ovirding er, aumstoddum Hiaalp ad veita, Guds Ords Forakt, Agyrnd og Prakt, eingenn Misgiord skal heita.

Pilatus sem þad formerkt feck, fyrst er þeim Metnad særte, aan Dvalar siaalfur wt þvi geck, Embættis Skylldu giærti,

Sakargypt þar, vill fulla fa, framborna af þeirra Munne, Dar-Yrdenn fliot, Drambseme moot, Doomarenn finna kunne.

Lat þier ei vera Asmaan ad, ef þu villt froom-ur heita, af Pilato liooft ad læra það, sem Lof-legt er epter ad breyta, Rangleted hanns, þess heidna Manns, hallt þier Mijnkun tvofallda; Þeim nidur fer, enn honum hier, hvor vill þann Christenn hallda?

Alitid stoort og Hefdar Hatt, hrædast skyll-der þu ecke, Sannleikans giæta ætijd att, eing-enn Kiass-Mal þig blecke. Aru-Gyrnd lioot, Hofmoodug Hoot, hæfir sijst Yfir-Monnum, Dramblatum þar, þu gef Ansvar, þo byggt a Rokum sonnum.

Aulldungar Juda allra fyrst, uppbaru Sok þrefallda: Foolkenu þesse frasnijr vijst, fyrerbijdur ad giallda, Keysarans Skatt, þad segium vier satt; Sialfur vill Kongur heita; Og Christur sa, sem koma a, Kvittun og Frid ad veita.

Hier koma fram þau riettu Rok, Rædu og Þanka minna! Þier, JEsu, giefinn var þrefold Sok, þad kann eg gloggt ad finna; Þrefalldleg Sekt, mig þiade frekt, þar um eg klagast mætte: Þrefallda Stygd, og þvnga Lygd, þu leidst med sogdum Hætte.

Frasnwed Gude, allt mitt er, Edled og Lijk-sam.

fraa.eyta, odrum þvi gief eg opt af mier, ill Dæme so ad breita; Einn hier aa moot, med Elsku Hoot, oll Guds Born rett þvi triva, fraa Bolvan, Deyd, Diofle og Neyd, Drottenn ried Lijdnum snwa,

Gude aatte eg ad greida frij, Gialld Hlijdne og Þackar-Skylldur, raanglega hef eg halldid þvi, hondlad sem Þræll ogylldur: Audsveipnen þijn, fyrer ollum skijn, Astseindar Herrann kiære: Þu baudst: Giefed [gafst siaalfur med], hvad Guds og Keysarans være.

Sannlega hef eg hrokad mier, hærra enn vera skyllde, Bod og Skipun mijns Herra hier, halldedi minnsta Gyllde, Kongdoom i Heim, og Heidre þeim, hafnader þu og flijder, Haatignen þijn, aa Himnum skijn, hun mun byrtast um sijder.

Rægdur varstu fyrer raanga Sok, Riettlaate JEsu millde, uppaa þad oll mijn Illsku Rok, af plaanud verda skyllde: Aklogun sw, sem þolder þu, þess bid eg Herrann froome, sie mitt Forsvar, þa finnst eg þar, fyrer þeim straanga Doome.

19. Psalmur.

Jaatning Christi fyrer Pilato.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

SVdingaar hofdu af Hatre fyrst, hardlega klagad JEsum Christ, sem aadur sagt er fraa, Landsdoomarenn giorde ad gaa, gloggt hvad

þijdde Frambburdur sa.

Aklogun fyrsta Andleg var, um þad Pilatus sinnte ei par, onnur um Skylldu Skatt; Hann visse vel þeir sogdu ei satt, soddann Mælum þeyande hratt.

Enn sem þeir nefndu Kongenn Christ, kom hønum þa til Hugar fyrst, hvad ædur heyrde og nam, af Judum mælt um Messiam, ef mætte skie þad kiæme nu fram.

Pilati Sinne i sumum finnst, sem um Guds Dijrkun hugsa minnst, Hofdingium Hræsna tijdt, Undersæta Frelsed frijdt, Ficar ⸗ Ploogs giarner ræka nu lijtt.

Hyrdstioorenn spurde Herrann par: Hvert hann sie Juda Kongur sæ? Enn JEsus aptur tier: Talar þu so af siælfum þier, eda søgdu adrer þvilijkt af mier?

Par vard Pilati Peled kallt, þig hatar, sagde hann, Foolked allt, hvad illt hefur þu giørt? Aptur JEsus ansar bert: Er þad nærsta þenkingar verdt.

Mitt Rijke er ecke hiedann af Heim, hardt mundе annars moote þeim, strijda minn Maktar ⸗ Her, sem nu mig seldu i Nauder þier, so nædu ecke Gydingar mier.

Pilatus aptur ansa vann: Ertu þo Kongur? Sagde hann. Jatade JEsus þvi; Hingad barst eg Heimenn i, ad herma skyllda eg Sännleikann frij.

Hver

Hvør af Sannleiknum sialfur er, sar mijna Røddu heyrer hier. Hœdnis-Svor hinn til sann: Hvad er Sannleikur? sagde hann, so geck burt med Urskurdenn þann.

Hier mættu, Sal mijn, heyra fyrst, HErran JEsus er Kongur vijst, þo ecke ad Heimsins Hætt; Soddann vel þu athuga ætt, þad eykur Glede Hiartanu þrætt.

Kongs-Tign þijn, JEsu, eilijf er, aller þiggia sijn Volld af þier, Hofdingiar hier um Heim, þu lienar, gefur, lænar þeim, Londenn, Rijke, Metord og Seim.

Fyrer þinn Krapt og Frelsis Hond, forsvara Kongar Rijke og Lond, sem er þeim underlagt; Enn moote Diofle og Daudans Makt, duger eingenn Hofdingia Prakt.

Þu hefur sigrad Synd og Deyd, sialfan Dioful og Vijtes-Neyd, hvader eitt herlegt Strijd, allann so þinn leyster Lijd, Lof sie þier um eilijfa Tijd.

Andlegt þitt Rijke og eilijft er, Ord Sannleiks þvi riett stioornar hier, þinn Vellides Vondur sæ, Ovine slær mier alla fræ, i þeim Krapte sigra eg þæ.

Enn fyrst þitt Rijke andlegt var, um þad Heimurenn sinnte ei par, hann fann ei Hofmood sinn, hiæ þier, JEsu HErra minn, hatade allan Goodvilia þinn.

Undrast þvi, Sal mijn, ecke þarft, þo Adkast Veralldar lijder margt; Par um þier þeinkia ber:

Ertu nu i Utlegd hier, annars Heims þitt Fodur Land er.

Sannleika Kongsins Sannleiks Raust, sia þarf ad elska Hræsnis-laust, sem er hanns Under-Mann, þvi Slægd og Lijge hatar hañ, hreinhiortudum Mysktunar ann.

Ef þu, Saal miin, i Gude glodd, gyrnest ad heyra Kongsins Rodd, giættu þa giorla hier, hvad boda Drottens Pijoonar þier, þeirra Kienning Rausten hanns er.

Ransaka, Saal miin, Ord þad ort, ad verdur spurt: Hvad hefur þu giort? Þa HErrañ helldur Doom. Hiaalpar eingum Hræsnen toom, hrein sie Trw i Verkunum froom.

Enn sokum þess þu ei saklaus ert, sialfur spyr þig hvad hefur þu giort, um hvorn umlideñ Dag, Ydran gior og græt þinn Hag, Guds Son bid þad færa i Lag.

Allt hef eg, JEsu, illa giort, allt þad ad bæta þu komenn ert, um allt þvi eg kvittur er; Allt mitt Lijf skal þioona þier, þar til bid eg hiaalpa þu mier! AMEN

20. Psalmur.

Hñur Aklogun Gydinga fyrer Pilato.

Ton, Ovinnanleg Borg er vor Gud.

Pilatus hafde proofad nu, Pijslar-Sok JEsu gies-

giefna, klien virdtest honum Kongs Tign sw, þa Christur Sannleik ried nefna, Heims Sannleik heidra lietst, hædde Guds Sannleik mest, Sañenden elska ber, Ord DRottens lꜳttu þier, kiærast þo allra Efna.

Jafnoodt þa gainga Jarlenn ried, til Juda wt ad Bragde: Einga Søk þessum Manne med, mꜳ eg finna, hann sagde; Gydingar helldur hardt, HErrann kløgudu uñ margt, med Æde, Ogn og Dramb, eins riett sem meinlaust Lamb, Lausnaren liwfur þagde.

Hañ hefur uppæst Lijdenn Lands, leinge miøg vijda kiende, frꜳ Galilæa og so til sanns, uñ sijder allt hijngad vende. Pilatus hugde hier, hrinda þeim Vanda af sier, Herodes hafde þvi, Hyrdstioorn þeim Parte i, til hanns þvi HErrann sende.

Fyrer mig JEsu þolder þu, Piñning og beyska Pijnu, Hiartad gledst þvi eg heyre nu, hroosad Sakleyse þijnu; Synden lꜳ faart ꜳ mier, Sek fañst eingenn hiꜳ þier, so er Sakleyse þitt, sannlega orded mitt, vid Mꜳlefne tookst þu mijnu.

Løgmꜳl DRottens þa Hefndum hardt, hootar mier epter Vonum, aptur minn JEsus ansar snart: Eingenn Sek fiñst med honum, Sakleyse mitt til sanns, sege eg nu orded hanns, eingenn Aklogun fioot, orka skal neitt ꜳ moot, mijnum þol-lyndes Pioonum.

Onytiu-Hial og Mælgen mijn, mier til Falls koma ætte; Eñ, JEsu, blessud Pøgnen þijn, þad allt fyrer mig bætte, Skyllda mijn aptur er, epter ad breyta þier, þeigiande i þijdre Trw, þola, nær lijd eg nu; Þørf være þess eg giætte.

Pilatus meinte Mannvits-Slægd, munde Obrygdul standa, koma vill' þvi med Kiænsku-Nægd, Kong Herode i Vanda. Kunna þa Adferd eñ, allmarger Verralldar Menn. Bid Gud, og giæt þijn vel, giarn er Heimur ꝏ Viel, gꝏ-taufsum Svikenn granda.

Krofs-Gꝏngan, JEsu, þesse þijn, þar fyrer eflaust skede, so hvijlast mætte Saalen mijn, sætt i eilijfre Glede. Embættes Omak lꝏngt, opt þo mier finnest strꝏngt, til Lofs og Þocknunar þier, þad vil eg giarnañ hier, lijda med ljwfu Gede.

21. Psalmur.

Uṁ Herodis Forvitne og hvijta Klæded.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

Þ'Egar Herodes H'Errann sa, hañ vard miøg gladur nærsta, af hønum heyrt hafde og helldst vill sia, hanns Asynd lijta glærsta: Forvitenn mørgu friette ad; Fijsn Holldsins Kapp ꝏ lagde, med bistu Bragde. JEsus took ecke under þad, vid øllum Spurningum þagde.

Marg-

Marger finnast eñ hier um̃ Heim, Herodis Lijkar rietter, Guds Ord er Skiemt og Gaman þeim, sem Glens ednr nijar Frietter, Forvitnen Holldsins hnijser þratt, i HErrans Leyndardooma, med Fijsn ei frooma, aumre Skynseme ætla ofhatt, alldrei til Skilnings koma.

Mañvits Diwpfindne og Menta Glis, marger þa vilia reyna, ad Orde DRottens þeir giora Gis, Gaman loflegt þad meina; Varastu, Saal mijn, Vijtenn reynd, vird þu i hærsta Gillde, þa miklu Millde, alvarlega med goodre Greind, Gud vid þig tala villde.

Gud giorer ecke ad Gamne sier, Glæpa-Moñum ad hoota, Kalls-Mælge honum og eingenn er, ad þu meiger Myskun hlioota; Audmiwktega med allre Geat, wattu um̃ slijkt ad ræda, og fleire fræda, enn af þier heyrast alldrei lgat, Ord DRottenns skuler þu hæda.

Heyre eg um̃ þig minn Herra rædt, i Hiealpræddes Orde þijnu, allt sijnest mier nu bwed og bætt, Boled i Hiarta mijnu, i Sacramentenu sie eg þig, so sem i Lijking skiærre, med Naad mier nærre. O hvad gledur sw Asynd mig! Eingenn finnst Huggun stærre.

Herodis Fijsn var holldleg sw, hann ried Forvitne ginna, enn mijn Saala af Ast og Trw, andvarpar þig ad fiña, lofsamleg er sw Luckn-Stund, þa lijt eg þig HErrann þijde, i þinne Prijde, gief mier loksins þann Fagnadar Fund, þo fyrst um̃

Sinn hier bijde.

Pad kieñer Herrans Pognen frøom, þar nærst i annann Maata, hann vill ei siјnum Helgedoom, fyrer Hunda kasta laata. DRottenn forsmaaer drambsamt Ged, diarflega margs þo freyste, og frekt sier treyste, hugstolltum nidur hrinda ried, hoogværa Saal vidreyste.

Herodes og hanns Hof-Foolk lijtt, um HErrann agta villde, færde hann i eitt Fat-ed hvijtt, Forsmaan þad heita skyllde, til Pilatum sijdann sendur var. So komst i Fridar-Stille, sa Offsenn ille, drambsøm Ofunden ædur har; Ovinskap þeirra að mille.

Hvijtt Klæded giørde Hædung hier, HErra minn JEsu sæte, Dijrdar-Skrwda so skeinkter mier, skijnande Guds Riettlæte; Sakleysis Merked þetta þitt, þijns Fodurs Giædskan hreina, þa þeckte alleina, hann sier og proofar Hiartad mitt, hvad sem illgiarner meina.

Heilagra Saalna Hoopur skiær, a Himnum med Skickun frijda, til Heidurs þier JESU HErra kiær, hvijtum Klædum sig skrijda; Eins hier a Jordu upp fra þvi, ekkauft i Miñing slijka, med Roksemd rijka, byrtust Snioo-hvijtum Bwning i, blessader Englar lijka.

Veittu, JEsu, þa Myskun mier, Meinleysis skrydd ur Klæde, þioone eg tallaust med Trygdum hier, i Trw, Von og Polennmæde: Riettlætes

Skrwd-

Skrwda Skarted þitt, skijne ꝏ Sꝏlu minne, þo Lijf hier lmne, eins laattu Hollded einneñ mitt, afklædast Prioostsku sinne.

Forlijkast giordu Fiand-Meñ tveir, þa foorstu þar, JEsu, mille; Eg veit mier gafstu miklu meir, Mytkun og Fridar-Stille, hiꝏ Gude Fodur so til sanns, siest eingenn Reide leingur, nie Stygdar-Streingur, daglega mille mijn og hanns, minn trwr Frelsare geingur.

Hvar sem Ofridur hreyfir sier, af Holldsins Veikleik brꝏdum, mille christenna Manna hier, moote Guds Vilia og Rꝏdum, gack þu þar, JEsu, mille mest, med þijnum Fridar Anda, og varna Vanda, hiꝏlpa þu so vier hugsum best, i hreinum Kiærleik ad standa!

22. Psalmur.

Um̃ Krossfestingar-Hroop yfer Christo.

Ton, Fader vor sem ꝏ Himnum ert.

KRꝏ Herode þꝏ Christur kom, kallar Pilatus sniøllum Room, Gydinga-Lijd, og lioos gaf Røk, Lausnarenn hefde einga Søk, sampyckur være og sier til þess, sialfur Kongurenn Herodes.

Sannlega DRottenn Sakleysed, sier, elskar bæde og styrker med, Hiarta og Muñur hvors eins Mañs, hlijtur ad hioona Vilia hañs. Mꝏlefned gott

gott fær goodann Room, giæt þess, mijn Sæl, og vert þu froom.

Sidur Gydinga sæ var þa, Saka-Mann einn þeir skylldu fæ, um Paaska-Tijmann fræ Pijslum frij, Pilatus ætte ad gegna þvi. J Frelsis Minning wr Egypto: Alldrei baud D Rottenn soddann þo.

Siæ til, mijn Sæl, ad Sidvaninn, sijdst meige villa Huga þinn, fordastu honum ad fylgia hier, framar enn Guds Ord leyfer þier. Good Meining einga giører Stod, gyllda skal meira D Rottens Bod.

Pilatus Judum sagde so: Siæed nu gløggt um Koste tvo, eg bijd hier JEsum ydur fram, eda Mordingiann Barabbam. Hann meinte ad yrde helldst med þvi, HErrann fræ Dauda giefenn frij.

Þu sær nu gleggt af þessu sied, þar sem D Rottenn er ecke med, i Verke, Aforme og Vilia Mans, verda til einkis Raaden hans; Siervitska Holldsins svikul er, so sem Pilatum skiede hier.

Yfer-Mennerner allra fyrst, Oskudu ad D Rottenn krossfestist, Almwgann so i annann Stad, eggiudu mest ad bidia um pad, Barabbas Utlausn skyllde skie, skilenn JEsus fræ Lijfe sie.

Veralldar Dæmenn varast skallt, vogadu ecke ad giora þad allt, sem Hofdingiarner nu hafast ad, þo Heimurenn kalle loflegt þad; Ef blindur leider blind

blindann hier, bædum þeim hætt vid Falle er.

Hver þig eggiar a Illverk bræd, alldrei gack þu med þeim i Ræd, vinn þu þad ei fyrer Metord Manns, ad missa Guds Næd og Vinskap hans; Hverugur annars bæter Bol, þo bæder rate i Straff og Kvol.

Yfir-Monnunum er þvi vandt, Undersaatarner, hniisa grant, epter þvi sem fyrer Augunn ber, audnæmast þo hid Vonda er; Hvad Hofdingiarner hafast ad, hiner ætla sier leyfist þad.

Ill Epterdæme æ alla Grein, eru samlijkt vid Mylnu-Stein: Vilier þu vera af Fære fri, cals, festu hann alldrei þier vid Hals; I Guds Otta fræ þier Slæpum hrind, good verttu od-rum Fyrermynd.

Hws-Frw Pilati holl gaf Ræd, hefde hann betur ad þvi gæd: Goodar Kvinnur þess giæte mest, giarnann æstunde Dæmenn best: Abigael fær Æru og Sæmd, illa Jessabel verdur ræmd.

Set eg þad nu i Sinne mier, sæte JEsu, ad giæta ad þier, aller hroopudu allt um kring, yfir þig Dauda og Kroßfesting; Sem Lamb Meinlausast þagder þu, þar af stendur mier Huggun trw!

Lögmalsins Bolvan bitur og sterk, Banvænn Diofull og oll mijn Verk, þo hroopa vilie nu hvor fyrer sig, Hefnd og Fordæming yfir mig; Mijn eg, minn JEsu, þijn i þvi, fræ þeirra Klogun verd eg frij.

Afelles Doomsens Ogna Hroop, ytstu Myrkranna Vein og Op, alldrei mun koma ad Eyrum mijn, Eyrunn blessud fyrst heyrdu þijn, Kall og Hœreyste kriingum sig; Frœ Kvol og Angist þad frelsar mig.

Hroopar nu yfir mier Himen og Jørd, Helgun, Frid, Nœd og Scattargiørd, hvert hell dur og geing wt eda inn, i þijnu Nafne, JEsu minn, Bœnar-Hroop mitt i hreinne Trw, Himneskum Gude þocknast nu.

Enn þier til Heidurs allann Tijd, Englar DRottens og Christnen frijd, hroopar nu bœde œ Himne og Jørd, Hosanna, Lof og Packargiørd, Amen, seger og uppœ þad, Ønd mijn glad vœr i hverium Stad.

23. Psalmur.

Um Christi Hwdstrijkning.

Ton, Ø∫s lœt þinn Anda styrkia.

Pilatus HErrann hœrsta, Hwdstrijkia lœtur þar. Nakenn vid Stoolpann stœrsta, streingdur þœ JEsus var, Strijds menn med Svipum hroktu hann; Saal mijn, hier sioa og skoda, hvad Sonur Guds fyrer þig vann.

Helgasta Holldeð frijda, frœ Hvirfle Ilium ad, Drottne vard sœrt ad svijda, svall allt af Benlum

uum þad, hver hans Lijkama Limur og Ed, af Sarum sundur flakte, sw Hyrting miög var stæd.

Blessadur Dreyrenn dunde, Drottens Lijfs-Edum wr, sem Regn þad hradast hrunde, Himens i Dimu Skwr, blæmade Holld enn boolgnade Und, Sonur Guds seart var kvalenn, Saklaus a þeirre Stund.

Eg var sem Fiotrum færdur, Fangelsi þwngu i, a Ønd og Samvitsku særdur, Synden mijn olle þvi, sw daudleg Sæalar Sootten hier, um hveria Ed wr sier dreifde, eckert sannst heillt ä mier.

Svipan Logmalsins lamde, Lijf og Sæal-hell-dur frekt, Ottenn Kvalanna kramde, komenn var eg i Sekt, Bauvænlegt orded mitt var Mein, Hiartad af Hryggdum stunde, hverge fieckst Lækning nein.

Sæastu þa JEsu sæle, Sæar mijn Obærelig, til Lausnar þijnum Præle, þvi lietstu binda þig, gecksti so under þa Grimdar Kvol, ad eg kvittadur yrde, vid eilijst Hryggdar Bol.

Siwkdoom min sialfur barstu, so vard eg heill med þvi, Hörmungum hladenn varstu, fra Hryggdum er eg nu frij, Hegning þu feckst so hefde eg Frid, Beniar þijnar mier bættu, Boot sw þar atte vid.

Hiartad vill Hrædslan kreinkia, med hördum Sorgar Stijng, þegar eg giore ad þenkia, um þijna Hwdstrijking; Avi! Eg gaf þar Efne til, þu eiñ galdst Prioorsku minar, þess nu eg ydrast vil.

Pvi

Þvi fell eg nu til Foota, Frelsarenn JEsu þier, lattu mig Nafns þijns nioota, Naad og Vægd syn þu mier; Eg skal med Hlijdne heidra þig, nu og um Eilijfd alla, þa huggar þu Herra mig.

Gledstu, mijn Saal; Þig grædde, Gudssonar heilagt Blood, þo Synd og Sorgen mædde, sie hier er Lækning good; Naad fyrer Reide nu er vijs, Brot Þrælsins Herrann bætte, bar þvi sijns Fodurs Hrijs.

Skoda þu Skylldu þijna, skijrlega Saal mijn nu, Sonurenn sig liet pijna, so læknud yrder þu: Heilbrygd þioona þu honum rett, med Trw, Hollustu og Hlijdne, haf Gaat a þinne Stiett.

Þockn eist honum ad þiaka, þitt Holld Orkumslum med, þijdlega þvi skallt taka, Þolennmoodt Hiarta-Gied, æsier Drottenn og elskar betst: Lausnara ad lijkiast þijnum, Lof er þier allra mest.

Eckert ma sooma sijdur, sijkaatur Þrællenn er, þa Herrann Harmkvæle lijdur, haf slijkt i Minne hier! Hryggdar Mynd hanns er Heidur þinn: Laat mig þad læra og hallda, liwfaste JEsu minn.

24. Psalmur.

Um Purpurann og Þyrne-Koronuna.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

ALLvyrkiar JEsum epter þad, inn i þijngs Hwsid leiddu, afklæddu fyrst, og fliott þangad, Soolked allt koma beiddu, Purpura

pura⸗Klædes forna Flijk, (fæst marre varla Hœdung slijk), yfer hanns Benin breiddu.

Helgunar Klæded hafde eg mist, hlaut þvi nakenn ad standa, Adam olle þvi allra fyrst, Arf liet mier þann til Handa; Syndanna Flijk eg færdest i, Forsmaan og Mijnkun hlautst af þvi, med hverskyns Hœska og Vanda.

Burt⸗took Jesus þaa Blygdun hier, þeran þvi liet sig pijna, Riettlætes Klæðnad keypte mier, kann sia fagurt ad skijna; Athvarf mitt jafnann er til Sanns, under Purpura Kaapu hanns, þar hyl eg Misgiörd mijna.

Þyrne⸗Koronu þwngre þeir, þreyngdu ad HErranns Enne, Bæl⸗Elld: heitum brenndu meir, Broddar svijdande i henne, Augunn hanns bæde og Andlit med, allt af Bloodenu fyllast ried, slijkt trwe eg Kvala kienne.

Fyrer Ohlijdne Adams var, oll Jorden kijst i Banne, Avort þvi slijkann af sier gaf, Ord Guds trwe eg þad sanne: Þessum Bolvunar Þyrne⸗Krans, þreyngt var ad Hofde Lausnarans, til Huggunar hrelldum Manne.

Enn JEsu Hl[illegible]dne aptur hier, allre Jord Blessan færer, h[illegible] Avort hun þvi ber, hveria Skepnu vel nærer. Fyrer Giædskunnar Giörning þann, gofge, lofe og prijse hann, hvad sig um Heimenn hrærer.

Bolvan mier yfir Hofde hieck, hvotud i Lcg⸗

mals Bræde, eñ JEsus hana undergeck, so aft-
ur eg Blessan næde. Gud minn Koronu gaf
mier þar, Giædsku og Dijrdar eilijfrar, hier og
a Himnum bæde.

Reyr-Staf hønum i Hønd med Spie, Hyrdstioorans Þrælar fengu, heilsudu Konge og krupu a Knie, Kalls-Ord a vijxl þa gengu, Reyrnum hrøktu uñ Høfud hanns, hræktu i Andlit Lausnarans, med Kvala Kappe straungu.

Þa þu geingur i Guds Hws inn, giæt þess vel, Saal mijn frooma, hæd þu þar ecke HErra þinn, med Hegdun Lijkamans tooma; Beigdu Holldsens og Hiartans Knie, heit Bæn þijn Astar Kvedia sie, Hræsnen mun sijst þier sooma.

Sialfs mijns Verdskulldan sie eg hier, sodd-
ann atte eg ad lijda, uñ Eilijfd, þa sem alldrei
þver, med Ogn og sarum Kvijda, hefde mier ecke
Hormung þijn, hiaalpad, JEsu, fra þeirre Pijn;
Blessad sie Nafn þitt blijda.

Øll þijn Læging er Upphefd mijn, Astkiære JEsu millde, Heidur er mier ad Hadung þijn, hvør sem mier nidra villde, Hoggenn sem leidstu, hressa mig, a Himnum verd eg nu fyrer þig, met-
enn i miesta Gyllde.

Medann Lijfs Ed er i mier heit, eg skal þig DRottenn prijsa: Af Hiartans Grunne i hvorium Reit, Heidur þijns Nafns auglijsa:

Fes,

Fegenn vil eg i Heime hier, hlijda og fylgia i ollu þier. Laat mier Pijna Lidsemd vijsa!

25. Psálmur.

Um Utleidslu Christi wr Pijng-Hwsenu.

Ton, Konung David sem kiende.

LANDS-Dóomarenn þa leidde, Lausnarann wt med sier; Gydingum Ansvør greidde, gløgglega og so tier: Hier siaed þennann hier! Sannlega ydur eg sege, Søk finnst med hønum eige, sw Dauda-Dooms verd er.

Þa geck JEsus wt þannenn, Þyrne og Purpura bar, sagde: Siaed, hier Mannenn! Sialfur Doomarenn þar; Gydingar gaafu Svar: Burt med hann, so. þeir segia, saa skal a Krosse deya; Ofl þeirra ein sw var.

Ord og Affsokun gillte, eingenn i þessum Stad, Heipten so Hugann fyllte, Hiartad vard forblindad; Sijdarst þeir søgdu þad: Lioosleg a Lijfs-Straffs krefde, Løgmaaled, þvi hann hefde, giørt sig Guds Syne ad.

Riett Løg sem ritud finnast, raangfærdu Judar hier, oss ber þar a ad minnast, ill Dæme for-dunst vier, Doomuren D Rottens er, hin þo med

Heiptum klage, og hreinann Saňleik aflage; Siae Vallds Menn ad sier.

Þaa eg heyre, minn Herra, hvørsu þu kvalenn vart, giorvoll vill Gleden þverra, galdstu mijn nærsta hardt, þvi eg braut myked og margt; Enn þa mier Gudspioll greina, gloggt þitt Sakleysi hreina, Hiartad fær Huggun snart.

Athuga, Saal mijn, ættum, Utgaungu Drottens hier, ó vid riett minnast mættum, hvad Mykt um hanns veitte þier; Hyggium ad, hann wt ber, Þyrne-Koronu þietta, þar med Purpuraň lietta, bloar og Bloodugur er.

Med Blood-Skulld og Bølvan stræanga, beyskum reyrd Kvala-Hnwt, aattum vid greidt ad gaanga, fraa Guds Naad rekenn wt, hrakenn i Heliar Swt, iklædd Forsmaanar Flijkum, fraa skwfud Drottne rijkum, nakenn og nidurlwt.

O Synd! O Syndenn arga! Hvad illt keinur af þier? O! hvørsu Meinsemd marga, maa DRottenn lijda hier! Þitt Gialld allt þetta er, blindad Holld þig ei þeckte, þegar þijn Flærd mig bleckte. JEsus Mykune mier!

Enn med þui wt var leiddur, alsærdur Lausnarenn, giordest mier Vegur greiddur, i Guds Naadar Rijke inn, og eilijft Lijf annad Sinn: Blood-Skulld og Bølvan mijna, burt took Guds Sonar Pijna. Dijrd sie þier Drottenn miň!

Utgeing eg ætijd sijdann, i Trauste Frelsarans, under Blæ Himens blijdann, Blessadur viijst til

sanns, nu fyrer Nafned hanns: Utbored Lijk mitt lided, leggst og hvijlest i Fride, Scal fer til Sælu Ranns.

Dijrdar-Koronu dijra, O Rotten giefur mier þaa, Riettlætes Skrwdann skijra, skal eg og einnen sia, Upprisu Degenum aa, hærstum Heidre til reiddur, af heilögum Englum leiddur, i Sælu þeim sicalfum hiaa.

So munu Guds Englar segia: Sicaed nu þennann Mann, hvorn allskyns Eymd ried beygia, aadur i Heimsins Rann, opt var þa hrelldur hann, fyrer Blood Lambsins blijda, hvenn er nu ad strijda, og sælann Sigur vann.

Þa munt þu, Sæal min, svara, sijngiande fögrum Toon: Lof sie mijnum Lausnara! Lamb Guds a hærsta Troon, Sigur gaf sijnum Þioon: umm blessadar Himna Haller, honum segium vier aller, Heidur med sætum Soon.

Son Guds ertu med sanne, Sonur Guds, JEsu minn, Son Guds syndugum Manne, Sonar-Arfskeynkter þinn, Son Guds eiñ eingietinn: Sÿne Guds sijnge gladur, sierhvor lifande Madur, Heidur i hvort eitt sinn.

26. Psalmur.

Samtal Pilati vid Christum.

Ton, Hærste Gud Herra millde.

HJer þaa um̃ Guds Son heyrde, heiden̄ Lands-Doomare, hann spyr (þvi hrædast giørde): Hvadann vor DRottenn sie? Enn JEsus þijdur þagde, (þad og vel maklegt var) Pilatus brædt ad Bragde, bistest, og aptur sagde: Villt þu ei veita Svar?

Mijn er, þad maatt þu jaata, Magten so tignarlig, eg maa vel lausann lata, lijka krossfesta þig. JEsus svarar og seger: Sijst aatt þu Valld aa mier, ef þier være þad eige, ad ofann giefed, so meiger, Heidre þeim hallda hier.

Saa hefur Synd enn meire, er selde mig þier aa Hønd. Pilatus hygg eg þad heyre, hann grundar Maalenn vond. Giørde strax Grida ad leita; gaafu Prestarner Ans-Vægd ef þessum villt veita, vijst maatt þu ecke heita, kiær Vinur Keysarans.

Heidingiar hallda giordu, Him-Guder þeirra sen̄, Børn ættu alenn aa Jørdu, eins og holldleg-er Menn; Hann Ottast hier ef være, HErrann Godanna Kyns, hugde þvi helldst ad bære, hygge-lega framfære, Ransookn Riettdæmesins.

Skurdgod sijn heidner hielldu, hafande i mestu Akt, forgiefins Hug sinn hrelldu, hrædder vid þeirra Makt. O! hversu framar ætte, einn sierhvor christenn Mann, Ottast DRottenns Almætte, med Ast og Blygdunar Hætte, sem stollt,

stolltum steypa kann.

Af stoorre Makt sig ried stæra, stolltur Pilatus hier, riett Maal til vangs ad færa, reiknade leifes-legt vier; Kann vera margann meige, Meining sw villa þvætt, þo Løgenn brioote og beyge, bañad sie þeim þad eige, fyrst Valld þeir hafa hætt.

Gud er sa Volldenn giefur, giæte þess ædre Stiett, sitt Liene hvør einn hefur, hier af Gude til sett; Hann liet þig Heidur hliota, heidrast þvi af þier vill, Virdingar vel mætt niota, enn varast Drambseme-hroota, Roog og Ranginденn ill.

Yfervalld eiñ Gud sende, Under-Meñ giæte þar ad, Sverd O Rottens hefur i Hende, heidrastul-um vier þad. Hlijduger Fride hallda, Hlijfd og Forsvare næ, Pverlyndes Priootskan kallda, þunglegre Hefndar-Giallda, ad vijsu sier væn-ta mæ.

Eins sem hvør einn misbrijtur, epter þvi straff-ast hann, hardare Hefnder hlijtur, hinn sa meira til vann, þeim mun ei Plaagan þverra, sem priootskast i Synda-Root, sa Pioon æ Von hinns ver-ra, sem Vilia þecker sijns HErra, þo giere þvert æ moot.

Vardveite Vallds-Menn alla, vor Gud i siñe Stiett, so varest i Voudsku ad falla, vel stunde Løg og Riett, hiner i Hlijdne stande, hvør so sem skylld-ugt er; hrein Trw og helgur Vande, halldest i voru Lande, Amen, þess Oskum vier.

27. Psalmur.

Pilati Samtal vid Gydinga a Doom-Stoolnum.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

Pilatus heyrde hootad var, hønum Keysarans Reide þar, ad leidde JEsum annad Sinn, uppsetst þeger a Doom-Stoolinn.

Gydingum sijdann sagde hier: Siaed, þar ydar Kongur er. Þeir badu: Tak þennan burt fra oss, bradlega lat hann deya a Kross.

Skal eg krossfesta Kong ydvarn? Kallar Pilatus Hædnes giarn. Eingann Kong segia þeir aptur hier, utann Keysaran hofum vier.

Gudspialls, Historian hermer fra, heite sa Stadur Gabbatha, hasa Stein-Stræte þijder þad. Þar matt þu, Saal miin, gieta ad:

Vei þeim Doomara er veit og sier, viijst hvad um Maaled riettast er, vinnur þad þo fyrer Vinskap Manns, ad sviikia af Gotu Sannleikans.

Pilatus Keysarans hræddest Heypt, ef hønum yrde vor Velldum steypt; Þetta sem helldst nu varast vann, vard þo ad koma yfer hann.

O vei! þeim sem ad Oriett Log, umgangast og

þar

Þau tijdka miøg, Sannleikinum meta sitt Sagn meir, Svijvirding ORottne giora þeir.

Huga snij eg og Mæle mijn, minn goode JEsu! enn til þijn: Pilatus Kong þig kallar hier, Kroßfesting Judar Oska þier.

Vijst ert þu, JESU, Kongur klaar, Kongur Dijrdar um eilijf Aar, Kongur Englaña, Kongur vor, Kongur Almættes Tignar stoor.

Þo stoodst þu bundenn þar fyrer Doom, þo leidst þu Hroop og Kvala-Room, affsegia giordu aller þig, undrar stoorlega þetta mig.

O JEsu! þad er Jaatning mijn: Jeg mun um siider nioota þijn, þegar þu Dijrdar ORottenn minn, Doom-Stool i Skyum setur þinn.

Frelsadur kiem eg þaa fyrer þiñ Doom, Fagnadar sælann heyre eg Room: J þijnu Nafne utvallder, utvalenn kalla mig hiaa sier.

Kong minn, JEsu, eg kalla þig, kalla þu Þræl þinn aptur mig, Herra-Tign einga ad Heimsins Sid, helld eg þar meiga jafnast vid.

Haafa Stein-Stræted Heimsins sleppt, hefur mier opt i Vanda steypt, þaangad liet JEsus leida sig, so Lijknen hanns kome yfer mig.

JEsu, þijn Christne kijs þig nu, Kongur hennar einn heiter þu, Stioorn þijn henne so hallde vid, ad himneskum naae Dijrdar Frid.

28. Psalmur.

Um Pilati Handa-Þvott og Doom.

Ton, Nu bid eg Gud þu nærder mig.

PIlatus sa ad sønnu þar, sijn Raad mættu ei gyllda þar, Upphlaup sier bwed hræddest hann, hugde ad stilla Vanda þann, fullnægia villde Foolksins Boon, sa skyllde JEsus Daudans Tioon, Sannleika eingum sinnte meir, so dæmde allt sem beiddu þeir.

Hendur i Vatne þa nam þvo, þar nærst vid Juda mællte so: Siælfer um ydur siaei þier, saklaus vid riettlatt Blood eg er. Allur Almwgenn uppa þad, andsvarar greidt i þessum Stad: Hanns Blood, (þo nu hann kvelie Kross), kome yfer Børnen vor og oss.

Pilatus hafde proofad þar, Pijslar Sok DRottens eingenn var, fyrer og epter eins ried hann, wrskurda JEsum saklausann, þo moot Samvitsku sinne þvert, sialfur viliande dæmde hert. Gud giefe ad Yfervølldenn vor, varest þau Dæme Glæpa stoor.

Hvad margur nu i Heimenum, hier fyrer lastar Pilatum, sem þo elskar og ydkar mest, Athæfe hans og Dæmen vest! Otten i Doome opt fær Sess, Yfer-Herrarner nioota þess; Almwgans Hrôsun olle þvi, illgiarner Skælkar hlaupa frij.

Abata-Von og Vina-Hoot, Verkenn dylia þo

þo sieu lioot, lijka kiemur sw Fordyld fram, sem forsvarad gietur Barabbam; Giefst þa Raunen hvad gyllda skal, Gull-Twngan sw sem Achan stal; Mœskie og þigge Mwtur hinn, meir enn Pilatus þetta sinn.

Eg spyr: Hvad velldur Odyggd flest, eykst nær daglega og fiolgar mest? Umsioonarleysi er Ordsok hærst, eigen Gagnsmuner þessu nærst: Myskun, sem heiter Skœlka-Skiool, skyg̃neftepter um̃ skœnijtt Hool: Ottenn Logenn so þvijngar þrœtt, þora þau ecke ad lijta hœtt.

Fyrer Foolkenu þegar þar, þvode Pilatus Hendurnar, fyrer Gude sier þann gierde Grun, gyllda munde sw Assokun. Varastu Madur Heimsku hañs, hier þo þu viller Sidonet Manns, almœttugs DRottens Augsijn skiœr, allt þitt Hiarta ransakad sœr.

Villtu þig þvo, þa þvo þu hreint, Þel Hiartans bæde lioost og leynt; Ein Laug er þar til edla good, Ydrunar Tœr og JEsu Blood: Grœt þijna Synd, enn set þitt Traust, a Sonar Guds Pijnu æfalaust: Lœt af illu, eim ydka gott, allann varast þu Hræsnis-Þvott.

Bloods-Hefnd a sig og Born sijn med, blindadur Lijdur hroopa ried, efldest so þesse Osken kolld, enn i Dag bera þeir hennar Giolld. Att hugagiarn og ordvar siert, einkum þegar þu reidur ert; Formæling illann finnur Stad, fœst meiga Dœmenn uppa þad.

DRott-

O Rottenn JEsu! sem dæmdur vart, Dooms-are kiemur þu aptur snart; Dooms-Menn lꜳttu til Dijrdar hier, Doomana vanda riett sem ber! Hvo þu vor Hiortu og Hendur med! Hrein Trw vardveite roosamt Gied! Þitt Blood flecklaust sem flóde ꜳ Kross, frelse þad Börnen vor og oss!

29. Psalmur.

Um̄ Barabbas Frelse.

Ton, Eins og sitt Barn.

HEllde Pilatus saklausann, Son Guds til Krossens Dauda; Upphlaups-Madur sa Vijg eitt vann, þa Frelse fann, feck Lijf, enn miste Nauda.

J Myrkva-Stofu sat bundenn beid, Barabbas trw eg hann heite. Mꜳ hier finnast ein Merking greid, um̄ Mannkyns Neyd, mieg skijr ad ollu Leite.

Barabbas frꜳ eg Födurs Nid, flester lærder Menn þijde; Adam lijkest þar eflaust vid, og allt hanns Lid, sem ꜳ fiell Daudans Kvijde.

Upphlaups-Madur hañ ordenn var, þa Epled i Munn sier leidde, sialfs Guds Bodorde sinnte ei par, og sijdann þar, sig og allt Mannkyn deydde.

J Diofuls Fiotrum fastur lꜳ, fangeñ til eilijfs Dauda: aller hanns Nidiar wt i frꜳ, med Eymd og Prꜳ, ꜳttu Von Kvala og Nauda.

Hier

Hier þa JEsu var Heled kallt, af heidnu dæmt Yfirvallde, fieck Adam aptur Freisid snialt, og Foolk hanns allt, sem fagnar þvi Lausnar Giallde.

Nu fyrst eg Adams Nidie er, nær mier gengur þad Dæme; Saal mijn, set slijkt fyrer Siooner þier, og skadu hier, sannferdugt Lærdooms Næme.

O hvad opt hef eg aumur giort, Uppreisn moot O Drottens Anda! Daglega þvi hanns Bodord bert, so braut eg þvert, mier var þo i Hlijdne standa.

Mun og ecke vid Manndrap frij, mijna Saal þraatt eg deydde, ill Dæmenn gaasust af mier nij, og Nauder i, Naungann þar med leidde.

Ofrægur er eg ordenn mest, allar Skepnur þad sanna, skaradum ecker Forsvar sieft, Fangelsid verst, fyrer þvi hlijt eg kanna.

J Myrkra-Stofu eg bunden bijd, Bölvan Logmaals mig hræder, dapurt nalægest Dauds ans Strijd, og Doomsens Tijd, daglega Sorgen mæder.

Heyre eg nu þann Hiaalpar Room, ad hafir þu JEsu villde, fyrer mig lided Lijflaats Doom, þijn Lijknen froom, lausann mig kaupa villde.

Sio heilaga Aflausn, Hryggd og Swt, af Hiarta mijnu greider, Syndanna leysir Hleckia Hnwt, og hier nærst wt, wr hordu Fangelsi leider.

Hvad Dauda Saknæmt skaft a mier, (sodd sann eg Myskun þecke), til Dauda allt var dæmt a þier, minn Drotten hier, Domenum kvijde eg ecke.

Lijf mitt og Saal þig lofar nu, leyst fra Dauds-

ans Fángelse, eg life eda dey, þad er mijn Trw, Obrygdul sw, i þijnu JEsu Frelse.

Himneskre Páska-Hátijd á, hef eg nu þess ad bijda, Myrkra-Stofunne frelstur frá, eg fagna þá, i Flocke Utvalldra Lijda.

So er nu Barabbas ordenn frij, Adam og eg hanns Nidie. Hver christen Sála Heime i, vorn Herra þvi, heidre, lofi, tilbidie.

30. Psalmur.

Um Christi Krossburd.

Ton, Uppá Fialled JEsus vende.

STrijds-Menn Christ wr Kaipu færdu, og klæddu hann sijnum Bwning i, sollnar Under sárt vid hrærdu, þær svidu og blæddu uppá ny, á blessudu sijnu Bake særdu, hann bar sinn Kross og mæddest þvi.

Skiede so á samre Stundu, Simon nockurn bar þar ad, framande Mann, er geck um Grundu, gripu Judar þann i Stad, Krossenum á hanns Herdar hrundu, hann gieck naudugur under þad.

Þeir sem (Sál mijn) Synder drygia, Samvitskunne þvert á moot, Under DRottens vondurnya, ef ecke giora á Lostum Boot: Vid jkulum frá þeim Flocke flya, og Fyrergiefningar bidia af Root.

Uppá Heimsins Ofacklæte, er hier Dæme lioost

kiooſt til Sanns, margann læknade Soll Guds ſæte, ſiwkann medal Almwgans, nu var ei neiñ ſm̃ Boled bæte, og bæri med honum Kroſsiñ hañs.

Simon bæde og Syne hanns bœda, ſiœlf hier nefner Hiſtoriann, Gudhræddur ſkal nioota Nœda, og Nidiar marger epter hañ, Myſkunſemd vid Menn ſœrœda, miñaſt Gud og launa kann.

Framande Madur mætte Chriſte, med honum bar hanns þwnga Kroſs. Hier mœ ſiña, hvorn þad lyſter, hreina Þijding uppœ oſs, Gydinga Foolk þœ Guds Nœd miſte, gafſt Heidingium Dijrdar Hnoſs.

Synda Under yfaſt mijnar, opt œ hverre Stundu nær, Samvitſkunnar Sorg ei dvijnar, Svida-Meined illa grær, Bleſſadar, JEſu, Beniar þijnar, bid eg mijke og lækne þær.

Þeſſe Kroſſens þwnga Byrde, þier var Drottenn logd œ Bak, ſo Fyrermyndan fylld ſw yrde, þa Foornar Videnn bar Iſaak, ſœ þiñ Gœngurenn Sorgar-ſtyrde, af Sœlu minne took Omak.

Minneſt eg œ Þiœning þijna, þig ſw mædde Byrden ſtrijd, ſannlega fyrer Sœlu mijna, ſodd ann leid þijn Giœdſkan blijd; Vegna þeſs mier virdſtu ad ſyna, Vorkunſeme nær eg lijd.

Holld er tregt minn Herra millde, i Hormungunum ad fylgia þier, þo eg fegen feta villde, Footſpor þijn ſem ſkylldugt er, Viliенn minn er i veiku Gyllde, þu verdur þvi ad hiœlpa mier.

Elſku Ged ſo þitt eg þecke, þiœdum villtu ſiña Lid,

Lid, lætu mig Drottenn einann ecke, i Anaud minne þess eg bid, Nafned mitt, þo Nauder hnecke, Naad þijn blessud kanneſt vid.

Komer þu under Krossenn stranga, christ:nn Saala, giær þess hier, ef Hollded tekur ad megla og manga, minnstu hver þijn Skylldan er, lat: tu sem þu siaer ganga, sialfann JESUM undann þier.

Under Krosse Jllvyrkianna, alldrei hier þig siña lat, varastu Glæpe vondra Maña, æ Verk: um kijnum hafdu Gat, Jdka Bæn og Jdran sanna, Elska giarnann Hoof og Maat.

Haf þu, JEsu, mig i Minne, Mædu og Dauds ans Hrelling stytt; Born mijn hia þier Forsioon finne, fra þeim ollum Vanda hrytt, lættu stan: da a Lijfs Book þinne, lijka þeirra Nofn, sem mitt, AMEN.

31. Psalmur.

Predikun Christi fyrer Kvinnunum.

Ton, Sa frials vid Logmaal fæddur er.

FOlked sem DRottne fylgde wt, fyll: test margt Angre hørdu, Kvinnurnar gretu ſart med Swt, ſem hanns Kvøl aumka giørdu.

Siere til þeirra Son Guds ſier, ſagde þa ÆErrann mætur: Grated þier ecke yfir mier, O! Jeruſalems Dætur.

Sonu

Sonu ydar og eigenn Eymd, Eflaust þier grata meged, nælgast sw Tijd sem nu er geymd, nær þier harmande seged:

Sæl nu Obyrian Barnlaus er, og Brioost þau ei sogenn voru, hrynie yfir oss Hallarner, Hæder og Fiøllenn stooru:

Ef giørt er so vid þad græna Tre, gieta hver til þess næde, hvad hid þornada þar mun ske? Þad trwe eg JEsus ræde.

O hvad Veralldar Virding er, vollt og svikul ad reyna! Giæt þess, mijn Sal, og siaadu hier, sannproofad Dæmed eina.

A Pælma Sunnudag sialfur inn, Son Guds i Borg nam rijda, Astviner hanns þad sama Sinn, swngu Lof aan alls Kvijda.

Faam Dogum sijdar sialfur wt, færdur med Kross nam ganga, þad hlutu hanns Viner ad sia med Swt, Sorg Hiartans barru stranga.

Hafi so vered vollt og flaa, Verollden HErra sijnum; Hvers maa sier vænta Þrællenn þea? Þess giæt i Huga þijnum.

Þeim sem hun bijdur Blijdleik sinn, bwenner Sorgen mesta, hyrtdu þvi alldrei Huga þinn, vid hana, mijn Sal, ad festa.

Sannlega skylldugt sege eg mier, saara ba Kvol ad grata, sem, Drottenn JEsu, þwngt ad þier, þreyngde i allann Maata.

Samt er þier ecke þient med þvi, þott eg þig aumka villde, eilijfa Hætign ert þu i, upphaf-

 om

enn JEsu millde.

Þar maa nu helldur aukast af, Angur Saurs vitskunninar, Ordsok eg til og Efne gaf, allrar Hormungar þinnar.

Erfide hef eg auked þier, offkwnat med Syndum mijnum, Slæpanna sem eg giorde hier, galdstu aa Hollde þijnu.

Hræddest eg mier sie hulenn geymd, sw Hefndar Pijnan stranga, þui eg van til ad eilijf Eymd, yfer mig skyllde ganga.

Enn þo gled eg mig aptur vid, Aforþtenn Kvosla þinna, þar af odlast eg Frelse og Frid, og Forlaat Synda minna.

Anzistin Saar og Sorgar Laat, er Saal h...ist biaadu mijna, snijst i Fognud og fegenn Graat, fyrer þaa Mijskun þijna.

Bid eg nu, JEsu, blijde þig, sem Boot mier giorder vinna, laat eingann gialld'a epter mig, Illsku nie Synda minna.

32. Psalmur.

Um græna og visna Tred.

Ton, Nu kom Heidenna Hialpar Raad.

Sæteiner JEsus um græna Tred, giet ur hinns visna einninn med. Vid skulum, Saal mijn, skoda aa ny, skijrann Lærdoom aa Maale þui.

Frioos-

Frioofgunar Eyken vokvud væn, vel=bloomgud stood med Laufin græn, þegar a Jordu-komst til Salis, Son Guds iklæddur Holldе Manns.

Lijfsins Avexte likwsa bar, læknade Jesus Soott ernar, frá Diofle leyste og Daudans Pijn, dauf um gaf Heyrn enn blindum Syn.

Af hverre Grein draup Hunang sætt, Hialpræded Kienning fieck hann tæddt, oll hanns Umgeingne astudleg, angradar Saaler gladde mieg.

Gude var þeckt þad græna Tred, glodduft Himnar og Jorden med; J hañs Fæding þad vitnast vann, og vid Jordan þaa skijrdest hann.

Riettlætes allann Avoxt bar, inn til Kross-Dauda bliidenn var, Sakláusa Lambed Son Guds eitm, af Synd og Lijtum klaar og hreinn.

Þo mætte ei þad edla Tre, Angurlaust vera a Jordunne, Guds Reide Stormur geysa vann, geck þvi Refsingen yfir hann.

Ef þu spyr ad: Hvad valldа vann, villde Gud lata Saklausann Sonen komast i Sorger þær, sem honum var þo Hiarta klær?

Þu skallt vita ad visnad Tre, var Mannkyn allt a Jordunne, ofan ad Rootum uppþornad, Avoxt Rænglætes færde þad.

Skadsemdar Tred sem skiemde Jord, skipade Drottens Reide hord, upphoggva, svo þad ecke þar, Akrenum sie til Spillingar.

Vor JEsus Monum Vægdar bad, vinnast mætte ei ad fengest þad, utan hañ tæke uppa sig,

Jllverka Giollden hryggelig.

HErrann iklæddest Hollde þa, hijngad kom til vor Jordu a; Visnadre Eyk gafst Vokvan god, þa vard wthellt hanns dijra Blood.

Saklaus þvi leid hann Sorg og Hæd, syndugt Mannkyn so fenge Naad, hid græna Tred var hraked og hrist, hier af þad visna bloomgadist.

Guds Dijrdar Sæte sitt Holld i, Sonurenn mætte ei hefia þvi, fyrr enn i Heime harda Neyd, hafde þolad og Krossenns Deyd.

O! hvad Mañs Holld er Heimsku fyllt, hryggelega wr Mæta villt! Viliande i Lostum liggur þad, leikur sier allskyns Glæpum ad.

Márger ætla fyrst ecke strax, æfellur Hefnden sama Dags, Drottenn þæ alldrei mune meir, minnast æ þad sem giordu þeir.

Þvi gooda Trenu þyrmt var sijst, þurrum Fausk mun þvi Bæled vijst: Hafe Faderenn hirt sinn Son, Hefndar mun Þrællenn eiga Von.

Ef nu Guds Millden ástwdlig, Ohegnda, Saal mijn, lijdur þig, hanns Polennmæde halldtu hier, Hiælpræde Medal gefid þier.

Visnad Tre eg ad vijsu er, vægdu Rettlætes Herrann mier, Giædskunnar Eyken græn og fijn, geymdu mig under Skugga þijn.

Von er ad mier sie Mootkast vijst, mun eg umflya Daudann sijst: Helldur mæ ei fyrer utann Kross, eignast æ Himnum Dijrdar Hnoss.

Tæpte eg mijnum Trwar Staf, æ Tred sem dryp

driipur Hunaang af, Sioon Hiartans öllu Angre i,uppliisest, nær eg smacka af þvi.

Þegar mier gaanga Þrauter nær, þier snw þu til miin, JEsu, kiær, Hiartad hresse og Hugg miñ, himneskur Naadar-Bokve þinn!

33. Psalmur.

Uñ Christi Krossfesting.

Ton, Konung David sem kiende.

KOm loks med Krossens Byrde, Christur i Hausa-Stad: Orþiaadur fraa eg hann yrde: Edik Galle blandad, hønum þeir hielldu ad: ORottenn vor Diirdar millde, drecka þo ecke villde, þa hann smackade þad.

Fals under fegru Maale, Fordilldar Hræsnen ber, Binaatta temprud Taale, og trwarlaus Yðran hier, Edik Gall-blandad er, soddann Swikdreggia Wijne, (þo sialfst glislega skiine,) HErrann hrinder fraa sier.

Þad tek eg viist til Þacka, þa þu villt, ORottenn kiær, swort med þier sialfum smacka. Sie þiin Myskunen skiær, i hvorre Neyd mier nær! Gall-Beyskiu Bolvaneñar, og Bikareñ Heyptareñar, burt tak þu fraa mier fiær!

Nakenn JESUM aa Jørdu, Juðar krossfestu þar, med Heyptar Sinne hørdu, Hønd-

Hendur og Fæturnar, teigt allt og tegad var, gieck so Jarn-Gaddur nijstur, giegnum Loosa og Ristur, Skinn og Bein sundur skar.

Tveggia Mordingia mille, Mijskunar-HErrann hieck, Spaadoomenn fra eg so fylle, sem fyrr meir um þad gieck, ræder so Ritning þeck: Pioon minn sa einn utvalenn, er med Spillvyrkium talenn, Försmaan nóg þunga fieck.

Nu eg mineft a nærsta, naken þa Adam stood, vid Tried med Hormung hærsta, Hiarta-Sorg, Bøl og Mood, þvi Verk hans voru ei good: Innvortes Angred kvalde, under Trianum sig falde, þess galdt oll Heimsens Piood.

Nu aptur JEsus nakenn, negldur a Trienu stood, pijndur, hrodstrijktur, hrakenn, Hiartans bar saarann Mood, þo voru oll Verk hans good: Einn fyrer eingum faldest, opinberlega kvaldest, þess naut oll Heimsens Piood.

Horfi eg a Hondur þijnar, Herra minn JEsu kiær, fyrer Misgiorder mijnar, Meinenn stijk lidu þær, Blood-Dreyrenn dunde skiær, Saurgun Saalar og Handa, sem mier komu i Vanda, af hreint med ollu þvær.

Fws var eg fram ad hallda, Ferel Glæpanna hier, þess Fætur þijner gialda, þad vard til Lijknar mier: O Rotten, eg þacka þier, fram a Fridarens Leider, Footspor mijn jafnann greider, hiedan a

af hvar eg fer.

Gud giæf! mitt Holld mætte, med þier kross-fest ast nu, fra ollum Illsku Hætte, Ok mijn er daglig sw, min HErra! þad veitst þu, uppa þad Ønd mijn kynne, Ohindrud Giædsku þinne, þiona med þijdre Trw.

Einn med Illrædes Mønnum, aller þig hielldu þa, sem i Heilagleik sønum, sialfur komst Himnum fra, nu eg þess niota ma, af þvi eg er utvalen, med ødrum Guds Børnum talen, þar treyste eg eflaust a.

Eg mun æ medann hiare, minndst a Krossenn þinn, Heimsens liwfe Lausnare, lijfgar þad Huga minn, hvort eg geing wt eda inn, af innstum Altar Grunne, ætijd med Hiarta og Munne, segiande hvort eitt Sinn:

JEsu Christi Kvøl eina, a Krossenum fyrer oss skien, sie mijn Sattargiørd hreina, og Synda Kvittunen, af sialfum Gude sien: Uppa þad Ønd mijn vonar, i Nafne Fødurs og Sonar, og heilags Anda, A M E N.

34. Psalmur.

Fyrsta O R D Christi a Krossenum.

Ton: Lifande Gud þu lijt þar a.

ÞEgar Kvalarar Krossenn a, keyra vorn HErra giordu, flatur med Trenu lagdur la, Lausnaren nidur a Jørdu, Andlited horfde i þeim Stad,

og

og Augunn hanns blessud Himnum ad, hann stunde af Angre hordu.

Sinn Fadm allt eins og Barned blijdt, breidde moot Fodurnum kiæra, Blooded dunde og Tåreñ tijdt, titrade Hollded skiæra. Hier skoda Madur Huga þinn, Hvad kunne meira nockurt Sinn, Dröttenn til Hefndar hræra?

Ovinum Fridar blijdur bad, Bruñur Myskunarinnar, hañ vill þeir niööte einneñ ad, Avaxtar Pijnu sinnar, Sagde: FAder, þÆim fyrergief þu! forblindader EJ. VJta nu, sialfer HVad vondt þÆir VJnna.

Launsnara þijnum lærdu af, Lunderne þitt ad stilla, Hoogværdar Dæme gott hann gaf, nær giora Meñ þier til illa: Bloot og Formæling varast vel, og Valld Guds allar Hefnder sel, Heypt lát ei Hug þinn villa.

Hvott þu vid adra saklaus siert, sannlega skallt þess giæta, samt fyrer Gude sekur ert, sem ma þig sirialst ad græta. Iller Menn eru i Hende hanns, Hyrtingar-Vondur syndugs Manns, eingeñ kañ þess ad þræta.

Ovinum ills þo Osker hier, ei mijnkar Heipten þeirra, Oþoleñmæde eykur þier, afræker Bod þijns HErra, þu styggir Gud med soddann Sid, Samvitskan miog þar sturlast vid, Tioon þitt verdur þvi verra.

Upplijstu Hug og Hiartad mitt, HErra miñn JEsu sæte, so ad eg Dijrdar Dæmed þitt, daglega stund-

stundad glæte; Þeir sem Ofurþient angra mig, Oska eg hellst ad betre sig, so hiaa þier Myssku mæte.

Heimsens og Dioffuls Hreckia Viel, Holld-ed bræalega villa, þess vegna ecke þecke eg vel, þo nu margt giore eg illa: Vere so til eg blindest hier, bid þu þaa, JESU, fyrer mier, þad mun Hefnd harda stilla.

Eg maa vel reikna aumann mig, einn i Flock þeirra Manna, sem i Kvølenne þiaadu þig, þad voru Giølld Syndanna. En þu sem bætter Brot mijn hier, bid þu og lijka fyrer mier, so faae eg Frelsan sanna.

Fyrst þu badst Fridar fyrer þaa, er Forsmaan þier giørdu mesta, vissulega eg vita maa, villtu mier allt hid besta, þvi eg er Guds Barn og Brooder þinn, blessade JEsu, HErra minn, Naad kann mig nu ei bresta.

Allra sijdarst þaa ætla eg hier, Andlaate mijnu ad giegna, sie þa, minn Gud, fyrer Sioonum þier, Sonar þijns Pijnan megna, þegar hann lagdur laagt aa Trie, leit til þijn Augum grææatande, vægg þu mier þa hanns vegna!

35. Psalmur.

Um Yfirskriftena aa Krossenum.

Ton, Naatturan øll og Edle Manns.

YFirskrift Pilatus eina liet, yfer Krossenum standa: JESUS nefndur af

NAzareth, nijr KOngur GYdinga Lands:
(DRottne med sann, Doomarenn sau, Daryra.
Sok einga stærre). Margur las pad, i peiss-
um Stad, pvi hann var Borg so nærre.

Pad var ritad og pannenn sett, i prenn-
slags Tungumaale: Vallds-Menn Juda
pad vissu riett, vilia pvi Pilatus bi male;
Hañ ansar greidt, ei skyllde neitt, uñ breitt,
og framar tiade: Hvad skrifad er, skal
standa hier. So skiede af DRottens Raade.

Par nu a Krosse Herrann hieck, hier ad,
mijn Saala, giætum, Virdingar Titel fagrann
feck; med Forprijs Sakleyses mætum, ad Hiaalp-
ar fws, heiter JESUS, Heimsens Lausn-
arenn goode, hvor Dioste fra, oss frelsa ma,
flecklaus med sijnu Bloode.

NAzarenus hañ nefnest þar: Neatturu Spille-
ing Manna, frææskileñ einn ad vijsu var, velþecka
Hlijdne saña, sijnde hañ hreint, liosst bædi og leynt,
lifande Gude einum, hañs Tignar Son, trwr,
forsiaall Pison, tryggur i ollum Greinum.

KOngur GYdinga klaar og hreinn, i Kraps-
te gudlegum drottnar, sa Davids Stool skal
erfa einn, alldrei hanns Rijke þrotnar, Israels
Hroos, heidenna Lioos, heitenn Forfedrum leinge.
Soddann Titel, soomde riett vel, Saal mijn, þiñ
HErra feinge.

Soddañ Virdingu villdu hann, vonder Gyd-
ingar sneyda, Heyptar Ofunden i þeim brann, af
hvi

þvi Pilatum beida, Ordtak þad brædt, ad aũañ Hætt, wrfæra settum Mæta, hann kvad vid nei, þvi þad vill ei, þeim DRottenn veitast læta.

Dramblæatum setur DRottenn Skamt, med Diorfung synar og Hrecke, þeim lijdst so sem hann leyfer framt, leingra komast þeir ecke; Allt skal mitt Traust, efunarlaust, ad hanns Makt jafnann standa, hvad munu mier, þar Mennerner, meiga i nockru granda?

J þrennslags Twngum var þetta skræd, þviad vor HErrañ millde, villde sijn Elska, Ast og Náad, allre Þiood byrtast skyllde. Hvort Twngu-Mæl, med Huga og Sæl, heidre þig, JEsu goode! sem Kvølen þijn, og Krossens Pijn, keypte fra Syndañ Mooде.

Gief þu ad Moodur-Mæled mitt, miñ DRottenn, þess eg beide, fra allre Villu klært og kvitt, Krossens Ord þitt wtbreide, uñ Landed hier, til Heidurs þier, hellst mun þad Blessan vallda, medañ þijn Náad, lætur vort Láad, Lijde og Bygdum hallda.

Handskrift var ein yfer Hofde mier, hun mijna Sæalu grætte: Nũ stood, JEsu, yfer þier, sem Angur vors Hiarta bætte. JEsu, þu ert, wtvaleñ þert, under Kongs Stioornan þiñe, ærla og sijd, uñ allann Tijd, Ohætt er Sæalu minne.

36. Psalmur.

Uñk

Um̃ Skiptenn a Chriſti Klædum.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

TTrijdsmenn þa høfdu kroſſfeſt Chriſt,
Klædnad hanns tooku ſnart, ſkiptu i
Stade fioora fyrſt, ſa ſkyllde hvør ſiñ Part,
a Kyrtel prioonadann liooſt med Lyſt, løg=
du þeir Hlutfall diarft, Foolſku = Verk
medann fullgiørdiſt, Foolked a horfde
margt.

Ritning ſw eina uppfylld er, adur var
þar um̃ ſkrad: Skrwda mijnum þeir ſkip=
tu ſier, ſkijrlega þad er tiad: Hlutfalled yf=
er Fat mitt fer, ſæ eg þeſs einnenn gad. Set
Madur ſlijkt fyrer Siooner þier, ſia DRott=
ens miklu Nad.

Nu matt u ſkilia nakenn var, negldur DRott=
enn a Kroſs, opeñbert ſau aller þar, wtrunnenn
Dreyra=Foſs; Soddañ Forſmaan Guds Son=
ur bar, ſannlega fyrer oſs, hier giefſt øllum an
Hylmingar, himneſkt Myſkunar Hnoſs.

Kalla eg merke Klædenn hanns, Chriſtnena i
Heime hier, um̃ fioorar Atter Folldar = Ranns,
Flockur ſa dreyfde ſier; Lijf=Kyrtell þeſse Lauſn=
arans, Lijknar = Ord bleſſad er, vilie þvi ſkipta
Skynſemd Manns, Skilning Sañleikſins þver.

Ei liet vor DRotteñ Audlegd ha, epter i þeſs=
um Heim, Klædeñ ſem hañ bar Hollde a, eñ hvør=
ke Gull nie Seim, þo nꝍtte ei hanns Mooder ſa,
hid

hid minnsta af ollum þeim, iller Menn Hende yfir þau slaa, alldrei þvi Dæme gleym.

Safna Hooflega Heimsins Aud, Hug-Syken stiirlar Gied, þygg af Drottne þitt daglegt Braud, duga laat þier þar med: Hollded þaa Jørden hylur raud, hlotnast maa ymsum Fed, so þig ei gyñe Gyrnden snaud, giæt vel hvad hier er skied.

Striids-Manna Heipt og Hardydge, HErrans Kvol gat ei mijkt, þo vite noog hann særdur sie, Sinned var Illsku rijkt. Þeir sem sætækann fyrra Fe, Foolsku-Verk drygia slijkt; Gud lææte þig ei Glæp þann skie, þu giører annad þvilijkt!

Nakenn aa Krosse hieckstu hier, HErra minn, Gud og Mann, Fullnadar Borgun fengenn er, fyrer mig Syndugann; Þaa Foorn, Drotteñ, ög Saal mijn sier, sw gledst, eñ blijdkast hann, Brwdkaups Klædnad til biooſtu mier, þann betsta eg gyrnast kann.

Hendtuglega fiell Hlutur sæ, Herra minn JEsu kiær, þu lietst mig aumann finna og faa, Fagnadar Ord þijn skiær, þeim Klæda Fallde þreifa eg aa, þegar mig Hrygden slær, Straumar Eymdanna stødvast þa, Styrk nyann Hiartad fær.

Hier þo nu skipte Heimurinn, hlæande Aude sijn, eindast sæ Glaumur eitthvert Sinn, þaa Efen Lijfsins dvijn. Mier læættu hlotnast, HErra minn, Hlut-Fall nærst Krosse þijn, so Dijrdarsesurste Dreyre þinn, driwpe aa Saalu mijn.

37. Psalmur.

Afiad D R D Christi á Krossenum.

Ton, Ef Gud er vss ei siálfur hiá.

UPPreistum Krosse HErrans hiá, hanns Mooder standa náde, Sverded sem fyrr ried Simeon spá, Sál og Lijf henn-ar þiáde, Johannes einnig JESU kiær, jafnt var þar lijka staddur nær, gloggt sá ad öllu gáde.

Sinne Moodur hann segia ried: SOn þInn LJJt þU þAr KVinna; Vid Læresveinenn lijka med, Lausnarenn blijdt nam inna: SJá þU OG MOOdur þJJna þAr, þadann i frá [sem skylldugt var], sá took hana til sinna.

Sá sem Hlijdnennar sette Bod, sinne Blessan ried heita, þeim sem Forelldrum Styrk og Stod, standa med Elsku ad veita; Soddañ Dygdaña Dæmed hier, DRottenn vor siálfur gaf af sier, Börnunum epter ad breyta.

Gyrnest þu, Barn mitt, Blessan svá, Biörg Lijfs og Giæfu sijna, Forelldrum skalltu þijnum þa, Þocknan og Hlijdne sijna; Ungdooms Þver-Lynded optast nær, Olucku og Slis ad Launum fær, Hreckviisa Hefnder pijna.

Eckiurnar siña einnenn hier, Agiætes Huggun

blijda,

bijda; JEsus allt þeirra Angur sier, Umsioon þeim veiter friida, ef þær med hreinum Hug og Sid, hallda sier Drottenns Pijnu vid, og hans Hialpræde bijda.

Maria DRottens Mooder kiær, merker Guds Christne sanna, under Krossenum optast nær, Angur og Sorg med kanna, til hennar lijtur þo Herrann hijrt, Huggunar Orded sender dijrt, og Fortsioon froomra Manna.

Þad reyneft opt i Heime hier, Hlut-Fall Drottens Astvina, Hormunga Sverded skart þar sker, Sælld Holldsins gledur hina; hverier þo Christum hata mest, hefur þad laungum vidgeingest, lijtt vill þvi Angre lina.

En þeir sem JEsum elska af Root, under hans Krosse standa, HErrans Blood-Fadmie horfa amoot, hvern þeir lijta i Anda, Trwar og Vonar Sioonum sett, Saar hans og Beniar skoda riett, þad mijker Mein og Vanda.

JEsus einenn med Ast og Raad, aptur til þeirra lijtur, aefur Hugsvolun, Hialp og Raad, Harma Bond af þeim slijtur, Adgiætenn Fodurs Augum klaar, oll reiknar sinnd Barna Taar, Adstod þau alldrei þrijtur.

J'g lijt beint a þig JEsu minn, jafnann þar Hrygden særer; J mijnum Krosse Krossenn þinn, kroptugleaa mig nærer: Sierhvert einasta Saared þitt, sannlega græder Hiartad mitt, og nyann Fognud færer.

Þa eg Andvarpa, Oska og Bid, Augunum Trwar minnar, lijt eg hvørt einast' Ordid vid, upp til Kross-Pijnu þinnar, strax sijna mier þijn sign-ud Saar, syndugum Manne openn stær, Bruñ-ur Blessunarinnar.

Glede-Stund Hollds þa gefur mier, Gud miñ ad Vilia sijnum, uppa þig, JEsu, horfi eg hier, Hiartans Augunum mijnum, Audlegdar Giæd-enn Lijkamlig, lættu þo alldrei villa mig, fra Krossens Fadme þijnum.

Jonas sat under einum Lund, eingra Meina þvi kiende, Hædeges Soolar Hita Stund, hañ ei til Skada brende: Jesu Kross-Skugga Skiool-ed hier, skijler þo længtum betur mier, fyrer Guds Hefndar Hende.

Hvørt eg sef, vake, sit edur sta, i Sælu og Hættum Nauda, Krosse þijnum eg helld mig hia, horfande a Blood þitt-rauda, læt mig eiñ-enn þa Efin þver, wt af sofna a Footum þier, so kvijde eg sijst vid Dauda.

38. Psalmur.

Uñ Bryxlenn, sem Christur leid a Krossenum.

Ton, JEsus sem ad oss frelsade.

PEir sem ad Christi Krosse seun, komu og fram hia gengu, hristu med Hædung Høfud-

Høfudenn, hønum til Bryxles fengu; Heit-Ord siin hefde hann hallded lijtt, HErranns Mustere ad brioota, a premur Døgum annad nijtt, efna med Byggsing flioota.

Tveir lugu soddann Fals-Menn fyrst, fyrer Caiphas Doome, af þvi hafde þad wtborist, epter Fiolmennes Roome, þesser þo hafi heyrt og sied, HErranns Jardteikuer frijdar, Engenn þeim betur gafft um̃ Ged, gengur so enn til vijdar.

Aulldungar Landsins, Foolked flest, og Flockur Heidenn Strijds-Manna, HErrann vorn JEsum hæddu mest, med Hofdingium Prestanna, sögdu : Ef ertu Son Guds kiær, sa þig med Krapte stidur, kom þa hier, so þad siaum vær, sialfur af Krosse nidur.

Hann sa ed ødrum hefur hier, hiałpad og frelsad marga, megnar nu ecke ad sønnu sier, sialfum wr Neyd ad biarga. Soddann Hædyrde Hroop og Dar, hlaut þa JEsus ad lijda, stood þad yfir um̃ Stunder þriar, stutt var Andlaats ad bijda.

Þa fram̃ hia Christi Krosse nu, kallsande helldr og ganga, sem ecke af Hiartans Ast og Trw, elska hanns Pijnu stranga, Heilagleik sijnum hroosa frij, vid Holldsens Fijsn sig binda, sijdann falla Orvænting i, eda Forherding Synda.

Ad þijnum Krosse Christe kiær, kiem eg sem eitt

M fram

framande, gef þu mier Leyfi ad gaanga nær, Gëd mitt styrke þinn Ande, so eg Hugleide hvad til kom, Hœdung, Bryxl-Ord og Pijnu, leidstu, Mañ gicedsku Milldenfroom, moote Andlœate þijnu.

Scal mijn og Lijf þær Sœmder hlaut, sicalfs Guds Mýstere ad heita, i Skijrnenne þvi eg þijn ad naut, þad nam Guds Ande ad veita, sijdann hefur þad Synden morg, sœrlega giört ad brioota, Hollds Nœatturan þvi elskar org, Athæfid Heimsens lioota.

A Premur Dogum þar œ moot, þvi hiet eg morgu Sinne, med Jdran, Trw og Yfirboot, aptur þad bœtast kynne. Æ hvad veiter slijkt erfidt hier! Efneñ og Dug vill þverra, Bryxled sem til var bwed mier, bar þvi JEsus miñ Herra.

J Velgeingneñe eg hroosa hœtt, Hraustleika Trwareñar, i Mootlœtenu hun bilar breatt, Brest finneg stooxann hennar, eingeñ fullkomeñ œ mier siest, Avoxtur Dygda sœtur, bar þvi fyrer mig Bryxled verst, blessadur JEsus mœtur.

Hiœlpa lœtst eg med heilnœm Raad, hinum sem illa breyta, sicalfs mijns Lijta þo sijst sœ gœad, sodd aun mœa Blindne heita, mier var þar stœrsta Mijnkun ad, mœatte Hœadyrdum kvijda, burttook nu Jesus Boled þad, Bryxleñ þvi villde hañ lijda.

JEsu i þijnu Andlœate, yfir þig Bryxleñ dundu, ad sy i Fride Ond mijn sie, œ minne Dauda Stundu; Hœadung leidstu af ollum eiñ, alla frœa Hœadung leyster, alldrei tapast sœa nockur neinn, er

er Nafn þitt uppa treyster.

Nær sem Hreckviijsra Hœdung ny, Hiartad mitt siart vill stanga, under þinn Kross eg segenn fly, fram hiaa skal eige gaanga; Þar stend eg kyrr þo Kalls og Spie, kveike mier Heims Oblijda, upp a þig, Jesu, einn eg sie, allt vil eg med þier lijda.

Fyrst þu varst hæddur Herra þa, Harmakvol leidstu slijka, so heidre þig nu hiedann i fraa, Himnar og Jorden lijka, aller Englar og oll Heims Mynd, under þitt Vallð sig hnege, og eg þar uppa aum Mannkynd, Amen, af Hiarta sege.

39. Psalmur.

Umm Ræningians Jdran.

Ton, Einn HErra eg beste ætte.

NAr Ræningenn rædde, sem ressad þad Sinn var, HErrann vorn JEsum hædde, hann gaf þetta Andsvar; Ef þu er til nockur, ad þu Guds Sonur sert, hiaalpa þier og so ockur, wr þessum Naudum bert.

Enn hinn þar uppa gegnde: Ecke hrædest þu Gud, hworium Strassß Heipten hegnde, hun var riett forþienud; Vid meigum vel medtaka, Verka Betaling þann, enn þesse er alls aan Saka; Epter þad sagde hann:

Lugsa þu til mijn HErra, þaa helldur þu Rijke þitt! Aſt ORottenus ei nam hverra, Andsvar liet heyra sitt: SANNlega Eg ÞJer SEgie; (ſo er Huggunen vijs), Þu SKallt A ÞEssum DEge, MJer ÞJoona J PAradys.

Sia hier fyrſt Straffed Synda, Saala mijn, hryggelegt, Forherding Hiartans blinda, þo Holld-ed kvelieſt ſtrekt. Giefdu mier, JEsu goode, eg gegne vel Hirting þijn, med Trw og Taara-Floo-de, og tiaae hier Brotenn mijn.

Rœningians Jdran eina, Athugum lijka med, hañ giørde Jaatning hreina, hatade Jllverk ſked, þvi ſagde hñ være ad Vonum, Verdlauneñ Raang lætes, Avijtun veitte honum, iñ villde ei giæta þeſs.

Hann trwde, aa Himnarijke, hefde vor JEsus Raad, þo ſyndugra ſyndeſt Lijke, ſo treyſte aa hañs Naad, med Blygdun og hrelldum Huga, Herr-ann ſijn minnaſt bad, liwflega liet ſier duga, Loford ef fenge þad.

Hroop og Haareyſte giørdu, heidner og Judar þar, kriñgum Kroſſenn aa Jordu, med Kalls, Bryxl og Haadungar, ſvarade ei Son Guds nei-nu, þo ſiaalfañ þad ſnerte hann, enn ſyndugs Manns Orde einu, aan Dvalar gegna vann.

Sæll mier fyrer Sioonum ſkartar, ſæll JEsu, Giædſkan þijn, þier geck helldur til Hiarta, hañs Neyd eñ ſiaalfs þijns Pijn; ſama hefur þu Siñe, vid ſyndugar Skepnur hier, þvi alldrei Elsku þinne,

Pinne, aptur, minn HErra, fer.

Illvyrken hafde uñed, Odaada-Verken stærst, Gotu Glæpauna runned, greidt fram i Daudañ nærst, enn JEsus ecke villde, a þad neitt minnast nu, so var mikel hanns Millde. Mijn Saal, þad hugleid þu.

Eingenn orvænta skyllde, þo ydrast hafe seint, som er Guds Sonar Millde, sie annars Hiartad hreint, þvi hvorke vid Stade nie Stunder, stijlud er DRottens Naad, allt fram Andlated under, ofs bijdst hanns Hiaalpar-Naad.

Enn þu skallt ecke treysta, Ovissre Dauda-Stund, nie Guds med Glæpum freysta, giörande þier i Lund: Naadar-Tijmenn sie nærsta, noogur Hondum fyrer; Slijkt er Hættusemd hærsta, henne Gud forde mier!

So margt eg syndgad hefe, Sorgen mig sturlar nu, Ydrun Guds Naad mier giefe, glooande Von og Trw. HErra JEsu hiartkiære, hugsa þu til mijn þaa, dapur er Daudenn nærre, og drag mig Kvolum fraa.

40. Psalmur.

Pridia O R D Christi a Krossenum.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

UPPaa Næningians Ord og Boon, ansade Guds hiñ kiære Son: ÞU Skallt

SAunlega SEge EG hJer, SElu=
vJst HAfa J DAg MED MJer,
Siaadu med Grætne, Sal mijn kiær, soñ Ydr=
ran hvoriu kraptad fær, uppa þad Dæmed er
hier riett, ollum til Lærdooms fyrersett.

Reide DRottens þa uppegnd er, yfer Raang=
læte Mannsens hier, Ydranen blijdkar aptur Gud,
ei verdur Synden tilreiknud.

Þo kome hoſtug Hefnden braad, hrein Ydran
jafnann fiñur Naad, midt i standande Straffe þvi,
stillest Guds Reide uppa nij.

Samvitsku Orma Saarenn vest, sonn Ydran
jafnann græder best, hugsvalar Saal og huggar
Ged, heilaga Engla gledur med.

Bæn af ydrande Hiarta hijr, hun er fyrer Gude
metenn dijr, HErrann JEsus a hverre Tijd,
henne gaf jafnann Andsvor blijd.

Sem Moyses med sijnum Staf, sætt Vatn
droo fordum Steine af, eins fær ydrande And=
varp heitt, ut af Guds Hiarta Myskun leidt.

Jaatning mijn er su, JEsu minn, Jeg er sem
þesse Ræninginn, ja, eingu betre fyrer Augsijn
þijn, ef þu villt reikna Brotenn mijn.

Kem eg nu þijnum Krosse ad, kañast þu, JEsu,
minn vid þad, Syndanna Þvinge þiakar mier,
þreyttur eg nu ad mestu er.

Almækenn þig a einu Tre, ut þijnar Hendur
breidande, Saarenn og Blooded signad þitt, sier
nu og skodar Hiartad mitt.

Þar

Þar vid huggar mijn Sæla sig, soddann allt leidstu fyrer mig, þijns Hiarta Dreyra heilog Lind, hreinsar mig vel af allre Synd.

Krossens burtnumen Kvølum fra, Kongur rijker þu Himnum a. Herra, þegar mig hreller Pijn, hugsadu i þinne Dijrd til mijn.

Segdu hvorn Morgun so vid mig, sæte JEsu, þess bid eg þig: J DAg þitt Holld i Heime er, Hiartad skal vera þo hia mier.

J DAg, (hvorn Morgun eg so bid.) alldrei læt mig þig skiliast vid, Hugur, Sinne og Hiartad mitt, hugse og stunde a Rijked þitt.

Eins þa kiemur mijn Andlæts Tijd, Ordenn læt mig þau heyra blijd: J DAg, (seig þu) skal Sælen þijn, sannlega koma i Dijrd til mijn.

HErra minn! þu varst hulenn Gud, þa Hædne leidst og Krossens Naud, þo hafder þu med hærstre Dad, a Himnarijke Valld og Rad.

Daudanum moot mier Diorfung nÿ, daglega vex af Orde þvi: J DAg þa lijdur ei længt unn, þad, leidd verdur Ond i Sælu Stad.

O JEsu! sieu Ordenn þijn, Andlæts sijdarsta Huggun mijn, Sæl minne verde Sælan vijs, med sialfum þier i Paradijs.

41. Psalmur.

Fioorda O R D Christi a Krossenum.

Ton, Af diwpre Hrigd akalla eg þig.

UM Land giørvallt vard yfred myrkt, allt nær fra siøttu Stundu, Soolen þvi Liooma sinn feck byrgt, senn til hinnar nijundu: GUD MJnn, (JEsus so hroopar haatt), Hvar Hafrer GLeymder Þu MJer braatt? Soddann mijn Saal vel mundu.

Eingenn skal hugsa ad HErrañ þa, hafe med Efa og Bræde, hroopad þannenn, og horfed fra, heilagre Þolennmæde, Syndaña Krapt og Kvalaña Stærd, kyñer hañ oss, so verde hrærd, Hiörtunn fra Hreckia Ede.

Soolen blygdast ad skijna skiær, þa Skapara siñ sa lijda, hun hafde ei Skulld, (þad vitum vær) þess Voda Meinsins strijda; O! hvad skyllde þa skamast sijn, Skiepnan sem Drottne jook þaa Þijn, med Hrygd og Hiartans Kvijda.

Avi! hvad maa eg aumur Þræll, angradur nidur drijmpa, þa eg heyre, minn HErra sæll, sin Harma Bylgian dimpa, geck yfer þig, þa galdstu mijn; Giarnann vil eg, ad Footum þijn, segenn fram flatur krijmpa.

J ytstu Myrkrum um Eilijfd er, Op og Gnijstran Tannaña, Hefndar Straff þad var maklegt mier, fyrer Margfialldann Glæpanna, fra þvi, JEsu, þu frelster mig, frekt geingu Myrkreñ yfer þig, so skyllde eg þa Kvol ei kanna.

J svortu Myrkre þad sama Sinn, Sorgar Raust liestu hlioma, þa hroopader þu mig Herra

inn, i himneskañ Dijrdar Lioома; Þvi Lioose um eilijf Ar, wthroopa skal mijn Raustenn klaar, Lof þinna Leyndardooma.

Synda, Sorga og Mootgængs með, Myrkrenn so opt mig pijna, að gloggt sær ecke Saalen sieð, Sælu-Geyslana þijna; JEsu Riettlætes Soolen sæt, syrgiande eg bað fyrer þier græt, Harma-Raust heyr þu mijna.

Guð minn, sege eg giarnann hier, geyst þo mig Sorgen mæde, JEsu, eg lære nu það af þier, það skulu mijn Urræde, giörvoll þa Heimsins Gleden dvijn, Guð minn, eg hroopa vil til þijn: Guð miñ allt Bol mitt græde!

Yfergiefenn kvað Son Guðs sig, þa særde' hañ Kvolen megna, yfergiefur þvi alldrei mig, eilijfur Guð hanns vegna, fyrer þa HErrans Hrygdar Raust, hærstur Drottinn mun Efalaust, Grat-beidne minni gegna.

Þa Soolar Byrtunne eg sviptur er, Sioon og Heyrn tekur að dvijna, Raust og Mælfære mijnkar mier, Myrkur Dauðans sig sijna, i Miñe þier O Rottenn sæll þa sie, Sonar þijns Hroop a Krossens Tre, leið Saal til Lijffens mijna!

42. Psalmur.

Fimta O R D Christi a Krossenum.

Ton, Eins og sitt Barn.

I fiærre Neyd, sem JEsus leyd, sagde hann gløggt: MJg Þyrster. So Ritning hrein, i hvørre Grein, uppfyllt-est ein. Um þad mig ræda lyster.

Strax hlioop einn ad, þaa heyrde þad, hitta Niardarvøtt kunne, liet aa Reir-Prik, drap i Edik, med illt Tilvik, og bar JEsu ad Munne.

Forundrast maa, mijn Saal þar aa, Madur-enn hvør þess giæter, ad hann sem Raad, hefur med Daad, aa Himne og Laad, Hormung þvi-lijkre mæter.

Hañ saa sem Vijn, af Vallde sijn, wr Vatne sætt tilreidde, med Sorgar-Skick, feck siort Edik, fyrer Svala-Dryck, þa saart hañ Þorsteñ neydde.

Þvi munde ei hier, til Hlijfdar sier, Herrann Ediked lijka, sem Vijn aagiætt, giøra vel sætt, fyrst gat þad bætt, hañs Guddooms Makten rijka?

Komenn var Tijd, Kraptaverk frijd, Christur ei giøra skyllde, hin Stunden þa, fyrer Hendelaa, Hrygd, Kvøl og Þraa, HErrañ vor lijda villde.

Kraptaverk hrein, kiendu þa Grein, ad Christur Guds Sonur være, enn Kvølen hanns, sijnde til sanns, ad syndugs Manns, Sekter og Giolld hann bære.

Guds einka Son, giørdest vor Þioon, þa græd-de hañ Mein og Kvijda, Offur-Lamb best, hañ ord-eñ siest, fyrer utañ Brest, i þvi hañ Kvøl nam lijda.

Af Strijde þvi, sem stood hann i, Styrkleike

Mañs

Manns Náttúru, breyt ast miög van, Því þyrste hann, hvade Vökvann, Þo af Edike swru.

Jannan Stad, merk Madur þad, og minnst þess hvöriu Siñe, ad Herrañ Christ, hefur mest þyrst, af Ast og Lyst, epter Sáluhialp þinne.

O! Madur nu, heynk þac um þu, þiñ Hugur blygdäst skyllde, Gud þyrste hier, ad hialpa þier, eñ Hiarta þitt er, Oþyrst epter hañs Millde.

Heyr þu, Sál mijn, talar til þijn, Tryggdaz Brwdguminn goodi: Þyrstur eg er, i Hryggdum hier, so hialpe eg þier, mr hættu Kvalaña Floodi.

Ber hönum sijst, þess bid eg vijst, beyskans Dryck Hræsnes Anda, Orden hañs hrein, á alla Grein, fyrer utañ Mein, Obrialud láttu standa.

Uppá Ord þijn, svarar Sál mijn, Sorgen þo Máled hepter: Þyrst er eg nu, eg þad veitst þu, þijde JEsu, þinne Myskuñsemd epter.

Ecke er hiá mier, þad þyrstuni þier, þore eg nu fram ad blooda, nema sár Tár, Trw veik, þo klaar, sem til þijn stár; Tak þad og vird til gooda!

Lof, Dijrd sie þier, Lausn feckstu mier, og lietst þig so miklu kosta, Hiartad á nij, huggast af þvi, ad eg er frij, frá eilijfum Kvala: Þorsta.

43. Psalmur.

Siötta O R D Christi á Krossenum.

Med

Med Hymna = Lag.

Epter ad þetta allt var skied, Ediked JEsus smacka ried, Þrott og Lijfs Krapta þverra vann, PAD ER FUllkomnad, sagde hann.

Ord þijns HErra med Ast og Trw, athuga skillder, Sæl mijn þu, ef þeirra Grundvoll saman sier, sæta Huggun þau giefa þier.

Fyrst skalltu vita ad Gud wtgaf, greinelegt Logmaal Himnum af, hann vill ad skule Heime i, hvør Madur lifa epter þvi.

Algiort Riettlæte lioost og leynt, Lijkama, Saal og Geded hreint, syndalaus Ord og Atvik med, af oss Logmaaled heimta ried.

Hugurenn vor og Hiartad sie, i hreinne Elsku riett brennande, fyrer utann Hræsne, Bræde og Bann, bæde vid Gud og Naaungann.

Hvør þetta giæte hallded riett, honum var Lijfed fyrersett, enn ef i einu wt af brￌa, eilijf Fordæming vid þvi lￌa.

Eingenn Madur fra Adam fyrst, epter þann Dag hann syndgadist, Fullnægiu gat þvi giort til sanns, geingur þad langt yfer Edle Manns.

Obæreleg var allra Sekt, epter þvi DRottenn geck so frekt, annadhvort skyllde uppfyllt þad, eda Mannkyned fortapad.

JEsus Synd vora alla saa, ofann kom til vor Jordu aa, Hædum Himna upprunnenn af, under Logmaaled sig hann gaf.

Viliuglega i vorn Stad geck, var swo Framkvæmden Guds þeck, Fodurnum Hlijdne fyrer ofs galdt, fullkomnade so Logmaal allt.

Enn so ad Synda Sekten sked, sannlega yrde forlijkt med, og Bolvan Logmaals burtu mæd, beyska Kvøl leid og Daudans Hæd.

Þaa hann nu hafde allt uppfyllt, sem ofs var sialfum ad giora skylldt, og bæta øll vor Brotenn frij, berlega villde hann lijsa þvi.

Þess vegna Herrann hroopa nam, hardt nær aa Krosse stijgenn fram, ad ofs i voru Andlaate, øll hanns Forskulldan Huggun sie.

Soddann adgiættu, Saala mijn, Sonur Guds hroopar nu til þijn, hvad þier til Frelses þiena kan, Þad er Fullkomnad, seger hañ.

FUllkomnad Logmaal fyrer þig er, FUllkomnad Giallð til Lausnar þier, FUllkomnad allt þad fyrer er spaad, FUllkomna skalltu eignast Naad.

Herra JEsu, eg þacka þier, þvilijka Huggun gafstu mier, Ofullkomleika allan minn, umbæte Guddooms Kraptur þinn.

Hiaalpa þu mier, so Hiartad mitt, hugse jafnan um Dæmed þitt, og halldest hier i Heime nu, vid hreinann Sannleik og retta Trw.

Uppaa þesse þijn Ordenn traust, Ohræddur deý eg kvijdalaust, þvi swo Frelses Fullkomnan þijn, forlijkad hefur Brotenn mijn.

44. Psalmur.

Sig.

Siounda O R D Christi a Krossenum.

Ton, HErra Gud i Himna-Rijke.

HRoopade JEsus hætt i Stad, Hollds Megn og Kraptur dvijnar: EG FEl MJnn ANda, Frelsarenn kvad, FAder, J HEndur ÞJnar.

Þu christenn Madur þeink uppa, þijns Herra bitrann Dauda, ad Ordum hanns og einnen gæ, eru þau Lækning Nauda.

JEsus halldenn i hærstre Kvøl, hladenn med Synder allar, dapurt þa adgeck Daudans Bøl, DRottenn sinn Fødur kallar.

Herrann vill kenna þar med þier, þijn ef Mañ-Rauner freista, Goodlyndur Fader Gud þinn er, giorer þu honum ad treysta.

Fyrer JEsum þu fullvel mætt, Fødur þinn Drottenn kalla, eñ þo þig Krossen þvinge þrætt, þad mijker Hørmung alla.

Eins og Faderenn aumkar sig, yfir sitt Barn-ed siwka, so vill Gud einnenn annast þig, og ad þier i Myskun hiwka.

Einnenn syna þier Ord hanns klaar, Odaud-leik Saalarennar, þo Kroppurenn verde kalldur Nær, kreinkest ei Lijfed hennar.

Hvar hun finnur sinn Hvijlldar-Stad, Herr-ann syner þier lijka, Hond Guds þijns F[illegible]urs heiter þad; Hugsa um Rædu slijka.

Wilier þu epter endad Lijf, eige þijn Saal þe-

he-

heima, under Hond DRottens hier þar bliif, hanns Bodord skalltu geyma.

Lattu Guds Hond þig leida hier, Liifs-Reglu hallt þar betstu, blessud Ord hanns sem bodast þier, i Brioostе og Hiarta festu.

Hrind þu ei fra þier Herranns Hönd, hun þig þig typta villde, legg helldur bæde Liif og Ond, liwflega a DRottenns Millde.

Hier þegar mannleg Hialpen dvijn, Holldeð þo kveine og sijte, uppa Hond DRottens Augun þijn, ætiid i Trwnne lijte.

Ad Morgne og Kvollde minnst þess vel, Mals Uppteckt lattu þijna; Af Hiarta eg þier a Hendur fel, Herra Gud, Salu mijna.

So matt þu vera viss uppa, vilie þier Daudenn granda, Sala þijn mæter Myskun þar, millum Guds Fodurs Handa.

Hun finnur eckert Hrygdar Striid, Hormung nie Mædu neina, i Fride skodar ætiid bliid, Asioonu Drottenns hreina.

Eptertekt mier þad einnenn jook, er eg þess ætla kunne, Andlaats Bæn sijna sialfur took, Son Guds af Davids Munne.

Bæn þijna alldrei byggdu fast, a Brioost-Vit Natturu þinnar, i Guds Orde skal hun Grundvallast, þad gefur Styrk Trwarinnar.

Vier vitum ei hvers bidia ber, Blindleikenn Hollds þvi velldur, Guds Ord sijner þann Sannleik þier :,: Sæll er sa þar vid helldur.

Vertu Gud Fader, Fader minn, i Frelsarans JEsu Nafne, Hond þijn leide mig wt og inn, so allre Synd eg hafne.

Honden þijn, O Rotteñ, hlijfi mier, þa Heims eg Adstod misse, enn nær sem þu mig hyrter hier, Hond þijna eg gladur kysse.

Daudans Strijd af þijn heilög Hond, hiälpe mier vel ad þreya, medtak þa Fader mijna Ond, mun eg so gladur deya.

Minn JEsu Andlaats Orded þitt, i mijnu Hiarta eg geyme, sie þad og lijka sijdarst mitt, þa sofna eg burt wr Heime.

45. Psalmur.

Uñ JESU Dauda.

Tón, Fader vor sem a Himnum ert.

PA Frelsarenn i Fodurs Hond, fool nu blessadur sijna Ond, nidur sitt Höfud hneigde fyrst, HErrañ i þvi hañ Saaladist. Drotteñ vor þañiñ doo a Tre, Daasemd kuñi ei meiri ad skie.

Sancte Paull seger i sannre Raun, Syndarennar sie Daudenn Laun, Bana Spioot eru Brotenn lioot, Bodordum Drotteñs giord a moot, sa skal deya sem syndgar hier, soddann Urskurdur riettur er.

Enn þad hier heima atte sijst, af þvi JEsus er Saklaus vijst, af helgum Anda med hreinum Sid, hann

hann var getenn i Meyar-Kvid, Guds Födurs Verü fegurst Mynd, friaals lifde og doo af allre Synd.

Hvörke Ressing nie Heliar Bad, hafde nu Jesus forskulldad, hvad kom þaa til ad Herrañ leid, harda Pijnu og beyskann Deyd? Eda hvar fyrer hyrrist hann, Hegningar til sem alldrei vann?

Guds Ande þar ä giörer Skil, greiner þvilijka Orsok til Vegna Misgiörda vorra hier, vissulega hann færdur er, þvi Drottenn lagde so fyrer sann, Synder nar vorar uppa hann.

Siaa hier, mijn Saal, fyrer Synder þijn, Sonur Guds lijdur Kvøl og Pijn, hañ doo fyrer þig, sem Daudans Bad, dæarlega hafder forskulldad, hann liet sitt Lijf so lifder þu, Lijfs eilijfs Von þvi eattu nu.

A nilg var fallenn þijngsta Praut, þviad ecg Drottens Logmaal braut, Samvitsku særde Syndä Graad, so fecc Daudenn sterk Yfir-Raad, til Fordæmingar mier Fioturenn hanns, fastlega hielldu vijst til Sanus

Logmaal safnade Sektum mier, Sektenne Daudenn epter fer, Daudenn til Doomsens dregur snar, Doomurenn Straffed vorskurdar, Strafsed um Eilijfd alldrei dvijn, eilijf þvi var hin þyngsta Pijn.

Logmaaled hier sig forgreip fyrst, fellde þad Doom yfir HErrann Christ, þad baud ad fær Bølvadur sie, sem Bana lijdur aa einu Tre, diarflega

lega epter þui Daudenn geck, DRottenn frá Lijfi skiled seck.

Sekt þa sem Logmaal sette mier, sialfur borgade, JEsus hier, þad miste sijna Magt i þvi, mig verdur nu ad laata frij, Daudans Broddur var brotenn þá, burt hanns Fangelse slapp eg fraa.

Eilijfur Daude deyddur er, Daude JEsu þad vinnur hier, dijrt metur Drottenn Dauda miñ: Daude hvar er nu Broddur þinn? Daudenn til Lijfs nu stutt er Stig, stoorlega Daudenn batar mig.

Daudenn þui orkar einn til Sanns, wtslokna hlijtur Lijfid Manns, Hollded leggst i sinn Hvijldar-Stad, hanns Magt nær ecke leingra enn þad, Saalen af ollu Faare frij, flutt verdur Himna Sælu i.

J þijnum Dauda, O JEsu! Er mijn Lijfs Giof og Huggun trw, Dæsemdar Kraptur Dauda þijns, dreifist nu inn til Hiarta mijns, upp a þad Synd og Ifskan þver, wt af deye i Briosste mier.

Þu hneigder þijnu Hofde lioost, Herra, þegar a Krosse doost, med þvi bendter þu mier þad Sinn, ad minnast jafnann a Dauda þinn; Eins þa eg dey, skulu Augunn mijn, upplijta Drottenn sæll til þijn.

Fyrer þann Deyd sem þolder þu, þig bid eg, JEsu, um þad nu, ad gefi mier þijn Giædskan blijd

blijd, gooda christenns Manns Dauda Tijd, Holld mitt lœt hvijlast hægt med Frid, Hond þijn Sœlunne take vid.

46. Psalmur.

Um̄ Teiknen̄, sem urdu vid Christi Dauda.

Ton, Þœr linner þesse Lijkhams Vist.

PEgar Christur a Krossenns Tre, kannade Daudann strijda, Teikn og Stoormerke mestu ske, mæler so Ritning frijda, Musteres Tiallded miøg um̄vendt, i midiu vard ad risna i tvennt, hristest Jørd harla vijda.

Sundur klofnudu Biørgenn blœ, byrgd Leidenn opnast fooru, Lijkamer daudra lifna þœ. Lijt hier þau Unduren̄ stooru! Eptir Lausnarans Upprisu, inn i Børgena vitiudu, af sumum þar siener vooru.

Hvad hier Historian hermer rieft, hygg ad þvi Sœl mijn mœta, þier til Lærdooms er þad fram̄ sett, þess œttu vel ad giæta, Jørden skalf þegar JEsus doo, jafnvel þeir hørdu Klettar þo, syndu Medaumkan sæta.

Steine hardara er Hiartad þad, sem heyrer um̄ JEsu Pijnu, gefur sig þar þo ecke ad, ann meir Giœlijfe sijnu. Kann nockud soddan kalldt Hugskot, Christi Dauda ad gyrnast Not? Gud

stiorne Gede mijnu.

Pad maa undra hin þwnga Jørd, þreyde ei kyrru ad hallda, Blaagrijtes einnenn Biorgenn hørd, Breste lidu margfallda, Hollded þo ei nie Hiartad Mañs, hryggest vid Pijnu Skaparans, sem hanns þo hlaut ad giallda.

Fortiallded syner Sannleik þann, sundur þar rifna næde, astakast skyllde oll fyrer Sann, epter Guds settu Rææde, Gydinga Kynsens kongleg Stiorn, Kiennevallded og Logmaals Foorn, sem Ritning sialf um̃ spæde.

Hindrun̄ ried ollum æred stoor, iñn i Guds Rijke banna, þvi velldur Synda Sekten vor, og Saurugleikenn Verkanna; Eñ fyrer JEsu dijrstann Deyd, O Rottenn tilbioo oss opna Leid, hiedann upp til Himnanna.

Hier i Christnennar Helgedoom, hofum vier Frelse ad gaunga, þar bodast Næd og Blessan frœm, burt er þaa Sorgen straunga, Saalen vor hefur bwna Braut, beint i Abrahams Glede-Skaut, epter Heims Hormung launga.

Frelsarans Dauda einnenn ad, ondud Lijkeñ hier niota, gudlegur Kraptur giorer þad, Grafernar opnast hliota, þvi Drottenns JEsu Daude æ Kross, Daudann sigrade fyrer oss, Abl hañs og Brodd nam briota.

Merk, ad wr Jordu mætte ei neinn, Madur fraa Dauda standa, fyrr eñ tiede vor Herra hreiñ, Holld sitt aptur lifanda, fyrstur allra þvi uppreis

hañ,

hann, af eigenn Krapte, og þar med sann, Endurlausn oss til Handa.

Høfdingenn Krosse HErrans hiaa, hier med allt Foolked lijka, jafnsnart sem þetta Jardreikn siaa, Jaatning þeir giørdu slijka: Sannlega hefur saklaus hann, og Son Guds vered þesse Mann, Briooste slaa og braadt heim vijkia.

Foolked sem harda Krossens Kvol, Christo fyrr Ofka nœde, sann nu hid þijngsta i Briooste Bol, beiskleg Samvitskan þiaade. Of-hastarlegann Urskurd slij, ef þu villt vera af Sorgum frij; hætt er rasande Raade.

Daude þinn, JEsu DRotten, þaa, dijrdlegann Krapt wtsende, heidnum Manne so hier vid braa, hann þig Guds Son medkiende. Eg bid Giædskunnar Geded þitt, gief þu vidlisne Hiartad mitt, ad so fraa illu vende.

47. Psalmur.

Um Christi Kunningia.

Ton, O JESU Elsku hreinn.

Kunningiar Christi þaa, Krossenum laangt i fraa, stoodu med þrwngre Praa, þessa Tilburde siaa.

Var þar og vidstadt med, ad vijsir margt Kvenn-Foolked, Saar JEsu fengu sied,

forgande bææru Ged.

Af þessu, mijn Saal, þu sier, sannlega hvorsu er, vallt allt i Heime hier, haf slijkt i Minne þier.

Vvijnar og dregst i Hlie, a Dauda-Stundunne, Vinskapur, Frændur, Fie, fallvallt hygg eg þad sie.

Þo villdu Vinerner, veita Hiaalp nockra þier, Vorn þeirra Onijt er, eingeñ Daudanum ver.

Lijfenu hiwkar Hond, þa herder Soottar Grond, hiaalpa þo eingenn Ond, upphugsud Raadenn vond.

Vinskap i Synda Sid, Saala mijn, þess eg bid, halltu ei Verolld vid, vilier þu sofna i Frid.

Hreinann Vinskap halld þu, vid Herrann þiñ JEsum nu, i helgre Hiartans Trw, fraa Heimsens Elsku þier snw.

Hann einn maa hiaalpa þier, þaa Hiaastod mañeskg þver, heim þig a Hondum sier, i Himna Saalu ber.

Þad hier i Sannleik siest, er Sonur Guds andadest, Sorgen þaa særde mest, sem hann elskudu best.

Christs Born eru Kross Born, vid Christum Hijdnes-giorn, hañ sijner þeim Hiaalp og Vorn, þo hord sie Smtar Kvorn.

Þu skyllder þar ad gaa, þo þeir stæde laangt fraa, aller samhuga siaa, Son Guds Kross festann a.

Kom-

Komed so Konur og Menn, ad Krossenum JEsu senn, þo Neyden þreynge þrenn, þar fæst noog Lækningen.

Kom þu Saal chrlstenn hier, sem Kross og Mannrauner ber, set fyrer Siooner þier, Son Guds sem pijndur er.

Uppa hanns heiløg Saar, horfe þijn Trwen klaar, þad mijker Trega og Taar, temprar allt Sorgar Faar.

Siertu syndugur Mann, særdur um Hyggiu-Rann, horf þu beint uppa hann, sem Hialp-þier a Krosse fann.

Hvor sem Eyr-Ormeñ leit, af Israels Maña Sveit, Eytred ei a þann beit, øll stillteft Plaag-an heit.

So stoor Synd eingenn er, ad meige granda þier, ef þu a Jesum sier, ydrande i Trwnne hier.

Sie eg þig, sæll JEsu, so sem alengdar nu, Von mijna og veika Trw, vid bid eg hresser þu.

Þa eg sie Saarenn mijn, særer mig Hiartans Pijn, Saarenn þa sie eg þijn, Sorg øll og Kvijde dvijn.

Lat mig, O JEsu kiær! alldrei so vera þier fiær, ad siaae eg ei Saar þijn skiær, þa Sorg og Synd mig slær.

Veit mier eg verde og sie, Vin þinn og Kunn-inge, þo hverse Heilsa og Fe, Hialp mun þa noog i Tie.

Eg sel i sierhvort Sinn, Saal og Lijkama miñ, i Valld og Vinskap þinn, Vernd og Skiool þar eg finn.

48. Psalmur.

Uñ Christi Sijdu-Sar.

Ton, Uppa Fialled JEsus vende.

NÆR Kvøllde Judar fra eg fære, til Fundar senn vid Pilatum, og þess beiddu ad ecke være, ønduð Lijk a Krossenum, þvi Hatijden var harla nærre; Hier so Ritning greiner uñ.

Strijdsmønnum hann haud ad brioota, Beinenn þeirra, og so var giert, Heliar-Stund þeir hrepptu flioota, hiner tveir sem greine eg bert, enn JEsum lietu sijns Lijf-laats niota, Limena hañs ei fengu snert.

Strijdsmann einn med Heiptar-Hoote, hardlyndur geck Krosse ad, Lausnaranns Sijdu lagde Spioote, Laged nam i Hiarta Stad, Blood og Vatn þar fra eg wt-flioote, fyrr var adur spaad uñ þad.

Uñhugad er einum O Rottne, allra siña Barna Lijk, i Jordu hier þott Hollded rotne, Hugg-un trausst mig gjordur slijk, hann vill ei tijnest Bein nie brotne, blessud sie hañs Elskan rijk.

Gud O Rottenn med Gigdsku Rade, giorde Adams

Adams Sijdu af, frijda Kvinnu fyrst a Laade, fast hañ þo a medañ svaf, vaknadur þess ad vijsu gaade, og veglegt henne Nafned gaf.

Sofnadur a sinne Sijdu, Saared DRottens JEsus var, so ad af Vatne og Bloode hañs blijdu, byggdest heilög Christnen þar, naade hun edla Nafne frijdu, nær til Himna stijgenn var.

Skoda þu hvörnenn Skijrnen hreina, skil iast nu med riettu a, ad vijsu jafnann Vatned eina, vor lijkamleg Augun sia, enn Trwar Sioonen, so maa greina, Sonar Guds Blood þar lijtur hia.

Æ hvad maa eg sælann sanna, Sancte Thomas Postula þiñ, þa Sijdu maatte hañ Saar þitt kanna, sijna Hond þar lagde inn! Þu munt ei mier þiadum bañá, þad ad skoda, JEsu miñ.

Allar JEsu Ædar stoodu, opnadar i Kvoleñe, Dreyrg Lækur dundu og floodu, uñ DRottens Lijf a Krossens Tre, Nægd af Lausnar Giallde goodu, Guds Son fyrer mig liet i Tie.

Enn so eg skyllde sia og jaata, sanna Elsku DRottens mijns, villde hañ ecke læstar laata, Lijfs Ædarnar Hiarta sijns, þvi er, Saal mijn, mikel vor Maata, Myskunseme Lausnara þijns.

Opnar Dyr a Arkar Sijdu, inn uñ geingu Skiepnurnar, sem sialfur DRottenn baud med Blijdu, biargast skylldu inne þar, fyrer Vatnsins Floode strijdu, Frelse og Lijf þeim giefed var.

Lijfsens Dyr a Sijdu siñe, setur JEsus opnar hier,

hier, so angrud Sæla Adstod finne, oll þa mañ-
leg Hiælpen þver, hvor sem hefur þar Athvarf
inne, fra eilijfum Dauda leystur er.

Noe uñ sinn Arkar Glugga, upp til Himens
lited feck, halldeñ dimmum Hrygdar Skugga, hætt
þa Vatnsens Flooded geck, so hañ mætte uñ sijder
hugga, Soolar Liooma Byrtan þeck.

Gegnum JEsu helgast Hiarta, i Himeneñ upp
eg lijta ma, Guds mijns Astar Byrtu biarta,
bæde sæ eg ad reina og sia, Hryggdar Myrkred
Sorgar svarta, Sælu minne hverfur þa.

Guds var mættug Millden prvda, Moyses
þa Steinenn sloo, vt til allra Jsraels Bvda,
agiætt Svala Vatned droo, hreste þyrsta, þiada
og lvda, þeim so nija Krapta bioo.

Pa sialfur Gud a Sonarens Hiarta, sijnum
Reide-Sprota slær, uñ Heimsens Attar alla
Parta, vtrann Svala-Lynden skiær, Sælen vid
þann Brunnenn biarta, Blessun og nija Krapta
fær.

Vid þennann Brunnenn þyrstur dvel eg, þar
mun eg nija Krapta fa, i þesse inn mig Fylsnenn
fel eg, fargar eingenn Sorg mier þa, sælann mig
fyrer Trvna tel eg, hun tekur so DRottenns
Benium a.

Hiartad mitt er, Herra goode, hryggelega saur-
gad mieg, þvo þu þad med þijnu Bloode, þess af
Audmijkt beyde eg, vinne mier Boot a Mædu og
Moode, þijn Myskunseme guddoomleg.

Hiart-

Hiartans iństu Ædar mijnar, elske, lofe, priise þig, enn Hiarta Blood og Beniar þijnar, blesse, hresse, græde mig, Hiartans þijdar Packer fijnar, þier sie Giædskan eilijflig.

49. Psalmur.

Um̄ Christi Greftran.

Med Lijksaungs Lag.

JOseph af Arimathia, edalborenn Raad-Herra sa, Gydinga Svik vid Son Guds skied, samþyckt hafde þeim alldrei med.

Hann var Lausnarans Læresveinn, Lijfernes froomur, Dygda hreinn, Gydinga hræddest Heyptar Raun, hiellt sig ad Christo þo a Laun.

Þesse um̄ Kvøllded þangad geck, þar af Pilato Leifed feck, ad mætte JEsum endadann, ofann taka og jarda hann.

Joseph took strax af Krosse Christ, keypte þo nijann Lijn-Dwk fyrst, Nicodemus kom þegar þar, þangad kostuleg Smyrslenn bar.

Joseph Grøf eina ætte þar, wtkløppud sw i Steine var, i Alldengarde þar allskam̄t fra, eingenn fyrr daudur i henne la.

Dijrdlega smurdu DRottens Lijk, Dæmi-

enn

enn maa ønnur finna slijk, byrgdu med Steine bwna Grøf, burt geingu strax fyrer utann Tøf.

Maria Jacobs Mooder ein, Magdalena og sømu Grein, Salome einneñ sat par hia, sau vors HErra Greftran aa.

J þeirra Selskap, Saal mijn blijd, settu þig nidur litla Tijd, Greftran þijns HErra giæt vel ad, gagnlaust mun ecke vera þad.

Vid JEsu Greftran jeg sæ sied, Joseph og Nicodemum med; adur þordu þeir ecke Christ, opennberlega ad jata fyrst.

Nu fea þeir nærsta nijann Dug, nooga Diorfsung og styrkvann Hug, auglioosslega so aller sia, Elsku sem DRottne hesdu aa.

Riwkande Trwar-Horenn hier, helgur Ande so vidnærer, lioomande þar af Lioosed skijn, lijfgar hann allt med Krapte sijn.

Huggest þeir nu sem Hiartad deigt, hafa og Trwar Megned veikt, bidie uñ Styrk og stødugt Ged, stunde og lære Guds Ord med.

Veit þu, JEsu, ad veik Trw mijn, vaxe dagslega og Elskan þijn, eflest so med mier innvortes, ytra good siaest Merke þess!

Añad þu lijka merkia maatt, mislijkar Drottne aa eingañ Haatt; þo heidurleg sie hier aa Jord, Hollde wtvalldra Lijkfør giord.

Mærast Guds Anda Musteri, Mañs var riett-christens Lijkame, þvi maa honum veitast Virding

riett,

riett, vel med Stilling og Hoofi sett.

Erfis-Dryckiur og Onijtt Prial, ecke a skyllt vid þetta Maal, Heidingia Skickun heimskuleg, hæfir Christnum a eingann Veg.

Etijd þa sier þu salad Holld, sett vera nidur i Jardar Molld, hryggur þu vert og hugsa bradt, hier vid þu lijka skilia att.

Lagt nidur þegar Lijked sier, lattu sem Dauds-enn hvijsle ad þier, langt ma ske ecke lijde um̃ þad, legg eg þig eins i slijkann Stad.

Goode JEsu, fyrer Greftran þijn, gef þu sijd-arsta Utfor mijn, verde Farsæl og Fridsom mier, frelsud Saal nae Dijrd hia þier.

J Pridia Daata Huggum hrein, hier veitest mier a alla Grein, Guds Sonar Holld þvi gref-trad var, Greftrum minne til Virdingar.

Helgum Guds Bornum Herranns Holld, helgade bæde Jord og Molld, Grofen þvi er vort Svefn-Hws sett, so maa ei granda Rei-den hætt.

So ad lifa eg sofne hægt, so ad deya ad Kvol sie bægt, so ad greftrast sem Guds Born hier, gief þu sætaste J E S U mier!

50. Psalmur.

Um̃ Vardhallds-Mennena.

Mæ þvi med þeim Ton, Eins og sitt Barn.

Aulld-

Hofdungar Juda annars Dags, inn til Pilatum gengu strax, søgdu: Herra! Vier høfum mest, i Huga fest, hvad sa Falsare herma lietst.

Epter Priia Daga odt fyrer Sann, upprijsa mun eg sagde hann: Vid slijku er betst ad leita Lags, latt geyma strax, þessa Grøf inn til Pridia Dags.

Maa skie Lijked med Leyndum hliott, Lærisveinar hanns take um Nott, og Lijdnum sege pad Lyga Skyn; Pa lijtst ei Ryn, po verde sw Villann verre enn hin.

Pilatus vijst þeim Vardhalld feck, Vaktenn strax wt af Stadnum geck, Grøfinne blifu Herranns hia, og so til sia, settu Jnsigle Steinenn a.

Gydinga hørd var Heypten beisk, Hiartans Blindleike og Villan treisk, þeim kunne ei nægiast Kvøl og Bann, sem Christur fann, lijka daudann þeir lasta hann.

Fordast þu sodda un Fijblsku Grein, Framlidens Manns ad lasta Bein, sa daude hefur sinn Doom med sier, hvør hellst hann er, sem betst haf Gaat a sialfum þier.

Gydingar villdu veita Rijrd, vors Lausnara Upprisu Dijrd, enn DRottens Valld og Vijsdooms Raad, þess vel feck gaad, Verk sitt framkvæmde vijst med Daad.

Hefdt

Hefde ei Vakten geymt og giætt, Grafarennar sem nu var rædt, Ordsok var meire ad efast þa, hvort upp ried sta, O Rottenn vor JEsus Daudum fra.

Enn þeir sialfir, og er þad vijst, Upprisu O Rottenns hafa lijst, þo Kiennemenn Juda af kalldre Strygd, kvallder af Blygd, keyptu þa til ad bera Lygd.

Oll Svikrad Manna og Atvik ill, Onijter O Rottenn þa hann vill, hanns Rad um Eilijfd stodugt staar, og Stioornen klar, Slægden Dramblatra sliett forgaar.

Hvijle eg nu sijdarst Huga minn, Herra JEsu, vid Legstad þinn, nær sem eg giæte ad Greftran þijn, gledst Saalen mijn, Skielfing og Otte Daudans dvijn.

Sekter mijnar og Synder barst, sialfur þegar þu pijndur varst, uppa þad doostu O Rotteñ kiær, so kvittudust þær, Hiartad þvi nijann Fognud fær.

Þu groofst þær nidur i Grof med þier, gafst þitt Riettlæte aptur mier, i Hassins Diwp, sem fyrer spad finnst, þeim sleigder innst, um Eilijfd verdur ei a þær minnst.

So er nu Synden Innsiglud, ydrande Saala kvitt vid Gud, eilijft Riettlæte uppbyriad, i annann Stad, trwud Manneskia þyggur þad.

Daude þinn, JEsu, deyde hier, daarlega Holld-

Hollðsins Gyrnd i mier, Grøfen þijn hylie Glæpe mijn, fyrer Guds Augsyn, edle mier Styrk Uppríſan þijn.

Stein-Proo mijns Hiarta wthøggvenn sieſt, heilagur Ande vann þad betſt, Lijn-Dwk Trwareglæt i Tie, miñ Lauſnare, Ilmande Smyrſl Idranen sie.

So finne eg hæga Hvijlld i þier, hvijl þu, JEſu, i Brioosté mier, Innſigle heilagur Ande nu, med Aſt og Trw, Hiartad mitt, so þar hvijleſt þu.

Dijrd, Valld, Virding og Vegſemd hærſt, Vitſka, Magt, Speke og Lofgiord stærſt, sie þier, O JESU! HErra haar, og Heidur klaar, AMEN, AMEN, um eilijf Ár.
AMEN.

Psalmar wt af Upprisu Historiu Vors DRottenns JESU Christi.

1. Psalmur.

Um̃ Kvĩurnar, þeirra Smyrsla-Kaup, og Utgaungu.

Ton, Allfagurt Ljoos oss byrtest bratt.

UPPrijs, mijn Saal, þvi upprisinn, er nu JEsus Brwdgume þinn, upprijs mitt Hiarta eiñeñ med, upprijsi Maal og Hugskoted.

Upp mijn Harpa og Hliodfære, heilagt Sigur-Vers byriande, ĩñra skal jafnt og wtvortes, allt hvad med mier er, giæta þess.

Sancte Paull skipar, Saala mijn, soddann Ord laattu naa til þijn, ad vier skulum þess alltijd gaa, upprisinn JEsum minnast aa.

Vid hofum, Saal mijn, Sorgar-Kof, so ped sum̃ Stund, vid JEsu Grof, Lijfsins Hertoga litud þar, Lijk andad smurt til Greftrunar.

Hulenn Guddoomsins Geyslenn var, i Grœt-Skya Myrkre Pijnunnar, sœl þa Riettlætes Soolen Od, sia var hun eins og rauda Blood.

Bloodraud i Daudans diupa Haf, O Rottenn nær, Andann sinn uppgaf, geck iw signada Soolen þa, scast ei nær þvi um Daga Þriá.

Nu er hun aptur upprunninn, al-biort med Morgun-Lioomann sinn, hann fær med Glede Sœl mijn sled, sú er Guds Vængia Hiælpræded.

Fagne þvi Himnar, fagne Jord, fagne Guds Endurkeypta Hiord, Frelsarans Sigre fagna ber, fagna nu med oss Englarner.

Þegar minn siwfur Lausnare, leid og pijndest a Krossens Tre, ad Fridþægia mig aumann Mañ, Offur-Lamb Meinlaust giørdest hann.

Enn nu, sœtaste Ast-Vin miñ, augliisteft Guddooms Kraptur þinn, gledur þad mijna Sorgar-Sioon, þu Sigurenn vannst sem oblugt Lioon.

Dioful, Helviite, Dauda og Synd, deydde þijn bloodug Pijslar Mynd: J Holldsveikleika a Hoolinenn geckst, i Hreyste Guddoomsins Sigur feckst.

Daude þinn Lijfid lienar mier, Lijf mitt fra Daudum komed er, þu doost fyrer Misgiorning minn, mier til Riettlætes upprisinn.

Lof-Saungva um þitt Laat og Pijn, Lofsverda hefur Christnen þijn, Sigur-Vers þitt eg syngia vil; Send mier, O JEsu, Raad þar til.

O JEsu! Gef mier Anda þinn, O Jesu! Gud og

og Drottenn minn, upplijs mitt Hiarta, Hug og Mꜳl, so hefie þitt Lof mijn frelsud Sꜳl.

T E X T E N N.

Ritningen hier so hermer fyrst, Hꜳtijd Sabbatzins endadist, keypt høfdu Smyrsl, af Rostum good, Kvinnur Galæiskar, Dygda Fliood.

Maria Magdalena lioost, Lijkamañ JEsu, hreint med Briooſt, smyria villde, og wtgeck ein, ønnur Jacobi Mooder hrein.

Sorgande ecke sinntu uñ Heim, Salome þridia fylgde þeim, Johanna eñ med ødrum þar, ꜳrla fyrsta Dag Vikunnar.

Utgengnar voru allar þær, ꜳdur eñ Soolen lijste skiær; uñ Hꜳtijdena i Hrygd og Naud; hvijldust þær, sem Guds Løgmꜳl baud.

Lærdu, mijn Sꜳl, ad heidra hier, Herrañs Logmꜳl, sem gaf hann þier, þad er Lijfs Reglan riett og skijr, rꜳngt giører hver sem frꜳ þvi snijr.

Þad leider þig til Lausnarans, so leiter Frelses i Undum hanns, Fordæming þꜳ ei finnst hiꜳ þier, Fylling Logmꜳlsens JEsus er.

Allt brestur mig, enn allt eg finn, i þinne Hlijdne, JEsu minn, allt Rettlæte, jꜳ, allt med Sañ, af mier hvad Logmꜳl heimta kann.

Sakfelldann þo þad segie mig, Saklaus reynest eg fyrer þig, lꜳt mig Saklausann þioona þier, enn þyrm þu æ og lijkna mier.

Kvinnurnar framar kenna hier, christen Mad-
ur, og benda þier, Hvijldar Dagenn þu halldet
rett, sem hafa Guds Bodord fyrersett.

O Drottens er sierhvor Dagurin, Drotten lætt-
ur þo nefnast sinn, sierdeiles þann hinn Siounda,
soddann skalltu vel athuga.

Eckert Lijkamans Erfide, a hønum vill Gud
framed sie, aan Naudsynia og Orielegt, annars
mun hann þess hefna frekt.

Holldsins Naudþurft til Nytsemdar, nægiast
Sex Dagar Vikunnar, gesum þann eina Gude
frij, Gagn hefur Saalen mest af þvi.

Ord Guds stunda a alla Grein, eru Sunnu-
dags Verkenn hrein, med Yfirboot allt þad um-
bæta, sem a vard Sex virku Dagana.

Leikar, Ofdryckia, Dans og Spil, O Drottne
gisrast þar sijst i Vil, einga Guds Dijrkan ebler
slijkt, Ofkickan sw þo gange rijkt.

Jdran og Trw er ædsta Raad, a þeim Dege
sie nidur saad, a hinum Sex þa uppvaxa, Avext-
er goodu Verkanna.

Veitst sier þu JEsus Broten mijn, bid eg mier
hiaalpe Arnan þijn, un mier sijdan i helgum Hag,
hallda eilijfann Sabbatz Dag.

2. Psalmur.

Um Tijmann, a hverium DRott-
enn uppreis.

Med

Med sama Lag.

EG vil minn JEsu annad sinn, Upprisu Tijmann skoda þinn: a þridia Dege er hun skied, epter þiñ Deyd, þa lijsa ried.

Seint uñ Kvølld fyrer Sabbatinn, sa er hinn fyrste Daguriñ, vors DRottenns lauteñ Lijkama, lagde Joseph i Grøfena.

J henne nærstann hvijldest hañ, Hatijdaes Dagenn giørvallann, og villde eige uppzrijsa, a Sabbatz Dege Gydinga.

J Guds Fodurs heilagre Hond, hvijldest þa JEsu blessud Ond, i Grofinne hvijldest Hollded frij, hvijldest Guddoomsens Tign i þvi.

Eilijf Hvijld er nu afrekud, i mier fridþægdum hvijlest Gud, i honum Saal mijn hvijlest hier, Hvijld i Grøfenne veitest mier.

Arla Morguns, sem er nu sagt, uppreis af sialfs sijns Guddooms Magt, vor DRottenn, laus af þwngre Praa, þridia Degenum var þad a.

Alldrei bregdast Guds Ord og Raad, eins sem JEsus þad hafde tiaad, a þridia Dege uppreis hann, aarla þa Soolen lijsa vann.

Eg treyste, JEsu, Ordum þijn, oll þijn Fyrerheit naa til mijn, oll Saññinde eg i þeim sie, alla Raad, Traust og Hialpræde.

Þann þridia Dagenn allann wt, ei villde DRottenn, spennter Swt, þreide epter hanns Upprisu, Astviner fram ad Kvolldenu.

Þvi er hañ aptur upprisen, aardegis strax nu

Morgunenn, og liet ei þeirra Hiørtun hrelld, hier epter bijda laangt a Kvelld.

Undanndrꜳtt laangann, er þad vijst, Aſt þijn, minn JEsu, lijdur sijst, ad hiꜳlpa oss vr Hriggd og Pijn, hvadar sier gudleg Elskan þijn.

Adur enn siꜳlfer væntum vær, veitest oss opt þijn Huggun kiær, þu heyrer fyrr en hroopum vier, hugsvalar, gledur, vidrietter.

Fyrer Hende eg einenn a, O sæte JEsu! Daga þrꜳ, þeir hvorsa sijdst vr Huga mier. Hiervist þijssens sꜳ fyrste er.

Ervides Dagur er þad minn, opt þiꜳest Sꜳl og Lijkaminn, an Hormunga eg ecke kann, inn ad komast i Himna-Rann.

Lijfed framdregst med Sorg og Sut, seinast þad Daudenn leider vt, Kvolld þessa Dags þꜳ komed er, Christo a þann Hꜳtt fylgia ber.

Fws vil eg alltijd, Frelsarenn kiær, feta þijn Spor og vera þier nær, þiꜳst sem þu villt og þola Pijn; Þar til styrke mig Giædskan þijn!

Annar Dagurenn epter fer, a honum daudra Lijkamer, hvijla i Jordu hægt med Roo, a Himnunum Sꜳlernar lifa þo.

Holldsens Upprisu efsta Tijd, ollum trwudum þæg og blijd, upprennur þegar þrijtur sꜳ, þridia Dagenn hann nefna mꜳ.

J Krapte JEsu Upprisu, ꜳdur þo verd ad Duptenu, upprijs þa Hollded Heidre prijdt, himneskum Dijrdar Lioma skrijdt.

Þo þad i Vansemd verde sꝛad, veikt og Kiotlegt i Jardar Lad, i Vegsemd, Krapte og andlegt Holld, upplifnar þad af daudre Molld.

Opt þreyer Saal mijn hier i Heim, harmande epter Dege þeim, endast þa giorvoll Eymden mijn, oll Mæda, Sorg og Hormung dvijn.

Auk þessa ber ad athuga, ad Sabbatz Dege Gydinga, ei villde DRotten daudum fra, dijrd-arsamlega rijsa þa.

Næsta Dag epter er þad skied, uppbyriast hefur so þar med, nya Seattmaalanns Sabbatz Tijd, sem nu er bodenn christnum Lijd.

J Upprisu Minning HErrans hier, hafa þvi Læresveinarner, sett til Hvijldar og Helgunar, hvorn þann fyrsta Dag Vikunnar.

Dijrdlegur giordest Dagur sa, DRottenn ad hvorium upp ried sta, hvorn Sunudag so helgad fær, HErranns Upprisu Dijrden skiær.

DRottens Dagur þvi heiter hann, hygg vel ad þessu, christen Mann, Drottne til Lofs og Dijrd-ar mest, Dag þann ad helga lærdu best.

Og sem DRottenn med Dijrdar Hag, fra daudum reis a þennann Dag, fra andlegum Dauda upprijs þu, Yfirboot gior i riettre Trw.

Hialpa mier, JEsu HErra minn, ad hallda riett Sabbatz Dagenn þinn, Saalen mijn hvijle hægt i þier, hvijl þu alltijd i Briooste mier.

3. Psalmur.

Um̃ Utgaungu Kvennanna til Grafarennar.

Ton, Dagur i Austre allum.

ARla sem eg nam greina, wtgeingu Kvinnurnar, Hiartans Elskuna hreina, hvør þeirra byrte þar, er þær til HErrans høfdu, hrædduſt ei Fair nie Vans, aſtrijkar ei vid tøfdu, andvana ad vitia hanns.

Vilier þu fa ad finna, Frelsarañ, Saala mijn, Naad hanns og Aſt ad vinna, um̃flija Heliar Pijn, arla i Æsku þiñe, attu hañs leita fyrſt, haf Gud i Huga og Minne, Hollþens þier forda Lyſt.

Arla hvørn Morgun minnſtu, mijn Saal, i aññann Stad, af Hiartans Alwd innſtu, ei laat þier gleymaſt þad, ollu fyrr ad þu leiter, i Bæn og Þackargiord, þijns Guds; Ef þanneñ breyter, þier bleſſaſt Himen og Jord.

Hier ad auk attu ad leita, ad DRottne, Saal mijn blijd, arla med Ydran heita, a þægre Naadar Tijd, medann þu matt hañ finna, og Millden hanns bijdur þijn, og þier vill Aſt hañs ſinna, Arma breidande ſijn.

Sein Ydran sialldann færer, syndugum rietta Boot: Huggun Guds Hiartad nærer, ef henne ei ſtondum moot. Nu eru eñ Naadar Tijder, nu Dagur Hialpræđes; ydrande liwfer Lyder, læred ad giæta þeſs.

Aller hugleida ættu, ervidt þad veita kann, i Daudañs ytſtu Hættu, ad ſiña Lausnarañ, ef ad Mann=

Manneskiañ ædur, ecke hanns leitade, Daudenn bistur og brædur, bægt lætur slijkt i Tie.

Pad Epterdæme eina, ydrande Næningians, ei leider, (ad eg meina), alla til Himna-Rañs; Dviss er Lijffins Ende, engeñ þvi fulltreyste, Nææd-en sie samt i Hende, þo seint hennar leitade.

Opt leita eg Angre vafenn, ad þier, minn JEsu kiær, i Hryggd og Hormum kafenn, Hiartad þa Sorgen slær, segenn kiis eg þig finna, þo fresteft marga Stund, sem þu vilier ei sinna, syndugs Manns hrelldre Lund.

Eg veit Misgiorder mijnar, mig skilla DNott-ne fræ, giørvsll þvi Gleden dvijnar, Geded Har-marner þiæ: Ecke neiñ Yndes Hagur, ecke neitt hugga kann, eingenn Ununar Dagur, ef aptur ei finn eg hann.

Lææt mig til Leingdar eige, leita þijn forgiefins, minn Gud, æ Mootgængs Vege, i Mædu Hugs-skotsins, Þol og Trw finnst mier þverra, þad æd-ur lijted var, kom til mijn kiære HErra, kom snart i Leiternar.

Hryggelegt er ad hreppa, HErrañs Nælægd um Stund, og honum aptur sleppa, epter þann Glede-Fund. O JEsu! Eg þijn leita, O JEsu! Leita mijn, og vyrdst mier aunum veita, ad alldrei missee eg þijn.

4. Psalmur.

Uiñ Erende Kveñaña til Grafareñar,

 ad

od smyria Lijkamann JEsu.

Ton, Einn HErra eg best ætte.

MEyeingnar af Borginne, æsettu Kvinnurnar, dyggvar med døpru Sinne, Drottne til Virdingar, ad smyria Holld hanns hvijta, hafande Efnenn good, harmþrungnar Ferdum flijta, fram þaangad Grøfen stood.

Fra Galilæa fooru, swsar med HErranum, og vid hans Andlaat voru, allnærre Krossenum, Greftrunar hans þær giæta, grant vissu þennann Stad, hvar JESU Hollded mæta, hafde vered jardad.

Krwser þær fullar færa, fyllra þo Hiartad var, med Ast og Elsku skiæra, eckert sparadest þar, Umkostnad einganñ telia, Omaked reikna sijst, Heidur sier hærstann velia, HErrann ad smyria vijst.

Hier mættu Madur finna, mestu Kiærlekans Dygd, Kvinnurnar lææta ei linna, lofsverda Ast og Trygd, vid HErrañ, hvorn þær meina, hvijla andvana Nææ, og Hugsun ei hofdu neina, hann munde lifa þaa.

Eg veit þu ert fra daudum, upprisenn JEsu minn, lifande laus af Naudum, lijka i Himeninn, fareñ med Sigre frijdum, fyrer oss bidur þar; Eñ Ast til þijn er hiaa Lijdum, ordeñ sem kulnad Skar.

Eg blygdast alla Vega, af Dæme Kvennanna, Hiartad er hrellt af Trega, þvi hreina Elskuna, giore

giøre eg sijst þier sijna, so sem ad skylldugt er, enn treyste æ Naad þijna, ad hun forlæte mier.

Lijt eg enn lijtt til Fara, hiæ lofsverdu Kvinnunum, þad Lioos, sem þurfte ad skara, i þeirra Naudsyniuni, þær meintu Lijked liggia, lagt i Grøfenne kyrrt, ad hanns Søgn ecke hyggia, er þeim fyrr hafde byrt.

Þær høfdu heyrt, hann hafa, hermt sig æ þridia Dag, upprijsa æn alls Vafa, ad þvi sig gæfu ei par, veiktrwadar ei vona, være þad frammkomed. Sætaste JEsu! sona, sijnest stadt mannlegt Ged.

Eg sie hier ækaft strijda, Orku og Veikendinn, Kvennanna Kiærleiks Blijda, kom þeim til, Jesu minn, af sterkum Astar Hætte, ad smyria Hollded þitt, enn Trwen af minnsta Mætte, mætte beriast vid sitt.

Brækadann Reir ei brijtur, þijn blessud Astseme, veik Trwa Naadar nijtur, naumt þo hun hallden se, Kveiks-Reiken kiæfer eige, kiæraste Ande þinn: A Trwar veikum Vege, vere Gud Styrkur minn.

Hugsa umm Sæl mijn hijra, hvar þau Smyrsl kunner fæ, sem Guds Sonar Giædskan dijra, gyrnest nu Himnum æ: Utaus Ydrunar-Tæarum, ei læt þar verda æ Stans, med Sorgar-Trega sæarum, so smyr þu Fætur hanns.

Høfud hanns Heidre blijdum, hier nærst þu smyria skallt, hanns Lof med helgum Lijdum, hlioodma læt þu ævallt, fyrer Myskunn margfallda, sem

Milld.

Milldon hanns veiter hier, honum Prijs hærstañ giallda, hugsa þijn Skylldan er.

Þu ætt i þridia Mæata, þess giættu Sæal mijn kiær, tregdulaust til ad læta, Trw good sem orkad fær, þaa Smurning, hvor ed heiter, Hiartans Medaumkan blijd, og Olmusu Verk, sem veiter, voludum Þurfa-Lijd.

Aumstadda christna alla, andlegann Lijkama, Guds Sonar kann eg kalla, af Kienning Ritninga. Ef þu med Ast og Blijdu, annast sæatækann hert, O Rottenn med Þele þijdu, þad reiknar vid sig giört.

Ei skalltu eptertelia, ei reikna misræadid, þad JEsu þu kañst velia, og þurfande taka vid, alldrei nockud wtsijgur, sw andlega Smurningeñ, Ilmur hennar uppstijgur, af Jord i Himenenn.

Eg veit ad Ilmur sætur, af þessum Smurningum, leggur ofann miog mætur, i moote trwudum, eñ helldst æ effta Dege, þa Endurlausnareñ tier: Sann-blessada eg sege, sem hafa biargad mier.

Med Oleo heilags Anda, ædur þu smurdur vart, mætte ei moote standa, mannlega Holldsens Art, ad ei uppryjsa næder, ei villder Smurningar, med þeirra Sæasu giæder, Guds Skepnr voladar.

Minn Hiartans HErrann kiære, hiælpa mier allann Tijd, ad eg Olmusu tære, aumstoddum Þurfa-Lijd, og æ þeim effta Dege, med Ordum þijn huggadur: Kom þu af Kiærleiks Vege, kom þu nu blessadur.

5. Psalm-

5. Psalmur.

Um Jardskialftann.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

Uppriſu JEſu eg viijſt ſiñ, ordeñ Skialſta Landanna, Jørden vard Okyr i þad Sinn, eins og Ritningar ſanna, J hanns Dauda ſkalf ædur Folld, þær ætte ad leggiaſt nidur i Molld, Skapare dijr Skepnanna.

Vid Jardſkialftann nam ſkelfaſt ſkiott, ſkickud Vakt Grafarinnar, eins ſem daud nidur fiell hun ſkiott. Feck ei giætt Skylldur ſinnar. Jll Samvitſka, þu aume Mann, alltijd hræder þig ſyndugann, og ſvipter Styrk Sælarennar.

Lijflauſum Hlutum eingenn er, Adſtod af þinne Pijnu, O minn JEſu! Eñ aumum mier, i Synda Bole mijnu, ſtendur æ Hiartans Hugar Hræd, þvi hafder þu giordt mier fulla Nægd, ſem lijſter i Læte þijnu.

J þinne Pijſl, ſem ofbyde, allre Høfud Skepnunne, þegar þu lokſins lietſt a Tre, lijtt fylgde hun Natturuñe, eñ a þinne Uppriſu Tijd, oll Natturan vard glod og blijd, þad hæger Hugraun minne.

Soolen byrteſt þa biort og ſkijr, bræddt nam ſig Jorden hræra, lieku ſier Biorg ſem lyſtug Dijr, Lof ſem þau villdu færa, Sigurvegara ſonnum

þitt,

þa, sem Daudanum var risenn fra, Skapara þeirra skiæra.

Okyrr vard Jorden i þad Sinn, eins sem hun Dans-Leik hiellde, þegar ad Hiartans Herrann minn, Hoop Ovinanna fellde, Helviste braut, en̄ hrakte Deyd, hiaalpade oss wr Kvala Neyd, med sijnu Maktar-Vellde.

Frelsare minn, eg fagna þier, fraa Daudum uppriisanda, Saal mijn gledst nu, og giorer sier, Gladværd i þijnum Anda, Holld mitt fagnar, þvi þegar þraung, þrijstur Hiervistar Mæda laung, gladt mune af Grofuppstanda.

Jeg er ad vijsu Jord og Molld, jeg maa skiaalfande vera, þegar Guds Blood og heilagt Holld, hann lætur til mijn bera, i Sacramente sijnu hier, sannlega losast þa af mier, Boot og Betran ad giora.

O JEsu! Eg þad efnt ei giet, eins so sem vera skyllde, Natturan ill mier epterliet, eckert i nockru Gillde; Eg heite Boot, enn æ fyrer þier, oll mijn Lofun þo brygdul er, Mig naade Drottens Millde!

J Skriftenne er umgetid, ad Skiaalfte Jardarinnar, sked hafe þegar fyrrter Frid, i Fangelse Neynslu sin̄ar, Paulus og Silas saatu um̄ Nott, sviptust þaa af þeim Fioturen̄ skiott, upplaukst Hurd Ytra og Innar.

J Upprisu þinne eins vid braa, O min̄ Frelsarenn kiære! Jorden vard Okyrr einnenn þa, enn mier gafst Tækefære, wt ad ganga fraa Synndun-

dunum, inn i Frelsid og Himnunum, so sem eg saklaus være.

Pegar fordum sitt Gud wtgaf, Gydingum Logmaal strænga, skalf Sina Fiall, enn Felintre af, Foolked ried burt ad gaanga. Illgiörda Moñum Hefndum hart, hootar Logmaaled Peige spart, Peim sem rækia hid Ranga.

Pegar minn liwful Lausnare, Lijfs nam fraa Daudum rijsa, jafnskiott vard mikell Jardskialfte: Jeg maa Ofkelfdur lijsa, ad skied var Logmaals Uppfylling, i mijns JEsu Sigurvinning, hann skal mitt Hiartad prijsa.

Hvenær sem Logmaals Hootun sterk, hræda vill Saalu mijna, ei skal mig skelfa eitt mitt Verk, O JEsu! Borgun Pijna, eg ber fyrer mig Ar og Sijd, Oskelfdur hveria Lijssins Tijd, so mun oll Eymd mijn dvijna.

6. Psalmur.

Um Samtal Kvennanna, pa pær gengu til Grafarennar.

Ton, Være nu Gud oss ecke hiaa.

PA JEsus uppreis, ofanstie, Engill i Jardskialftanum, greip burt Steinenn fraa Grösinne, Glede vard pad Kviñunum, hañs Asynd skein sem Ellding klaar, og hanns Klæde vard hvijtt sem Sniaar, af himnesk-um Hautignunum.

Kvinn.

Kvinnurnar ecke þenktu þa, þegar wtganga nadu, ad Hindrun nockur yrde a, Eyrende þeirra bradu: Enn a Vegenum ad þeim ſloo, Otta og Kviþda nockrum þo, ein vid adra ſo tiadu:

Hvør mun i burtu hardann Stein, fra Herranns Legſtad færa? Oſs hann hindrar og eykur Mein, ei kunnum vier hann hræra, enn þo hielldu þær afram ſamt: Elſkunne er þad nærſta tamt, ad lata ſig Bol ei bæra.

Hvør mun burt-vellta hordum Stein? Hvør mun mig veikann ſtoda? Stooraun Þwnga og margskyns Mein, mier gioret Logmal boda, a Steinum fordum uppritad, ei giet eg fyllt nie halded þad, þvi ſtend eg vijſt i Voda.

Þa er og Kroſſens þwngur Steinn, þiaer hann Hollded veika; honum burt-vellta, er eg einn, allann Tijd lijtt til Reika; eg ma þreya og þola hier, þad O Rottenn Gud vill ſenda mier, þa adrer lyſtugt leika.

Salena giorer Þwnge þiaa, þvi velldur ſtærd Syndanna, ſoddann Biarge i burt ad na, bægt veiter Kreptum Manna; Satan med Freiſtne ſinne ſlær, Samviſkan þar af Sturlan fær; og efar Guds Adſtod ſanna.

Þwnga Logmals er liett af mier: Lauſnarenn JEſu mæte! Þad a eg vijſt ad þacka þier, þeſs er æ ſkyllt eg giæte, Logmaled þu uppfyllter einn, ei ſo burt-velltur þeſſe Steinn, Sigurvegarenn ſæte.

Kroſſ-

Krossens Þwinge þo þiäe mig, þad skal mier allkiært vera, eg treyste, JEsu! uppa þig, ad eg kunne hann bera, Ok þitt leggur þu alldrei meir, uppa þann sem er Molld og Leyr, enn sætt vilier siälfur giera.

Enn þo Säälena æstrijde, Ofþwinge Freystinganna, þig, Drottenn JEsu! samt eg sie, sætustu Huggun Manna. Þu varst Freystadur Furdu þrätt, Frelsare minn a allann Hätt, so Aumkan mier synder sanna.

Hugsa eg enn uñ hardann Stein, er hamlar mest JEsum finna, og eilijst giører Andar-Mein, ollum sem Gude ei siña: Yfirnarleysi heiter hañ, hvørn ad Diøfull innsigla vann, med Þriootsku Þræla sinna.

Hægt er þier kiære christenn Mann, koma burt þessum Steine, ef Idran giører; Alldrei hann, er þier framar ad Meine. Þess mikla Rädsins Engill er, æ til Reidu ad lijkna þier, þo syndger liooft og i Leyne.

Allt hvad mitt Hiarta hindra kann, HErrañ minn JEsus goode, fra mier take, so siñe eg hañ, firrtur Sorgum og Moode. O miñ JEsu! Þa eg þig sie, Ønden mijn verdur fagnande, bæde hätt og i Hlioode.

7. Psalmur.

Uñ Grøfina.

Ton, Sæll ertu, sem þinn Gud.

KVinnurnar komu brått, til Christi Grafar, Þel Astar þeitra hatt, þeim flijtte aa Tafar.

Ut þangad einga Dvøl, attu þad Siñe. Hafande Hiartans Bøl, enn HErrann i Minne.

Þu sem villt finna sa, Frelsarann sæla, Dvøl gior þar ecke a, ef ei villt þig tæla.

J Tijma attu hanns, audmiwkur leita, med Jdran, utann Stans, ei þar af breita.

Hvar mun eg hitta þa, HErrann minn blijd, da? Sem ad mig Sorguin fra, svipter og Kvijda.

J Grøfenne giördu hier, Guds Sonar leita, Kvinnur: Sem auglyst er, med Astar Þel heita.

Ei kemst eg aumur Mañ, so Angre farge, þangad, hvar hvijlldest hann, i hørdu Biarge.

Mier liggur lijted a, Leid þangad giera, sem þinn Lijkame la, latenn, minn Herra.

Pilagrijms Ganga sw, sem gløggt ma jata, vijkur fra vissre Trw, a vondann Mata.

Þijna Grof þo vil eg, þu JEsu kiære, athuga einhvörn Veg, eins sem þad bære.

J henne eg kann fyrst, ad sia minn Dauda, i Grof vor gioerest Vist, goodum aa Nauda.

Eins mier sem øllum er, a sett ad deya, einum og ødrum hier; Ord Guds þad segia.

Hialpa mier HErra minn, ad hugsa daglega, um

um̃ mijns Lijfs Utgaanginñ, med Jdrunar Trega.

Þaa Lijfid endad er, so Eymden þrotne, Lijfid mitt likta eg hier, i lifanda Drottne.

Eg fer i annad Sinn, ad sia Gröf þijna, liwsi Lausnare minn, so liettest Pijna.

J Gröf þinne giörder þu, Gröf mijna bæta, hvar Hollded hvijler nu, og hefur Roo sæta.

Þu hefur Herra kiær, helgad Gröf mijna, Svefn-Stofa sw er vær, þar svipptest Pijna.

Þo Kropp-urenn koolne i Folld, kvijde eg þvi vige, þar hvijler hægt mitt Holld, ad hærsta Dege.

Eg hefi giört mier Gröf, med glødu Sinne, O JEsu! utann Töf, i Sijdu þinne.

Trwen mijn Taallaust sier, tilreidt þar hefur, Legstad, sem lynder mier, og Lijkn alla gefur.

Þar vil eg lidenn Lijfs, liggia, minñ Herra, eg veit þar aan alls Kijfs, Eymd mijn kann þverra.

Gröf Joseph giörde sier, i Gröf sijna lagde, saa-tenn vorn Herra hier, med hrødu Bragde.

Ur Josephs Gröf, JEsu kiær! Jeg veit þig gengenn, Aminñing er mier skiær, af þessu fengeñ.

Ad eg nu uppaa ny, i Hiarta mijnu, grefstre þig, þaa af þvi, þrijtur mig Pijnu.

Eigenn Gröf þad sie þijn, þu JEsu sæte, eid-est þaa öll mijn Pijn, þo Angred græte.

Nya Gröf giöre eg þier, Gud minn daglega, þaa Jdran auglijser, Ønd mijn med Trega.

Sem stadfost Stein-Gröf sie, Sturlun ei hræ-re, mijn Saal: Þad mier veite, minñ Jesus kiære.

Mier aumum Millden Þijn, megnar ad snwa, hvijl Þu i Hiarta mijn, hia mier vyrdst biwa.

8. Psalmur.

Um̄ Englaña Opeñberan og Vitjan Christi Upprisu.

Ton, Hærste Gud Herra millde.

Hvijtinurnar grætnar gengu, til Graf-arennar senn, Føgnud Þar sliootann feng-gu, og fundu ad Engellenn, Þadann Stein-stoorann hafde, med Styrk himneskum fært, Þeirra Gyrnd Þessa krafde, Þvi Hiartad Kvijdenn vafde, ad giæte Þær hann ei hrært.

Sie eg ad Sorg og Glede, sijfelldt i Heimen-um; eins og Guds Raad Þvi riede, til Reyns̄lu Gudhræddum, ad fylgiast: Ei skal kvijda, Or-vænting bega sijst, oss ber liwsum ad lijda, Lijkn-seme Drottens bijda, i Glede snart Grætur snijst.

Eins er, og eg nu lijte, ængrwda Postula. Maria foor med Flijte, og fyrst ried Þeim kungio-ra: Hiartans Herrañ mīn hijra, hafa Þeir burt-teked: Þeim nam hun Þetta skijra, med Þeß Kiær-leikans Þijra, sagdest hann sa ei sted.

Sorgar Søgū Grætande, segia hvør ødrum̄ ma, i Heimsins Harma Lande, Hrigden Þa strijd-er aa: Þad eru Kior Christenna, ad kveina og syrgia hier, lijtt kann Þessu ad linna, enn liwfur Gud mun til sinna, og hryggum Huggun lier.

Hre

Hvell þu mig HErrañ goode, hvønær sem lijk-ar þier, þu svipter Sorg og Moode, sannlega þo af mier, eg skal harmande hlioodur, af Hiarta sijns bijda þijn, þu gefur, ad þolgoodur, þreid mune eg fra sorgmoodur, Aften þijn alldrei dvijn.

Ser Englar sienet voru, sæler vid Herr-ans Grøf, hvøriet af Himnum fooru, hradt fyrer utan Tøf, at hanns Upprisu Dege, eflaust þad Ritning tier: Sannlega ydur, eg sege: Soddann kann neytast eige, sem Ord Guds so auglijser.

Sannhelger Sendebodar, sem komu DRottne fra, Kvinnum til Styrks og Stodar, stoodu Grøfeñe hia, med Dijr-dar Hætte hijrum, hvøriet þar byrtust tveir, i Fegurdar Skrwda skijrum, þær skielfdust af Lioma dijrum, til þeirra tala þeir:

Þier leited Lijfs hia daudum, med lijvf-ann Kiærleiks Sid, hann er horfenn frá Naudum, hefur nu upprisid, eins og hañ ydur tiede, og Ordenn hanns greina her, ad sijn Upprisu Glede, a þridia Dege skie-de, hann lifer, hier ei er.

Þad var Bodskapur blijdur, er byrtu Ja-cobs Nidiar, Fodurnum þægur, þijdur, þar hann harmþrwngenn var: Joseph lifer hia Lijd-um, Lands-Herra giordur er, i Egypto, eingum Strijdum, eigum mæta, sijdst kvijdum,

hier ſo hardt lijdum vier:

Betre mier Bodſkap bera, bleſſader Guds Englar, ad JEſus hærſtur HErra, Heime til Fagnadar, uppriſenn er fraa daudum, opnaude Himna-Rann, ſijnum daudvona Saudum, ſvipt hefur hann wr Naudum, og Daudans afmaad Bann.

Eg leita þijn lifanda, Lauſnarenn JEſu minn, eg veit med Hollde og Anda, uppreis Mañdoom- ur þinn, eg veit þu ert æ Lijfe, eg veit þu lifer nu, og mig wr Eymda Kijfe, (yfer þo Hrygden drijfe) lokſens bürt leider þu.

Lijf natturlegt oſs lienar, lifande JEſus hier, og hvad ſem þar til þienar, þad liooſt oſs Ritning tier: J honum erum, bærunſt, i honum lifum vier, aller i honum hrærunſt, aller fyrer hann nærunſt, allum hann Lijfed lier.

Andlegt Lijf oſs þu giefur, æſtkiære JEſu miñ, hvort ſierhvor chriſtenn hefur, hreppt fyrer Anda þinn, med Skijrnar helgum Hætte, hálfdauder vorum þaa, af Guddooms ædſta Mætte, engenn þegar oſs bætte, þad giorde Hiaalp þijn ha.

Eg veit Lijf eilijflega, af þier mier giefeſt vijſt, er eg þa utañ Trega, oll Hrygd i Glede ſnijſt. Þu ert Lijfed lifanda, lijfga mig eins og þig, og þinn eilijfa Anda, ætijd laat hiaa mier ſtanda, til Lijfs eilijfs leid þu mig.

Lijfs hiaa daudum þeir leita, ſem liggia i Synd- unum, enn Chriſtner hyggiaſt heita, hyrda ei neitt þar

þar um̃, i daudum Giordum þo gange, gudlegt Lijf er þeim fra; Enn hver, þo Hormung strange, i HErrans sig lykia Gange, eilijft Lijf aller fa.

Lijfed mitt JEsus lifer, Lijf og Uppriſan mijn, Lijf vort ertu, þo yfer, oß falle Daudans Pijn. Lꝏttu mig O Drottenn lifa, i lifande Trw ſem ber, an vondra Hollds Um̃ſvifa. Eilijfs Lijfs Von eg ſkrifa, a Lijfs Book einum þier.

9. Pſalmur.

Um̃ Utgaungu Peturs og Johannis.

Tón, Oſs lꝏt þinn Anda ſtyrkia.

MAria Magdalena, (mijn Ord þar hoſdu Bid), hun Christo hugdeſt þiena, han̄ gat ecke fundid, fliootlega hun þvi foor og fann, HErranns Poſtula hryggda, ſem herma eg adur vann.

Ur Grøfenne hærſtur HErra, horfenn i burtu er, ei vill vort Angur þverra, ecke fin̄ſt han̄ [hun tier], jafnſnart Petur og Johannes, ad Grøfenne hlupu og giættu, grandvarlega þeſs.

Johannes greidt fram̃geingur, gat han̄ þvi komed fyr, Petur, þo lide um̃ leingur lijka kom þar eptir, ſtrax i Grøfena ſtie han̄, ſa þar Lijn-Dwka lagda, lijka Sve-

ta : Alwtinn.

J Grøfena hinn annar, epter Petre þar geck, sorgande allt þad sannar, sem adur heyra feck, ei skilldu þeir þar Skrifternar, ad hann upprijsa skyllde, eñ slijkt þeim hulsed var.

Heyrdu Guds Barned blijda, bid eg þu merker þad, læt ecke leinge lijda, so leiter Drottne ad, sliittu þier so þu finner hann, epter Johanni ætte, ad breyta sierhvør Mann.

Petur seinna sem seger, samt kom ad Grofeñe; Eingann Orvænting bege, þo Ydran seint framkome, DRottenn wtbreider allann Tijd, Myskunar Fadm sinn milda, moote syndugum Lijd.

Maria HErrans hærsta, harmþrungenn sakuade, hiellt hun þad Hormung stærsta, henni er bodade, opnud Grof, sem þo sannlega, Upprisu Christi ædsta, auglioost nam bevijsa.

Epande mænde Augum, inn i Grøfena Sliood. Sijst nam af Sioonar-Baugum, svipast burt Tara-Flood: Af Glede-Teikne þa giorde hun sier, Sorg, Bøl og saraun Kvijda, soddann optlega skier.

Hryggden þegar þig þiaer, þu meinar Saal mijn kiær, ad Huggun einga fær, og DRottens Naaden skiær, sie þier horfenn i Heime hier; Enn þess skallt giorla giæta, gott bodar Krossen þier.

Maria mestann Gooda, mioghrygg, illreiknade

ade: Kross og Pijnaninaar Pioosda, þær sem Gud lætur skie, Altar-Teikn DRottenns eru vijst, berer þu þad med Blijdu, Vol þitt i Gle-de snijst.

Hogg ad, Hormungar strijdar, Herrans Nead jagur ca, þetta sonnum vier sijdar, sorg-lauser DRottne hia, fyrer margfalldlegt Most-læte, oss byriar inn ad ganga, i Guds Dijrd-ar Rijke.

Petur sat Lijnløk liggia, lijka so Jo-hannes, þar ad harmþrwngner hyggia, hier med grætande þess, ad Sveita-Dwk-urenn samvafde, sem Christi Høfud hulde, hann var sier i Lage.

Christur, þa Kross hann pijnde, Klædunum ræntur var, alnaktur ollum sijnde, Under og Ben-iarnar, hans Fotum skiptu Heidner þa, i Heim-enum þau urdu, epter, sem Guds Ord tiaa.

Eg giore ad þvi hyggia, eins liettstu DRottenn minn, i Grofinne Lijnlok liggia, lijka Sveita-Dwk þinn: Upprisenn tookstu ei med þier, Na-Klæde þijn, so niootá, næde eg þeirra hier.

Sijdarste Daudans sære, Sveite nær þvijng-ar mig, minn JEsu millde kiære, minnast vil eg a þig, i Sveita-Dwk þijnum þa skal eg, sveipa Hofud og Hiarta, hier med fara minn Veg.

Lijkblæu þijna legge, Lausnare minn, um sig, Saal mijn, i Heliar Hregge, hvad kann þa skada mig? J þeim Lijndwkum eg skal hier, skilia vid

Verolld vonda, veittu þad D Rottenn mier.

10. Psalmur.

Um Englanna og JESU Openberan-

Ton, Hvør sem ad reiser hæga Bygd.

Maria ecke finna feck, Frelsarann i Grøf-
minne, Petur og Johann greidt burt
geck, grætenn beid hun þad Siñe, ein vid
Grøfena Angre med, i hana þrætt hun lij-
ta ried, Engla tvo sa þar inne.

Einn til Høfda, enn annar var, ad
Christi Footalage, hrellda Mariu hvør
spyr þar: hvad til Sorgaña drage? Herr-
ann minn, [hun so herma ried], hafa þeir
fra mier burt teked, þvi sege eg Swt mig
nage.

Maria grætur Meistarann, milderijkann sinn
HErra, af þvi Lijk hanns hun ecke fann, ei kuñe
Sorgen þverra, hann i burt stoleñ hieldt hun þa.
Hier ad mijn Saala jafnann gaa, vijst hender þig
opt verra.

Maria Ritning riede sijst, ad rijsa upp Christur
ætte, hann þvi burt tekeñ hiellt hun vijst, HErrans
Orda ei giætte, Hryggdar-full byrte Harma sijn.
Heyr þad, og giættu Saala mijn, ad þijnum Eym-
dar-Hætte.

Þu syrger ei fyrer Syndernar, sem D Rottenn
fraa

fem hier skilia, ad missa JEsum ei metur par, mootstrijder hraatt hanns Vilia, og hrekur so fraa hier HErrann þinn, Heill, Lioos, Riettlæte, Fognudinn, siist kanntu soddann dylia.

Angrud Maria aptur fann, Endurlausnarann blijda. Grææt þijna Synd og syrg med sann, so þarftu ecke ad kvijda. Ydran og Trwen orkad fær, einneg þu JEsu Funde nær, med hanns Hugsvolun þijda.

J hvijtum Skrwda Englar tveir, opinbera sig nædu. Himneska Hegdan hofdu þeir, Herranns Dijrd þar med tiædu. A Himnum sijdar verdum vier, i Vegsemd Guds Englum samlijker. Gled þig Saal mijn, þess gædu.

Þoott þu verder i Heime hier, Hryggdar Bwningenn svarta, ad þig taka, sem opt til ber, ei læt þitt sturlast Hiarta; Englunum sijdar samlijk giord, skalt a Lifendra fær þu Jord, i hvijtum Skrwda ad skarta.

Riettlætes Skrwda skiærann hier, skeinker oss DRottenn millde, i Skijrnenne þad odlunst vier, ef han voktum sem skillde, alltijd hvijtklæddu Englarner, oss munu vera nælæger, med Hiælp i mesta Gyllde.

Mædd sier vid snere Maria, Mann eirn leit hun sier standa, hugdest Gards-Vordenn hun þar sia, hrelld i Saalu og Anda. Ei þeckte hun ad þad var hann, þess sem grætande leita vann, Lausnarenn Lijds og

Landa-

Landa.

Hun sagde: Ef barst hann burt med þier, bid eg mier giører inna. JESUS elskulegt Andsvar tier: O! hvad grætur þu Kvinna? Hvørs leitar þu med hryggre Lund? Hana nefnde a samre Stund. Allt ried þa Angur linna.

Gards-Vordenn hugdest sialfann sia, sorgande Magdalena, er JEsus var; Eñ ofs þad maa, ollum til Lærdoms plena. JEsus Gards Vordur ædstur er, Adams Gards Voktun bætte hann hier, liet so Raanglæted riena.

J Alldengarde var uppbyriud, ædsta Guds Sonar Pijna, i Alldengardenum wtendud, Ofsookn þa hlaut ad dvijna, i Alldengardenum uppreis hann. Alldengards besta Vaktarann, sæll JEsus vill sig sijna.

J Alldengard mijns Hiarta hañ, heilagt Guds Ord innræter, af þvi vaxa um Akur þañ, Avexter Dygda sæter: Elska, Trw og Polgiæde þijdt, þad allt hanns Orded verkar blijdt, soddañ Gud sialfann kiæter.

Vijst er mitt Hiarta Herra þitt, hreinsad Alldengards Merke, þo swr Ver hafe þar Sæte sitt, so Tre med slæmum Verke, Illgrese opt þar inne finnst, upp þad ad ræta mier ei vinnst, nema þijn Naad þad verke.

Mariu huggar HErrann hijr, heñar Sorgar vel giætte, þad er þijn Venia O Drotteñ dijr, med

dædsamlegum Hætte, hugsvala þeim sem Hryggd-
en slær: Hress þu JEsu, minn DRottenn kiær,
mig i mijnum Vanmætte.

LI. Psalmur.

Um Samtal Christi vid Mariu.

Tón, Giædskurijkaste Grædare minn.

WID Grøfina, (sem greint var fyr,) Giædskurijkastur DRottenn spyr, Mariu med Lund spaka: Hvad grætur þu? Hun þeckte hann þa, þannenn vid hana riede tia, ei mattu at mier taka, þvi eg a um Veg, til Himna Ranna, Heimfør sanna hiedann giøre, til mijns Fødurs, sem mier hann kiøre.

Fardu og birtu Brædrunn mijn, blessada JEsu Milden sijn, sagde vid Kvinnu kiæra: Allt þad sem nu auglijstest þier, og þu heyrder af sialfum mier, Søgn skallt þeim soddann færa: Eg fer, enn tier, til Fødur mijns, og ydar eins, at Himna Hæder, til Guds mijns og ydar, so riett hann ræder.

Sætaste JEsu, Sorgen dvijn, sannlega þa eg Orda þijn, giæte minn Herrann hijre: Þu nefner þijna Brædur hert, brotlega Menn, sem hofdu giert, Stygd þier, vor Drottenn dijre: Ast

þijn,

Þijn, skiært skijn, nær Synder pijna, þu fyrer þijena, þecker Brædur, þaa sem þinn Ande og Jðran rædur.

Blood-Teingda eg þinn Brooder er, Blood mitt JEsu og Hollded þier, sameingder þu sanlega, Erfinge med þier er eg mijns, elliþa Guds og Fodur þijns, þu hefnest nattúrlega, Guds Son, Guds Son, Helgur, Blijdur, Fagur, Frijdur, þeim Faderen üne, Einn eg þinn Brooder af Ættleidslunne.

JEsus minn bester Brooder kiær, Brooderne gott mier fyrr og nær, sijnde i Mánnraun minne, Hann er minn Brooder Heimet, hann er minn Brooder uppstaa þvi, Brooder þo Lijf mitt line: Broodur, Goodur, er hann milldur, miet nææskylldur, i Meinum strijdum, Brædra-Lag vid hann þo bregde eg tijdum.

Af þvi minn Brooder er han vijst, Synd mijn og Sorg i Glede snijst, og riena Náuner allar: Sialfs þijns Fodur, þu Fodur minn, Frelsarenn JEsu Upprisinn, og kiærann minn Gud þu kallar: Gladur, hradur, fly eg nu, med traustre Trw, til Himna Hæda, til mijns Guds og Fodur, þa Meinenn mæda.

O minn Fader! Þad angrar mig, opt med Syndunum stygge eg þig, hvad stundum veit þo varla: Hyrtu mig þvi sem hentast er, Hiartans Fader, og lynder þier, enn ofþwngt Hrijs eilæt falla, a Barn þitt, mier midt, i Bræde þine, Lijkn ei

ei kinne, Fadereinn froome: Vertu minn Fader, þitt hærst Lof hlioome.

Fødurlaust Barn i Heime hier, Huggleiddu þad mu sege eg þier, þad Forsvar kannt ei finna; Verollden bæde folsk og flaa, flestollum sein ad Rauner þiaa, siist giører hun ad sinna: Mestur, betstur, þinn Fader dyggur, triwr og tryggur, Bol þo beige, er Gud aa Himnum: Þvi efast eige.

Kvinnann, er fyrre kyñt var fraa, Christur, og fyrsta liet sig siaa, epter Uppriſu ſkiena, Maria hiet, sem miwkt bar Geð, med Auk-Nafne þad kallast ried, mæta Sprund Magdalena, fyrr fraa, hañs hiaa, Millden hafde, Hrygd þa vafde, hejñe rekeð, Siø Diofla, hana sem hofdu tekeð.

Idrande syndug Saala er, sannlega kiær, miñ JEsu, þier, hana ei fraa þier hrekur, hana þu gleður hveria Tijd, hennar burt-nemur Sorg og Strijd, hana mædda medtekur: Gud miin, ad þijn, Footum skrijdur, Frelsarenn blijdur, fridtmun heñe, med Ørmum Trwar eg umm þa spenne.

12. Psalmur.

Uñ Kveñaña Utgaungu i añad Sinn.

Ton, Fagnadar Kieñing Kviñum fær.

Angrædar Kvinnur annad Sinn, wtgeingu, so sem Ritninainn, glogglega þetta greiner skiær, til Grafarennar enn komu þær.

Elsk-

Elskan, sem ad er einlæg vijst, Ord Guds so herma, þreyteſt ſijſt, ſtadfoſt er hun og allañ Sañ, ei hana Daudenn ſlijta kann.
Elsku Kvinnum med Elsku Gied, ecke wr Miñe lijda ried, JEſus þeim kiær hann allt eins er, epter Daudann, ſem lifde hann hier.
Þær læta ei af ad leita hanns, lietu ei þar og nockurn Stans, Hiartans Aſt þeirra innelig, ei kunne ſkilia hann vid ſig.
Elska JEſum, Elskuga þinn, O Madur! ſo ſem riett-chriſtinn, ſtadfaſtlega hanns Aſt þa er, Obrygdannleg og ſtadfoſt þier.
Sterkare enn Daudeñ Elskan er, Elskan JEſu þad ſynde mier, Elskunne ſleppte hann ei til mijn, enn þo hann ſleppte Lijfi ſijn.
Morg Votn Kvalanna kunnu ſijſt, Kiærleiks Elld JEſu ſlockva vijſt. Angiſtar Flood þo falle og mig, Frelſarenn læt mig elska þig.
J Hormungenne eins eg og, Elskuna þier, miñ Drottenn, tia, mier bregdiſt alldreie Elskan þijn, Elskan vid þig ei bregdeſt mijn.
Inn i Gröfina gengu beint, grætnar Kvinnur med Lynded hreint, ungann Mañ ſia hia hægre Hlid, hrelldar þar allmiøg ſkelfaſt vid.
Møttul ſkijnande hafde hann, hvijtann og ſier og Skooſijdann. Lærdoom fagrann hier finn eg vijſt, fell hann, mijn Sal, wr Miñe ſijſt.

J wngs Mans Asynd Engellin, opennberadest petta Sinn, alldrei elldest Guds Engla Her, Æsku Bloom peirra sijfellt er.

Af Elle og Veikleik erum vier, at Jordu piendzer Mennerner, Syndanna Verkan su er ein, soddann af Adam hrepptum Mein.

Gledium oss po, ad Guds Englum, giorunst lijker i Himnenum, heilbrygder, wnger, horfner Pijn, i hreinne Tyw, ef Lijfed dwiin.

Gamall, veikur, med lwna Lund, lifi eg, Drotten, marga Stund, til Himna pegar eg hverfa ma, heill, Ungur, styrkur verd eg pa.

J JEsu Grøf a hægre Hlid, heilagur Engell sat. Par vid, gledur sig Saal mijn sorgbitinn, sannlega nu og hvert eitt Sinn.

Sitiande Engell syner mier, Sigur og Hoijld vors Drottenns hier, og ad hanns Strijd a Endasie, unnenn Diofull og Helvijte.

Epter hardt Strijd i Heimenum, (vid Holld mitt og Blood med Dioflenum) Sigur-Hoijld mun eg sanna sia, sitiande i Glede Himnum a.

Enn framar, Saal mijn, siaum vid: Ad setteft hier ei a vinstre Hlid, heilagur Engell; Hægra Veg, hanns Tign utvalde dijrdarleg.

Sijns og vors HErra Hatign hann, hier med byrte a riettann Sann, og Gud vid sijna hægre Hlid, hefde JEsu Sess utvalid.

Hann bodar og ad Herrann minn, med him-

nu ſkann Guddooms Mattenn ſin, ſie mier alltijd vid hægre Hend, hier þa mſtrijda Meinen vond.

Ur þinne hægre Hende hier, Herra JEſu, ei ſlepptu mier, hun fadme mig i Hœſka og Pijn, þin Vinſtre ſie og Skiilan mijn.

13. Pſalmur.

Um Predikun Engelſins fyrer Kvinnunum.

Tón, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

Blesſadur Engell, eins ſem er, i Ordum Gudſpiallſins kunngiørt hier, ſkijnande hvijtann Skrwda bar, Skickan Guds Engla ſie eg þar.

Heilagra Engla helguſt Dijrd, hier kañ ei verda noog wtſkijrd, Klædnadar einkes þurfa þeir, þeſſa, mijn Sœla, giættu meir.

Alltijd Fegurdar Skrwde ſkein, a ſkijrum Englum og Klædenn hrein, þeirra þo ecke þyrftu med, þannenn haſa Menn a þœ ſied.

Þetta ſijner mier Sidſemd þa, ſem Drottens Englar Hijmnum fra, hafa brwkad i Heimenum, hermum ſlijkt epter Englunum.

Sidſeme retta, Sœl mijn blijd, ſet þier ad brwka hveria Tijd, i Guds Hwſe þo allra meſt, þa œttu Drottne ad þioona beſt.

Ei kom þu nakenn i þann Stad, a þier Klæde haſ-

hafdu þraangad, Nietlætes Skrwda Kiæraftann, skal annar hylia Lijkamenn.

Engelsins fyrsta Ord þad vár.(þaa urdu hrædar Kvinnurnar): Ottest þier ei, eg sie til Sanns, forgande leited Frelsarans.

Hvern ed Krossfestu heidner Menn, hañ er fraa Daudum Uppriſenn, ei finnst hann hier med sama Sid, so sem þier fyrr hann skylldust vid.

Mannlegur Styrkur minnstur er, Mannsins Naatturu Hrædslan skier, ei kann hun standast Engla Dijrd, oss eru þar til Dæmenn skijrd.

Eun ef þu leitar Lausnarans, laat, mijn Saala, aa Hrædslu Stanns: Hvad villtu Ottast? Herrañ þiñ, med himneskum Prijs er Uppriſinn.

JEsus þinn blijde Brwdgume, barest hefur, og sigrade, Ovina þinna allann Her, engeñ þeirra fær Valld aa þier.

Ei þarftu Ottast Andskotann, ei fær þañ sakad christenn Mann, Fordæming engenn finnst þeim hiaa, er Frelsarann JEsum trwa aa.

Logmaaled ecke hrædstu hier, Herrann JEsus þess Fylling er, ei kann þess Bolvan angra þig, af þvi Christur took hana aa sig.

Ei þarftu Daudans Ottast Pijn, unnenn er hann med Brodde sijn, og i Sigur nu svelgdur er, soddann oss JEsu þacka ber.

Ottast skalltu þo mæte Mann, þiñ milda Gud og Skaparann; Sonarleg Hrædsla soddann

sie, sonn Ast til Guds þar medfylge.

Med Gudhrædslu, sem Barned betst, byriar þier DRottenn Ottast mest, so reiter hann ei til Reide hier, riett Trw i þessu foolgenn er.

Vid Kvinnurnar Engell enn nam tiaa: Upprisu DRottenns seged fra, Postulum hanns, so gladiest Ged, greined og þetta Petre med.

Siaaed, ad hann mun fara fram̃, fyrer ydur i Galilæam, þar faaed þier hann siaalfann sied, so sem hann ydur heita ried.

Epter sem gloggt var gieted um̃, Guds Engill bijdur Kvinnunum, Upprisu JEsu segia Sann, sierdeiles Petur nefner hann.

JEsu, þad er þitt Ord og Ans: Ei þurfa heiler Læknarans, helldur siwker og særder Pijn, Saar þeirra læknar Millden þijn.

Petur giordest stoor Glæpa-Mann, Guds Son af soor og neita vann; hønum; Enn HErrann hijrt med Ged, hanns Syndar ecke minnast ried.

Stærstu Syndurum stærsta Naad, stærsta Hugsvølun verdur tiaad, einn stoor Syndare allrei kann, aan þess koma i Himna-Rann.

Þar sem ad Jorden of þurr er, Uppsprettu Lækefaaum vier. Guds Naadar Bruñar bregdast sijst, Bersyndugum, og þad er vijst.

Gud hefur svared so til Sañs: Syndugs vil eg ei Dauda Mañs; Petur Meinsære sijnde sitt,

Sære

Sære O Rottens þad giørde kvitt.

Eg meina vijst ad eingeñ sie, Ast Guds og Myskun nælæare; eñ ydrade syndug Saalen tvist, soddann vid Petur auglijstist.

Sialfur Gud lagde Adam aa, einn Klædnad þa hann nakenn saa, Mottle Riettlætes muñ hann mier, midla þegar mig nakenn sier.

Eg treyste O Rottenn uppaa þig, alldrei minn JEsu forlaat mig, sijn mier þa þijna Myskun mest, mestann þaa sierdu hiaa mier Brest.

14. Psalmur.

Uñ Heimfør Kveunanna fraa Grøfenne, og Christi Opennberan fyrer þeim.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

Kvinnurnar gladar geingu heim, fraa Grøfenne med Bodskap þeim, hvørn þær hugdu ad tiaa; HErranns Postulum hryggum þaa, sem heilagur Engell sagde þeim fraa.

Epter sem þetta er nu skied, i þvi Bile þeim mæta ried, HErrann med hægann Sid: Heilar, sagde hann, sieud þid; Sijst vard þa aa Gledenne Bid.

Hvør ad hanns Footum falla vañ, fadmande þaa, tilbaadu hañ: Hrædest ei, HErr-

ann tier, Brædrum mijnum byrte þier, brædlega þad ſem greine eg hier.

J Galilæam gange beint, gooder Sveinar med Lynded hreint, þar ſkulu þeir mig ſiaa. Ordenn þijn, JEſu, ſtodug ſtaa, ſtadfaſt Trauſted ſet eg þau aa.

Hvad kom til þeſs, miñ HErra, fyrſt, þa hrellde Mariu þu byrtiſt, hun maatte ei hræra a þier, eñ Kviñur þær ſem komu hier, kloppudu uñ Fætur þijna ſierhver?

Magdalena i Trygdum trauſt, trwde þvi ſtadt og efalauſt, ad varſtu uppriſinn, eñ hinar borduſt vid Breyſkleik ſinn, brꝇi t þær aumkar Kiærleike þinn.

Þvi lietſtu HErra hijr i Lund, hier þau veiktrwud Dygda Sprund, ſo ad þreifa a þier? Hvor þeirra og þig ſialfann ſier; ſonn Trw giörde ſtadfeſtaſt hier.

Veiktrwada med Vanmatt ſinn, vill ei þijn Giædſka, DRottenn minn, fra ſier burt hrekia hardt, Myſkunar þinar er þad Art, eingum naudſtoddum veiteſt hun ſpart.

Brakadañ Reyr ei brijtur þu, bleſſade HErra minn JEſu, Trw mijn þo viſt ſie veik, hálfſlokenn þu ei kiæfer Kveik, Kraptar Manns þo fara a Reik.

Trwar Vanmætte mijnum meſt, Mildeñ þijn JEſu hialpe beſt, eg treyſte a þig eiñ, Aſt þijn forlætur alldrei neinn, ſem ad þier leitar, DRottenn

mínn

minn hreinn.

Lijkamlega ei lienast mier, Lausnare minn ad sioa þig hier, og fadma Fætur þijn, enn andlaust þad giører Trwen mijn, til þess mier eilijf Dyrd-en þijn skijn.

Ems sem Jacob eg alltijd skal, enn þoott þu bygger Himna Sal, minn Herra, hallda þier, i hreine Trw, þa hlotnast mier, hvørskyns Blessan. Eflaust þad skier.

Mier þiker so fem Millden þijn, mier lofe ad hallda um Fætur sijn, þa Hollð þitt og heilagt Blood, i Kvolld-Verd þijnum, Giædskan good, giefur þu mier, so fyrrest eg Mood.

Ecke einasta eg kann þaa, um þijna Fætur halld-ed fáa, helldur Saalen miog mædd, Blood af þeim sijgur hrelld og hrædd, helgre Naadar Svølun vel giædd.

HErrans Fætur i Heime hier, hanns Þienara riett kollum vier, sem boda Guds Ord vijst; Ef ydrunarlaus þu ad þeim setst, aumur Mann, þad gegner þier vest.

Eg vil þig heidra æ og nu, elskulegaste minn JEsu, og virda Þioona þijn. O DRottenn! fær þu Fætur mijn, i Fridarens Land, þa Hiervisten dvijn.

15. Psalmur.

Um Vitnesburd Vardhallds Manaña.

Ton, Sæll er ſa Mann ſem hafna kann.

Sidner Striids-Menn, ſem Hiſtoriann, hermer til Vardhallds ſetta, Uppriſu Chriſti allann Sann, Athuga nædu riet-ta, Jardſkialſtann, einnenn Engelinn, er i burt færde Graf-Steininn, allt ſinn þeir oc þetta.

Fara þeir þvi med Felmtre heim, Forſ-ingium Preſta ad greina, allann Sann-leik frá Atburd þeim, ei þar af nockru ley-na; Preſtarner þetiar heyrdu hier, hvørn-enn þad allt til geinged er, Raadſteſnu ſtofn-a eina.

Ærna Peninga gieſu greidt, gudlauſ-um Vardhallds-Mønnum; So ſenge þa til Lyge leidt, og leynde Rokum ſonnum, ad JEſ-us hefde uppriſid; Jnned: þa kvoner ſvæfum vid, hanns Sveinar ſtalu hønum.

Aller ſamþycker urdu þeir, eingenn finnſt hier a Vafe, Giallded wtgreidd, gat ei meir, giort hier þeirra Akafe. Ur Guds Kiſtunne þeſſer þar, Pioofar, ſem Sylfre Judaſar, helld eg burt ſtoled hafe.

Af Lijgennar Fodur lærdu hier, Lijgennar Kaupmeñ verſtu, Lijge wtbreida; Lijgen er, med Loſtum þeim allra meſtu. Sa ſem lijgur er Sa-tans Pioon, Sa ſinne kauper eilijft Tioon: Þu Lijgeñ! þad hugfeſtu.

Sannleikann þa þu ſegia att, ſijſt lattu Muñ þinn

þinn fylla, med Mæðum, sem þess sijsa flætt, ad frambere Lyge illa, og mællaus verder i sannre Sok, til soddann Ohæfu finnast Rok, Fegyrnder verst sem villa.

Heidner Vard-Menn til Lyge liooft, lietu sig Presta ginna, Agyrnden þeirra bleckte Briooft, bolvad Giallð og ad vinna, uppa sig sialfa einnenn med, Odygd hvor þeirra linga ried, Samvitsku eingre sinna.

O Drottenn! geym vort Yfervalld, ei lat þad Satan villa, ad þigge edur giefe Giallð, so giore Rettendum spilla, i sierhvoriu ræke Sannleikann, sakfelle alldrei Riettlatann, lat þad ei Gulled gylla.

Yfer Grof JEsu erum vier, aller til Vardhallds setter, hanns Grof Christenna Hiartad er, hrein Truu Lijndukar riettet; i hvorium vakta eigum hann, ei stelur honum neinn þadann, nema sialfra vor Synd og Pretter.

Ef þier villt JEsu hallda hia, hiartkiæra Saal mijn blijda, sofande ecke siertu þa, so mæter straungum Kvijda, vak þu og bid um Hiastod hanns, sem hrekur burt Vardhalld Andskotans, ædste Lausnarenn Lijda.

Opt syfiar mig, þa eg a hier, Embættes mijns ad giæta, til Vorkunar þad virde mier, vors JEsu Millden sæta; Hanns blessud Naad mijn hylie Brot, hann læte ecke verda a Prot, sem vaker, Svefn minn bæta.

16. Psalmur.

Um̃ Utgaungu Lærersveinanna til Emaus.

Ton, Af diwpre Hryggd aakalla eg þig.

FRaa Borgenne med Hryggdar Hag, HErrans tveir Sveinar gaunga, aa hanns fyrsta Upprisu Dag, Eymd Hiartans baaru straanga, til Emaus sier ætla þeir; I Jerusalem þreidu ei meir, hvar einga Huggun̄ faanga.

Um̃ Grundernar þa geingu þeir, grætener i þetta Sinne, um̃ þad tøludu tvister tveir, sem til bar i Stadnum̃ inne; Hryggver þo minnast HErrannaa, hvoru ei upprisenn meintu þaa, mest vaar hann þeim i Minne.

Vilier þu JEsum̃ funded faa, fraaskil þig Verølldinne, fraa Ogudlegum̃ giør þu gaa, med Gede, Hiarta og Sinne, af Verølld illt þu ætijd fær, aa Bord med henne Satan rær, Heill so hann hamle þinne.

Þa Verølldenn sem hijrast hier, hun lætst þier Fadm sinn breida, so sem Dalila sinnud er, med Svikum̃ þig giører veida, Samson hid fyrsta faangen̄ var, i Fadme elskudu Hoorunnar. Stra til h:aa Svikum sneida.

Hølldleger Menn med hølldlegum̃, hier þo um̃gaangast faae, Riettvijser eins med Raanglaatum̃, og

og Naun sw margañ þijne, fra Hegdan gudlausra hallt þig samt, hvorium ad sviikia miög er tamt. Guds Otta sierhvor gæe.

J annann Stad ma athuga, um þessa Lærdsveina, æ Ferda Reysu þeir framhallda, sem fegurstu Skrifter greina, til Emaus fara hugdu hier, hallda þad Kauptwn allvarger, nefnt vera af Vatne hreina.

Af þvi sa Stadur styrktur var, med stoor Votnum marga Vega, Flootta-Menn gætu geymt sig þar, þo giordest Offookn bræadlega, og sig fengu þar Ohulta, inn hallded, þa Fiandmañä, Heypt þeim hootade Trega.

Staddur ertu, þu mæte Mann, mæddur æ Vegferd þinne, hier medann bygger Heimsens Rañ, og hrekst i Verolldiñe. Til Emaus keppast attu greidt, ei þad jardneska gylldur neitt, helldur himneskt Heimkynne.

Þar er fast Slot, þar Frij-Stad att, fyrer Ovinum þijnum, Ohultur bwa ætijd matt, einsgum mæter þad Pijnum, fram af Stool Lambsens flioota þar, fegurstu Vatnsfoll Gledennar, med eilijfum Sætleik sijnum.

Fra Ogudlegum uñ þu mier, O Drottenn! burt ad ganga, lat mig ecke i Heime hier, Hlutskipte med þeim fanga, og þa Vegferd er wte mijn, eg bid, gled mig i Rijke þijn, um alla Eilijfd langa.

J þridia Lage þad er eñ, þier Sæl mijn athugande,

ande, hvorier þeir Reysu mundu Menn, sem mæddust hier vegfarande: Læresveina vors Laus-nara, lioos Guds Ord bæda auglijsa, halldna i Harma Stande.

Ef þu villt Madur, ad þu berk, ædlest JEsum ad fiña, Læresveinn hañs med Saños sierk, sijst læt þig Heimenn giña, blessad Ord haños med blijd-re Lund, breid mt og medkieñ alla Stund, Bod-um hanns best skallt siñna.

Hañ umframm allt þu heidra ætt, hann er Gud þinn Lausnare, Kross hañs Ovirda alldrei mætt, mo þo hañ leinge vare. O JEsu! læt þu alltijd mig, elska, prijsa og dijrdka þig, hier æ medann eg hlare.

17. Psalmur.

Christur openberast Emaus Reisendum.

Ton, Ef Gud er oss ei siálfur hia.

Gudspiallenn segia: HErrann hijr, hafe sem vegfarande, komed og nærlægst Krapta dijr, kiæra Sveina reysande. Þeim þar samlaga sig nam hañ, so sem hiñ þridie Ferda-Mann, þeirra so þverre Vande.

Jafnframt þeim bædum JEsus gieck, JEsum samt þeckru eige, fyrer Sioon þeir-ra Hullda hieck, hun var æ þessum Vege, halld-enn, so þeir ei hugdu hier, HErrañ være i

Fæt

Før med sier: So fra eg Ritning sege.

Sia hier og skoda, Saal mijn kiær, Siñe þiins JEsu blijda; Gudhræddum er hañ alltijd nær, eins þa vid Freisting strijda: Veikrwada hann vidretter, Vanfærum Styrk og Huggun lier, ei þarftu þvi ad kvijda.

Hvar sem ad eru einer tveir, eda þrijr komner samann, i Herrans Nafne, þar hafa þeir, hia sier JEsum Raad-tamann, þeirrá a mille midt hañ er, ma þeim so eckert granda hier, þa hann er fyrer framann.

Fra Hiord DRottens hier hafdu tveir, Herranns Sauder burt-flwed, a Villu-Stig hættum voru þeir, var þvi Saalar Tioon bwed, ef uppleitad þa ei hefde hann, sem Hyrder er betste Gud og Mann, og þeim villtum vidsnwed.

O JEsu, JEsu! opt hef eg, i burt fra Hiørdu þinne, villst a Glotunar vondann Veg, Velferd nær tapad miñe; Eñ þu hefur mig uppleitad, ædste Hyrder, og samlagad, Saudum þijnum hvørt Sinne.

Ei byrtest Drottenn øllum Lijd, þa upp var risiñ fra Daudum: Sveinar hañs og so Fliooden frijd, sem fylltust af Sorg og Naudum, fengu hann sia, enn adrer ei, eingenn kann þar vid segia Nei: sijnum hann biargar Saudum.

Læresveinar med liwfre Lund, Lof DRottenns tveir vijdfrægia, þegar þeir JEsu fengu Fund; fra hvørs Nalægd ried bægia, Keñemøñum og heid-

heidnum Her, Hrecker, Vondska og Lastaner, er alldrei lietu sig lægia.

Ef þu villt, Barn mitt, ødlast hier, ad JEsus þinn Frelsare, sie æ i Fylgd og For med þier, og fødurlega bevare, med heilogu Tale hann æavallt, i Hiarta þitt inn þu locka skallt, Vist hanns so hiaa þier vare.

Owfurnar hrædast Hrafna-Mæal, Hliood Ulfsins. Lombenn flija, gior þier ei siæalfum Svik og Tæal, Synder med Ordum drijgia, Munn-Søfnud vondann varast skallt: Vit, hann burt styggier Gud æavallt, so fær þu ei Fylgd hanns nija.

Eg blygdast vid ad athuga, Uppfoostur sumra Manna, a Bornum þeirra, sem berlega, byrtest og Raun vill sanna, fyrr enn þau kunna Fader vor, Foreldra vondra rekia Spor, sveria, bolva og banna.

Bid eg, þess giæted gooder Menn, Gud mun af ydur krefia, Barnanna ydar Sæalna señ, er Satan feck Snorum vefia, leided þau ung til Lausnarans, med limsum Aga og Kieñing hañs: Hygged ei hier vid tefia.

Enn framar siæadu, Sæal mijn, hier, sorgande Læresveina, til Emaus sem ætla sier, ad fara Reysu beina, i annarlegre Asynd þaa, eilijfur Guds Son liet sig siaa; Get eg so Ritning greina.

Eg veit Gudhræddum ertu hiaa, O! minn JEsu blessade; Hvar hellst sem ad þu hitter þa, Hørmung trwe eg ei skade, enn Stundum þeir ei þeckia

ia gloggt, þijna Asynd so fliott og snoggt, eins sem i Villu vade.

J Lijking Þrefaldre lijt eg þig, Lausnare miñ þinn blijde, koma til vor og syna sig. J Sorg-um vorum og Strijde, Asynd þijn JEsu Andleg er, i Orde og Sacramentum hier, Leyndardoomis full þina Lyde.

Ecke sæ eg þa Asynd þijn, ꝍ annañ Heart ad skoda, enn med Trwar-Augunum mijn, allann so fyrrest Boda, sem annarlegann sie eg þig, so þijna Lijking her fyrer mig, þꝍ Kross þinn þu kemur ad boda.

J Krossburdenum Kiærleik þinn, kann eg ei gloggt ad lijta, Vanmꝍttur sterkur vijst er minn, þꝍ verd eg i Eymdum sijta, Hugskots Sioon mijn er halldenn þꝍ, sem hygge eg þig einn fraum-ande sia, er Huggun ei vill bijta.

J eigennlegre Asynd þo, eg sæ þig lijka sienañ, Herrann minn kiær, þa Harma Froo, helg Naad þijn og Forþienan, Lijkamans Blessan lætur hier, og Lijf þa Andlegu veitast mier, þꝍ gefst ꝍ Naud-num Rienan.

J hverre hellst Asynd, Herra minn, hier villtu mier þig syna, Hiartanlega i sierhvert Siñ, Saal mijn kijs Nꝍlægd þijna, einmana eg þa ecke er, Englana veit eg fylgia þier, allt gledur þad Ond-du mijna.

Kom til mijn, JEsu, kom til mijn, kom ei sem sinn framande; Eg bid, Nꝍlægdar allrei þijn,

aum

aumur verde eg saknande, HErra minn kom og hiaalpa mier, Hiaalpræde þitt mig burtleider, hiedann wr Harma Lande.

Eigennlega þa Asynd þijn, eg sæ gladur ad skoda, horfinn fraa allre Hrygd og Pijn, hverskyns Eymdum og Voda, Soolu fegre þar sie eg þig, Sool Riettlætesins, hvar ed mig, eilijf Dijrd æ mun stoda.

18. Psalmur.

Um Samtal Christi vid Lærefveinana aa Vegenum.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

SAllsnarans Lærefveinar, litu Tveir Frelsarann, hverigur hann þo meinar, helldur Vegferdar Mann, hvern þeir sig hugdu siaa, Augunum Harmar hielldu, Hiørtunn i Efa felldu, HErrann ei þecktu þaa.

Grædarenn gefur ecke, good Raad til Lækninga, utann hann aadur þecke, Ordsøk Siwkdoomanna. HErrann eins hrellda spyr, Sveina, hvad Samtal hallde, sem þeirra Hryggdum vallde? Vijst sem þad vissi ei fyr.

Cleophas kløckt med Sinne, Christi Spurn svarade: J Jerusalem inne, ertu so

so Framande, grenslast þu þurfir ad, þvi er a þessum Døgum, þar hefur giørdst? sem klogum. HErrann spyr: Hvad er þad?

Herrann hefur þad Sinne, Hormung þa strijder a, vill hann ad aller inne, Ästseme hanns þar fra, med Bæn og bliwgre Lund, Eymder sijnar auglijse, og honum þær framvijse, a hverre Harma-Stund.

Allt veitst þu ædste HErra, allt a Himne og Jord, allar Ord-Rædur hverra, alla Hugsan og Giord, enn þo spurder þu ad, hvad þijna Sveina hrellde, hvad þa i Sorger fellde? Allt þo þeckter þu þad.

O JESU! Elskan blijda, Angur mitt betst þu sier, eñ þo hvad eg ma lijda, audmiwkur byrte eg þier, og Hiartad Hormum þiad, opna eg Elsku þinne, aumstaddur morgu Sinne, þa hlotnast Huggun bræd.

Cleophas enn þa inner, uñ JEsum tølum vier, ofs til hanns alltijd minner, ædur var med ofs hier, Spadooms Frægd hafde hann, Mattugur eins i Ordum, og i Verkanna Giørdum, hia Gude, og hvørn vid Mann.

Hann vorer Høfud-Prestar, hier med Lands-Foringiar, keyrdu i Kvaler verstar, Krossfestur so hann var, vier meintum munde hann strax, Israels Rijke rietta, reiknast nu uñ fram þetta, þesse Tijd þridia

 Dags.

Dags.

Lærdoom Lausnarans Þioonar, lijte hier aller betst, ad Trygd þeirra Umsioonar, ei hafi nockurn Brest: JOrde og Verkum eins, Maattuger eiga ad vera, eckert moot Kenning giera, ills alldrei orka neins.

Þeir sem ad Þijda giora, þæg Ord Guds Lærdooma, enn lææta ecke vera, Jdkaner Verkanna, samhlioodа Kenning sijn, ein Hond hvad upp nam bæta, onnur brijtur, so giæta, þeir ei ad þwyngre Pijn.

Minn JEsu, Synder mijnar, med Selskap Gydinga, þig seldu i Kvaler þijnar, þig giordu Krossfesta, þær voru Sok þar til, O Drottenn ad þu varst deyddur, og Dijrdar Vegsemd sneyddur: Eg þess nu ydrast vil.

Enn þijn Pijsl Endurleyste, alla Þiood Veralldar, af Hiarta eg þvi treyste, ei gieta Syndernar, hamlad nu HErra kiær, ad eg Jngaungu nææe, i Rijke þitt, og fææ, Dijrd med þier, Drottenn kiær.

O! hvad sæll eg þa sanna, ad þu frelsader mig, Lijfs ꝏ lifande Manna, Lande, nær sie eg þig, og hærstu Hefd med þier, lætur mig HErra hlioota, og heimar um Eilijfd nioota. O! Gud þess un þu mier.

Nærst þessu nææu oss hræda, nockrar, Cleophas tier, Kvinnur, er allt so ræda, eins og nu segium vier, ad þær Ar-Deges snart,

snart, hiaa Grøsinne graatnar stundu, Guds helga Engla fundu, vid hann þo vard ei vart.

Og nockrer af oss gengu, wt ad hanns Gräsar: Stad, hann ecke hitta fengu, hvernenn sem grenslast ad, enn allt Sorgfullet siaa, Læresveinarner liwsir, lijkt med oss Sinnes hriwsir, sem Kvinnur søgdu fraa.

O! Þu Cleophas kiære, Koinnurnar skielfdu þig, goodann þo Bodskap bære, betst sem ad gledur mig, ad Christur upp ried staa, Englar þann Sannleik sogdu, so og fyrer þær logdu, ad greina gloggt þar fraa.

Sama Postular prwder, Petur og Johann siaa, so sem þær svinnu Brwder, samt varstu Cleopha, lijka Lags-Madur þinn, Vantrwadur, sem være, vijst eige Drottenn kiære, af Dauda upprisinn.

Auk þessa aadur innte, Endurlausnarenn klaar, hanns þegar Hiervist linte, og Holld sitt yrde Nåar, þaa samt aa þridia Dag, fraa Daudum vijst hann villde, varna þess eingenn skyllde, lijsa med Hesdar Hag.

Af þessu eingu trwdu, aumer Læresveinar, Hugskoted Harmar knwdu, Hiartad Angisten skar, Glede-Fregn sinntu sijst. Saal mijn, þa Kross þig þiaaer, þott nockra Huggun faaer, hun opt til Hrygdar snijst.

Veik Trwa velkest Tijdum, vijst sem i Olldu-

Sioo, Skip fyrer Storme strijdum, steipest ei alltijd þo, þvi Drottenn leggur Lid, hann ei Reir brotenn brijtur, breiskur hanns Hiaalpar nijtur, þegar hellst þarf hann vid.

Eg trwe Ordum þijnum, O JEsu! gled þu mig, og vorkieñ Veikleik mijnum, vil eg sws treysta a þig; midt i Mannraunum mijn, Sorgernar lþo mig þiaie, og þær sialdann afbraae, Vatn þad snijst senn i Vijn.

19. Psalmur.

Uñ Predikun Christi, fyrer Læresveinunum aa Vegenum.

Ton, Naatturann oll og Edle Manns.

HVdur er greint: Ad giordu tveir, gudhrædder Læresveinar, herina JEsu hvad harma þeir. Hver þa med odrum kveinar; Þeir trwdu sijst, þvi þeim var lijst, þad Christur risinn være, Daudanum fraa, graatner þvi gaa, glediast vijst þo þeim bære.

Þa Cleophas med sagdann Sann, Saarenn beggia opnade, JEsus sem lwsur Læknes Mañ, leingur so þau ei skade, i Undernar, innhellte snart, allra fyrst beisku Vijne, og straffa ried, Avijtan med; Ord hanns fraa eg þad sijne.

O þier Heimsker! Kvad HErrann hier, i Hiarta treger lijka, ollu ad trwa, er Ord Guds tier, (Athugum Rædu slijka). Og þeim

þeim sijdann, segia ried hann: So hlaut Christur ad lijda, og i Dijrd sijn, endadre Pijn, innga med Vegsemd frijda.

Heimskan vijst kalla hvørn hañ ma, sem hásnar gott ad stunda, og Trwnad fester ecke a, Ord Guds nie vill þau grunda, eñ Hollds Skynsemd, helldur med Fremd, hættulaust fylgia bære, um biartann Dag, med Bernsku Lag, Blys sem hañ tendra fære.

Heimskur forsmaer Hyggindenn, heimskur er vantrwadur, sem Ordum Guds ei sinner senn, so hañ þeim treyste gladur, Ørvænting i, opt fellur þvi, ecke vill O Rottne trwa, og sier til hanns, fyrer utañ Stans, af Hiarta gladur snwa.

Øll þijn Ord eru Ande og Lijf, O JEsu minn Frelsare! ædsta Huggun og ædsta Hlijf, ædst Traust, þo Sorgen vare, enn samt med þeim, hreckvijsañ Heim, hentar marg-opt ad vijta, Pienurum sijn, fra þwngre Pijn, þeir so hañ kunne slijta.

Lat þier þvi, syndug Saala mijn, sijst þad forþocknast kuña, Guds Pioon þo straffe Glæpe þijn, gior honum helldur uña, sem leider þig, a Lijffens Stig, Lemnals Ord þo hañ ræde, og Astar-sws, eins sem JEsus, Under hreinsadar græde.

HErrañ þa vijtad hafde hardt, hier sijna Lærelveina, aptur þa hrellda huggar snart, hañ nade þannenn greina: Hlaut Christur ei, [Hvor tvedur ney], hier lijda Pijnu stranga, og

þar epter, sem ædur tíer, inn i Dijrd sijna gœnga?

Þu h'autst, minn Hiartans HErra kiær, hier lijda Pijsl og Dauda, syndlaus, heilagur, hreinn og skiær, hvorskyns sannistu til Nauda, so frelst-er Mann, fortapadann, Faderenn slijkt afriede, ædur enn vier, vorum skapter, af Villd þinne þad skiede.

Minn JEsu, eingenn þreingde þier, þvngar Kvaler ad lijda, nema þijn Ast sem eilijfer, og Mannkyns Töpun strijda, viliugur þvi, þig gafstu i, Þiæning og stærstu Pijnu, Aften þijn best, Eymden mijn verst, olle Kvalræde þijnu.

Mijn Sæl, þess giættu sierhvort Sinn, so og þad vel hugfestu, viliugur leid Lausnare þiñ, Lægjing og Pijsler verstu, fyrer Synd þijn: Þessa hañs Pijn, þier læt Uppvakning giera, ad viliug þu, þiooner med Trw, þessum liwfasta HErra.

Medtak og viliug Christi Kross, Kross-þiænd ef skalltu vera, þvi þad er eilijf Æra oss, epter JEsu hañ bera, so lijkunst vier, i Heime hier, Hrygdar-Mynd vors Frelsara, Dijrdar-Mynd hanns, sijdar til Sañs, so mun og æ oss vara.

Þessra Tijma Móotlæting mest, mier giører Dijrd eilijfa: Þessa Tijd vil eg bera best, Böl mitt og ei moot kijsa. Kom JEsu minn, med Krossenn þinn, Koronu mun mier gefa, þijn Næden blijd, þa þrijtur Strijd: Þetta skal eg sijst efa.

Ritningar allar inna ried, aungrudum

Lære

Læresveinum, HErrann vor JEsus hijrt med Giedi, af hellstu Spaadooms Greinum: Pær sem um̃ hann, hermdu med san̄, helgaun Mosen fyrst riade, einnenn Spaamenn, alla i sen̄, wtleggia best hann naade.

Þig, minn JEsu, eg þecke best, þijns Ords af Náðar Rædu, hvar vid Saal mijn sig huggar mest, i hvorskyns Sorg og Mædu: O Sarons Bloom: Ordenn þijn froom, Alldengard hann eg sege, er gledur mig, þar finn eg þig, þad giefst mier þijdar eige.

Sem eitt Gull Eple er JEsus, i Sylfur Skaal Ritninga, þad Hnoss minn Ande elskar fws, eins nær mig Sorger þvijnga. Laattu Ord þijn, Ond gledia mijn, O minn Lausnarenn froome! i Lijfe og Deyd, i hvorskyns Neyd, einkum aa sijdsta Doome.

20. Psalmur.

Af Bæn Læresveinanna, ad Christur være hiaa þeim.

Ton, Nu hefst Nótten og hylur Dag.

Læresveinarner, Lausnarenn med, lokfens naalægiast Rauptwned, Paa var Dagurenn protenn nær: þar af Saalen mijn Hugguu fær.

Lokfens Pilagrijms Gaangur minn, giörer ad þrioota eitthvort Sinn, mijn Eymda Reysa Endingfær, um̃ sijder hiaa þier, O Rotten̄ kiær.

J Emaus himneſkt eg kiemſt þa, eckert kañ mig þar leingur þiaa, eingenn Dioſull mig aaſtrijda, i þvi Heimkynne bleſſada.

Einger Fiandmeñ þar aangra mig, eiliif Dijrd gieſſt mier fyrer þig, Frelſare miñ, og Hugar Hægd, himneſk Sæla med allskyns Nægd.

JEſus liet ſem hann lyſte hier, leingra gaanga enn Sveinarner, þaa Kauptwnenn komu ad: Chriſteñ Madur hugleidtu þad.

JEſus optlega ſijner ſig, ſem hann vilie forlaata þig, Kroſſenn þegar þig þiaaer meſt, þijna Trw ſo hann reyne beſt.

O! hvad marger Guds Aſtviner, eitt hafa ſlikt ad reyna hier, ſem hafe Gud þeim horfed fraa, og hyrdt ei framar neitt um þaa.

Freiſting ſlijk ef ad þiakar þier, þu chriſtenn Saala, giættu hier, hvad til Urrœda hellſt þu fær, af HErrans Sveinum þetta lær.

Þeir neyddu frijdann Frelſarann, fraa ſier ei vijkia giørde hann: A Dagenn lijdur meir og meir, miøg tekur kvøllda, ſøgdu þeir.

J Bænum verum vijſt med Sañ, vier kuñum neyda Lauſnarann, hañ ſo oſs ecke hverfe fraa: hier uppaa Dæmenn ſiña maa.

Soddann Naudung af ſyndugum, ſem ſkier i þeirra Bænunum, er Drottne kiær a allañ Sañ, alldrei vid hana ſtyggeſt hañ.

Alldrei miſlijkar Aſtſemd þijn, O miñ JEſu! ho Bænen mijn, neyde þig Hiartans HErra kiær,

hiñ

hiaa mier vera og gaanga ei fiær.

Vijk ei burt JEsu minn fraa mier, mig laattu fraa ad hallda þier, hyl þig ecke i Hormum mijn, Hiaalpar so alldrei sakne eg þijn.

Eingenn Twnga wtskijra kann, allra sijst eg einn saavijs Mann, hvad stoora Naudsyn hofum vier, HErrann bidia: Vert Med Oß hier.

Af þvi nu koolldar æred mieg, i Heimenum aa margann Veg, i hvorre Stiett þad sijner sig, sbo þo anu maa tijdum angra mig.

Andleger velltast Villu i, vijst kann eingenn ad neyta þvi, og þo ad Ritning rædd sie hrein, raung Verk giora þo stoorum Mein.

Kennemenn blindar Brwksorg vest, belfud Agyrnd er þar vid fest, og Hræsnes-Tal fyrer Hofdingium, hvar med er torttijnt Saalunum.

Stroffunarleyse umm Synda Sid, soddann Losta opt festest vid, Hoogværd aa þad ad heita blijd, Heimsens aa sijdstu Rockurs Tijd.

Giæt þijns Embættes Guds Ords Þioon, gior alldrei neinum Saalar Tioon, Lærdoomur sie og Lijferne, sem Lioos tendrad i Kvolld-Rockre.

Hiaa Veralldlegum vænte eg med, vera adsijged Kvolld-Rockred; ef þu villt Madur ad þvi gaa, eg verd þar lijted minnast aa:

Heimsker og marger haalf-blinder, i helga Valldstiett inn troda sier, Daarar sitia i Doomunum, dragast þvi Log aa Eyrunum.

Mwtur og Gialld, þo maal-laust sie, morgum

ſnere frá Riettvíſe, Driett leid opt ſem Aume
þvi, enn hiner Rijku geingu frij.

Athugged ſlykt good Yfervolld, Aſennar fórr eñ
lijdur Koolld, ſtunded Guds Otta geyma beſt,
góod Riettviiſe ſo vidhalldeſt.

Hwſkapar-Stietten einneñ er, ihvörre kooll-
da vyrdeſt mier, Egta-Hioonanna Elſkan blijd,
ópt vill koolna um þeſſa Tijd.

Børnenn aan Aga upp alaſt, illra Forelldra nema Laſt, Lete, Þioofnad og þeſs Hœttar, þad ſo ſem ecke ſkade þar.

Af Hiwúnum mœ Svikenn ſiœ, ſorglegt er
ſlijku greina frœ, Ohlijdne ſtoora, Ulfbwd med,
Illſku-pór mörg og drambſamt Ged.

A Kvolldeñ Sóolen under gœr; O þu Riett-
lætes Sóolen klœr, lijs Heimenum i hvörre Stiett,
hann ſo ſtunde ad giora riett.

Kvölld þiñar Æfe kiemur hier, chriſteñ Mad-
ur, þeſs vænta ber, œ Kvolld, hvöriu, og hvöria
Tijd, hygg þar ad jafnann, Sœl mijn blijd.

Kvölld mijns Lijfs blijtur koma vijſt, kann þad
ſkerre ad vera ſijſt, i Dag mier Lijfſens auded er,
œ Morgun, kannſkie, eg deya ſer.

O JEſu, JEſu! jeg bid þig, JEſu forlœt þu
alldrei mig, i Lijfe og Dauda Ondu mijn, Obryg-
dul hugge Náðlægd þijn.

21. Pſalmur.

Lærefveinarner þecktu Chriſtum i

Gesta Herbergenu, og sneru til Jerusalem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

LÆresveinar, sem mædur er, umgieted, Herrann bædu, hia sier vera, þvi Hwm ad fer, hvor med odrum so tiædit, og JEsus liet þad epter þeim, i þeirra Bænum neyddur, og blijdast beiddur, til Kauptwnsens so komu heim, Kostur var þar til reiddur.

Ovinnande æ allann Sañ, er Drottnn vor Frelsare, syndugs Manns Bæn þo sigrar hañ, so trw eg laungum fare: Gull-Bidiur heidner giördu sier, God sijn hia sier ad binda, med Bernsku blinda, Almatt DROttenns i Heime hier, hygg þier ei so imynda.

J Myskunar Ydrum er eg þijn, iñlæstur, Jesu goode, alldrei slepper þu Ondu mijn, i nockrum Sorgar Moode, Ast þijn forlætur alldrei mig, eg þa giöre þig bidia, mig styrkia og stidia, hia mier Bæn og Trw binde þig, betur eñ sterk Gull-Bidia.

JEsus geck inn i opnad Hws, og vid Bord setteft nidur, Brauded took og þad blessar fws, braut, eins og hanns var Sidur, Læresveinum þad liet i Tie, liwfur med Kiærleiks Oodum, þvi bijtte bædum, hann i þvi Augunn opnade, a sijnum Þioonum tiaudum.

JEsus blessade Brauded hier, braut þad so Læresveinum; Athuga þetta ollum ber, i Bord-

halld&

Hallds riettum Greinum; Almenn Mæltijd þo þetta var, þad so Ritningen hreina, giører oss greina, um Sacramentum ecke par, er hier talad, eg meina.

Allt þitt Upphellde þiggur þu, þess giættu Sæl mijn kiæra, af þijns Skapara Ast og Trw, alla hann giører næra. Gleip ei sem Hundur giefed Braud, gior þijna Fædu blessa, sem Holld skal hressa, mettadur þa þu misser Naud, minstu Næd prijsa þessa.

Alldinenn Svijnenn svelgia bradt, sem af Eikunum detta, enn uppa Tren æ eingann Hæitt, Augunn giora ad rietta; Sæ Opacklæte einnenn er, allt eins vid Gud sinnadur, þo þigge gladur, Gæfur hanns, þijda Þöck ei tier; Þad var æst christenn Madur.

Mæltijd Sveinanna HErrann hier, hyrdte ei um ad þiggia: Biood honum samt til Bords med þier, best skallt ad slijku hyggia, þegar þu sedur svænganu Mann, sem er hanns Limur riettur, i Sorger settur, siælfann fæder þu Frelsarann, fær Laun þar hann er mettur.

Þegar ad JEsus Brauded braut, brædlega opnast nædu, Sveinanna Augu, Angred þraut, einger Harmar meir þiædu, þeirra Hiørtu, fyrst þecktu hann, þæ snerest Sorg i Glede, so ræda riede, fyrr vid þæ goodur Gud og Mann, gloggt nu allt þetta skiede.

Adams og Evu Augun fyrst, i Synd þa fallen voru,

voru, opnuduſt, ſo þau ſcau tviſt, ſijna Blygdan miøg ſtooru, Klædleyſi ſitt og Lijtenn lioot, litu med Angred ſtrijda, i Kvol og Kvijda: Einga ſier hugdu Harma Boot, horfinn var Guds Mynd friida.

J Emaus urdu allra fyrſt, Augu Læreſveinaña, opnud, ſo ad þeir þecktu Chriſt, þar med ſaguan- deſanna, ad nu uppriſenn hefde hann, heilagt Riettlætes Klæde, og Bleſſan bæde, afrekad, ſo ad aumur Mann, Andlega ei nakenn ſtæde.

Fra Sveina Augum HErrann haar, hvarf nær hann þeckia riedu, um þad þeir ræda Ordenn klaar, og ſijn a midlum tie- du: Brann ecke ockar Hiarta heitt, hann þa Ritning utlagde, og Sannleik ſagde? Skriftena ſo vid ſkildum greidt, ſkijrt ad þvi ſama Bragde.

Eins ſem af Gude Ord hanns er, eins verkar þad Gudlega, ſu Leidar-Stiarna lijſer hier, ſem Lioos um dima Vega, af þeſſum Elde uppkveik- eſt, Iskaldt Mannanna Sinne, med Il þar iñe, þær Andans Glædur allra betſt, andlegt byrta Heimkynne.

Mitt Hiarta Drotteñ miøg er kaldt, Myrkur er þar ad finna, Synda og Sorga, ſem avallt, Sioon glepia Augna minna, verme þad Hiartans HErra minn, heitur þijns Anda Bloſſe, þo Tar framfoſſe: Lat þitt Ord mier til Lijfſins inn, lijſa vr øllum Kroſſe.

J

J Emaus Slote einga Bid., upplijſter Sveinar hafa, JEſus þegar ad þa ſkilſt vid, þeir giøra ſtrax æn Vafa, til Jeruſalem gǽnga greidt., Guds Sonar Læreſveina, ad hitta hreina, þeirre Glede ſem var þeim veitt, villdu þær ecke leyna.

J Jeruſalem innkomner, Elleſu Læreſveina, fundu brædt, ſem ad hermer hier, hverier þa ødrum greina, Uppriſu JESU allann Sann, og þad Petre byrtſt hafde, hvern Hryggden vafde, hiner ſegia, þeir þecktu hann, þegar vid Borded tafde.

Liooſid þegar ad uppkveikt er, æ Borded ſetiaſt ſkylde, ſo ad þeſs Lioome lijſe giør, Lijd þeim ſem Hwſid ſyllde: Upplyſtur Madur, upplijs hañ, upplijſaſt Þorf. ſem hefur, og Villan veſur, hugs adur hugge hvern annann, hørd ſem ad Augift kieſur.

Ein Lijfleg Roos mǽ riettkallaſt, riett-chriſteñ ſierhvør Madur, ſem ilmande Bloom hann wtmælaſt, adra ad gledia hradur. Hvønær ſem Gud mier Huggun tier, hañ giefi mier þad Siñe, i Mædu minne, ad eg og hugge hryggva hier: Hanns alldrei Dijrden linne.

22. Pſalmur.

Uñ Tijmann, þa JEſus kom til

Lære-

Læresveinanna, og byrtest þeim
fyrst i Jerusalem.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud.

ÞErefveinar, sem sagt er fra, sied og þeckt
JEsum hofdu, og um þad tala aller þa,
i Hwsinu sem tøsdu, þad var Kvølld siid,
þrotenn Maaltiid, þa af Hrædslu vid Juda,
var Dyrum læst. HErranns Diird hærst,
hradt styrkte Sveina lwda.

Christur JEsus a Kvolldenn siid, kom opt til
aunnra Maña, þegar þa hrellde Hormung striid,
hvad med oss Guds Ord sanna: Adam ried hañ,
um Kvolld Tiimann, og Evu fyrst Hugsvala, i
Paradys, af hveriu riis, oll Heill og Booten
Kvala.

Kvinnunnar Sæde, sagde hann, sundur skal
brioota og troda, Hoggormsens Haus, so hrelld-
ur Mann, Heiviitee firrest Voda: Þad var nu
skied, þvi liisa ried, þægre a Kvolld-Stunduñe,
JEsus med Sann, er sælann vann, Sigur i
Uppriisunne.

O! Þu helviitske Hoggormur, Haus þinn er
sundurmarenn, þinn Styrkur allur aleyddur,
allur þiñ Kraptur farenn: Af Hreyste þiin, hugg-
ast Sæl miin, Herra minn, laus vid Trega, Sig-
urenn þinn, so verdur minn, sæll JESUS Ei-
liifleg.

Owsan wtsend af Orkenne, um Kvolld ried,
þann

þangad færa, afbroted Blad af Oliu-Tre, i ſijnum Munne ſkiæra, Noe þa fañ, med fullañ Sañ, Flooded uppþorna næde, Fagnade med, gladde ſitt Sied, Guds af mildu Hiaalpræde.

Ad Kvollde JEſus Hiarta hijr, hier næalgaſt Læreſveina, yfir hvern helgur Ande dijr, Aſtſemdar Dwfann hreina, kem i Skijrn hanns, Chriſtur til Sanns, kiærum nu Sveinum færde, Oliu-Blad frijdt, þa feck þeim bijtt, Fridar-Giof ſem þa nærde.

Ad Morgne og um̃ Middeged, minn JEſus Hiarta blijdur, ſig liooſt uppriſinn ſijna ried, ſo ad Kvollde Ged-þijdur, um̃ allann Dag, med Aſtar Hag, wt Fadmenn ſinn hañ breider, og hvorn einn þann, ſem hylliſt hann, i Himna Dijrd innleider.

Mier finnſt opt ſem ad Saalen mijn, Sorgfull aa morgum Dege, fraa Morgne til Kvollds þaa mæder Pijn, minn Gud, finne þig eige, O! hvad þad Strijd, eg ſm̃ þa lijd, Ondena ſvart vill þvijnga, ad ſiaa ei þig, hrygger hellſt mig, i Hrelling Mootlætinga.

Ei maa þig Saal mijn undra neitt, um̃ Stund þo Drottenn bijde, ad heſta þijna Harma greidt, i hordu Mootgangs Strijde, hvad opt aa þig, hanns Mildelig, hroopar Aſtſemen betſta, biodande þier; Betra þig hier, braadt og þvi ecke freſta.

Enn þu dvelur med Jordan þijn, Andæpter JEſuvalla, forgiefins maa hanns Milden ſijn, margſinnum

finnum til þijn kalla, fra einne Tijd, Elskan hans blijd, til annarar gierer bijda, enn þu þriootskast, med Þverwd fast, þijns Guds Rꝏdar Raust hlijda.

Þvi hef eg forþient þad med Sann, þu minn Frelsarenn goode, ad lꝏter þu mig auman Mann, i mijnu Tꝏra Floode, hroopa a þig, ad hugga mig, og Hiꝏlpena lꝏter bijda, allt til Kvolldsins, annars og hinns; Ei skal mijn Sꝏl þo kvijda.

Þu kiemur vijst þa Kvolldar mieg, Kvollds Stund þijn er hin besta, mine Yfirboot ei skal eg, allt til Kvollds lengur fresta, komande þu, kemur med Trw, kom JEsu! Gior ei tefia, þa Hryggd mijn hier, sem hordust er, og Hiartad mest Sorger vefia.

Kvolld mijns Lijfs þegar komed er, kom þu mier JEsu blijde, og Hugsvala þu aumum mier, i hordu Daudans Strijde; hvert Kvolld til þijn, hugsar Sꝏl mijn; Hvert Kvolld eg bid og segie: Vertu hia mier, minn HErra hier. Heidur þinn þverre alldreie.

23. Psalmur.

Um þad, ad JEsus kom ad luktum Dyrum til Lꝏresveinanna.

Ton, Ovinnleg Borg er vor Gud.

Med læstre Hurd kom Lausnarenn, lifwsur med Krapte hreinum, og i Mided stood i þad

Siñ, øllum jafn=nærre Sveinum, heilsade
þeim HErraun, hier nærst so mæla vañ, fyrst sem
hann fengu sied: FRidur SJe YDur MED.
Minnst skulud mæta Meinum.

Eingenn Hindrun þier hamla kañ, HErra miñ
JEsu sæte, þu leidst hier inn i læstann Rañ, med
Liikama þijns Agiæte, eingenn opnade Dyr, eins
gegnum Steinenn fyr, geckstu, sem lukte Grøf,
giørd' hann þier einga Tøf, þad triw' eg Bol
mitt bæte.

Hier þicæst eg med þrøngbært Holld, þad hlijt=
ur Sçalen færa, aumur uñ sijder eg verd Molld,
Ormar Kroppenum tæra, eñ i Upprisu mijn, Ond
og Lijf fagurt skijn, eckert kann ama þa, eilijfum
Gude hiaa, sæ eg Forklaarun skiæra.

Eg þegar velkest Eymdum i, Angre og marg
skyns Pijnu, allsaær lijta epter þvi, ei siña Bole
mijnu, sem Hiortun sieu læst, Sam=aumkan lijtel
fæst; Odruvijs Herrañ hijr, aa Himnum þu sem
bijr, haattad er Hiarta þijnu.

Læri sveinarner læstu Hws, læst vard þo, Drott=
enn, eige, Hiarta þijnu; Þu huggar sws, hvern
þann sem mæder Trege, alldrei bregdst Elskan
þijn, eñ hugsar þu til mijn, Myskunar Dyrnar
mier, inuntu ei læsa hier, aa Nootturne aa Dege.

Eg kannast vid, ad opt er læst, aptur Hiart=
anu minu, aa þad þo klapper, ecke fæst, opne eg
þad Bode þijnu, livoft Lausnare miñ, og leide eg þig
þar iñ, Hwsum og Hiortum med, hardlæsa mar=
gur

gur ried, þaa Lazarus laa i Pijnu.

Eg bid mier stioorne Ande þinn, O! miñ Frelsarenn blijde, sem Nabal eg ei nockurt Sinn, neite þurfanda Lijde, hiaa mier ad hysa hann, hvorn eg sie' Voladann, Hiartad og Hendurnar, hvnum sie' opnadar, Boot so aa Naudum bijde.

Hier epter skal eg, Herra miñ, Hiartad opna Villd þinne, enn Hreckvijs Diøfull og Heimuriñ, hvorigur fær þar iñe, Þu gafst mier Hiartad þitt, þier gief eg lijka mitt, Lijfsins Dyr laat ei mier, læstar, þa hiedann fer, so nææ eg Himna Heimkynne.

Þaa JEsum saau Sveinarner, sem fallenn laa hann eige, helldur stood, hvad nu herma ber, og heilog Ritning seger; Synd vor fyrr felide hañ, frægastann Gud og Mañ, i diwp Angistar Kos, i Daudañ, loks i Grøf, aa dimum Pijsla Dege.

Nu er hañ aptur uppstadiñ, Ønd mijn huggast vid þetta, eg þo ad kuñe eitthvort Siñ, under Kross Byrde detta, og (hvad optlega skier), i Synd eg falle hier, jeg glediast jafnañ maa, JEsus stendur mier hiaa, hañ mun mig vijst vidretta.

Diøfull og Heimur hier þo mig, hafi Samtok ad fella, i Pijsla Hwseñ eilijflig, Elldar hvar sijfeldt vella, Ovine þessa eg, alldrei skal hrædast mieg, sæll JEsus Sigurenn lier, sem ad stendur hiaa mier; Hvad kann mig þvi ad hrella? —

O minn JEsu! mig aangrar mest, ad þig fellde eg i Pijnu, med Syndum er eg adhafdest, aa moot

Loamæle þijnu, eg þessa ydrast nu, eg vil i rettre Trw, þacka og þioona þier, þu miñ Gud, hier epter, af heilu Hiarta mijnu.

Eg aumur gled mig alltijd vid, Endurlausnarens kiære, ad Diöful og hanns Jllsku-Lid, Almætt-ur þinn hinn skiære, fellde og Footum trad, frægur stoodst epter þad, Sigre hroosande hier: Heidur og Losid þier, Haudur og Himnar fære.

24. Psalmur.

Uñ þad, ad JEsus Stadnæmdist i Mided hiaa sijnum Læresveinum.

Ton, Eins og sitt Barn.

HErrann JEsus, ad huggaa sws, harmande Læresveina, uñ luktar Dyr, i Astum fyrr, sem innt er fyrr, innkom Grædarenn Meina.

Og i Midid, med Elsku Sid, øllum jafn-nærre Sveinum, JESUS stood þa, þad Gudspioll tiaa, þeir gloggt hann siaa, i Þela Kiærleiks hreinum.

Hvar sem til þijn, sier Saalen mijn, Sigur-vegarenn blijde, þu ert i Mid, þitt styrker Lid, og hveria Hlid, hvorfur þaa allur Kvijde.

Ef Himnum aa, eg vil þig siaa, ædstu Maad kanntu veita, Mid-Persoonann, ertu med Sañ, einn Gud og Mañ, i Guddoome hæleita.

Þar ertu minn, mier hvert eitt Siñ, Medal-gang-

gangarenn beste, i Guds Augsijn, Arnanen þijn, sem allidrei dvijn, afplanar mijna Leste.

A MJDre Noott, þijn Fæding fliott, Fiar-Hyrdum byrtast næde, Midnættes Brest, þa bætter best, sæmt Brot mijn vest, og Bol, er Hiartad þiade.

Ungur i MJD, med Sooma-Sid, satst þu hia Meisturunum, frædande þa, þad Guds Ord tia, þijn Vitskan hia, þecktest med Forundrunum.

Eins ert þu eñ, Astgiafarenn, i Kyrkiu Hwse þijnu, og fræder hier, þañ oss fram ber, Ord þijn, og ver, eilijfre Vijtes Pijnu.

J MJD varst þu, millde Jesu, millum tveggia Reifara, klædlaus med Spie, i Kvoleinne, a Krossens Trie, keyrdur af vondum Skara.

Oll Brot mijn þa, eins stoor og sma, Endurlausnarenn beste, bætter þu frij, Frelsunen nij, feckst mier af þvi, follnum i Synd og Leste.

Nu varstu hier, sem Texteñ tier, tvistra a mille Sveina, eingum of-fiær, eins hverium nær, Elskan þijn skiær, ei kuñe sier þar leyna.

Petur med Sann, syndga meir vann, enn sierhvor af Postulunum, þa þig af-soor; þijn Millden stoor, ad þessu ei foor, þu stoodst eins nærre honum.

Eins ertu mier, minn JEsu hier, mest þo eg syndgad hafe, nalægur vijst, nær sem eg snijst, Nad þijn wibrijtst, a þvi er eingeñ Vafe.

Hvar sem mier nær, HErrann miñ kiær, hefur þu Nadvist þijna, sie þad i MJD, a hægre Hlid,

eda vinstre vid, vijkur frą giördŏll Pijna.

Vera kañ Tijd, þa Harma-Hrijd, hvelfest yfer Sąl mijna, ei sie'mier hią, einn sem vill þą, Aftseme tią, eda Hiąlp nockra sijna.

Samt ertu þą, mier hrelldum hią, HErra minn JEsu blijde, i Sýmd og Pijn, med Astsemd þijn, sem alldrei dvijn, allur so hverfur Kviide.

Vertu i MJd, miñ Gud, eg bid, mijnu i krömdu Hiarta, MJd-Plątzed bad, þier lrote ad, þar haf Bwstad, þa skal um̄ ueitt ei kvarta.

O JEsu skiær, Uñusteñ kiær, Athvarf i Hættum Nauda, Lijfs Sýken mijn, Lidsemden þijn, sem lieosast skijn, lijkna oss midt i Dauda!

25. Psalmur.

Uñ Fridar Bodan JEsu Christi.

Ton, Hvør sem ad reiser hæga Bygd.

HErrann vor JEsus hugga ried, harmande Læresveina, eins sem eg hefe ądur tied, Ast hanns sier kuñe ei leyna: FRidur MED YDur, sagde hann, sie. J soddann Kiærleiks Avarpe, byrtest Guds Giædskan hreina.

Hier Lioos i Myrkrum hafa kveikt, helld eg Lioossens Skapara: Hrygdanna Myrkreun høfdu veikt, hanns Sveina blindañ Skara, i myrkvum Stad, um̄ myrkva Noott, meintu þeir Offsookn koma sliostt, Vorn hofdu ei til Vara.

A myrkre Nott þeir flædu frá, Frelsara sijnum blijda, i Sorga Myrkrum epter á, æptu med Harma strijda, Frid Samvitskunnar fundu sijst, Fridar-Bod var þeim eckert lijst, þeir sátu i sárum Kvijda.

Vid Gud Oſætta vissu sig, vond þad Samvitskan tiáde, enn JEsu Asten innelig, ei þetta straffa náde, FRidlausum FRid nu færer hann, FRidar-Hofdingenn Gud og Mann, þess opt eg gladur gáde.

Himnesk og jardnesk Farsælld sæst, fyrer þig JEsu blijde, FRidar-Bod þitt hier hlioomar hærst, hvort snerter alla Lijde; Sturlud Samvitskan huggast hier, HErrañ FRideñ oss kunngiorer, i sáru Sorgar Strijde.

Pa Sturlan fręk og FRiduriñ, fara i Hvijlu eina, þeirra Hioona-Sæng sama Siñ, sañá Glede fær reina, JEsu Bloods Arnan blessar þaug, Blood JEsu er þeim heilnæm Laug: Blood JEsu Booten Meina.

Mijn Saal, vid vorum halldenn hætt, hofdum ei FRid nie Glede, eingeñ Maña fieck Mein þad bætt, Misgiord Adams þvi riede, FRide oss alla fyrrte hann hier, FRidlauser Menn þa urdum vier. Hvor var sem Lidsemd liede?

FRidarens Kongur Christur kiær, kom til vor FRid ad boda, af hanns Fyllingu fengum vær, FRid, Raad og Lausn af Voda, vid Fodur siñ oss FRid þægde, FRidar-Hofdingeñ blessade, oss kañ

þad æ ad stoda.

FRidlaus varð Guds Son fyrer oss, i FRide so vier nædum, odlast FRidarens eilijst Hnoss, med ollum FRidar Giædum, FRid vid vorn Gud, sem FRid num ried, FRid Samvitskunnar lijka med, hier og a Himna Hædum.

Ei kanntu, Gud, nu uppkveikia, Elds-Loga Grimdar þinnar, og mier ean FRidar fortæra, fyrer Stærd Vondsku minnar: Med Bloode og Vatne Blossa þann, Barned þitt JEsus slockva vann, vr Saare Sijdu sinnar.

Þu christeñ Madur, þeinktu a, þad er vijst Omissande: Ef þu villt sijdar FRideñ fa, i FRidar eilijfu Stande, FRid þañ sem JEsus færer hier, fordastu mest ad briota af þier, O-Fridur ei so grande.

Hallt FRid vid Gud med helgum Sid, og hreiñe Ydran daglega, og þiñ sam-christeñ einneñ vid, alldrei mun neinn þad trega. Hvorier sem FRideñ hata hier, Her-Meñ Andskotans virdast mier, Glotunar gaanga Vega.

Med soñum Gude samde eg FRid, vid Syndena skal eg strijda, og vid Diofil og allt hanns Lid, alldrei þo neinu kvijda. Gief þu mier, JEsu, Frelse og FRid, i FRide laat mig hier skiliast vid, og FRid eilijfann bijda.

26. Psalmur.

Um̃ þad, ad JEsus sijnde sijnum Læresveinum sijnar Hendur, Fætur og Sijdu.

Ton, Twinga mijn af Hiarta bliode.

Þegar JEsus Fridenn færde, Frid-þurfande Sveinunum:, og þeim Kiærleiks Kvediu tærde, Kvijda bæru i Huganum, Otta hofdu, Hiartad vosdu, Hormungar i Sorgunum.

Þeir hielldu med hræddu Giede, ad hefdu Anda nockurn sied. Trwar Veiken vijst þvi riede, vissu þo hann hafde tied: ad hann villde, vijst og skyllde, vera þeim upprisenn med.

Opt, minn̄ JEsu, Otteñ strangar, opt vill Trwen veikiast mijn, opt fæ eg med Græte ad gaanga, Gleden þrijtur, Hrygd ei dvin, Ondu tvista, og Næad-þyrsta, epter Huggun langar þijn.

Þu komst hier, minn HErrann hijre, Hendur, Sijdu og Fæturnar, sagder skylldu Sveinar skijrer, sia og skoda opnadar. Under þijnar, Under mijnar, allra best fa læknadar.

Saara-Or þijn, Guds Son goode, sem giordu Pijslar Verkfæreñ, sijnder þu nu, sviptur Moode, i Sigre frægum upprisenn; Hendur, Fætur, miñ Gud mætur, mier giorer þu sijna enn.

Þa horfe eg a Hendur mijnar, hier med Fæturnar alfærdar, Samvitskunnar Sæt ei dvijnar, Saarenn banvæn lijt eg þar, er Synden gierde;

Von er verde, Vendskan mier til Hegningar.

Þa horfe eg a Hendur þijnar, hier med Fætur, JEsu kiær, Samvitskunar Sworen dvijnar, sierhvort Or þitt læknad fær, a Seal minne, i hvort Sinne, Otelíande Scar fraabær.

J Anda og Trwinne æ eg skoda, O min̄ JEsu! Hendur þijn, þær mier alltijd Blessan boda, og besta Styrk, þa Kraptur dvijn, þær mig stydia; Þa skal ydia, hier til Dijrdar Honden mijn.

Fætur þijnar lijt eg lijka, Lijffens Braut mier vijsa þær; Ef þijn Hialpen Elsku-rijka, ei mig leider, JEsu kiær, munde eg ganga, Leid ofslanga, sem liggur Himnarijke fiær.

Opt sijner þu, Guds Son goode, giorla þijnar Hendurnar, a Volúdum er mæta Moode, og meiga ei abla Lijfs-Biargar; Eg vil sijna, Aumkan mijna, a þeim, sem þu værer þar.

Hendur, Fætur mijnar mæda, margra handa Veikendinn, Naaden þinna Guddooms Giæda, giore styrkia Breyskleik minn, þijn Hond leide, þess eg beide, þiadann mig i Himeninn.

Medann mig i hættum Heime, HErra, lætur dvelia hier, hægre Hond þijn good mig geyme, giore hin vinstre skijla mier; A effsta Dege, eg þa sege, ædsta Lofed sialfum þier.

27. Psalmur.

Um̄ Samtal JEsu vid Læresveinana,

ana, og hvörtienn hann neytte
Matar med þeim.

Ton, Fader vor sem ai Himnum ert.

ÞEgar HErrann, (sem hefi eg tied), Hendur, Fætur og Sijdu med, sijnt hafde hræddum Sveinum sijn, Swt þeirra mest óa Hrygden dvijn; Eingenn þo trwa esläust kann, af Føgnude þad koma vann.

Þa sagde JEsus aptur enn, øll so burttakest Vantrw senn, med hoogvært Gied og Hugar Spekt: Hafed þier nockud matarlegt? Af steiktum Siske Sticke þa, strax løgdu Sveinar Borded a.

Hier med og lijka Hunangs-Seim, hvad hann took, asiaande þeim, og at. Þo þess ei þyrfte hier, þvi forklaarader Lijkamer, þurfa ei nockrar Fædu ad sa, Fognudur Himna mettar þa.

Sannarleg Nautn þo þetta var, þvi hun eitt Sanleiks Vitne bar, ad Christur være upprisenn, Uppprisu þesse Votturenn, sañur hlaut þvi ad vera vijst, var Guds Umsioon i þvi bevijst.

Natturleg ecke Nautn er þad, Natt-Verd DRottenns ha setiunst ad, og HErrans etum Holdded hier, hañs Blood forklaarad dreckum vier: Sannarleg Nautn er þetta þo, þad oss vor JEsus so tilbioo.

Af.

Af Nautn þeſſare æ eg ſiñ, Uppriſu Kraptkþñ, JEſu minn, i mier ſialfum, og i þeim Styrk, eg ſeta þo ad Bráut ſie myrk, um Sydemorku Symdanna, upp til himneſkra Fiall-Bygda.

Læreſveinarner Fædu ſea, Frelſaranum, ſem greint er frꝏ, Fiſk og Hunꝏng med hreinum Sid, hann took bleſſadur þeſſu vid, og med Nautn ſinne vitna vann, : være frꝏ Daudum riſenn hann.

Eg hef, minn JEſu, ekkert hier, ad dijrdlegum eg biode þier: Fiſk bakadann vid Symda-Elld, eg i Kroſſe Þolgiæde helld, þann Koſt frambet eg fyrer þig: Forſmꝏ ecke hann eda mig!

Huunangs-Seim lijtenn hef eg til, hañ og fyrer þig bera vil, veit Trw fyrer hann merkiaſt mꝏ; Mitt Trauſt ſet eg þar jafnañ ꝏ, brꝏkadañ Reyr ei broted fær, bleſſud Giædſkan þijn, JEſu kiær.

Þꝏ HErrann JEſus hafde ſnædt, hardſleag ſeck vid Sveina rædt: Vantrw og Hiartans Hardwd hann, hiꝏ þeim allra meſt ſtraffa vann, ad hefdu ſem Trw'ar-tæper Menn, treyſt ei þeim ſꝏu hann uppriſenn.

Vantrw og Hardwd veit eg tvær, verſtu Syſtur alþecktar nær, veit Trw ꝏ ekkert vid þær ſkylldt, þo verde opt af Bruſkleik fyllt, hana ꝏlijtur Hiartañ hijr, hana umfadmar Nꝏd Guds dijr.

Enn ſagde JEſus Sveinum ſijn: Siꝏ! þetta eru Ordenn mijn, ꝏdur ſem giørda

eg

eg ad tiaa, ydur nu medann var en hier, allt hvad sem ritad af mier sieſt, er ſkrijad, so þad fullkomneſt.

J Moſis Løgum er um̃ mig, allvijda Skriften merkelig, og i Spaamanna Bookum bert, Bodan þeirra fær engenn ſkierdt, Pſalmarner lijka ſegia af mier, ſierhvørs Uppfylling koma ber.

Øll þau Ord, sem ad um̃ þig ſkraa, O minn JESU! og ſegia fraa, Pijnu þinne og doprum Deyd, draga burt mijna Hiartans Neyd, enn þo ſagnar meſt Aundenn mijn, af Uppriſu og Sigre þijn.

Þu uppfyllter, minn HErra hijr, hvad um̃ þig mælte Ritning ſkijr, og fullkomnader allt þad einn, af þier hvad ſagdeſt, DRottenn hreinn, ecke vantar nu aa þad neitt, er þvi fullkomenn Lauſn mier veitt.

Þegar þu ſkijrder þeſſu fraa, þijnum Poſtulum, Naad þijn. haa: opnade Skilning þeirra þar, þeir ſo ad hełgar Ritningar, underſtoodu, og Efaſt ſijſt, auk þeſſa feckſtu ſlijku lijſt:

So haſi Chriſto ſann-byriad, ſeliaſt i Pijſl og Daudans Bad, og þann Þridia Dag epter aa, upp ad rijſa þeim Daudu fraa, og boda laata allſtadar, i ſijnu Nafne Kienningar.

JESUS augliijſir enn framar: Ad þvi hvage

hans

hanns Þienarar, Predikast eige øllum Lijd, Jdran og Synda Kvittun blijd. Jonas i breidra Bygda Stad, Borg Ninive fyr giørde þad.

Sæ Guds Kennemann, satt eg tel, sinne Predikun hagar vel, i JEsu Nafne þa ydrast hañ, og Synda Kvittun boda vann, Sælum Mannañ, sem hann er, settur yfir ad stioorna hier.

J Løgmæls Kienning sijner senn, sañra Guds Orda Þienarenn, hveñ Samvitsku Særeñ verst, so ad Manneskian uppkveikest, med Jdran ad leita Lækningar, Lijknar bidia og Myskunar.

Undann þæ gengeñ Jdran er, Under Samvitsku lækna ber, med Unda Salve Ordsins Þioon, ei so ad lijde Sælen Tioon, Synda Kvittun er Salve þad, Sær Hiartans græder øll i Stad.

Løgmæled Synda Særenn mijn, sijner mier opt og verkar Pijn: O minn JEsu! aumkadu þad, ædste Lækner i Gilead, æ þinne Twngu er Balsam betst, blessud Huggunar Ord þijn flest.

28. Psalmur.

Uñ Innsetning Predikunar Embættesins.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl.

MEN Kidarens i annad Sinn, itreka giørde JEsus minn, vid Læresveina lijksa sijn, (lientest Glede enn Sorgen dvijn), og so Kienniemanns Embætted, innsette Drottenn vor

þar

Þar med. Um̄ þad hier epter er so tied.

Lijka sem Fader milldur minn, mig hefur sendt, kvad Lausnarinn, so ydur alla sende eg, sannann ad byrta Lijfsins Veg: Ad kienna voru þeir kalladir, af Christo JEsu ædur fyr, enn þess ordner Overdugir.

Þeir hofdu frijdann Frelsarann, forlæted, þegar pijndest hann, og yfirgæfu hann aller þæ, enn JEsus þar ei minntest æ, Upprejstar Bref þeim aptur hier, ædstur Drottenn nu meddeiler; Þad er mijn Hiartans Huggun er.

Æ hvad opt flwde eg þier fræ, O miñ JEsu, þæ hlioop eg æ, Sælaus þann hætta Glæpa-Stig, sem giorde Satan ad leida mig; Eñ eg hugga mig aptur vid, ad þu muner mier sijna Grid, so sem Postulum lagder Lid.

Athuga, Saal mijn, Engla Her, ei sette Gud ad kenna þier; Nælægd þeirra, hann sialfur sæ, Syndarenn munde ei stadest fæ, i Bodan Ords og Aflausnar, af Glæpa Mergd þa Hrædslu bar, Mannlegt Hiarta, sem Von til var.

Synduga Menn þvi setter þu, sætaste Drotteñ minn JEsu, og Fullmagt þijna þu gafst þeim, þitt Ord kienna um̄ vijdann Heim: So sem Faderenn sende þig, sender þa Naad þijn Milldelig, ad fræda og hugga aumann mig.

Þig sende Hiartans Herrann minn, bijngad, Eilijfur Fader þinn, ad lijda hier fyrer Misgiord mijn, mestu Kvaler og Daudans Pijn, og endur-

leysa alla þa, at hvoriumFordæmingenn lät, o þeir Helviijte frelsist frä.

A hennannHætt þu sender sijst, Sveina þijna, og þad er viist, þu hlaust Kvalanna Kaleik einn, f alenn ad drecka, JEsu hreinn, og Guds Viin-Þrægu einnsamann, ad troda, fyrer Syndarann, so Postula, sem sier hvorn Mann.

Oll Logmaals Bolvan at þier lät, oll Guds Reide þig giorde slä, þu barst Heims Synder allar eiñ, ei so ad skyllde tapast neiñ, Andskote og Daude einann þig, asooktu, JEsu, fyrer mig, bætte so Ast þijn innilig.

Allt þetta boda Þioonar þijn, þar til verda þeir enn til mijn, sender, DRottenn, af sialfum þier, Sánnlega Kienning þeirra er, O liuvfi JEsu! Lijfs Ord þitt, sem lijfgar Daudvona Hiartad mitt, so um Eilijfd er Od mijn kvitt.

Er Drotteñ hafde Astsemd med, wtgefid Sveinum Kalls-Brefed, sitt Innsigle þar sette vid, so talande: Medtake þid, Heilagann Anda; Og at þaa, under eins blies hanns Tignan hää: Ad þvi, mijn Saal, enn framar gää.

J Upphafe þa Adam var, af Jordu skaptur, Ritningar, inna, Gud hafi utann Bid, inn i Mañsins Nasir blaasid, Saalen Hollde þa samtengdist, sem Lijfid alldrei getur mist, so feck Adam Lijf allra fyrst.

A Postulana HErrann hier, hveria i sinn Stad wtsender, bles, so þeir odlest andlegt Lijf, And

Andans Gaafur, hanns Vernd og Hliif, Andans Styrkleik i Andlegu, Embætte, þeim nu skipudu, andleger Menn þeir þa urdu.

Fridarens Bodar Blessader, af blessudum Gude wtsender, af Bornum Heimsins erud þreatt, Ovirdter hier a margann Hatt; Vered Pol-gooder Pionar hans, a þessu ollu verdur Stans, þa þier hefiest til Himna Ranns.

Ande þinn, JEsu, eilijfe, efle, styrke og vardveite, Andlegrar Stiettar alla Menn, af hverium bodast Kvittunenn, Synda vorra, og Blessan blijd, blessud Hugsvolun fyrr og sijd, O Gud! Hiaalpa þeim allann Tijd.

29. Psalmur.

Um þad Kiennemannlega Lykla-Valld.

Ton, Aller Guds Pionar Athuged.

MED FRidarens Heilsan Frelsarenn, feck sijnum Læresveinum, himneskt Lykla-Valld HErrann minn, hverium lijka sem einum, sem i Stad dijrra Sveina hanns, setteft um Byggder Veralldar-Ranns, ad varna Andar-Meinum.

Hverium þier gioored sierhvort Sinn, Syndernar fyrergiefa, sagde vor frægur Frelsarinn, forlaatnar skulu aan Efa, þær allar þeim, um Heimenn hier, a Himnum

lijka eins þad sker; Slijkt kañ Sorg mijna seka.

Og hverium Synder einnenn þier, apturhalldeð, þær verda, apturhalldnar, þeim Herrann tier. Hvor kañ slijkt Valld ad skerda? Drotteñ vor Jesus dijr þad gaf, Drottnar Heimsins þad taka ei af, hvorsu sem Volld sijn herda.

Eg kiem fram sekur opt og tijdt, ei finn mier neitt til Boota, i Hiarta og Sáalu halldenn lijtt, HErrans Pioonum til Foota, þeirra Lyklavalld leÿsir mig, Lausnarenn JEsu, fyrer þig, sæ eg so Náádar njoota.

Þegar mig mæder þrongur Kross, þegar mig Sorger pijna, JEsu blessadur Benia Foss, blæder a Sáálu mijna, fram af Munne Hyrdara hanns; A Hiartans Sorg þa verdur Stanns, og oll giorer Angist dvijna.

Synden þa bindur Sáálu mijn, og særa Glæpa Hlecker, flij eg miñ Gud til Pioona þijn, þeirra Magt eingenn hnecker, bliwgur framkrÿp eg fyrer þa, Frelsis Bodan þeir giora mier tiaa: Þeirra Lausn efa eg ecke.

Laungiemer Syner ei sáa Ark, epter Forelldra sijna, Skilgetnum brixla þvi ei þarf, ad þeirra Erfd skule dvijna: Epter Postula erud þier, til Embættesins Skilgietner, Pioonar Guds: Þad maa sijna.

Frelsara sijns þaa feta Spor, fara þeir villt alldreie, i hañs Kienning med Þrek og Þor, þa sem aa raungum Vege, gaanga, i Lærdoom leidretta,

med

med Lijfs-Braude þa forsorga, Sannlega eg þad segie.

Oyrd þvi alldrei, aunnur Mann, ædsta Guds Sendeboda, hvør þa forsmæer, forsmær hann, sætt kann slijkann ad stoda: Herrann Pioona sijn hefner ort, sem honum sialfum þad være giordt: Varastu soddann Voda !

Rædar og Lijfsins Renning klær, Christnenne bijdst daglega, af Pioonum Guds þad stodugt stær, stiller hun Andar Trega, allra þeirra sem þiæst i Pijn. Pijns Ords Kraptur er Huggun mijn, O JEsu! Æfinnlega.

Bidiande Fooltsins Bænar-Raust, bera þeir til Himnanna, þad sem var bunded, læta laust, sem Lausnarans Ord hier sanna, þeir græda soll-enn Synda Sær, so ad Glæpanna vondslegt Fær, ei deyde Ander Manna.

Þier Guds Ords Pioon, er þad og sagt, þitt Lykla-Valld ad brwka, ecke med neiße osur-Magt, þvi ættu Reikning ad lwka. Yorande Sæler af-leys þu, en Þverbrotnum med Hoogværd snw, slæ þrioostka, sæt ei swka.

O JEsu! Sæte Astvin minn, O JEsu! Lausnarenn blijde, wr Synda Fiotrum Fæanga þinn, fylltann af Sorg og Striide, leys þu, minn Gud, og liettu Pijn, Lausn mijns Renemanns er sem þijn, Los sie þier Freisarenn frijde.

30. Psalmur.

Um̃ Fall Thomæ Postula.

Ton, JEsus Christur a Krosse var.

PEgar HErrann vor Himnum fra, heilagt Lykla-Valld giorde sa, liwsustu Læresveis um, Thomas einn var þeim ecke hia, Ønd hanns þvi fyllteſt Meinum.

Þa fyrst til þeirra heim kom hann, hønum þeir greindu rettann Sann, glader i Saal og Sinne; Søgdu: Vier høfum sied HERRANN, sem var hier med oss inne.

Til þeirra sagde Thomas þa, trwa alldrei eg þessu ma, nema eg i hanns Høndum, fyrst mege Nagla-Førenn sia, er feck hann a Ormum þøndum.

Og ad siaande eg þar inn, Efa-frij læte Fijngur minn, og Hendur i hanns Sijdu, leggia nære i sama Sinn, sijst trwe eg Bode þijdu.

Sia og athuga, Saal mijn kiær, St. Thomas var burt og siær, þa JEsus sig Sveinum synde, Trwar Misser þvi mestann fær, er mædde hanns Ged og pijnde.

Fra Guds Barna Søfnud gef þig sijst, af Guds Orde Trwen kveikest vijst, Guds Ord henne vidhelldur, i Kyrkiunne fær Lioos þad lijst, Lijd þeim i Blindne er felldur.

J. Kyrkiuñe Guds Ord kiennt og rædt, Kyrkiu

iu Safnadar Hiartad mædt, hresser, huggar og nærer, Andar Sœrenn þad oll fær grædt, og nija Glede fœrer.

Thomas var eitt Siñ ecke vid, þa Endurlausnarenn bodar Frid, og byrtest siinum Sveinum, af þvi mætte hann utann Bid, Andar Skada og Meinum.

Hvad meinar þu ad hende þœ, hina sem ydugslega sinœ, Kyrkiur og Kienning gooda? Po þeir hrellest, ei Huggun fœ, af hærstum Frelsara Piooda.

J Sofnudenum Son Guds er, synduge Madur, viist hiœ þier, ef hanns Ordum villt sinna; Huggun, Blessan og Hiælp þar tier, hann mœ þar alltijd finna.

Andlegur Himen heita mœ, HErrans Sofnudur Jordu œ, Sool Riettlætesens sœta, lætur þar Geysla siina siœ, sem Hiortun sturlud kiæta.

Ef þu villt, Madur, ecke þvi, þeim ytstu Myrkrum kveliast i, lœttu þier JEsum lijsa, med Orde siinu, uñ Eilijfd frij, audnast þier hann þa priisa.

Vantranst þo stundum veike mig, veittu JEsu ad fyrer þig, Lioos Trwar lifne minnar, alltijd gief þu hun æse sig, i Ydkun Gudrækninnar.

Fader Lioosanna lœttu mier, lijsa alltijd i Verolld hier, Lioos þinna Lijffsens Orda. Eg befala mig einum þier, illre Vantrw mier forda.

31. Psalmur.

Um̃ Vidrietting St. Thomæ.

Ton, Lifande Gud þu lijt þar a.

MEtta Døgum, (sem Ord Guds tia), epter þad Herrann blijde, Læresveinana liet sig sia, lwna af Harma Strijde; Kom JEsus enn til þeirra þar, þegar Thomas og med þeim var, so hann sæe og tryde.

JEsus sa hærste Hyrder er, hann leitar tijndra Sauda, a Herdum sijn þaa heim færer, wr Haaska allskyns Nauda. Eingen̄ fær Hiord hans unned Mein, ei ferst hans Saudar-Skiepna nein, hann einn hiaalpar fraa Dauda.

Til Postulanna HErrann hier, i Hiarta og Ordum blijdur, kom, þar Hurden læst aptur er; Endurlausnarenn þijdur, Osker þeim Fridar nu a nij: Af Naidar-Avarpe gladdest þvi, Læresveinanna Lijdur.

JEsus til Thomam talar þar: Ad trwa sertu hradur, med Fingre taktu Ørum a, i Hondum mijnum gladur, wtriettu Hønd og einneñ þijn, innlegg hana i Sijdu mijn, vert ecke vantrwadur.

HErrañ itrekar Ordenn hier, oll þau sem Thomas hafde, laated heyra af sialfum sier, Seal hans þa Ef-ñ vafde, um̃ Upprisu DRottens daudum fraa, er dyggver Postular giordu tia, enn hann ad trwa tafde.

A mijnar Synder minn þu mig, minn JEsu,

hier

hier i Lijfe, so minnest Hefnd þijn hrædelig, i hørdu Doomsens Kijfe, ecke þeirra; Gleym Glæpum mijn, giore þa hylia Saarenn þijn, sem mier synd-ugum hlijfe.

Al-skiætu DRottens Augun sia, oll Verk og Þanka Manna, hvort þeirra Ord hañ heyrer a, Heims um gioervalla Rañà; Þegar þu syndgar, sier hann þad, syrg þvi og græt þiñ Misverknad, og gior Yfer-boot sanna.

Thomas odlast hier Hugar-Hægd, og Hiart-ans Glede nade, þa hann i Trwar fagre Frægd, Frelsarans Benia gaade, Vantrwar Glæpur hvarf burt hanns, a Hormum ollum giordest Stans, fyrer Hrygd, Fognud þæde.

Eg sæ, O JEsu! einnenn sia, Or þinna Handa og Foota, Trwar-Hond mijn þeim tekur a, tel eg mier slijkt til Boota: Handa Saarenn sem þiadu þig, i þijnar Hondur skrifa mig, þvi sæ eg Naadar niota.

Þa mijner Fætur þreytast hier, og þiast a Krossens Vege, set eg strax fyrer Siooner mier, so ad eg styrkiast meige, Foota Orenn og Under þijn, ollum lina þau Naudum mijn, O JEsu elskulege.

Synder þa hrella Hiartad mitt, og Helar Pij-nu boda, Hiarta- og Sijdu-Saared þitt, sæte Je-su, eg skoda, lioomande af þvi Elskan skijn, er bætte fyrer Glæpe mijn, og ollum varnar Voda.

J þijna Sijdu Onden mijn, O minn JE-

Sü! skal flya, seinast þa Holldsens Hiervist Dvijn, hana veit eg þar frija, eingenn henne þar ama kann, eingenn Hæske nie Logmæls Bañ, eingenn Angist ad lya.

Opt sie eg Synda Drenn mijn, ysast, svijda og blæda, eñ eg veit, JEsu, Under þijn, oll þaumijkia og græda, þvi skal eg leggia Sär vid Sär, Särenna miña skadlegt Fär, sijst kann þä Hug minn hræda.

A forklarudu Hollde hier, Herrans vors Milkden skiæra, Säara-Dreñ sijn blessud ber, Brioost mitt þau endurnæra, þann mun siñ Fodur Himnum ä, til Hiælpar mier eñ þau läta sia, og med þeim Frid mier færa.

J Himna Sælu Or þijn sier, O JEsu minn Frelsare, Englanna þinna helgur Her, hier med utvalldra Skare, sem Sigur-Teikn þijn uñ eilijf Ar, ollu fegre enn Soolen klär. Þijn alltijd Vegsemd vare!

32. Psalmur.

Uñ Trwar-Jatning Thomæ Postula.

Ton, JEsus Guds Son eingietenn.

Þegar Lausnarann Lijda, Lijfs vera Thomas sä, Vantrwar vond Astrijda, veik strax i burtu þä, i Fognude Hiartans hijrum, hroopar med Ordum skijrum, hvorium nu herme

nie eg fraa.

Til JEsum Thomas sagde, (Truwgoodur þetta Sinn, dreigenn fra dopru Bragde): O Drottenn minn og Güd minn! Ord þesse eg vil grunda, i þeim, nær gloggt þau stunda, Lærdoom eg fagrann finn.

Hier sie eg Thomas hafa, HErrann vorn Gud og Mann, jaatad vera aan Vafa, (vijst þad ei efast kann). Hann er sa hærste HErra, hanns Valld kann alldrei þverra, hia Gude og Heims um Rann.

Minn O Drottenn, jeg þig jaata, JEsu Lausnarenn kiær: Ond mijn skal ei aflaata, epter sem kraptad fær, þier ad þioona og hlijda, þinn Kross bera og lijda, og hyllast þig, HErra skiær.

Þu ert med ollum Saññe, aller þess skylldu gæ, HErra, sem hvorium Mañe, hæfer Lotning ad tiaa. Þu vyrdst mig Þræl þiñ kalla, þessa Heims Vegsemd alla, einkis þar akta eg hiaa.

Þu, allann þig, mier giefur, þier gief eg aptur mig, mijn Saal þig einn umvefur, einn skal hun girnast þig, eiñ sinn HErra þig hallde, Hlijdne þier einum gialide, mijn Elska milldelig.

Minn Gud, eg þig medkieñe, minn JEsu, hvorn Tijd, Hormung þo Hiartad þreñe, huggar mig Naad þijn blijd: Þu ert Gud Giædsku goodur, Gud trwr, Gud þolennmoodur, Gud sem þinn keyster Lijd.

Þu ert Gud, þad eg jaata, þiñ Mattur alltijd

ſtaar, þier ber i allann Maata, Æra og Virding klaar, Dijrdkun, Bæn, Lotning Lijda, lofad ſie Nafn þitt blijda, minn Gud, um eilijf Ar.

Vid Thomam Son Guds ſagde: Sañlega trwder þu, (og þeſſe Ord til⸗lagde): Af þvi mig ſaaſtu nu; Eñ eg þaa ſæla ſege, er ſiaa kunna mig eige, hafa þo hreina Trw.

Med Holldſens Augum ecke, eg ſæ JEſum ad ſiaa, hvad eingre Velferd hnecker, hañ fyrſt eg lijta maa, med Trwar Augum mijnum, i Mædu og hvorskyns Pijnum, ſoddann maa Sælu tiaa.

Eg mun þig eilijflega, O ſæte JEſu Chriſt! litid faa, laus vid Trega, i lijvfre Himna⸗Viſt, med Lijkamans Sioon ligomande, i Lijfſens Sælu⸗Stande, ſem alldrei umbreitiſt.

Mørg Teikn nam Guds Son giera, ſem greiner Johannes, ecke uppteiknud vera; Enn, mijn Saal, giættu þeſs, ad hañ liet allt þad rita, er Manneſkiann þarf vita, ſo hlioote aa Himnum Seſs.

Og ad JEſus Aſt⸗ſkiære, einn ſie med fullann Sañ, Chriſtur Guds Sonur kiære, komenn i Heimſens Rann, ad þeir ſem aa hann trwa, aller, og til hanns ſuwa, hafe Lijf fyrer hann.

Jeg trwe, JEſu goode, jeg trwe aa Nafned þitt, Saal mijn þvi ſvipteſt Moode, af Syndum øllum kvitt, eg ſkal þvi alldrei eſa, einn muntu Lijf mier giefa, Lijfed þo linne mitt.

33.

33. Psalmur.

Uñ Openberan Christi vid Sioovenn Tiberiadis.

Ton, Christs er Koma fyrer Handum.

VJd Tiberias Sioo⸗Siÿdu, sig byrte JEsus hijr, upprisenn eñ med Blijdu, (inner so Ritning skijr), Læresveinar siø samann, sockt høfdu Fiske⸗Drætt, Petur var fyrer framann, fengu eckert þaï Nætt.

Ad Morgne i Fiørunne, Endurlausnarenn stood, af þvi þo Klært ei künne, kiennest hans Asynd riood. Morgun⸗Skuggenn þeim meinar, ad mættu þeckia hañ, þo liwser Læresveinar, lite þar standa Mann.

Eg er i Augist staddur, opt sem a diwpum Sioo, af solltum Tarum saddur, Synden mier slijkt tilbioo: Huggunar affa eige, um Noott þo leite eg tijdt, mædum a Mootgangs Vege, mier vill þad ganga sijtt.

Og þo med allre Blijdu, Endurlausnareñ kiær, vid Sorga minna Sioo⸗Sijdu, sie, og stande ei fiær, eg hann þo ei gløggt þecke, Angistar⸗Skuggenn þvi, velldur, sem blindann blecker, Bølenu þwngu i.

Eg þa af Synda Hafe, iñkiemst i Sælu Høfn, er þar a eingenn Vafe, eñ þo hier væte Drøfn,

·JE⸗

JEsus i Ast um̃skipter, eg sie þa gladur hañ, Sioo-votum Bwning svipter, sierhvørn riett-trwadañ.

Ad Morgne utann Rauda, Jsrael leidde Gud, med Heill um̃ Hafed Rauda, i heiteñ Lands Fegnud: Ad Morgne æ effta Dege, wr Hafs-Naud Veralldar, eg kiemst, hvad efa eige, i Høfn Paradijsar.

Þar mun Frelsarenn frijdur, i Fioruñe standa nær, wr Brimgarde Daudans blijdur, burt-taka Nædar skiær, þetta mitt Holld hrornada, hier med Sœal or-þreitta, þar fæ eg Huggun hrada, i Hoop Guds wtvalldra.

Hafed þier, HErrañ sagde, Hiarta Børn, Sædu ei? Svørudu bræðt ad Bragde, Brædur þar stadder: Ney. O! hvad opt Aumer klaga, ei hafe Morgun Verd, og um̃ allmarga Daga, Atvinnan gioreft skierd.

So hefur Sañ-Gudhrædda, sialfs DRottens Forsioon blijd, reynt, og giort opt miog nædda, æ megnre Hwngurs Tijd, Abram, Jsaac goode, og Jacob reyndu slijkt, David þeim mætte Moode, mœa oss og henda lijkt.

Alldrei Oþolennmoodur, yfer þvi klaga skallt, þo Gud þiñ Giæðsku goodur, giefe þier ei þad allt, hvad hellst til Holldsens Muna, hentast lijtst sialfum̃ þier, nu ætt þvi alltijd una, ad hañ best fyrersier.

Hugsadu æ hverium Dege, hvad naudsynlegast er, ad Sœal þijn sediast mege, i sætre Guds Nœgd hier: Otte hanns afla þessa, orkad med riettu

riettu fær, hann kann betst Hiartad hressa, Hwngurs Tijd þo sie nær.

Forsooma einneñ ecke, ad stunda Kallan þijn, Hyrdulaus Lete hnecker, HErrañs Umsorg: So dvijn, hiá þier hanns Blessan blijda. Vænrækne ydka tijdt, so mun Guds Peled þijda, þier hiálpa, Barned mitt.

O minn Gud! Eg skal lijda, allt þad sem villtu hier, láttu mig Boled bijda, sem blessudum lijkar þier. A lifande Manna Lande, Lijfsins Braud sedur mig, i Lijfi þvi lifande, lofa eg alltijd þig.

34. Psalmur.

Uñ sialfst Krapta-Verked, er JEsus giorde vid Siooenn Tiberias.

Ton, Dagur i Austre ollum.

Postular svinner svara, sem hermt er ádur fyr, sijnum lijwfa Lausnara, i Lynde hoogværir: Fisk nöckurn fengum eige, fer Skiped toomt til Lands: Siálfur JEsus þa seger, sem hlioođa Orden hanns:

Kasted wt, Børn mijn blijdu, brádt nockud finned þier, Nete vid siálfs Skips Sijdu, sem hægramegenn er: Þeir giørdu sem hann sagde, sijst gátu dreged þá, Fiska Mergd flioott ad Bragde, er fengu Skiped á.

Ordſens Þienara alla, andlega Fiſkara, klaar=
lega maa eg kalla, af Kenning Ritninga: Greidt
Net til goodra Veida, Gudſpialls Lærdoomur
er, hvorn þeir um Heimenn breida, þoott hætt
ſie Fiſke=Ver.

Harma Noott hafa tijdum, hier DRottenns
Veide=Menn, hiaa vondum Veralldar Lijdum,
þvi vœiteſt ei Abatenn: Þeir vid vinſtre Hond
verda, viſt aa þann eſſta Dag, næſt ei, þvi Hi=
ortun herda, med Hrekkiafullt Sinneſlag.

Þioonar Guds þo ei meiga, þreitaſt, nær veid=
eſt lijtt, aan Forſoomunar eiga, Ordſins Net leg=
gia tijdt. Þaa þeir til hægre Handar, hafa þvi
utkaſtad, og hvor einn Verk ſitt vandar, verdur
nockud fiſkad.

Utvallder veidaſt aller, allir riett=trwader,
þaa i himneſkar Haller, ur Harma Sioo Gud
fœrer, i hverium hier aa Jordu, hanns Orded
verka ried, og þvi med Hiarta hordu, hoſdu ei
mootſtaded.

Vid hægre Hond Son Guds ſetur, ſijdarſta
Dege aa, Feng þann, og mikells metur, miog vel
er fiſkad þaa, Veide=Menn verda glader, veidt
er gott Fiſka=Kyn, ſalleger Fiorù=Stader, hvar
ſyrer er þeirra Vin.

Af Furdu Fiſke=Drætte, er fengu Poſt=
ular, af þvi med eingum Hætte, aattu hanns
vænta þar, Læreſveinn liwfur ſagde, ſem
Lauſnarenn elſka vann, þaa til Peturs,
hver

hver þagde: Það er sialfur HErrann.

So hradt sem Petur heyrde, að HErrann være þar, Elskurijkur ei eyrde, wtbyrdes sier kastar, Klædfar og kom að Lande. Krapta-Verk segiast má, á Sioonum greidt gangande, giorde ei sockva þá.

Fá-klæddur fer eg tijdum, á Fund hinn JEsu kiær, Helgunar Fatnad fríjdum, flettur og allsber nær, enn þu mig aptur klæder, i Ast Rettlæte þijn, sár þegar Sorgen mæder, so hylst' oll Blygdan mijn.

Postular adrer prwder, Petre komu sijdar, med Skip af Mædu lwder, miog langt ei þetta var, Tvö Hundrud Alner eige, enn nær þvi Ritning tier, og hermer hafe dreged, Happ sitt og Net med sier.

Og er þeir á Land stigu, aller senn litu þá, med Gøde Glødeligu, Glædur, og Braud þar á, einnenn Fisk yfirlagdann, enn JESUS vid þá tier: Sæked af Fisk þeim, sagd' hann: Sem nu strax fengud þier.

Bod JEsu blessad ræker, bradt epter Vilia hanns, Simon Petrus, og sæker, sitt Net, og droo til Lands, stoorer Fiskar þad fylltu, fannst Talan ecke tijr, HErra sijns Skipun hylltu, Hundrad Fimtijn og Þrijr.

Þo Fiskar sem hier seger, so marger fylltu Net, enn samt risnar þad eige, undrast þad siist eg get, Almættes Hond þiin, HErra, hefur enn verkad slijkt, þinn Mœattur ei kann þverra, þitt Walld er Krapta-rijkt.

Til Læresveinanna sagde, Sonur Guds enn og tier, Med klœru Kiærleiks Bragde: komed og snæded þier; Braud og Fisk gaf þeim goodur. Gled þig, mijn Sœala, hier: JEsu þinn blijdur Broodur, Bordhalld enn veiter þier.

Litlu fyrr Læresveinar, Lausnarann hofdu sædt, œ steiktum Fisk, Fædur hreinar, þa feck hañ hiœ þeim snædt, Sigurvegarenn sætur, Sadning þa borgar nu: Olaunad eckert lætur, Ast hanns og Millden trw.

Komed, JEsus enn kallar, komed hijngad til mijn, Manneskiur mæddar allar, Miolk kauped og so Wijn; Komed, fyrer alls ecke, ydur eg sedia vil, þeir þyrstu þar med drecke, þvi Svolun noog er til.

Trwudum øllum gefur, andlegt Braud JEsus kiær, hveria hann kallad hefur, Hressing þœr Sœalen fær, Lijkamann lijka sedur, Lijknar Honden hanns blijd, Biorg Holldsens betstu medur, Blessud œ hverre Tijd.

Mig og Utvallda alla, œ þañ sijdarsta Dag, minn JEsu muntu kalla, i mestañ Dijrdar-Hag, wr solltu Sorgar-Floode, Sioo-votann mettar

þœr,

þar, vid Bord þitt Guds Son goode, i Glede-Vist Himnum a.

Þa mun eg þurfa ecke, þar nockru spyria ad, Guds Son eg gladur þecke, vid Guds Bord, i þeim Stad, mijns Guds Sioen mig þa sedur, mier er sw Huggun vijs, Utvølldum øllum medur, i sællre Paradijs.

35. Psalmur.

Um Samtal Christi vid Petur.

Ton, Einn HErra eg besi ætte.

Postular HErranns hijrer, þa høfdu Fædu neytt, Skriften enn framar skijrer, skulum þess minnast greidt, til Peturs Son Guds segier: Simon elskar þu mig, meir enn þesser? Hinn hneiger, hier til Svør audmiwkligt

Ad eg þig Elska giøre, eflaust, HErra! veitst þu, um adra fatt eg mig kiøre, ad þessu Sinne nu, Þrisvar Jaa þar til tiade, þad JEsum elskade, enn loksins angrast nade, af Spurn so tijdt heyrdre.

Med fyrstu Spurn Frelsarenn blijdur, fyrrnefndum Postula, liwfur i Lynde bijdur, Lømb sijn skule hann ala, og fæda sijna Saude, St. Petre skipar, a betsta Lijfsins Braude, baud JEsus so þrisvar.

Afneita Prisvar madur, aumlega Petur ried, sijnum Herra, samrædur, Satans Villd, Hræd-slu med, hrestann i Sæl og Sinne, Son Guds spyr Prisvarnu, um Elsku hanns, so inne, openn-bert sijna Trw.

Hier med so hann innsetur, i heilagt Embætte, aptur, og ei þess getur, ad hann fyrr hrasade: Þa ea Synd mijna syrge, sijst verdur hennar minnst, Blood JEsu hana byrger, Brot kvitt hia Gude finnst.

Hvert villt Sæl mijn svara, siertu nu spurd þar ad, hvort þinn Hiartans Lausnara, hafir þu riett elskad? Þu munt ei þora ad jata, þad og lijklegast er, þviad i margann Mæta, mæ sinna Brest hia þier.

O JEsu! Elskan blijda, af Hiarta vil eg þig, elska, og allt þad lijda, er þu villt leggia æ mig, elska af Hiarta hreinu, af hreinum Stodugleik, ecke med Orde einu; Enn þad ser tijdt æ Reik.

Eg veit allmarger kunna, ad elska JEsum heitt, þeim vil eg þess vel unna: þad er mier sialfum leidt, ad eg alldrei sem bære, alldrei sem skylldugt er, heita Ast honum fære; Hann þad forlæte mier.

Hvad mæ skylldara heita, enn hafa þann ast-kiærann, Gott allt sem giorer veita, gefa vill og þad kann, og er sæ ædste Goode. Elska þvi JE-sum Christ, so muntu sviptast Moode, Sæl mijn, i Himna-Vist.

Oss fyrre elskad hefur, Endurlausnarenn dijr, af

af Elſku oſs umvefur, enn nu hanns Milden ſkijr, oſs hann elſkar til Enda, elſkum þvi fwſir hann, fraa Elſku hanns alldrei venda, aattu, þu chriſten Mann.

Af Aſt til aunnra Manna, Elſkhugenn vor JEſus, fraa Hædum Himna Ranna, hijngad aa Jordu fws, kom og Holldenu klæddeſt, Kvaler, Forſmaan og Deyd, hier þaa hann hiaa oſs mæddeſt, af Hiartans Elſku leid.

Ef þu hann ecke aptur, elſkar mijn Saal af Trw, eins ſo ſem er þinn Kraptur, eflauſt tilbyrger þu, hanns Aſtar Brunn eilijfa, Elſku hanns færdu ſijſt, af þvi hann giorer yfa, Elſkuleyſid þitt vijſt.

Ef þu vel ad þvi hyggur, og villt þeſſ rett giæta, eirenn þier aa ſvi liggur, ad elſka þinn Naunga, hann er Limur lifande, Lauſnarans, Saala mijn: Hvad opt i Harma Stande, hann lijta Augun þ. jn?

Hver ſaa ſem elſkar eige, af Hiarta Naungann, aa rettum Elſku Vege, ecke framgengur hann, einga Aſt hefur helldur, hann til ſijns Frelſara, fraa Jeſu Kiærleik felldur, finnur Skadſemd braada.

Hollds Gyrnder alldrei aattu, elſka, þu chriſtenn Mann, nie vonda Heimſins Haattu, ſem hryggia þinn Lauſnarann: Ef ad þu alla Vega, umflijr ſlijkt, Saal mijn kiær, Aſt JEſu eilijflega, og hier i Naad þu fær.

Lomb og Sauda-Hiord ſijna, Simone JEſus baud, ad fæda: Ei kann dvijna, Elſkan hanns: Lijfſins Braud, Hwngrudum hvorium gefur,

Hyrder sem besste er, Lomb sijn veik ad sier vefur, Vansæra Saude her.

Ei lætur af ad kalla, Aften hanns Millde hær, fyrr enn til Himna Halla, hann fær innleidda þar; Raust hanns sem heyra og hlijda, himneskt Fæda giefst þar. Þess giøre eg gladur bijda, Gud alls var Myskunar.

Hyrdarar aller heita, HErranns JEsu Þioo-nar, þeir eiga eins ad breyta, og Petre boded var, ad fæda Herranns Hiordu, [eñ hana reita sijst], med hollre Dygd hier a Jordu, a Himnum er Kaupid vijst.

Eg er sem annnur Saudur, O JEsu, Hyrder minn! Veikur, hrumur, hæls-daudur, hiaalpe mier Kraptur þinn, vyrdstu mier villtum greida, Veg þinn, so gange fwo, og um̃ sijder iñleida, i eilijst Sauda-Hws.

36. Psalmur.

Um̃ Bodan St. Peturs Pijslarvættes, og Skipan JEsu, ad Petur skule sier fylgia.

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn.

Til Peturs Son Guds sagde enn, so her-mer oss bad Ritningenn, sannlega eg þier segie, ædur þig siaalfur uppgyrder, og geckst hvert sem ad lyndti þier, a unga Alldurs Dege. Enn þa þu elldest ei so skier, Eslaust þad fyrer

fyrer setie eg þier, wt muntu Arma breida/ annar þig gyrder, og þangad, ei sem þu villt, (so JEsus kvad), hann mun þig hrumann leida.

Petra Simoni sagde hann, og somu Ordum teikna vann, vijst þo Petur ei villde, med hvorium Deyd, þa Hierviist hanns, hefde og fallvallt Lijfed Stans, DRottenn hann dijrdka skyllde.

Petur ættrædur vel þa var, vid hann framkomnu Wijsernar, sem JEsus fyrer sagde, med nidurhengdu Hofde hann, Hierviisten þegar dvijna vañ, krossfestur Lijf aflagde.

Gaalaus i Ungdooms Giælijfe, gyrdte eg mig morgu Ranglæte, og vondum Verkum vafde, og framgeck þvært þañ illa Veg, eins sem þad skialfur villde eg, og hvors Hollds Gyrnden krafde.

Alls þessa vil eg ydrast nu, Yferboot giora i riette Trw, og med þijdu Packlæte, minnast alltijd æ Myskun þijn, muñ Gud, sem ei i Heliar Pijn, hratist mier wr Heimsens Kiæte.

O goode Jesu! umgyrd mig, audmiwklega þess bid eg þig, Linda þijnum lioomande, Riettlætes Bellte þitt sie þad, þvi mier ranglaatum vefdu ad, i saaru Synda Stande.

Og leid mig þangad þu sem villt, þitt Raad skal jafnann af mier hyllt, i Hrædka hvorskyns Nauda, laattu og, DRotteñ, lokkins mig, leidast hiedañ, so sie eg þig, dijrdkad med mijnum Dauda.

Herrañ Petre þa hafde tied, hañs Pijslar-Vætte, segia ried, til hanns so enn talande: Fylg Þu Mier Epter; iñte hañ. Athuge Bod þad christenn Mann, sierhvor i siinu Stande.

Goodum Vegvijser Ohætt er, epter ad fylgia, hañ færer, ei neiñ cꝏ villtum Vege: JEsu ég einganu jafnañ siñ, JEsus er beste Leidtogiñ, cꝏ dyrre Noott sem Dege.

Ordsens Þienarar eiga fyrst, med allre Dygd og Hiartans Lyst, fylgia siinum Frelsara, i hreiñe Kienning hvoria Tijd, hugsande þar um fyrr og siid, Uñvondun eingum spara.

Þeir sem ad Guds Ord heyra hier, af HErrañns Þienurum, jafnann ber, kappkosta, Kienninguñe, fylgia epter: Þeir fylgia þa, Frelsaranum, sem Styrk mun liꝏ, cꝏ Leid þo lijast kunne.

J Lijfernenu lijka þu, Lijfernes Ferel þijns JEsu, feta, Guds Barn, fwslega: Hoogværd, Trw, Elsku, Hreinlijfe, hiartgroona Mykun, Riettvijse, ydka þu alla Vega.

Hlijdne, Þolgiæde, Heilagleik, hiꝏ þier lꝏttu ei fara cꝏ Reik, liwst stunda Lijtelæte, i ollu þessu utañ Fleck, undañ þier sialfur JEsus geck, i hærsta Himna Sæte.

Athuga Sꝏl mijn, einneñ hier, Audskoteñ lijka skipar þier: Fylg þu mier, so hañ seger; Þad skallt þu varast, þviad hann, þeim ollum sem hañ rꝏda kann, i Fordæmingu fleyger.

Verollden lijka vielar þig, vill ad þu skyler stunda

da sig, og fylgia Ferel sijnum: O mijn Sal! fordast alltijd þad, einum JEsu þig halltu ad, a Vegum øllum þijnum.

Igegnum Sorg og sialfann Deyd, sannlega er Guds Barna Leid, sem JEsu sijnum HErra, epterfylgia a alla Lund, Elsku hans rækia hvøria Stund, Sorg þeirra seint vill þverra.

Fylgdu þo JEsu, hvort sem hann, hier vill þig leida, christenn Mann, ef til Lijfs, eda Dauda: Hañ er Vegurenn vijsastur, villest sa honum fra hversur, a Braut eilijfra Nauda.

Hvort sem þu geingur greidann Stig, eda giorest Færden torvelldlig, a þijnum Eymda Vege, æ medann JEsus er þier hia, ecke kann þig ad skada þa, hanns Fylgd er fallvollt eige.

Eñ þo ad leide ecke mig, a Roosunum uñ Lijfsens Stig, Frelsarans Forsioon blijda, helldur uñ þraungañ Þyrne-Veg, þad allt skal giarnañ lijda eg, honum fylgia og hlijda.

Og ef honum so sijnast ma, sie eg i Fylgd til Golgatha, þad skal eg giarnann giera, og Kross hañs taka uppa mig, allfios so rekia hañs Blood-Stig, sem vill hañ lata vera.

Eingenn Hormung, og eingen Pijn, æ medañ varer Hiervist mijn, eige Lijf, Daudenn eige, skal ockar Hiortu skilia ad, skiærasté Jesu, veit mier þad, og leid mig a Lijfsens Vege.

37. Psalmur.

Um Forvitne St. Peturs.

Ton: Natturan oll og Edle Manns.

PEgar Petre, (sem adur er, umgieted) JEsUS sagde: Fylg þu mier epter; Og hañ sier, ad þessu sama Bragde, Lærisvein hiñ, sem Lausnarinn, litvsur heitt elska riede, hvør ed og laa, hanns Briooste a, helz Kvølldmaaltijd þaa skiede.

Hañ sem og spyria HErrann vañ, hver er sa þig mun svijkia? Liooſt sem Petur nu lijtur hañ, langt ecke burtu vijkia: Hvad skal nu þaa, þesse sem hiaa, þier geingur? Petur seger, til JEsum þar, sem þvi gaf Svar, og þannig Ord sijn hneiger:

Ef ad eg vil hann einn fyrer sig, allt til þess eg kiem, blijfe, hvad kiemur, Petur, þad vid þig? Þitt Hiarta sig ei yfe; Fylg þu mier framt, fros epter samt: Faaſt um Johannem eige; Þolgiæde med, þitt styrktu Ged, þijnum a Lijfsens Vege.

Johannem sælann segia maa, sem ad a JEsu Briooste, um Kvølldverds-Tijmann einn þar laa, eingum so mætte þiooste: Herrañ vor hann, heitt elska vañ, honum unnte Soott-daudum, hæ-ølldrudum, i Heimenum, Hølldsjens leysast fraa Naudum.

Þsg

Þig hefur, Sæl mijn, kijka lagt, Lausnareñ Jesus blijde, a sitt Briooft, þad med sañe sagt, sæstu i morgu Strijde, þar Huggun h.nns, hafde ei Stañs, Hiarta þijnu ad svala, sem Hiartad sitt, vid Hiartad þitt, hañ lagde med Ast fala.

J sinne kiæru Kvolld-Mæltijd, kiemur minn JESUS goode, til mijn, hvar Ast hanns einka bl.jd, ollum mig svipter Moode, þar a sitt Briooft, mig leggur liooft, Lijfgiafare minn sæte, þadann Sæl mijn, sijgur til sijn, Svolun, Næd og Riettlæte.

Petur forvitenn fregna vañ, Frelsara vorn hiñ blijda, um Johannem, hvort ei sem hann, ætte Krossfesting lijda: Þesse hvad skal? Þad var hañs Tal, þeinkia (mæ skie) so riede, ad sig mest einn, HErrañ vor hreinn, af heitu elskade Giede.

Enn DRottenn segde einum sier, ad hañ krossfestast skyllde, af þvi um Johanns Utfarer, ofhnij enn Petur villde, forvitnast breatt, a hvada Hætt, hann munde Lijf sitt enda. Soddann Freisting, sem miog er krijng, sann-gudhrædda nam henda.

Eingann Heilagañ utann Brest, i Heimenum mæ fiña, ei hefur nockur Syndlaus siest, sijst kañ þad Vol ad liña: Guds Astviner, sem Ord hañs tier, aumlega falled h.sa, Hollds Veikleikeñ, vid hvorn Christeñ, hefur so breitt an Vasa.

Hafe þeir Stoolpar hætt skolfed, hvors skal þa vænta meiga, riwkande Hor og Reyr-Stræred,

med rasande Krapta deiga? Vier vora þvi, Otta Guds i, eigum Saaluhiaalp verka, ofs rijma fram, sem orka maa, Athugaleysed sterka.

Forvitne Peturs Frelsariñ, og Fijsn hier straffa næde; Varastu Madur, sierhvort Sinn, sialfs Guds þijns epter Raade, greuslast, þvi þier, ofhaatt þad er: Oransakande Veger, eru vijst hañs, Hugskote Manns, hanns Doomar furdanleger.

Liooseñu of-nær ef þu fer, eilijfrar DRottenns Speke, ad þig breñer, ei Ohætt er, og hañ þig burtu hreke: Þu ert Leyriñ, þad vid Smid sijñ, þrætta maa-ei, nie sege: Þvi giorder þu, mig þanneñ nu? Þier kann slijkt leyfast eige.

Hvad sem Gud lætur hlotnast þier, hygg ad þvi Saal mijn blijda, sialfur allra best sier fyrer, so sem Barn skalt þu hlijda, mis-uñ ei þeim, sem hier i Heim, hann giefur Epterlæte, laat þier hanns Raad, nægiast og Naad, naum þo þier veitest Kiæte.

Þeim fagra Josephs Kyrtle kañ, klædast hvør Madur eige, eñ aller froomer eins og hañ, a þeim sijdarsta Dege, Guds Elsku naa, giefst Vegsemd þaa, Gud eiñ þar Makt til hefur, hier vid siñ Lijd, a hvørre Tijd, hondla, sem Villd hañs krefur.

Medal Brædranna Ord þad enn, wtgeck, og hvør einn seger: Þesse Læresveinn sviptur senn, Soott og Pijn, deyr alldreie; Og JEsus vann, ecke uñ hann, Ordum þessum adtala: Læresveinar, þo giordu þar, þvi-

hvilijkt med sier ad hiala.

O! hvad opt giorer Ordeñ Pijn, Endurlausnareñ best, afbaka epter Illsku sijn, Omilldra Flockur verste, Villu-Lærdoom, med vondum Room, vekia og breytt wtbreida, einfallda Piood, og Heliar-Slood, afvega hannig leida.

Tilkomu-Dagur DRottenns er, Dauda-Tijd Rietchristinna, i JESU deya wtvalder, allar Sorger þær linna, vier sofnum sætt, Saalen er kiætt, i sialfs hanns Fadme blijdum, i gegnum Deyd, þær liggur Leid, til Lijfs fra Heims Astrijdum.

38. Psalmur.

Uñ Openberan Christi a Fiallenu i Galilæa, og hanns Skickun, ad Postularner wtfære uñ allann Heimenn.

Ton, Gud vor Fader vier þackum hier.

ÆErefveinarner Lausnarans, (liooft sem ad Skriften greiner), epter Bode og Ordum hanns, ellefu Lyndes-hreiner, i Galilæam a eitt Fiall, wtgengu, so ei snerte Fall, þar voru þo ei einer.

Fiñ Hundrud Brædra fylgdu med, Frelsarañ strax tilbadu, er þeir høfdu hann aller sied, af Fognud glediast nadu; Eñ nockrer giordu efa pad, ei hafde slijkt þo mangañ Stad, ad JEsu grant þo gadu.

Upp-

Upprisenn læta sig ad sia, Sonur Guds losa riede, g ædsfusws i Galilæa, giorla nu þetta skiede: Alldrei bregdast Heiten hans, han er DRottenn Gud Saulei:kans, hier af æ giesst mier Glede.

Hælærdra Mana Meining er, munds Fialled heilaga, æ hvoriu byrtest HErrann hier, hvartil vissRok þeir draga, æ þvi Forklæran stynde siin, Sonur Guds, fyrr enn leid hier Piin, og allan vorn bætte Baga.

Borg sem ad Fialle bygd er æ, blessud Guds Christn: heiter, þar fær þu Jesum, Sæl mijn, siæ, sem alla Glede veiter, han þig hress:r, han þig liifgar, Holld hans og Blood þig nærer þar, þa Synda Þwongenn þreyter.

Af þessu Fialle eg mun sæ, epter Lijfed ad fara, æ Zions Fiall uppstijga þa, og minn sæta Lausnara, med wtvolldum þar ollum siæ, i Borg Guds sialfsum DRottne hiæ, og skiærum Engla Skara.

Af Sina Fialle Israel, wtgiefa DRottenn nade, Logmæled; sem ad Hryggd og Hel, hverium sem einum spæde, af þvi þad kunne eingenn Mann, uppfylla, nie þess flya Bann, Ok þess so alla þiæde.

Af Thabor Fialle Frelsarenn, Flock helgra Postulanna, wtsenda giørde umm Heimenn, Evangelium sanna, ad boda og kienne allre Þiood, i sem Logmælsens Banne stood, og segia Kvittun Syndanna.

Allt Vallð er giefed einum mier, End-

urlausnarenn tiæde, a Himnum, sem ad allz
drei hver, einnenn a Jardar Læde. Ad
soddañ rett athugudu, epter Mañdoomsens Nattz
uru, þessa Magt JEsus bæde.

Af þvi Jesu gafst eilijst Valld, æst kiæra Broos
dur mijnum, fyrer mig allt hann greider Gialld,
Gude og Fodur sijnum, hann mig Voladann
frañfærer, fyrst hann er so næ-skylldur mier, og
svipter ollum Pijnum.

Eg er riettdæmdur uppa hann, Ætt ockar kañ
eg segia, Holld af hanns Hollde: Sw med Sañ,
sonn Skylldseme mun hneiga, Hiartad hañs, til
ad hiælpa mier, hanns Valld lætur ei slijta as
sier, Ond mijn, þa eg skal deya.

Af JEsu Vallde wtsender, urdu hanns Læres
sveinar, styrkter, gladder og hughrauster, hvors
vegna eingenn kveinar, sidsir hanns Skipun fylgz
du um Heim, sañst ei Tregdan hiæ nockrum þeim,
þo være ei Brauter beinar.

Ad Kenna og Skijra alla Þiood, Endurlausz
narenn blijdur, um þa vijdu Veralldar Slood, af
Vallde og Myskun bijdur, helgum Postulum
Heims um Rann, hier af er lidosast vilie hann, ad
tapest engenn Lijdur.

I minne Skijrn eg ordenn er, Oska-Barn
Guds lifanda, Arfur himneskur hlotnast mier, er
huggar nu best minn Anda, Glede, Fridur, Farz
sælld og Dijrd, sem fæst ei af nockrum hier wtz
skijrd. Ersd sw skal eilijf standa.

Eg em med ydur enn so tier, Endurlausnarenn sæte, allt til Veralldar Enda hier. O þaa Fagnadar Kiære! Sem hier nu odlast Saalen mijn, sæll JEsu minn af Nalægd þijn: O himnest Epterlæte!

Eg vil Loforded þetta þitt, þijdaste JEsu, vesta, med Trwar Hond um Hiartad mitt, Hormung so alla kefia. Þu ert minn Styrkur, Hiaalp og Hlijf, Huggun, Frelsi: J Eilijft Lijf, hiedann muntu mig hefia.

O miñ sæte Emanuel! O JEsu Gud og Madur! Vertu hiaa mier, so vegnar vel, eg verd þaa syrgiande gladur, hiaa mier vertu i hverre Neyd, hiaa mier vertu i Lijfi og Deyd, HErrann minn hæst-losadur.

39. Psalmur.

Um Underbwning JEsu Christi til hanns Uppstigningar.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

EPTer sijna Upprisu hier, oss sem Kitningen þad seger, i Fiørutyu Daga dijr, dvalde vor JEsus Millde-skijr.

A þeim Døgum vor DRottenn ried, Daasemdum og Kenningum med, sijnum Postulum safna i Eitt. Sem vid Hiord sær einn Hyrder breitt.

Vors sæta JEsu Sveinarner, Sorgar Stunder Fiorutyger, epter hann høfdu andadann, i Grofinne þa liggia vann.

J Fiorutyger Daga dijr, DRotteñ vor JEsus Giædsku hiir, aptur nam gledia alla þa, a hverinn tijdt þeir fengu hann sia.

Epter Sorgena gefur Gud, Glede, Hugsvølun og Fognud, epter vort Stundlegt Erfide, eilijfa Hvijlld og Roosemе.

Ur Jerusalem wtleidde, allra sijdarst vor Lausnare, Læresveina, sem Letrenn tia, liwfur allt til Bethania

Bethania sem augliooſt er, Angiſtar Heimkyñe þijder, þar nærre la nu Lausnarans, Leid, er hann stie til Himna Ranns.

Mijn Saal, þijn alltijd liggur Leid, Lijssins medann þu hleipur Skeid, um Sorgar Vegu allmarga, upp i Dijrdar Sal Himnanna.

A Oliu-Fialled Elskufws, uppstijgur DRotteñ vor JEsus, af hveriu hañ til Himna fer. Huggun betstu þad gefur mier.

A þessu Fialle hafde hann, hallded sterkasta Bardagann, vid Daudann fyrr og Diøfuls Magt, og dæsamlega þa underlagt.

Oss hvad hann feck þa afrekad, i þessum nu hann byrter Stad, sem er Himna For Heime fra, hverium er Nafn hanns trwa a.

A Fialle þessu Frelsarinn, fyrr hafde tijdum Nætt-Stad sinn, og sijnum Bænum wthellt þar,

ædur enn leid hann Pijslernar.

Hefur sannlega HErrann þær, Himna-For
sijna minnst þar æ, og þvi fwsare uppbyriad, all-
ar Pijsler i þessum Stad.

Af þvi dijrdlegur upp nu st'e, Endurlausnar-
eñ blessade, med Sigur-Hrosani Himna Dijrd,
hvar alldrei verda kann wtskijrd.

Andleg Himna-For eflaust er, ad bidia Gud
æ Jordu hier, þvi þær er Hiartad Himnum æ,
HErranum JEsu sialfum hiaa.

Sæ þad giorer, vijst hefur hann, Himnarijke
æ allann Sann, i sijnu Hiarta, hvar ed fws, Her-
berge tekur sier JEsus.

Bænen hefur i Himeninn, Hiartad, sem fad-
mar DRotteñ sinn, i hanns Skaut sig iñleggur
þar, adlast so Traust hanns Myskunar.

Fyrr enn Herrann til Himna foor, hañs
nam enn byrtast Elskan stoor, vid Postula-
na, hveria hann, med Hiartans Astsemd
kvedia vann.

Med lyptum Høndum Himnum ad,
Herrañ vor JEsus giørde þad, og blessade
þa alla senn, eilijfur Dijrdar Kongurenn.

Af JEsu Hendum Blessan best, bijtest og
jafnann wtdeilest, ollum Trwudum; Eiñ þeim
hann, Abr. hanns Blessan veita kann.

Af blessudum Sarum Handa hanns, hijngad
æ Jord til syndugs Manns, þeim Lijfsins Bruñ-
um framflioota, fegurstu Straumar Blessana.

J Lijfe og Dauda eru hier, O JEsu! þijnar Hendur mier, : Blessan, Huggun og Hialpræde, a Himnum þar eg gladur sie. :

J Lijfe og Dauda eg bid þig, i þijnum Hondum geym þu mig; þa eg dey, HErra, Honden þijn, i Himna-Vist take Sealu mijna.

40. Psalmur.

Um sialfa Uppstigninguna, og Sess JESU til Guds hægre Handar.

Med Hymna Lag.

Epter þad JESUS hafde hradt, heilaga Lærisveina kvadt, vid þa skyllde, og var þad Sinn, med Vegsemd hærstu uppnuminn.

Þeim asiaendum eitt Sky hann, frat Augum þeirra taka vann, i Himenen so upp þa foor, Endurlausnarenn JEsus vor.

Til hægre Handar Himnum a, hærsta Guds situr, Vegsemd þa, af Adam komenn eingenn Mann, adur nie sijdan hliota vann.

Athuga, Sal mijn, attu hier, Endurlausnarenn stijgenn er, upp til Himnanna af Jordu, epter Manndoomsens Nattur.

Epter Guddoomsens Edle hann, Upphefd neina ei hliota vann, hann er Gud hærstur Himnum a, Hefd kynne einga meire ad fa.

O! hvad gledur mig aumañ þad, ad i himneskann Dijrdar-Stad, Holld mitt i Christo hafed e, hvors eg maa lijka vænta mier.

Hofud mitt JEsus, HErrann minn, i Himna Dijrd er uppstiginn, mier hanns Lim enen hlotnast a, Hofde mijnu þar vera hiaa.

Upp ad Himnenum i Skye, augliooslega vor DRottenn stie, Valld og Dijrd Jesu vottast hier, Vagn hanns til Himens Skyed er.

Eg þegar lypte Augum mijn, i Skyen, Drottenn miñ, til þijn, jafnann giöre eg ad þeynkia þau þig mune eg gladur lijta fa

Aptur koma a effsta Dag, i Skyunum med Dijrdar-Hag, hafande Virdug volduga, og vegléga Samfylgd Englanna.

Ad eg verde þa vid hvoriñ, veite mier helgur Andenn, og med þier sialfum Sigre ad naa, sætaste JEsu, Himnum aa.

Nidur af Himnum hingad kom, HErrann Jesus i Fatækdoom, og i Þioons Mynd hier umgeckst hañ, a Jordu medann dvelia vann.

Enn til Himens hann uppstigur, aptur, sem HErra dijrdlegur. Sordann Vijte vid Born sijn hier, blessadur DRottenn enn giörer.

Af Þioonum giörer Herra hann, af Hryggdarfullum, Gladværann, af Kross-þiokudum, Eymda frij, Ast hans og Naad so skickar þvi.

I Skapadañ Himen ecke er, a hvorium lioomar Stiarna Her, Endurlausnarenn uppstigen, oss

sem

sem liooft kienner Ritningeñ.

I eilijfann Himen, eilijft Hws, inngeck Frelsarenn vor JEsus, i þa Tialldbwd, hvor eige er, af Hondum bygd, sem Skriften tier.

Þesse Himen er Hesd og Dijrd, hvar alldrei verdur noog wtskijrd, wtvalldra Stadur eilijfur, eilijf Glede og Fognudur.

Adam lokade aptur fyrst, aumlega þa hann syndgadist, Himnenum fyrer ollum oss, eilijft so mistum Dijrdar-Hnoss.

Sa annar Adam af Himne, i siñe Dijrd nær þangad stie, upplauk Himnenum ollum oss, eilijft so hreptum Dijrdar-Hnoss.

I þa Sæluñar sælu Vist, señ leid mig, Herra JEsu Christ! i Vonene er eg hia þier, a Himnum, medann þad ei skier.

Þar lifa aller wtvallder, Englum heilogum samlijker, i Dijrdenne sem alldrei dvijn, eingenn snerter þa Hrygd nie Pijn.

Ei hefur nockurt Auga sied, ei nockurs Hiarta fullskiled, hvad stoora Glede Himnum a, hia Gude wtvallder þar sia.

Enn skallt þu Saal mijn athuga, um JEsum Christ þinn Frelsara, ad til Guds hægre Handar hann, a Himnum situr, þo sem Mann.

Gud er einn Ande, og til Saññs, ei hefur Holld nie Lime Manns, Almættes Stioorn hanns eilijf er, ædsta Guds Hond, sem Skriften tier.

I þeirre Stioorn ad Eilijfu, epter mañlegre

Natturu, rædur JEsus, hvors eingum ann, allstadar nærverande Mann.

J Himens og Jardar hvorium Stad, og Helviite eins giorer þad, epter Mañdoomsens Makt, sem er, meddeild honum, þar ei af-ber.

Gled þig nu, Saal miijn, gled þig hier, Guds Sonur sem þinn Brooder er, a Himne og Jordu hañ stioornar, hañ er og med þier allstadar.

Otelkande Guds Engla Her, efalaust hefur fylgst med þier, þegar þig hoofst i Himeninn, med hærstre Vegsemd, JEsu minn.

Nær eg helld miina Himna-Ferd, hiedann þa burt-kalladur verd, ædstur miins JEsu Engla Her, ei mun þa verda laangt fraa mier.

Miina Ønd þeir medtaka þa, mædst sem ad hefur Jordu a, i Abrahams Skaut þeir bera bliidt, hvar bwed er Sælu Plaatzed friidt.

O sæte JEsu! innleid mig, um þad af Hiarta bid eg þig, þa endast stundleg Eymden miin, i ævarande Diird til þiin.

Heidur, Speke, Valld, Vegsemd, Diird, Virtka, Styrkur og Lofgiord skiird, sie þier O JESU Christe klaar! Kongur Diirdar um eiliif Aar. A M E N.

PSALMUR
Ut af
Upprisu Historiuñe;
Ordtur af Sal. Sr.
Hallgrijme Peturssyne.
Tou, Giædskurijkaste Grædare minn.

HJartad fagnar og Hugur minn, Herrañ JEsus er upprisinn, Kvol þo a Krosse ætte, arla Sunnudags er þad skied, adur eun Soolen lijsa red, af Guds Dijrdar Almætte, þijdur, frijdur, Engell kiemur, Krapteñ fremur, klaart eg greine, af Grofinne vellter þeim stoora Steine.

Jardskialfte mestur skede þar, skiærasta Lioosma Engell bar, Vardmeñ þa soddaun sau, Otta miklum yfir þa sloo, Abl og Styrkleika fra þeim droo, lijka sem dauder lau, þegar, Vegar, Lioosid skapta, Lijfsins Krapta, lokfsins fengu, heim i Borgena hryggver gengu.

Hofud-Prestana hittu señ, hermdu oll þesse Tijdindenn, hiner þeim hietu Gasum. Seged, ad Læresveinarner, sooktu Lijkamann burt med sier, þegar vier sprettter svafum; hrader, glader, Gialded þyggia, þar ad hyggia, sijdañ sogdu, lijka sem Jud-

Judar þeim Raadenn sogdu.

Adur enn Dagurenn upprann klaar, utgengu af Stadnum Kvinnur þriaar, Maria Magdalena, Mooder Jacobs hinns minna var, med hm lijka Salome þar, þær hugdust Christo þiena, bryggar, dyggar, Lauinaranns villdu, ad liwfre Skylldu, Lijked smyria, hvor ried adra þaa hlioott ad spyria:

Hvor mun burt vellta hördum Stein? Hindrar sia ofs aa marga Grein; Þegar sem litu þangad, openn stood Grof, enn Engell var, alhvijtu klæddur Lijne þar, Hrædsla ried Hiartad faanga, hlioodar, moodar, bryggvar Kvinnur, sagde svinnur: syrged eige, upprisinn JEsum eg ydur sege.

Kvinnurnar gladar gengu heim, Grædarenn JEsus mætte þeim, segiande: Vered sælar, þær fiillu sijdann framm til Fanns, aa Fætur kysstu Lausnarans, hann red hijrlega ad mæla: Eg bid, ad þid, mijnum blijdum, Brædrum þijdum, braatt þad inned: J Galilæa hier fyrst mig finned.

Magdalena aa medann fer, miog flioott þangad sem Petur er, og Johannes med honum, sagde: Lijkamann sælastann, sia hvergi eg nie finna kann, burt tekenn vær hann vonum; bæder, þiaaþer, undrast þetta, er þad sretta, og aau Tasar, wt þangad gengu nu o'll til Grafar.

Fyrstur Johannes frammkom þar, fornam ad Grofin openn var, Petur þaa greidt inngengur, saau [illegible] Lijnklædenn mioek, lijka og JEsu Sveitadwk, Forundran af þvi fengu, allskioott, og flioott,

apt-

aptur snwa, og þvi trwa ollu ad soñu, burt mune Lyked bored af Monnum.

Epande Maria wte stood, iñ i Grofena horfde Fliood, Englum tveim gaf ad Giætur, vard hun nu hrædd, og vidleit þar, Vaktarañ Gardsins hugdest hon, hañ spyr strax: Hvad hun grætur? Hun kvad: heilst þad, miñ Herra þijdur, Hiartans bliidur, hier funnist eige, Efned Sorgar og þad sege.

Hafir þu bored hann burt med þier, bid eg ad Herra seger mier, so ad hañ þangad sæke, Madurenn svarar: Maria! Meistare, sagde hun aptur þa; ei leifde ai sier tæke, oll Hryggd og Styggd, smijst i Glede, skiott þad skiede, er Christum kende: Heim til Postula hana sende.

Hun kom strax og þeim kuñgiorde, Christur af Dauda risiñ sie, Ad burde alla sagde, hinar Konurnar hermdu med, hefdu þær lijka JEsum sied, Lijfs og i lîwsu Bragde. Þetta, retta, Villu hielldu, Hug siñ hrelldu, Herrañs Svelnar, Sioon-Hverfingar þad sogdu einar.

Til Emaus geingu einer Tveir, um HErrañs Pijnu tala þeir, þad skiede ai þessum Dege; Eñ so til bar, sem sege eg fra, sialfur JEsus nalægadest þa, þo ad hañ þeckti eige. Hann spyr, Hugkyr: Hvada Hialed, Hryggdar-Taled, hafed Brædur? Cleophas ansar med kleckre Rædu:

Ertu eñ so Okendur Mañ, i Jerusalem, ad Giorning hañ, sem er fyrer skoñu skedur, veitstu ecke? Eñ hañ spyr ad, honum Cleophas sagde þad: Jesus

sem oss var medur, hædstur, ædstur, af Spœdooms Ordum, og Giædsku-Giordum, fyrer Gude og Monnum, œ Krosse deyddur, þad sialfer sounum.

Enn nu i Morgun ærla vijst, ædur enn feck af Dœge lijst, Kvinnur frœ oss utgeingu, lifande sogdust lijta hañ, lijklegt þad eingum virdast kañ, Felmtur þvi aller feingu. Heimska, gleymska, kvad þa bæda, Kongur Dæda, kieñde sijdann: Christur so hefde hloted ad lijda.

Alla Ritning utleggia ried, opnade þeirra Hugskot med, Skriftena gloggt so skilia. Kauptuned aller nælgast nu, nær þvi endud var Leiden sw, gœnga liest leingra vilia. Beiddu, neiddu, Christ ad bijda, kvœdu lijda œ Kvollded nærsta. Inn med þeim geingur Milldenn hærsta.

Settest til Bords, og Brauded þar, blessade, sem hañs Sidur var, og sijdañ ad þeim riette, bæder i señ hañ þeckru þœ, þeirra Sioonum hvarf burtu frœ, Harme ur Huga lettu, hrader, glader, Postulum hinum, HErranns Vinum, hier frœ sogdu, eingañ Trwnad þeir œ þad logdu.

A somu Stundu þad so til bar, sialfur JEsus var komenn þar, og midt i Mided stendur, þeim Oskar Fridar þessu næst, þa var Dyrunum aptur læst, sia liet œ sijnar Hendur; Eñ þeir, þvi meir, urdu fegner, Ottaslegner, og þvi trwa, Grœt riede ollum i Glede snwa.

Ecke var Thomas þa med þeim, eñ þegar seirna hañ kom heim, þeir sogdu allt hid saña, alldrei trw-

eg

eg, hañ ansa ried, utañ ad Nagla-Foreñ sied, fæe med Fijngre kaña. Lidu, bidu, ætta Dagar, Dijrdar hagar, Drotteñ sætur, ad luktum Dyrum kom milldur mætur.

Hiaa þeim stood Herrañ hijr i Mid, hier nærst Thomam so rædde vid, og vill hañ verde gladur: J Nagla-Foreñ læt Fijngur þinn, flioott legg mier Hond i Sijdu iñ, vert ecke vantrwadr: O Rottiñ, Gud miñ, sagde dyggur, Trwar tryggur, Tvijbureñ frisdur. Aptur JEsus þaa ansar blijdur:

Sañlega Thoma trwder þu, Tilsijnd mijn þessu alle nu, og eg eñ framar segie: Sæll er sa hvor mig sier ei hier, samt þo af Hiarta treyster mier, Huggun so hlioota megie. Fleire, meire, Jardteikn hrein, fyrer sijnum Sveinum, sijdar giorde, oll þo ad greind hier ecke verde.

Vid Genezareth Vatned brætt, voru þeir þa ad Fiske-Drætt, eñ sig openberade, Petur adspurdur þrisvar þar, þvi jaatade, (sem vonlegt var), ad hañ JEsum elskade, bijdur, þijdur, Lijffens Braude, sijna Saude, Simon fædde, um hañs Dauda og Utfor rædde.

Fiorutiju Daga Drotteñ ried, dveliaz hier Læresveinum med, epter Upprisu dijra, til Himna upp sijdañ hiedañ stie, hiaa Hond Fodurs almaattugre, situr vor Hiaalpen hijra. Amen, Amen, allar Tijder, lofe Lijder, Lausnarañ gooda, honum skal jafnann Heidurenn biooda.

A M E N.

Packarglerd fyrer Upprisu Christi.

Af Sr. Eyreke Hallsyne.

Ton, Allfagurt Lioos oss byrtest bradt.

O JEsu Christe oblugt Leon, af Ætt Juda sterke Samson, þu Osigrande Hetiau hraust, Heims Synder barstu efalaust.

Hoggorms molande Haus i smætt, hardann sigrande Daudans Mætt, eilijfi Kongur Almætt-es, Yfirvinnare Helvijtes.

Eg sege þier Lof fyrer Sigurenn þinn, Sæl mijn finnur þig upprisinn, deydt hefur þu nu Dau-dans Magt, Dijrd og Prijs Kraptar þijns framlagt.

Bevijsande þig Bardaga Mann, sem bæde Dug og Raadenn kann, Hurd ad upplwka Hel-vijtis, og hoskum Dauda ad vinna Slis.

Þu varst ad sonnu saaladur, samt ertu Kong-ur eilijfur; Hvar er þinn Sigur Helvijte, og Hel-Broddur Daudans nijstande?

Lof sie þier JEsu Lausnare minn, fyrer Luckudriwgann Sigurenn þinn, er mier nu vijst um ei-lijf Ar, afþerrast mune mijn Sorgar Tar.

Nu er Sæl minne sællre kaart, syngiande af DRottenns Styrk og Mætt, Helvijtes illur Of-si er, alldrei framar til Meina mier.

Um litla Stund þu Læging barst, lijdande of-ergiefinn varst, upphafinn nu ad eilijfu, med Æru Dijrdar Koronu.

Biarg-

Biorged Guds Magtar blessudu, Byggingar-Manna sem forlogdu, vorded er Hofud Hyrninga, hvad vor Augu maa forundra.

Af DRottne er þad so skickad og skied, skal hañ þvi priisast Saungum med, trwadra Manna i Tiallo-Bwdum, traust helldur Hond hanns Sigrenum.

Ei mun eg deya, helldur hitt, hroosist i DRottne Lijfid mitt, kuñgiörande, sem Christnum ber, mijns Christi JEsu Dasemder.

A Vege drackstu af dimum Læk, þaa dunde yfer þig Neyd Otæk, nu er upphafid Hofud þitt, HErra JEsu Riettlæte mitt.

Upprisan sonn þu ert og Lijf, allra Trwadra stodug Hlijf, um Sinn þo Heime sofne fraa, sijdar muntu uppvekia þaa.

Þijns Svefn-Herberges Sveinarner, skaust, þad voru Englarner, sialfann Mariu synder þig, so er mier Giædska minnelig.

Petre skipader Atvik oll, þo afsvære þig i Caiphæ Holl, ad herma Brædrum harmþrwngnu, um helga Þijna Upprisu.

Þinn Fader og Gud, minn Frelsare, Fodur þeirra sann-nefnande, þo broted hefdu Brædralag, baudstu þeim Frid og goodann Dag.

A sama Dege Emaus til, aungraadum Saalum miog i Vil, samferda varst og sannader þinn, sæla Lijkama upprisinn.

Um luktar Dyr þu glogglega geckst, goodz Hug

Hugsvolun Postulum fieckst, synder þeim blessud Saar þijn þa ; Sijdann neytter og drackst þeim hiaa.

Elska þijn þeim so talde Trw, Taallaust upprisinn værer þu, Naudsynia-laust þaa Næring tookst, nærande þeirra veiku Briost.

Fridur þinn er sw Fædan hrein, forsorgar andleg Hwngurs Mein, himneskann med sier hefur Krapt, Hiartad finnur þad Endurskapt.

Hille DRottenns og himnesk Raad, i HErranns JEsu Fridar Daad, med frij nu Synden falenn er, fyrer hann nefnunst Riettlaater.

Ynde, Traust, Sigur, eilijft Lijf, er JEsu Fridur, og stodug Hlijf, moot Synd, Heime og Helvijte, hordum Dauda og Reidenne.

Bolvan Logmaals og Beliaks Præ, bræd Fordæming sier eckert maa, i moote JEsu fogrum Frid, froomt gladdest þvi Postula Lid.

O þu Lijf-sæle lystuge, Lausnarans Fridur blessade, Avexter JEsu Upprisu, ollu valldande heilnæmu.

Kom i mitt Hiarta kiæra Baal, kom þu gledjande mijna Saal, eg fagna þinne Innkomu, sem Akur-Mann sinne Kornskieru.

Egg gledst so af þeim gooda Frid, Guds mijns Upprisu bundenn vid, sem Her-Menn Sigre hroosande, Herfangenu wtskiptande.

Sigur-Hofdinge sætaste, sæmde mig Blessan eilijfre, Helvijtes-þræ hann Vijking vañ, Vijted

og Daudann eilijfann.

Blessade Sigur Samson miñ, Sæl miñe vañþañ Skwodañ iñ, er hun i starta eflaust skal, i eilijfum JEsu Brwdkaups Sal.

O JEsu minn Emanuel! Aerumar Kongur, gior so vel, læt mig upprijsa lijka nu, fyrer lifandæ Jdran, Ast og Trw.

Fyrstu Upprisu og fegenn kys, farsæl hin seiñe þæ er vijs, Sæalar Dauda mig Son Guds ver, so hinn eilijfi ei grande mier.

J mier minn JEsu enn upprijs, i mier JEsu þu vinn þinn Prijs, sigra þar Heimenn, Synd og Deyd, Satan, Helvijte og alla Neyd.

Hugga þu mijna hryggva Sæl, i heñar Sorgum, þæ Glede er mæl, Ord Guds blessada og Andar Frid, iñræte henne JEsu Grid.

Einnenn bid eg af innstu Root, O JEsu i minna Þrauta Boot, Upprisa þijn æ efsta Dag, Upprisu minnar blesse Hag.

Sveipadyr Molld eg sofi i Roo, sem andleg Mooder mier tilbioo; Svefn Blæu þeirre svipter þu, siælfur og vekur øll þijn Hiw.

Vakned, prijsed, þæ eru þijn Ord, under sem hvijlest raudre Jord, af þvi mitt Regn er Edlesins, eins og Dogg græna Vallarins.

Þæ mun vakna i Vansemd sæd, vel-fagurt Holld fyrer D Rottenns Ræd, Odauðlegleika Jnnyndad, Upprisa JEsu verkar þad.

Af þvi vort Lijf er huled hier, i HErranum JE-

JEsu, trwum vier; Enn þad mun verda Opinnubert, ca effta Dege ad Tign Ofterdt.
Heilage JESU Heillen mijn, hugge mig oll Forþienan þijn, gief mier Upprisu glada ad sia, og Glædskti þijna um Eilijfd sia.

Psalmur wt af Gagne og Glæd- um Upprisunnar Christi.

Ordtur af Sal. Sr.

Jone Magnusssyne i Laufaase.

Med sama Lag

HJNR Ðke Guds hæare Ðijrdar Hond, HRotienn JEsum, oll christenn Lond, sem Dwin sigrade og um Koll sloo, umgeck oss sijnum Frid og Roo.
Fagne Himen, og fagne Jord, fagne Engla og Manna Hiord, fagne Lijkame og frelsud Saal, fagne Manns-Hugur, Vit og Maal.
Nu er Heilsa og Kraptur klaar, konglegt Vellde og Mattur haar, ordenn vors Guds um Eilijfd viss, einnenn Hlutskipte hanns sæla Christs.
Endurlausnen nu er fullgiord, allt lagfært bæde ca Himne og Jord, Skadenn bættur og Skom afmaad, sem skied var fyrer Diofuls Raad.
Lausnar Heit-Ord nu oll eru efnd, Andskotenn fieck makleg Hefnd, er hann fordæmdur vtrekenn, i Underdiwps Myrkrum Hertekenn.
Mar-

Mared er Sytur=Hofud hanns, af hellogum Footum Lausnaranns, hverium hanns belvad Hæl=Bit sveid, þa HErrann a Krosse Pijnu leid.

Daudenn i Sigur svelgdur er, so sem Hisme og broted Ker, eda Fiskur bleckur Aungle a, er hann Beitunne hyggst ad na.

Er nu Helvijted umturnad, Upprisa DRottenns giørde þad, eingenn Fordæming ordenn nu, a þeim sem hafa christna Trw.

Sæl mijna gledur Sigur þin, Synda Berarenn JEsus minn, i Herfange þijnu Hlut eg a, heiter Rettlæte Fengur sa.

J þinne Upprisu eg Fognud fæ, fagnande eg i Anda hlæ, Sigur=Merke þitt signad er, sæst Lamb i þijnum Skyllde ber.

Fiandmanna þinna Fors og Magt, til Footskarar þinnar hefur lagt, Vijr Helvijtanna duga ei Hoot, DRottenns Hiard=Saudum rijsa a moot.

Daudenn sa Fiandskur Pharao, foorst i Christs Dreyra raudum Sioo, Huggun hef eg af helgre Biork, helld mijna Paaska a Eydemork.

Agiæt Huggun af Upprisu og Himna-For HErranns Christi.

Ton, Endurlausnarenn vor JEsu Christ.

Sigurhroosan þijn sæl og blijd, sætaste JE-

ſu, Perlan frijd, hvadijrſt nu hlioomar, og Huga minn upplioomar. Ver velkomed væn ſt Bloom.

Indes Rooſen upprunnenn er, Ande minn Danſar fyrer þier, frij frelſtur talenn, til Fagnadar wtvalenn. V. v. v. B.

Aſtkiære Fader, O Gud minn! Eg veit nu þad ad Sonur þiñ, Egyptalande, ollu er rædande. V. v. v. Bl.

Fangelſis Klædenn fyrer ſijn, fagra Koronu ſviptur Pijn, hann hefur fenged, i Herradoom þinn inngenged. V. v. v. Bl.

Til Heidurs upp er hafinn hann, hvadijrdlegaſtann Sigur vann, a Ovinum ollum, haũs Arfleifd oſs nu kollum. V. v. v. Bl.

Fyrer eigenn Krapt Koronud er, hanns konungleg Tign og Heidur ber, vid Hond Fodurs hægre, hann ſitur ollum frægre. Vort lyſtelegaſt Liifs Bloom.

Blijdann JEſum vorn Broodur nu, bleſſadur Fader ætijt þu, i Hug hijrt ad grunder, haũs Hlijdne, Deyd og Under. V. l. L. Bl.

Hanns Forþienuſta meira mæ, enn Misgiord vor og Synda Præ, lææt Reide riena, rijka Naad oſs liena. Vort liſtelegaſt Liifs Bloom, A M E N.

Peir Fimtyn Hugvekiu Psalmar.

I. Psalmur.

Umm rietta Pecking Syndarenar.

Ton, Hallt oss Gud vid þitt hreina Ord.

O Gud heilage Herra minn, hefi eg aumur Þrællenn þinn, Synda Eytur so inndruck-id, eins og Jord Vatne tekur vid.

Vijst er mijn Synd vr Maata miög, mörg, Ung, Gömul og Svivirdeleg, enn þijn Reide far Elldur er, Ogudlegum sem fortærer.

Rettlæted allt sem orkad gat, er sem Blood-siwkrar Kvinnu Fat, O! hvad Ranglæted illt og frekt, er þaa fyrer þier svijvirdelegt.

Lioosid medann i Myrkre er, mikla Byrtu þad gefur af sier, enn þegar Soolen er þad skijn, alla misser þad Geisla sijn.

Eins er þad margt i Athöfn Manns, ad Alite hæsta Doomarans, Ofullkomed og einkes verdt, er vier þo meintum Heilagt giordt.

Hvar mun eg aumur Frelse faa? Þò flya vill-de eg i Himenenn haa, þa er þar fyrer utann Ef, er eg so tijdum styggdann hef.

A Jordu er hverge Hæle hier, Herrans Skep-nur þær mya mier, med þvi eg hefi moodgad

þann, minn og þeirra Gud Skaparann.

Asokun Heims er hörd og stoor, Himen, Lopt, Jord, Vatn, Elldur, Sioor, Englar, Samviiska, Satan senn, og sialfur Gud klagar vonda Menn.

Hvor ma vid slijku reysa Rönd, Rettlæted stæar a adra Hönd, þegar allt þetta amar ad, ecke er sijnt um Grida-Stad.

Glæpugum þeim sem gyrnast Raad, giefur Salomon heilnæmt Raad, i Biargskorum sig fele fliott; Flya vil eg nu þangad skiott.

Biarged þad sem hann seger hier, sialfur JEsus vor DRottenn er, Skorurnar eru Under hanns, i þeim er Hæle Syndugs Manns.

Lijfsins Uppspretta er þar ein, öll kann sw græda daudleg Mein, Svala Dryck finnur þyrstur þar, Þvotta-Laug hinn sem Ohreinn var.

Þar vil eg koma þiadur Þræll, þar vil eg fest JEsu sæll, medann Guds Reide fram hia ser, fly eg til þijn, þu tak vid mier.

Ecke þarf eg ad Ottast þar, Aklögun Guds og Skiepnunnar, sa er fra allre Anaud frij, Undum DRottenns sem hvijlest i.

HErra JEsu minn Hlijfdar Mwr, hialpa mier öllum Vanda wr, tak mig i þijna opnu Und, og annast mig a Dauda Stund.

2. Psalmur.

Um

Um̃ Jdkan Jdranarennar af HErrans Pijnu,

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn.

Skiadu og Hugleid Sala mijn, saar og beiska JEsu Pijn, skiadu hanns Mædu mægna, Kvalanna stærd og Ofraun af, Ondena upp a Krosse gaf, bad leid han þiña vegna.

Skiadu hier þiña Synda Stærd, skiadu hvad mikid kosta vard, Saar þijn og Siukdoom græda! Gud lijdur sialfur grima Pijn, Gud wthellet hier Lijfi sijn, Gud kvelur margskyns Mæda.

O! hvad Banvænlegt er bad Saar, þar eckert annad til Grædslu stoar, eñ Bartskierans Blood wr Ædum, O! þa kynia Stærd Kraukleikans, er kostade Dauda Læknarans, Guds Son a Himna Hædum.

Þu christenn Sala, skiadu hier, Syndenne so Gud reidur er, þo hans Son Skatta bæde, Fodur sinn kiæran fyrer oss, fallna i Synd og Daudans Bloss, Guds Son ei rienar Reide.

Hann took þa a sig Holdsins Manns, Helgande so Natturu hanns, ad Synda Entre ende, han þa samtengde Holldsed vid, heilagasta sitt Rettlætid, Guds Son ei rienar Reide.

Allt þangad til hann a sier bar, Illgierd og Synder Veralldar, kvalenn a Krosse deyde, han liet wtþressa Lijf og Blood, ad lensa og græda Heimsins Blood, Guds Son rienade Reide.

Hædd, Slg, Saar, Brytl og Heliar Neyd, Hrakning og Smæner JEsus leid, Blessadur i Bondum, Deyde, Faderenn leit þaa saaru Swt, Saal og Lijf hanns þaa blædde wt, Guds þaa tienaft Reide.

Hann sem Heilagur hiingad kom, hlaut ad lijda so stranganii Doom, særdur med soddan Hætte, sua sem kiemur med Synd i Heim, sijdann lifir og deyr i þeim, titrande ydrast ætte.

Hrædast og skialfa Skepnu ber, Skapara sinn þvi hefur hier, Krossfest og kvaled bæde, Þrællenn maa þetta Ottast eitt, ad hann hefur sinn HErra deydt, syndugur Helgann hrjade.

Christur lijdande Kvol og Deyd, kallar til vor i sinne Neyd, lautum vss honum hlijda: Syndug Manneskia siaadu mig, sannlega hlijt eg fyrer þig, soddann Saklaus ad lijda.

Sárer mig eitt og svijdur mest, sie eg og veit ad Pioodenn flest, mijna Pijn agtar eige, Opacklæted sem almennt skier; allre Kvol þyngra fellur mier, aa mijnum Andlaats Dege.

Heyrdu nu soddann Saala mijn, siertu Packlaat i JEsu Pijn, med Ast og Idran heita, Synndanna Verkunn siaadu vid, sær þu ei framar DRottenn Gud, nie hann til Reide reita.

Myskunar Fader, Myskun þijn, Myskune oss fyrer JEsu Pijn, og helge vor Hiortu kranenn, Jesu þijn Bæn og Benia Foss, Boot og Lijfgun sie allra oss, Amen, O JEsu! Amen.

3. Ps.

3. Psalmur.

Um Avort sannrar Ydrunar.

Ton, Sai friáls vid Løgmál sæddlit er.

SYnduge Mádur, sieu ad þier, Saal þijn so hoolpeñ verde, eilijft Lijf byriar hvor sa hier, hreina Ydran sem giorde.

Hvar sw hin hreina Ydran er, er þar og Kvittun Synda, enn sw Kvittun hun aflar sier, Elsku Guds til Mannkynda.

Hvar Guds Ast er og Hylle hañs, hañs Sonur er þar medur, i honum Boot a Misgiord Manns, Mañs Samvitsku þad gledur.

Hvar Samvitskan er glod og good, Guds Ande bijr þar inne, og heilog Þrenning, sem hialpar Þiood, med hollre Lijfgiof sinne.

Þvi sa þeir aller eilijft Lijf, sem Yferboot Synda vinna, enn Andar Tioon og Synda Kijf, Ydrunarlauser finna.

DRottenn þar uppa doo a Kross, ad deya Synden mætte, latum þvi ecke lifa i oss, Leste med vondum Hætte.

Saalar Daude andlegur er, Illgiord og Synden Manna, undanndrogum þvi ecke vier, Ydrunar-Verked sanna.

Aumur er sa sem ecke kann, Illgiordum Boot a vinna, sialfann Gud fra sier fæler hann, med Fylking Engla sinna.

Syndenn skygger Guds Anda wt, af Mustere vors Hiarta, eins og Vijfslugur styä Braut, ef sinna Reikenn svarta.

So, sem Gud framar ollum er, ein Hlutur sa hinn beste, eins er og vijst i sialfre sier, Synden vor hinn sa verste.

Nu þo Synder sem viunum vær, vijst stodrar heita meige, ef Ydran breidest wt yfer þær; Augu Guds sita þær eige.

Med hvor þu safnar Synda-Fanns, sijfellt og marga Vega, Ydrunar Tear þijns innra Mans, ut-hvoe þær daglega.

Giefmier HErra i Hiartad mitt, hreinan Ydrunar Anda; so ad mijn Sal af Syndum kvitt, synge þier Lof an Enda.

4. Psalmur.

Um þad sæta JESU Nafn.

Ton, JEsus Christur a Krosse var.

O JEsu! Nafn þitt ilmsætt er, alla Myskun og Frelse lier, þvi bid eg þig minn JEsus: Vægdu og lijkna veikum mier, og vertu mier JEsu JEsus.

O Hiartans Unun innelig! Elsku þijne bijgæfa mig, Gyrnd mijn og Glede JEsus, syrer mier ecke f[.]ldu þig, fyrst þu ert JEsu JEsus.

Myskunar Tijmenn medann er, myskuna þu og lijkna mier, Myskunar Mergden JESUS; Myskunar Tijmenn þegar þver, þa vert þu mier

J E

JEsu JEsus.

Orymre verdur ecke neitt, i so Mykunar Fœngsed breidt, mig taker, millde JEsus. Sœla mijn er af Syndum þreytt, siert ockur JEsu JEsus.

Oll Sœlar Fœda of-þurr er, utan med blandest þad Vidsmior, sem ertu sœte JEsus, soddann Krydd mine Sœlu her, siert þene JEsu JEsus.

Synda Eytur eg sögd hef, Satan blijdande Vondsku Ref, i þine Augsijn JEsus, trwe eg þo fyrer utan Ef, ad ertu mier JEsu JEsus.

Uppruna Synd sem erfda eg, aklagar mig og þreynger mieg, i þine Augsijn JEsus, þo hun sie stoor og svijvirdeleg, samt ertu mier JEsu JEsus.

Fæding og Gietnad fleckar Synd, fordœmanleg er Skiepnu-Kynd, i þinne Augsyn JEsus, þo Saurgun fylge soddann Mynd, samt ertu mier JEsu JEsus.

Satan oss jafnañ sviked fær, Synder dagleg gioruin vær, i þinne Augsyn JEsus, svijvirdeglegar þott sieu þær, samt ertu mier JEsu JEsus.

Þo ad eg Sooma svipte mig, samt kann eg ecke ad sneida þig, mikelle Myskun JEsus, epter þvi hun er æfennlig, oss ertu JEsu JEsus.

So sem mier harla hægt var þad, ad hrapa i Synd og Kvala-Stad, frá þier Frelsareñ JEsus, veit eg so hægt þier vinnur ad, vera mier JEsu JEsus.

J Sijse, Deyd og Dooms ens Hrijd, dagleg og um allann Tijd, vertu mier veikum JEsus, fyrer

Þinn Dauda, Fear og Striid, frida mig JEsu JEsus.

Minnst þu ei so aa Synder miin, ad skaalfur gleymer þu Myskun þiin, heilage HErra JEsus, Saalar Liifgun og Sadning siin, siertu mier JEsu JEsus.

Ad lifa og deya, Lausnare minn, liika koma syrer Doomenn þiñ, þore eg þvi miñ JEsus, i þijnu Nafne og Frelse siñ, fyrst þu ert JEsu JEsus.

O JEsu! fyrer þiñ Unda Foss, alla Kvalning og Deyd aa Kross, og Naadar Nafn þitt JEsus, aňast þu Liiss og lidna oss, Lof sie þier Jesu JEsus.

5. Psalmur.

Uñ Trwarennar Ydkun.

Ton. Kom. Ande heilage.

Drottenn! eg aumur er, i Hugsun minne, opt giore eg Driett þier, og Pijnu þinne.

Grææt eg þad, Goodverk miin, Glæp bæta eigi, so sem Synda Boot þiin, siist nægiast meige.

Lææst eg so leggia aa, Lappañ Goodverka, Forþienan þijna þaa, Þrautar noog sterka.

Hvor sem sig heilagañ, hier fundeð giæte, hvad þyrste ad hugsa hañ, uñ HErrañs Riettlæte?

Under Naad erum nu, ecke Logmaale, skaum til soddañ Trw, Synden ei brjaale.

Hcatt upp i Himeniñ, heilage Fader, syndgad hef Sonur þinn, sviivirdelegt þad er.

Aum-

Aumur eg ecke maa, Arfe þiñ heita, virdstu mier
friootskúm þaa, Þræls Nafn ad veita..
Oflug er Synden sw, sem mig vill pijna, leat
hana loksens nu, Lijfenu tijna.
Holldsens ill Yfer-Raad, uñ sijder liñe, og misse
Afl og Daad, Andenn so vinne.
Eg hefe heimskur Mañ, hyllst Satans Æde,
unn mier ad Ovin þañ, eg sigra næde.
Otta vijst under bioo, Ogn Dauda-Kijssins,
Ills Ender er hañ þo, og Iñgangur Lijssins.
Nær Lijfed ute er, oll Meineñ þverra, þa mun
eg þocknast þier, þu goode HErra.
Oll Synden er þa kvitt, i Himna-Sæte, eiñ
Gud þvi ertu mitt, einka Riettlæte..
Daudann ei Ottast nu, nie Synda-Kijfed,
hærstur ert HErra þu, Heill mijn og Lijfed.
Skal mijn af Syndum kvitt, sia mun þijn
Mæte, bodeñ i Brwdkaup þitt, Brwdgum-
enn sæte.
Þa reyne eg þad og fiñ, ad þu ert mier bæde,
blijdaste Brwdgumiñ, og Brwdkaups Klæde.
Eg hefe iklædst þier, a Skijrnar Dege, sem
Skrwde skijler mier, skadar Synd eige.
I skiærum Skrwda þeim, skal eg fraṁganga,
þa DRottenn dæmer Heim, a Dege strauga.
Dijrdar-Skart skal oss þar, skijnande giera,
hvort oss til Eilijfdar, audnast ad bera.
I sanna Sælu-Dijrd, senn leid oss HErra,
sw Lofgiord sie þier skijrd, sem ei maa þverra.

6. Psalmur.

Um Hugguñ þess Ydrande i Christi Pijnu.

Ton, Konung David sem kiennde.

MEdur syndugs Mañs Soome, sañlega foolgenn er, i þvi, Frelsareñ froome, ad forsmaadur varstu hier, og þoldur þwngre Pijn, Daude þinn er Lijf Lijda, Lækning og Hugguñ frijda, Heop mitt og Hugguñ mijn.

Þu einn Gud allra Lijda! eg gat þig moodgad vyst, enn þig aptur ad þijda, orka kunne eg sijst; Eñ fyrer Christi Kross, er oss nu ordenn Fridur, af þvi þig sialfann vidur, sætter þu seka oss.

Sia nu þaa Særing megna, Sonur þiñ lijda hlaut, fyrirgef þad þess vegna, Þrællinn illur sem braut, O Rotteñ, myskuña mier! Synd mijn er Sande fleire, samt er þijn Naaden meire, þviad hun eilijf er.

Ef ad eg ecke jaata, Illverk og Synda-Þraa, þa kañ i eingañ Maata, Aflausn þeirra ad faa; Eñ ef auglijse þær, Saar svijvirdelega skarta, særande kramed Hiarta, enn Samvitskan Felmtur fær.

Halltu þvi ecke inne, Ast þinne Fader kiær, nie Naad i Naudsyn miñe, Naakvæmd allre mier tær, miñstu Myskunar þijn, reidstu mier gunum eige, af þvi þu hefr fleiged, Son þiñ fyrer Synder mijn.

Hvor munu aums Urræde, a Reikningsskapar Tijd,

Tijd, þa sem ad sækia bæde, Synden og Riettlæted, sitt stær a hvoria Hlid, under Andskotans Hreidur, uppe Dómarens reidur, enn Samvitskan svipt er Frid.

Verolld er oll i Loga, umhverfis Manneñ þar, hvornenn mā hrædd' voga, i HErrans Augsyn fram gā? Ei helldur falest fær: Hvad er þa hellst til Rāda? Hvor vill þā Sālu nāda? Hvar mun þa Hvijlden vær?

Hvor er sā einn sem heiter, Engell hins mikla Rāds, Aumum Vidtoku veiter, Verndarenn Lijds og Lāds? JEsus þad eflaust er, mille hañs Hiālpar Handa, hrædd' mun eg þā standa, hañs Fullting blijfer mier.

Sāl mijn, þijn good Trw glædest, gled þig og fagna nu, uppā þann er þu hrædest, Okvijdenn vona þu, vert ecke ovæntin, frā þeim sem fyrre flyder, flydu nu ā þess Nāder, hañ reynest þier hollur Vin.

Minn Gud! eg mā þad jāta, mikel er Synden mijn, þo er i allann Mata, enn meire Nāden þijn, oll mijn Von i þier stær, gef þu eg glatest eige, gief ad þig lofa meige, hier og um eilijf Ar.

7. Psalmur.

Um Avoxt Christi Pijnu.

Ton, Fader vor sem ā Himnum ert.

Pār

PAa Herrans JEsu harda Piin, hugleide eg med Krapte siin, eykst þa miin Trw og efleſt beſt, uñ þad tveñt ſem mig vardar meſt: Aſt Guds til miin, og añad hitt, Afbroten oll eg fæ vel kvitt.

Þegar miñ HErra hieck a Kroſs, hneigde ſinn Munn ad kyſſa oſs, Arma wtbreidde bæda ſenn, baudſt til ad fadma alla Menn, hann lauk upp ſiinum Hondum tveim, ad hiælpa og audga oſs med þeim.

Hañ liet þvi opna Siijdu ſiin, ſo þadañ ſtreymde Liijf og Giof miin, og ad hanns heita Hiartans Þel, hægra ſie oſs ad ſkoda vel, hañs Sáar eru af Ofraun blaa, Aſt velldur þvi, þau liooma aa.

Lærum oſs i hanns opnu Und, inngaanga þvi med gladre Lund, ſkodum hanns heita Hiartans Aſt, hvor oſs ſyndugum alldrei breaſt, i hanns Sarum er Nadar Nægd, noog Endurlauſn og allskyns Hægd.

Af fiñ Liijkamans Limum hañs, lagade Blood til Syndarañs, Hondum, Footum og Siijdu ſeñ, ſo þad liijfgade alla Meñ, og þad ſignada Sáara Flood, Synder þvæge af allre Þiood.

Hañ var hrakenn med þrongre Þraa, þraſamlega hann Judar ſlaa, ſlaa þeir Gadda i Hollded hanns, hanns Blood wtkreiſte Synden Manns, Manns Hendur Gude uñu aa, aa honum margskyns Kvelling laa.

Hann ſtriidde Daudann hardañ vid, hann ſo oſs veitte Andlætz Frid, hann var ſakfelldur hier

a Jord, hanns Born so yrde saklaus giörd, hañ liet sig sla med Heipt og Fors, hann so Aklogun fyrrte oss.

Hann stunde hatt med Harma-Kvein, hañ so oss bætte eilijst Vein, hann bar a sijnum Herdum Kross, hann so Pijngd allre liette af oss, hañ var deyddur og hrakenn senn, hann so lijfgade alla Menn.

So sem þa Vijnber Of-þijngd af, alla Vega sinn Log wtgaf, eins pressadest vors HErra Holld, hrunde hanns Dreyre nidur a Folld, und-anni Pijngd alls Heims Illgiördar, og Reide Guds, sem JEsus bar.

Soddann Gagn fær þu, Saala mijn, af Sarum JEsu og beisku Pijn, Handskrift sem oss var moote mest, med sier hefur a Krossenn fest, hanns Blood hana af-þvode þar, i Pijngs-Hwsi Guds, sem ritud var.

Vertu þvi gladur, mædde Mann, Manna Hiaalp alla JEsus vann, ef stoor eru þijn Synda Saar, Saar hanns eru þier Lækning klaar, hañs Blood þad edla Umsal er, sem alla Grædîng veiter þier.

Andlaat þitt JEsu og þijn Pijn, allra Meina sie Booten mijn, i Lijsi og Dauda Athvarf allt, æfinnlega mier vid þig haldt, þu heilög Þrenning hijr og blijd, halldest þitt Lof um allann Tijd.

8. Psalmur.

Um̃ Fullvissu vorrar Sæluhiælpar.

Ton, Gud Myskune nu øllum oss.

GLed þig mijn Sææl og giæt þu ad, Gude Skapara þijnum, mundu hañs Nææd og minnst ææ þad, þææ myndade hañ þig i Leynum, ææður þegar varst eingenn þu, Um̃hyggiu bar hañ þijna, eigeñ Mynd hanns ert ordenn nu, ei kañ hann þier þvi tijna; hann annast alla sijna.

Nu þo ad vijsu syndug siert, so Guds Mynd hafer tapad, hañ sem af eingu gat þig giert, gietur þig endurskapad; sææ sem þig skoop ææn Synda-Flecks, Saurgan þijna kañ bæta, og Illsku Root sem i þier vex, alla i burtu ræta, ad þvi skallt giorla giæta.

Hiææ Gude erum lijkt sem Leyr, Leyrpotta Smidsi Hende, um̃ Æfi finnast eingver þeir, sem eru sijn Verk hatande, skyllde hann þar til skapa þææ, Skepnu Kynd sijna Mannenn, Handaverk þau ad hata og slææ, og hrekia i Diofla Rañeñ? Sææl mijn ei þenktu þannenn.

Vijst er Skopun og Mynden Manns, miked Guds Astar-Merke, enn giør vottast þo Elskan hañs, af Endurlausnar Verke, alldrei gyrnest þu Glotun mijn, goode Hyrdereñ Sauda, fyrst ad þu þolder þwnga Pijn, þig gafst i Pijsl og Dauda, til Lijfs og Lausnar Pioda.

Sææ oss Fridkeypti Fodurin̄ vid, Fullnadar dijru Verdi, añast oss nu og leggr Lid, Lijfvort so einge ñ skerde, þetta Tilflugt ei verdur vallt, velldur þvi

þad

þad eg ſege, ſw Naadar Giædſkan gnæfir allt, Gud fyrer Prælenn deye, Saal miin, þvi efaſt eige.

Vier erum Gud þijn Oſka Born, og Arfar ad Himna Viſtum, ſo elſkar þu nu ſierhvern vorn, ſem DRottenn JEſum Chriſtum, Naad og Uppfylling eilijfs Lijfs, oſs gefſt i Syne þijnum, Uppſpretta Goods og Ending Kijfs, Uppgiof a Synd og Pijnum: Gledſt eg i Gude mijnum.

Hvernenn kann ſa ad hata mig, Helſør mijna ſem bætte, og gaf i Daudann ſialfann ſig, ſo ad eg liſa mætte? Þo Oviner aller mye mier, mijna Saal aklagande, JEſus mitt Hoop og Hæle er, Helgun og Lauſn fra Grande, Trw miin ſo ſtødug ſtande:

Lof ſie þier Fader fyrr og ſijd, fyrer þinn Sonenn kiæra, og þier Jeſu ſinn leyſter Lijd, lijka ſie Dijrd og Æra, ſo helgum Anda ſama Veg, ſaña Vegſemd ſkal giallda, þu Eining Þreñing Odaudleg, uñ mier þiñ Prijs margfallda, hier og um Allder Allda.

9. Pſalmur.

Uñ þad, ad vier ſkulum elſka Gud meſt.

Ton, Dreckum af Brunne Naadar.

RJJs upp rett-chriſtenn Saala, Naadhollt ad læra, ſkundlega Hlute haala, ei haf þu kiæra, enn þann ypparſta Gooda, elſka og ſtunda ſkallt, hvers Nægdar Giædſkan frooda, gott innebindur allt.

Uppſprettann alls hins Gooda ſier hia DRottne

ne, honum ætt Ast ad biooda, so alldrei brotne, skapada Skepnu neina, skällt ecke elska þu, þvi eingann Astar-Beina, aptur hier gielldur sïw.

Þeim ættu ollu ad tæra, Astar Geinge, er þig hafde þær kiæra, er þu varst eingenn, þa hañ til Reide reiter, rasande tijdt og þrætt, syndsamlega so breyter, samt elskade hann þig dætt.

Hiartans Ununar Ardur, um iñstu Reita, og Andar Alldengardur, mæ Elskan heita, hun ætilokar Heimenn, af Hiarta Mañsins betst, Satan og Synda Reimenn, sigrar, og græder flest.

Hun læser Diofla Dijke, og Dæder eykur, hærsta Himnarijke, hun upplijkur, Ast er Utvaldra Merke, ecke til Hiælpar sein, ut af Elskunnar Verke, auglijsist Trwen hrein.

Ef Sæalen elskar eige, hañ ædsta Gooda, dauda ad sonnu sege, og Soomasnauda!, Yndes Hægd einga hefur, og eingenn Rooleghert, Uggslaust i Syndum sefur, sitt Hiælpar Ræd ei veit.

Gude þvi ættu ad uña, af ollu Hiarta, eingar Ydiur kunna, ædra ad starta, ef þu uppbyriar eige, ad elska D Rotkenn hier, upp fræ þeim effsta Dege, ecke veitest þad þier.

Sviptu mig Synda Galla, minn sæte HErra, og bañada Elsku alla, læt i mier þverra; Gef ad þier einum uñe, og elske Hiarta-klær, so ad eg finnar kunne, ad siæ þig um eilijf Ar.

10. Psalmur.

Um̃ vora Fridþæging.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

O! Hvad mikel er Myskun siu, minn JEsu sem oss veitter þu, Siwkdoom vorn sialfur barst, fyrer Heimsins Synder særdur varst, sveid þier Und, enn Hiartad þitt skarst.

O! þau Vilkior og Bijte betst, ad barstu Rettlaatur Straffed mest, Raanglaatur fan̄ þo Frid, heilagur tookst þu Hegning vid, hinn synduge feck þaa Grid.

Þu tookst aa þig hid versta vort, var þad Synden sem hofdum giert, þitt betsta þu gafst oss, þad var Lijfid og Lausnar Hnoss, leidstu sialfur Daudann aa Kross.

Og nu med þvi þijn Elskan mest, aa sig took þad, sem vort var verst, betstu Eign hiodum nu, Lijkame vor og Saal er siu, soddann Hnoss er gyrnest þu.

Hefder þu ecke Herra trwr, hialpad Raanglaatum Dauda wr, og keypt hann Kvolum fraa, þijna Rettlaata furdu saa, funded munder hafa þa.

Faderen̄ hefur hefnst aa þier, hvörskyns Synda sem giordum vier, þvi siest oss Prælum Vægd, þad er þier, Saal mijn, Siñes Hægd, ad Synd er kvitt, enn Reide Guds lægd.

Hvernen̄ kañtu þaa Herra kiær, ad hefnast aa oss fyrer Synder þær, sem ad þu sialfur barst? Saalen þijn af Sorgum skarst, ad Synd fyrer oss

þa giørdur varst.

Engenn hefur nu Abl nie Walld, ad oss ad leggia Hefndar Gialld, utañ einaste hañ, fyrer vor Brot sīn borga vañ, og hwiñ er ad Fridkaupa Mañ.

Gled þig miin Sæl vid Sañleik hañs, er syndugs vill ecke Dauda Mañs, ad eilijfu seger hann Satt, i þeirre Trw þu stødug statt, sterka Trygd hann vid þig batt.

J Guds Meta-Skaal Myskun er, miklu þijngre, þa vigtum vier, helldur eñ alls Heims Synd, siertu alldrei so Sæl miin blind, ad soddañ Huggun taper i Wind.

Mundu ad Synd er Mañsins Verk, eñ Myskun Guds þo stendur sterk, er þeirra Olijk Dæd, Jllgiørd stundleg, enn eilijf Næd, og Osegianlegt DRottenns Ræd.

Fly eg nu aumur argur Þræll, under Næd þijna Gud miñ sæll, syndu þvi Myskun mier, þig skal lofa og þacka hier, þad æ medann Eilijfden er.

II. Psalmur.

Uñ Fridar Boot fyrer vorar Synder.

Ton, Hver sem ad reysir hæga Bygd.

Milde JEsu eg miñest nu, Myskunar Bod þitt kiæra, Syndugum giørder sialfur þu, soddann Ordum ad tæra: Aller sem þiæest Þijngsla Þijn, og þreytter erud, komed til miin, ydur skal endurnæra.

Þar

Þar til giøre eg so svara þier, Sannleikſins dyrſte Muntiur, Syndanna Þwonge þreynger ad mier, þier er minn Breſtur kunnur, andvarpa eg i Synidum mijn, og vil þo giarnann koma til þijn, lifande Lijfſins Brunnur.

Þwongar eru ſem æred Blij, ofmargat mijnar Synder, erfida eg og þiaaeſt þvi, þeſſare Byrde under, Glæpafullann eg Alldur el, eñ vil þo giarnann deya vel, HErra mier Huggun ſender.

Kom þu miñ JEſu, kom til mijn, kom þu med Aſtaan hijrre, hviad eins kann eg ad koma til þijn, ad komer þu til mijn fyrre, kom þu og ſvala mæddum mier, margskyns Synda og Oked ber, endurnær mig Naad nyrre.

Hiaalpe mier betſt þijn heilög Ond, hiaalpe mier betſt þinn Daude, og Lijkame þinn ſem leid hier Bond, laugadur Þijſlar Bloode, Saar þijn, Under og Arnan trw, og allt þad fyrer mig þolder þu, hiaalpe mier Herra goode.

Daude þinn fann oſs Frelſis Hlijf, Frid, Lijfgun og Rettlæte, meir mun þaa þitt lifanda Lijf, liena oſs allſkyns Mæte, hvar þijn Minning i Hiarta var, herbergiar þu og liſir þar, Tign er þad ſoddann Sæte.

Gled þig nu, Saal mijn, gled þig nu, gled þig i DRottne þijnum, er Obedenn veitte Aſt og Trw, Ovina Flocke ſijnum, Vina Graatbeidne vill hañ þaa, veita giarnann og Myſkun tiaa, Hægd er þad Huga mijnum.

Þegar þu Hiartans HErra minn, hiedann giorer mig kalla, leid þu mig þa til Lijfsins inn, a liosmande Dijrdar Palla, so ad mier hlotnest Heiller þær, ad heyra þig, sia og vera þier nær, og lofa um̃ Eilijfd alla.

12. Psalmur.

Um̃ Art og Eigenleik sannrar Trwar.

Ton, O Fader min̄, eg Prællenn þinn.

OPPP upp mijn Saal, er þier nu Maal, ad yfervega Trw þijna, Kraft mikel er, Christo þvi ber, kiærar Þacker ad sijna, Edla Hlut þan̄, ingaf þier han̄, ætlu þvi so ad greina: Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hreina.

Af Trw þad skier, ad verdum vier, vel innplantader Christe, eins og Vijn-Tre, viss Meistare, vidgræder lausa Kviste, af Drottne med, Lijfs Frisofgun sea, frægre enn nockra Gimsteina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hreina.

Olle Trw sterk, Abels Foorn-Verk, allvel þocknadest Gude, O Rottne so sætt, þiker miog mætt, Munn-Offur þess sem trwde, er þad Bæn ein, oblug og hrein, orkande Bootum Meina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Trwna hr.

Enochs Trw van̄, ad sa Guds Man̄, upp var numenn i Hæder, hun so Gyrnd Manns, til Himna-Ranns, Heimsins fra Glise leider, eilijft Lijf þvi, og Ibwd Christi, oss gefst hier nu ad reyna,

na. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Sonn Trw þad vann, Sara gat Mann, sijnumi Alldurdoome, so gietur Christ, sierhvor Saal vijst, sem er prijdd Skijrleiks Bloome; Eñ þetta hier, andlega skier, Osigañ vid Trwar Beina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Af Trw þad kom, ad Abraham, Isaac forna kuñe, sialfs Vilia Mañs, og Saalar hañs, Son sa hun heitast unne, andlega i Trw, hönum offra þu, Elsku sijn þier ei neina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Olle Trw good, Israels Þiood, yfer geck Hafed rauda, so komunst vier, hættulaust hier, Heims yfer Siooenn Nauda: Rahab Frid fañ, frelsast so Mann, fyrer Trwna alleina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Hrein Trw þad er, þa Hiartad hier, HErrañ medteked getur, med Arnan hañs, og er til Sañs, ad hönum Traustid setur, fullvijs um þad, hun fiñr Naad, fyrer Grædarañ Meina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Uppreñur sw, hin öfluga Trw, af andlegu Guds Ords Sæde, eins grær sem Twn, Andeñ og hun eitt eru þesse bæde, Ord Guds er Far, sem Andañ seriar, iñ i Hiartad Leid beina. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.
Opt nefnd Trw hier, andlegt Lioos er, upplioo-

mande Manns Hiarta, Geyfla þa ber, sem giefa af sier, Goodverka Skyned biarta, hvar þad fat-ast, hana þar brast, hende þad bernsku Meyna. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfid og Tr. hreina.

O minn JEsu! mier inngef þu, andlegt Lioos Trwarinnar, lijse þad mier, so lære eg gior, Leid Saaluhiaalpar minnar, so eilijft Lijf, epter Heims Kijf, eg mætte faa ad reyna. Lof sie Gud þier, þu lienter mier, Lijfed og Trwna hreina.

13. Psalmur.

Um andlegann Hiwskap Christi og Saalarennar.

Ton, Eins og sitt Barn.

Bw þig Seal mijn, bidlar til þijn, blessadur Gud aanEfa: Eg vil þig mier, eg vil þig mier, JEsus so tier, jafnann og æ trwlofa.

Gled þig nu þvi, Gude þeim i, sem giefur þier Brwdkaups Klæde, og glooande Skart, gloo-ande Skart, gyrnelegt margt, Gull-Hrijng og allskyns Giæde.

Flijttu þier þaa, Fegurd hanns sia, fagnande tak vid honum, Brwdgume þiñ, Brwdgume þiñ, med Bloomleik siñ, ber laangt af Maña Sonum.

Hañ skijn sem Sool, þa Heimsens Hiool, heit-ast upplioomа kunne, daafrijdur Sveiñ, daafrijd-ur Sveinn, Dijrd krijndur einn, drijpur Næd af hanns Munne.

Athuga þu, þiñ Aumleik nu, og hañs Hœtignar Prijde, ſo veitſtu gior, ſo veitſtu gior, hvor Sœmd þad er, ſier took hañ þig fyrer Brwde.
Þu varſt nakiñ; þvi var ei Kyn, þyrder ei iñ ad koma, i Kongſens Sal, i Kongſens Sal, nie koma œ Tal, vid Chriſtum þinn Brwdgunia.
Synda Lorfum, ſijdur þorfum, ſialfur hann þig wr fœrde, Silke-Fat nijtt, Silke-Fat nijtt, med Sooma prijdt, ſijdann til Eignar tœrde.
Gyllene Armbond, gaf þier œ Hond, Gudvef og Brwdkaups Klœde, og Eyrna Skart, og Eyrna Skart, eñ allt Oþarft, af þvode ſijnu Bloode.
Allt hvad hanns er, Orijgtñ þier, aum Brwdur giefur hañ þetta, Hunang, Vidſmior, Hunang, Vidſmior, þa Hwngur ſkier; Holld ſitt og Blood til Rietta.
Ecke neitt ſlijkt, eda þvilijkt, orkar þu hönum ad veita, hellſt mœ þo dœiſt, hellſt mœ þo dœiſt, ad Hiartans Aſt, ſem hefur hann til þijn heita.
O! hvad Sœl ſw, ſijdar og nu, ſœl og bleſſud mœ heita, ſoddann Teingd nœr, ſoddann Teingd nœr, ad Son Guds kiœr, ſier vill til Egta jœta.
Trwen œ hann, trauſtaſt hun kann, Teingder ſlijkar ad feſta, allt hañs Gootz er, allt hañs Gootz er, eigeñlegt þier, Æra og Tignen meſta.
O þu Sœl mijn! Uñuſta þijn; œſtudlega tak moote, halltu vel Trw, halltu vel Trw, hvoraſt ei þu, hanns Vingan ſo ei brioote.
Þier JEſu kiœr, þad þockum vœr, þa Teingd

oss ert komenn, leid þu oss inn, leid þu oss iñ, Lijfs-giafare minn, i Lambsens Brwdkaup, Amen.

14. Psalmur.

Um̃ Christi dansamlega Manndooms-Tekning.

Ton, Ofan af Himnum hier kom eg.

Atum oss nu, mijn liwfust Born, litla Stund hepta Huga vorn, þessu stundlegu Starfe fra, stunda og þenkia andlegt a.

Hiartans Augun þa hefium fyrst, hiedann og uppa JEsum Christ, athugande hvor Ast hanns var, og Leyndardoom hanns Fæþingar.

Hañ stie niduri Hollded vort, hann so oss feng-ge Guds Born giort, heilog Fæding og Holldgan hanns, hreinsar og bæter Saurgun Manns.

J Tijd fridsama Augusti, oss villde JEsus fædast þvi, so ad hann fenge sett til Sanns, Satt og Frid mille Guds og Manns.

Hann fæddest þvi af hreinne Mey, hann syndel þad hann kynne ei, andlega ad fædast, utann þar, Osaurgad Mannsins Hiartad var.

Otigner fa þañ Fognud fyrst, Fæding Christi þeim bodadist, þvi honum best þeir þocknast hier, sem þikiast i Hiortum dalitler.

Englar boda fyrst Fognud þann, Fiarhyrd-urum, þvi sialfur hann, Salnanna Hyrder sañ-ur er, sem beiner Veg þeim villtur fer.

Med

Med Fiarhyrdurum forum af Stad, fæddum JEsu nu leitum ad, i Bethlehem (þad Brauds Hws er), Barned i Reifum finnum vier.

J Jotu liggur Sveinneñ sa, Sofnud Guds Barna þijda mæ, heilog Ritning er riett til Saña, Reifarner þessa Guds og Manns.

Mikel og stoor er Mystun sw, mier aumum veitter JEsus þu, þar ecke komst eg upp til þijn, ofann stiest þu hijngad til mijn.

O! hvad furdañlegt er þad Raad, sem uppæ fann þijn Visdooms Naad, ad Mystun er nu æsætt vid, allra strangasta Riettlætid.

Hreinse nu best mitt Hiartans Hws, heilog þijn Fæding, minn JEsus, gack sijdann inn til Gistingar, Gud, velkomenn ad hvijlast þar.

Aller samsynge Engla Hyrd: J Upphædum sie Gude Dijrd, a Jordu Fridur einig sie, og Moñunum goodur Vilie.

15. Psalmur.

Um Avext Christi Manndooms.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

EG boda ydur, Engell tier, ærenn Fognud til Handa. Sæl mijn, þu hefur Huggun hier, Hrædslu lát þier ei granda, fagnande tak vid Fæding hanns, sem forbetrad hefur Rænded Manns, lijfgad og leyst wr Vanda.

Oss er skrifad ad Oliu-Kvist, i Orkena Dwf-

an bære, audsijnande so Foolke fyrst, Flooded nu Þurda fære, eins hefur JEsus fært oss Frid, af Fodursens Hende Saatt og Grid, eñ Reide hañs runnen være.

Oss hefur JEsus elskad heitt, ad eilijfu samteingiande, Guddooms og Mañdooms Art i eitt, Oslijtanlegu Bande: Hvornenn mun Þvi hanns Myskun Þaa, Mañeñ geta sier slited fraa, Holld sitt og Blood hatande?

Þann Leyndardoom um Holldgan hañs, hvor man utskijra kunna? Losleg Haatign vid Læging Mañs, liet sig samteingiast nuna: Hvad er dijrdlegra helldur eñ hañ? Hvad er slæmra eñ tijndur Mann? Þo vill Gud Þessum una.

Ogrijpanlegur Gud var Þad, giorde Mann Skiepnan reita, Þo bar hun sig i eingu ad, epter Saattum ad leita, Þa klæddest hennar Hollde hañ, Heimenn sætte vid sig sialfañ, Frid og Vægd sws ad veita.

O! hvad sw Skulld var ofur stoor, Saattum vier Gude ad greida; JEsus blessadur Brooder vor, i Borgun liet sig deyda, fyrer oss greidde fulla Boot, fegens Hende took hinn aa moot, greidur til Lijfs ad leida.

HErrañ skoop Mañsens Holld og Bein, helld eg Þad Daasemd saña, Þo gnæfer Þesse Giædskan ein, hann gaf sig til Lausnar Manna, i Adam er Meinleysed mist, meira giefst oss fyrer JESUM Christ, Riettlæte og Holl Himnanna.

Sml

Saal mijn af Alhod þacka þu, þijnum Drottne Skapara, Lausnara vorum lijka nu, til Lijfsens vill hañ þig spara. Gude sie Lof i allre Att, einum og þreñum synged hatt; Amen, þar eg til svara.

16. Psalmur.

Um andlega Endurnæring Guds hræddra.

Ton, Glædskurijkaste Grædare minn.

EItt Gestabod mióg miked þo, milldur og rijkur Gud tilbioo, Hungrader hellst þess neyta, Syndanna Angur sem Mañ sker, Saalar Hungur þad andlegt er, Sadning maa hrein Trw heita. Maña, Piood þa, Engla Braud, þad eydde Naud aa Eyde-Fiollum, sætara bijdst nu svaungum øllum.

Kræseleg Maaltijd kallast maa, kriddud Fæda er Berde aa, hungrud Børn, heyred þetta, ylnande Rette eted nu, Aflausn Synda og Naad Guds trw, svaanga maa soddañ metta, JEsus, Fridfws, Booten Kijfs, er Brauded Lijfsins, betst ad neyta, af Drafe fuller ei um þad skeyta.

Þeir Meñ sem høfdu fest sier Fliood, forsmaadu þetta Giestabod, og villdu ecke koma, skijrlijfar Meyar þaadu þad, þvi sig høfdu ei samlagad, Satans illum Osooma; Sia þu, Saal nu, HErra þijnum Hlijdne sijn, enn hoorast eige, so innleide hann þig og egta meige.

JE-

JEsus Christur andlegur er, Elisæus, sein vitn=
um vier, al=hægt sie allt ad vinna, Sætleikans Vid=
smior himneskt hann, hella (toomu Kieren kann,
hvar þau mæ ſoa og ſinna, eins ſkier, oss hier, Ast
a Christ, þar innhelliſt, i allra Sinne, sem Elska til
Heimsens bijr eingen inne.

Synduger Menn i Sodoma, sagda Maaltijd
ei gyrntust a, en þo Loth opt þeim byde, himnesk=
ur Elldur epter þad, uppbrende Foolk og dreckte
Stad, eingenn Von var a Fride; Eins maa, en
siaa, DRottens Reide, eilijf eyder, allra Geinge,
sem Brwdkaup hanns forsmaa, enn bodner leinge.

Ogagn stoormiked er þad Piood / ef forsmaa
þetta Gestabod, vijst er ſoa vesæll Lijdur, eilijft
Hwngur og Ovilld strijd, yfer þa kemur fyrr og
sijd, alldrei þeirn optar bijdur, miog blind, Man=
kynd, sy maa heita, sem vill neita, soddan Vist=
um, og hyrder ei þiggia HErran Christum.

Gud hefur Maata annan enn, i sitt Heimbod
ad kalla Menn, innra þad oss vidvijkur, Hugskots
Dyrnar þaa hann aknijr, heilogum Þanka til
vor snijr, sæll er þa sa upplijkur, hier maa, hvor siaa,
ef Hugsun good, i Hyggiu stood, med helga Parta,
DRotten þa klappar a Dyr þess Hiarta.

Athuga soddan aumur Mann, upplaattu strax
þa kallar hann, adur enn a burt vijkur, annars
situr hann einnig kyr, er þu klappar a Nadar=
Dyr, og þeim ecke upplijkur, ef þier, ad ber, good=
ann Vilia, Guds þad skilier Giædsku Millde, og
Neysta

Reysta hanns Astar sem næraſt ſkyllde.

Astar Reyſteñ er Andenn hañs, er algſt ſkal ſo i Briooſti Mañs, ad breñandi Bloſſi verdi, Utſlocktu Madur alldrei hañ, ecke brioot helldur Guds þijns Rañ, ſo rycke ei Reide Sverdi, Hiartad, er þitt þad, hañs Muſtere, hvert oſs bære, hreint ad vanda, og herbergia ſijdann þañ helga Anda.

Siaa þu til med mier ſanne Gud, ſo eg kuñe þitt Geſtabod, giarnann med Þockum þyggia, Hiarta mitt er nu oped þier, æ tijd velkomenn ſiertu mier, ei vil þig a burt ſtyggia, Saal mijn, ſie þijn, Brwd ur trw, ſem bwenn ert þu, til Brwdkaups kalla, laat hana ſiaa þig uñ Eilijfd alla.

17. Psalmur.

Uñ Avext Skijrnareñar.

Ton, JEſus Chriſtur a Kroſſe var.

Hygg þu ad, Saal miin, hvad þad er, i heilagre Skijrn Gud veiter þier, eru þad andleg Giæde; Saurgun ſem fyrer Fæding ber, fægar og helgar bæde.

Skijrnen þvi ollu orka kañ, aptur ad nyu fædeſt Mann, viiſt fyrer Vatn og Anda, Oſka-Barn Drottenns er þaa hañ, Arfi til Gotz og Landa.

Ande Guds fordum olle þvi, ad Lijfs Hræring kom Vötnenn i, ſo ſkedur i Skijrniñe, hañ gioerer hun ſie hrein og ny, helgud med Naaviſt ſinne.

Aller þeir Chriſto iklædaſt, i Skijrneñe ſem Trw

ei braſt, þvegner i þeſſu Floode, hverra Skrwde ſo hvijtfaagaſt, i helgu Lambſins Bloode.

A Jeruſalems Vollum var, Vatns Dijke allskyns Lækningar, þa Engell Guds þad hrærdi, þeſſa Skijrn vora þad taaknar, þvi oſs Synda-Boot færde.

Foornaña Blood var þveiged þaa, i þeſſu Dijke Betheſda, ſo þvæſt Chriſti Bloods Kraptur, einnig ofann i vorn Vatns Saa, vel hreiner ſædunſt aptur.

Heilagur Ande ofañ ſer, i Vatns-Saaenn þaa ſkijrunſt vier, ſiaalfur þar ſamañ hrærer, Blooded Chriſti vid Vatned hier, vorre Saurgun fortærer.

Pharao med ſiñ hrauſta Her, i Hafinu rauda drecktt ſier, i vorre Skijrn ſo ſkedur; Adam gamle deyr einnig hier, øllum Synda Hoop medur.

Sw Laug er Gler-Sioor þeſſe þaa, þann Johannes i Anda ſaa, gegnum Skijrn ſkijna kuña, Rettlætes Geiſlar HErranns haa, i Hiortun og Saaler Manna.

Ezechiels þad Vitrun var, Vatn af Muſtere framſlaut þar, gaf Lijf og Græding ſanna, kann ſo Skijrnar-Flood Chriſtnennar, Kaamed hreinſa Syndanna.

J Skijrneñe eru aller Meñ, af andlegu Meine grædder ſeñ, er þvi vel adgiætande, ad vær ei ſyndgum aptur enn, ſo annad verra hende.

Chriſti Rettlæte, klædunſt vier, ſem koſtulegaſte Skrwdeñ er, þvi ber oſs vel ad vanda, ad vær hañ kvoſ-

kvolum ecke hier, med Oklaarendum Synda.

Endurfæding vor orka kann, ad krossfestest sæ gamle Mann, enn nyr upp aptur stande, i Meinleyse uppalest hañ, Æfinnlega blijfande.

Sierhvor Madur, sem mælt er hier, Mustere heilags Anda er, þvi skyllde hañ vel vanda, Veglegañ Sess i sialfum sier, soddañ Geste til Handa.

Vier hofum vijst i Vatnsens Sæ, vorum Gude Trwlofast þæ, og svarest allar Stunder, læatum oss ecke sijdañ sïæ, Satans Merkiunum under.

Send þu oss Drotteñ saña Dæd, so vier behölldum Skijrnar Nææd, eñ alldrei af oss brioot-um, hier med prijsum þitt Hiælpar Nææd, hvors Æfinnlega niootum.

18. Psalmur.

Uñ Berging Christi Lijkama og Blods.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

Hvör sem ad Hölld mitt etur, hvör sem dreckur mitt Blood, JEsus soddañ framsetur, sw lifir ætijd Piood, O hvad gott Gestabod! O hvad hollt Andar Fæde! O hvad Lijfkroptug Giæde! O hvad sætt Engla Braud!

Nu mæ neyta og drecka, Nææder-Braud gefst oss hier, so meigum siæ og smacka, hvad sætur DRottenn er, O hvad hollt Himna Braud! eilijft Lijf i sier hefur, eilijft Lijf Pioodum gefur, eilijft Lijf ollum baud.

Lijf-

Lifanda Lijfs af Bruñe, lꝍtum oſs drecka ſenn, Guds Hwſs Gnægd hun kuñe, giora vel druckna Menn, kome þvi þyrſter hier, kauped fyrer alls ecke, e:e ſvꝍnger og drecke, bivodaſt nu betſtu Kior.

So ertu Sꝍl mijn lijka, ſannlega bodenn nu, fyrer Sadning ſo rijka, ſvaung og þurſtug ert þu, ſagnande ſlijttu þier, fyrſt þinnar Forþienuſtu, Fie og Gull eckert veitſtu, gefins þꝍ þigg þu hier.

Vor er ad vijſu eige, Verdſkulldan nockru nijt, Spꝍmadur þvi ſo ſeger: Silfur þeir vegá wt, ſæſt þo ei fyrer þad Braud, Erfide opt ſem reyna, ei fiñur Sadning neina, ſamt er þo Sꝍlen ſnaud.

Alldrei Samvitſku ſedur, ſiꝍlfs Forþienan hier, Goodverkum mꝍ ei medur, Nyſkun Guds kaupa ſier, ſiꝍ þu þad Sꝍla mijn, þeirrar Fædu þu neyter, þier ſem JEſus nu veiter, gefins fyrer Giædſku ſijn.

O þꝍ Dꝍſemd dijrmæta, DRottenn Gud verkar hier, hañs ſꝍaum Holld ad etá, hañs Blood nu dreckum vier, hann einn allt orkad ſær, hanns Dijrd um̃ Heimeñ greideſt, hanns Lof ſo vijdt wtbreideſt, eins og Eilijfden nær.

19. Pſalmur.

Um̃ Dꝍſamlega Sꝍickan DRotteñlegrar Kvolld-Mꝍaltijdar.

Ton, O JEſu Elſku hreiñ.

Ef Chriſti Kvolld-Mꝍaltijd, Kræſing veiteſt oſs blijd, Nꝍdar Fiehyrdſlan frijd, ſꝍtækum

opnast Lijd.

Himna Braud ei Þad er, ad nu medtokum vier, helldur med sialfum sier, sedur oss DRottenn hier.

Gud hafde ei ædra meitt, oss so Þad fenge veitt, helldur enn sitt Hollded eitt, hvers vier nu fáum neytt.

Oss Molldar Madka hañ, med Þessu næra vañ, hverneñ Þa hata kañ, Holld sitt, Þad med oss fañ?

Utdrijfur andleg Mein, oll Þesse Fædan hrein, Lijf-kroptug Lækning ein, linande Daudans Grein.

Þad Braud er best til Sanns, Balsam Odaudleikanns, grædt fær og Hollded hanns, hverskyns Stoor-Glæpe Manns.

Hvar veit nu nockur Mann, neinn Hlut so banvænann, ad giete ei græddann Þann, Guds Daude, sem allt vann.

Hvar kanntu Saal mijn sia, Satans Skeyte so hnea, ad Naadar Skiolld orke ea, oss sem JEsus nam fea?

Hvar hellst a Heimsins Piood, hættulegt Mein so stood, ad JESU blessad Blood, Boot sie ei harla good?

Heilagast Holld Þad er, hvort nu medtokum vier, lijtur Þvi Himna Her, og Hæatigna Englarner.

Lioomar nu Lijfs-Trie mætt, Lauf-Blod Þess sea allt grædt, og aflagad endurbætt, allt rañt giorande sætt.

Fagne nu allt hvad er, er skyllt Gud lofum vier,

vier giorum Packer hier, hier sem oss Myskun tier.

20. Psalmur.

Um̃ Mañs riettelegann Underbwning, medur hañ gengur til Altaris Sacramentes.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom.

HVer sem ad Herrañs Hold og Blood, hyggur sier ad medtaka, Leyndardoom Guds þad þecke Piood, þvi skal sig betst ransaka, so sem Postulenn Paulus tier, um̃ Proofan Christi Sauda, Afelle so ei ete sier, edur i Lijfs Stad Dauda, sem ablar Sæalu Nauda.

Þesse Proofun hun andleg er, um̃ hana fellur Ræda, Molld og Aska er Madur hver, Madka og Orma Fæda, af Jorduñe uppreñur Mañ, af Jorduñe hier nærest, ad Jordu verdur aptur hañ, i Jorduñe fortærest, wr Jordu aptur færest.

Hvad er Mannskepnan annad enn, Andstyggelegt Blood-Sæde? Til Omaks fædast aller Meñ, Odum falla Lijfs Giæde, Hierviskar Stunder hefur fcar, Hierviskar Rauner margar, Hierviskeu þegar hentast stcar, Hierviskum Daudenn fargar, Hierviskar Bloom ei biargar.

J Fædingu veit engeñ hvad, um̃ hañs Hage þa skedur, ca Dauda Stundu eins er þad, Æsin dregst Sorgum medur, oll skopud Skepnan eckert er, er þo Madurenn minna, i Auglite sijns Herra hier, hier vegna Synda sinna, er þær þo ecke vina

Kvolld-

Kvølldmaaltijd Guds nu siaaum señ, sijna með Leyndardooma, Sacramentum þad, merke Meñ, Meddeiling Christs Lijkama, Lijfsins Uppspretta Lind þad er, Lijf og Nααd sem oss gefur, lijfkroptug þesse Lækning hier, Lijfsins Grand allt afskefur, Lijf eilijft i sier hefur.

Þetta vors Herra Holld og Blood, hvert oss til Nautnar kiøre, helgar og giører Heimsins Þiood, heilags Anda Mustere, læknande andleg Lemstrar Saar, læknande Synd banvæna, Lækning þesse og Lijfgun klaar, læknar Guds Børn alleina, riett trwader þad reyna.

Fagne nu Christi Brwdur blijd, Brwdgumans Roddu hlijde, i Brwdkaup Lambsins bodenn frijd, Brwdkaups Klæde sig skrijde, Brwdkaups Klæded þad besta Hnoss, Brwdgumans er Rettlæte, Brwdkaups Skrwda þeim bw þu oss, Brwdgumeñ Jesu sæte, og leid oss i Lijfsins Mæte.

21. Psalmur.

Um̃ Christi Uppstigning.

Ton; Oll Christnen gief ad Gaum.

Sjaa þig mijn Saal um̃ krijng, sia nu Christs Uppstigning, siaa nu hvert Gagn hun gefur, Guds Rijke opnad hefur. O Röttenns Lof Lijdur magne, Lijfsins Jüngaungu fagne.

Lijfs voru luktar Dyr, lukt var Paradys fyr,

enn Christi Uppfør kunne, opna hañ Veg Saal-unne. O Rottenns Lof Lijdur magne, Lijfsins Jungaungu fagne.

Ofannstie hijngad hann, hier so Rettlætte Mann, eins lijka upp nam stijga, ofs ad giora dijrdliga. O Rottenns Lof Lijdur m. L. J. f.

Sem Brwdur blijd i Lund, Brwdgumanns gyrnest Fund, Saal mijn, laat þig so lannga, i Lambsens Brwdkaup inngaanga. O Rotteñs Lof Lijdur magne, L. J. f.

Af Fialle Oliveti, uppstie vor O Rotteñ þvi, Frid og Saatt frambérande, Foanud Samvitskum sende. O Rottenns Lof Lijdur m. L. J. f.

Med honum maattu þaa, mijn Saal, aa Fialled gaa, goodum med Gyrndar Hootum, gior þad, enn ecke Footum. O R. L. L. m. L. J. f.

Fiall merker Himeninn hǽ, hañ skalltu gyrnast aa, Sliettlended Heimsins Hrecke, hvorium þu fylger ecke. O Rotteñs Lof Lijdur m. L. J. f.

Bethania eitt er, Angistar Hwsed hier, giegnum þad Leid þijn liggur, ef Lijfsins til ferdast hyggur. O Rottenns L. L. m. L. J. f.

Hver Saal sem hyggst ad faa, til Himens med Christo naa, Goodverkum giarna safne, Guds hrædd, enn Vondu hafne. O Rottenns Lof Lijdur magne, L. J. f.

Guds Barna hunnest Holl, heiløg og blessud oll, saurugt kann fijst ad lijda, Synd maa þar wte bijda. O Rottenns L. L. m. L. J. f.

Hañ

Hann sem gott hyggst ad sia, hann sem Gud gyrnest sia, hann skal sier hier fyrst haga, hans i Augsijn gudlega. DR. L. L. m. L. J. f.

DRotten gief Dugnad þu, DRottens Bod rækium nu, DRottens i Dijrdar Prijde, DRottenn oss alla leide. DRottenns Lof Lijdur magne, Lof DRottenns alldrei þagne.

22. Psalmur.

Um þann heilaga Anda.

Ton, Nu hefst Rootten og hylur Dag.

PA vor HErra til Himna stie, heilagan Anda ofan sende, yfer Postula allra fyrst, a Hvijtasunnu i hægum Gust.

Bæn og Eindrægne blifu i, Bænar Andenn kom yfer þa þvi, Samband Elskunnar sialfur hann, samannbatt Truvne Gud og Mann.

J Reide-Ellde ofann foor, adur fordum Gud Skapare vor, i Astar-Loga Ande hans, ofanstie nu til syndugs Manns.

So sem ad JEsus Son Guds var, sendur Heime til Frelsunar, eins kom heilagur Ande nu, oss ad helga i riettre Trw.

Saal verkar Lijfed Lijkamans, Limanna Afl og Hræring hanns, allt eins heilagur Ande kann, andlega ad hræra og lijfga Mann.

Salomons Hws vid fyrstu Foorn, fyllte Guds Dijrd i ytstu Horn, vid Bæn-Offur Hws Hiar-

ta þijns, heilags Anda Dijrd fyller eins.

Sꝏ helgum Anda yfer bijr, Athofn sinne til besta snijr, ollum vill giarnañ gagnast hañ, Guds vers i þvi Spyrgaungu-Mann.

Helgum Anda sie hꝏtt Lof tied, hærstum Fodur og Syne med, fyrer Astgiafer allar señ, Amen af Hiarta synge Menn.

23. Psalmur.

Uñ Vegsemd heilagrar Christne.

Ton; A einn Gud vil eg trwa.

SEym ad i tæku Toome, trwud Sꝏla med Þackargiord, ad Gud þinn Fader froome, feck hier Hæle hiꝏ siñe Hiord, þad er hañs Christnen klꝏra, Christi Unnustan trw, eirgen Afelles Bꝏra, orkar þier dreckia nu, i Ork Guds Barva ertu, iñleidd og geymd i Hlie, unn henne, og allt eins vertu, sem andleg þijn Mooder sie.

Mꝏ hun þvi heita Mooder, Mey og trwlofud Brwdur ein, ad andleg Born af sier fæder, einum Gude i Trygdum hrein, Holds Villd og Heimsens Hrecke, og herfilegt (Satan) Grey, þessa vill þijd ast ecke, þvi er hun skijrlijf Mey. Soddañ Frw sier til Handa, Son Guds trwlofa vann, og heñe siñ eigenn Anda, i Egta-Pant skeinkte hann.

Þad Skip mꝏ Christne kalla, sem Christur sialfur innañbords er, Trw er Stijred, Stioorn alla, sterkur og vijs, took Gud ad sier, Mastur i

Skipe midiu, merker Christi Kroſs-Tre, Englar hafa þar Ydiu, Ohætt ſo Baarnum ſie, Segled er Ord hanſ hreina, Ande Guds blæs i þad, Leid kañ ſo Lidum beina, i Lyfs Hoſn og Sælu Stad.

Christnen er Vijn-Tred væna, og Vijngardur ſaa ſem Friðoſgun vann, Blood JEſu giører þañ grænann, Gud heſur ſiaalfur plantad hann, um̃gyrdtur alla Vega, Englanna Verndar Mwr, hann groof þar vijſt Vijnþrwgn, var þad hanns Pijna ſwr, dijrdarleg DRottens Lilia, dæmænt bijdur hun Ged; Vonder Þyrnar þo vilia, vaxa henne upp med.

Enn er Christnen ſw Kvinña, klædd og um̃gyrdt var Soolunne, þad ſkal þa Pijding ſinna, þetta er Christi Riettlæte, Tungled hun trad med Footum, tel eg þad Heimſens Prical, Satan med Svikum liootum, ſijdſt viñur heñe Taal, koldock ytra Aſyndum, iñra þo daafalleg, þwnglega þreyngeſt ſtundum, þreytande Kroſſens Veg.

Er hun vijſt andleg Mooder, under Kroſſe þo ſtendur nu, berande noogar Rander, Naattúru Pøalmvids heſur ſw: Vijn-Tred þad ver þeſs betur; ſem verdur þvi genged nær, Christnen eins aukeſt getur, þa Anſtreymes-Þwngañ fær, Guds Doottur Heimur hyggur, Hrak meſt og Vanþöck gaf, Taara-Bikar þa þyggur, þegiande dreckur af.

Soddañ Tign, Saal mijn, ſiaadu, ſem Christnen heſur leynt og liooſt, Heimſens Hiegooma ſmaadu, hallt þier vid heñar Moodur-Briooſt, þu ert

 ſiin-

innañ Skips-Borda, wtsteip ei sialfre þier, lenda skallt fyrst og skorda, Skieria-Bodum þig ver, haga so Hiervist þinne, ad Hreinsunar sie þier Stund, og bloomlega Brwde finne, Brwdgumenn hiir i Lund.

HErra þijns Hylle mundu, hañ er Wijn-Tred enn Kvistureñ þu, groodursett i hanns Undu, Avext goodann þvi færdu nu. Sæ oss i Samlag kiore, siñar Christne nu hier, æ Hæd til Himnabere, sem hroosande Sigre er. Hialpe oss helge Ande, Hofn og Lending ad naa, æ lifande Manna Lande, Lioома Guds Dijrdar sia.

24. Psalmur.

Uñ þad, hvørnenn Gud hefur fyrer-ætlad alla þaa trwudu til eilijfrar Sælu.

Ton, Gud þann Engel sinn Gabriel.

EF þu Saal mijn, Utvalning þijn, efar i Hiarta þijnu, horfdu þa fyrst, æ HErrann Christ, hañs Fæding, Lijf og Pijnu, i honum þu, wtvaleñ nu, i honum trwud vertu, Oska-Barn Guds þa ertu, fyrer utann hann, þarf eingenn Mañ, goods vænta sier, Gud slijkum er, eiñ fortærande Elldur, wtvaleñ maa, sañ-kallast saa, sier fast vid DRottenn helldur.

Þvi er þad þrennt, sem þier fær kiennt, þetta eñ gior ad skilia: Guds Myskun sw, þraatt þiggur þu, þier syner fyrst hanns Vilia: Forþienan Christs, er

er Vottur viss, vill Gud til Lijfs þig leida, liet hañ þvi Son sinn deyda: Ande hañs þa, er þridie sa, i Ordenu hañ, upplijser Mañ, Astverk Drottens so skilie, Gud soor þañ Eyd, ad einkis Deyd, eda Fordæming vilie.

Sæl mijn, þu sia, þria Stoolpa þa, þijn Utvalning a stendur: Gud þig tilbioo, af eingu þo, er hier þin Fyrstekienndur. Siidann þa snaud, i Synd varst daud, Son hañs þig endurleyste, og fallna a Fætur reyste. Þridia Stoolpañ, þijna Skiirn sañ, Guds Barn i Trw, giorer þig sw, gaumgiæf þu Mysskun slijka, af þvi hun hier, so undañ fer, epterfylger hun lijka.

Alldrei þu kannt, fullgrunda grant, Gud hvad þier vel giort hefur, hañ lægde sig, eñ leyste þig, Lijf fyrer Hel þier gefur, hañ hiellt þier fast, so hart ei dattst, hañ þig villta vidriette, i vokvad Haglende sette, hañs Hondum i, hvijler þu frij, hañ Heill þijn er, hañ gaf sig þier, honum maatt vijst behallda, hañ þijn geyme, honum Lof sie, hier og uñ Allder Allda.

25. Psalmur.

Uñ Nytseme Bænareñar.

Ton, Sæler eru þeir aller nu.

O! Hvad Bæn Mañsens oflug er, sem wthellest a Jordu hier, i Hædum allt kañ verka, Himensins Lykell heiter þvi, hun er vor Skiolldur Rau-

num i, sigrande Satan sterka, eiñ Mwr-Vegg-ur þvi orka maa, ad Oviner sijdst i Hollu naa, eins bepter hun Guds Reide, hun er vort Tilflugt Hor-num wr, hun er vor Ereudsreke trwr, hun kann til Himna leida.

Gyrnest þu Komu Grædarañs, gudhrædda Bæn laat leita hañs, hun mun hañ fullstioott fiña, gyrnest þu nu i Naudsyn hier, Naadar-Dyr O Rotteñs opnest þier, þad kañ hun vel ad viña, ef þig þyrster i eilijft Gotz, andleg Hella er JEsus oss, Bænar Vond hafdu i Hende, slaa þu hon-um þa Hellu aa, HErrañs Naadar Vatn giesst þier þaa, allskonar Bol bætande.

Ef þu villt Gude offra hier, einu þvi honum þeckast er, trwud Bæn þijn er þetta, sem goode Ylmur Sætleikanns, sem hun færer i Augsyn hanns, stiller Guds Reide rietta, ef med hon-um villt umgangast, elskadu þa Bænrækne fast, ef þu villt einneñ smacka, hvorsu sætur ad Herr-ann sie, i Hiartans Hws med Bænenne, hann skallt inn leida og locka.

Bænen skal vera stickud riett, skynsamlega fyr-er Gud framsett, Trw-good med Lijtelæte, aud-miwk, forsiaal og alldiarfleg, Wru Guds stun-de jafnann mieg, Naaunganns Gagns og giæ-te, Bænar Hwsed, sem Hiartad er, fyrer hvers-kyns Ovin læsa ber, eñ opna einum Gude. Sa JEsus sem oss bidia baud, bænheyre oss i allre Naud, og til Lijffsens innleide.

26. Psalmur.

Uñ Verndan heilagra Engla.

Ton, Giørvøll Christnen skal glediast nu.

SJaa hier Guds Myskun, Saala mijn, hañ setur þier Engla Skara, ad greida þiñ Veg og giæta þijn, og grandvarlega bevara, ecke þurfum nu undrast vier, þo adrar Guds Skiepnur þiene oss hier, fyrst Englar ei þad spara.

JEsus vort Høfud andlegt er, Engla Vernd feck hañ rijka, Limer hanns erum einneñ vier, oss geyma þeir þvi lijka, aa Himnum eiga Andar þeir, umgaangast med oss sijdar meir, þvi tiaa nu Þioon-kan slijka.

Daniel leystu Lioonum fraa, Loth wr Sodoma Ellde, Englar vor þañeñ geyma og gaa, vid grimũ Satans Ofbellde, Saalernar flytia Sælu i, sem baaru Ondu Lazari, Drottens i Dijrdar Vellde.

Heilager eru Englarner, eins skyllder Saal mijn þreita, i Augsyn þeirra þad eckert giør, Osæmelegt maa heita, hreiner þeir flija Synd ef siaa, so sem Bijflugur Reyknum fraa, og Dwfur Odaun hata.

Glede-Vijn eru Englum hier, Ydrunar Taar-en Mañа, gledium þa þvi og giørum vier, greida Ydran Syndaña, andleger eru Andar þeir, andlegt ber oss þvi stunda meir, so faaum Filgd Englaña.

O Gud! sem lætur Engla Her, oss nu aa Hendum bera, og laanga Reysu leida hier, Lijfs uñ Ende-

mork hvera, lát þá sómu þá Lijf vort dvijn, leida oss iñ i Dijrd til þijn, unn oss þar’ asamt vera.

27. Psalmur.

Uñ Slægd og Uñsatur Diofulsins.

Ton, Fader vor sem ä Himnum ert.

Ad þig i Vakt þu veslug Sál, Veidareñ Satan bijr þier Tál; uñsitiande hvad orka kañ, Oral Svikræde bruggar hañ, feller Mann fyrst i Synder sa, sijdañ roogber oss Gude hja.

Syne Guds bivo hann Svika Mein, svijkia villde hañs Læresvein, Adam felldum i Armood veik; i Christi Skoola Judam sveik, O! hvad hægra þeim Ovin er, oss ad Tál-draga veika hier.

Alla Vegu hañs Uñfall rijs, Athofn hverre er Snaran vijs, Medlætes Lyst er Mettnads krijng, Mootgange fylger Orvænting, vid Aura-Safn sær Agyrnd fest, alla Gudrækne hindrar mest.

Matnad Ohoofe inetiar, Embætted Snoru Leteñar, Yfirbodan sær Agyrnd Kied, Uñvondun fylger Reide med, Uñgengne sparar Osund sijst, Uppheffdenne er Drambed vijst.

J Munneñ leggur Lijge hañ, liopta Hugsun i Hiartans Rañ, sierhvorn Lim Mañs til Syndar droo, sauruga Drauma opt tilbioo, alla Stade hañ Ottast þarf, Ohreyttur fremur Svika Starf.

Af þvi trwud Sál ad þier gá, andleg Hervopn þig tak uppá, Sannleiks Lindañ þier brwka ber,

Brijn.

Bryniu Rettlætes feadu þier, i JEsu Under inn̄ sty þu, wr þeim Biargskorum ver þig nu.

Trwar Skiollden̄ þier tak i Hand, til ad wtslockva Satans Grand, hun fær wr Stad so Fiellenn fært, Freystne og Efa vel fortært, Hialpræces ser þier Hialm uppa, heilog Von mijker allskyns Pyna.

Sverded Andans, sem Ord Guds er, Jn̄blæstre Diofuls moote ber, ef þitt Saalar Skip Afoll fær, allskyns Freistinga Bylgian slær, med hreine Bæn vek HErra þinn, hun deyfir Satans Skeyteinn stinn.

Veitstu betst Drotten̄ Vanmætt Man̄s, veitstu betst Orku Freistarans, vorum Herstridda vilt han̄ na, vor Merkes-Madur siertu þa, i oss striidande ebl vort Rad, i þier so faaum Sigre nad.

28. Psalmur.

Nockrar Lijfs-Reglur christeñs Man̄s.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

SJJfs Reglur hollar heyred en̄, hugfested Børnen̄ sma: Dauda, Eilijfd og Doomen̄ sen̄, daglega þenked a, nærsta miog þetta nalgast Menn, naum er Lijfs Stund og sma, sage þvi hver so Lifnad sin̄, ad lende hann Gude hia.

Ovijst er þad hvert ungur Man̄, Elledagunum nær, Jdrun sende þvi undan han̄, adur en̄ Daudan̄ slær; Margur hastare Helstund faian, helldur

enn meintum vær, nu i Dag Lijk sa kallast kañ, Kongur lifde i Giær.

Vogadu ei fyrer Vinskap Manns, ad vinna hvad Oriett er, þvi Guds er eins, eñ ecke hañs, yfir ad dæma þier, þeim Hylle Drotteñs Doomarañs, daglega abla sier, þa Reikning heimter Lyds og Lands, Linkynd i Mꜳlum tier.

Ottastu Gud og unn sem ber, annast Nꜳunga þinn, Ovin þolugur Illt ei gior, øllum vert goodvikinn, lꜳt alltijd nockud ꜳgengt þier, ad gꜳ Dygda-Veginn, Drottne lifir, þꜳ deya fer, sꜳ deyder Villa sinn.

Umgengne þijna og Athøfn betst, allskonar Dygdum prijd, þoleñmoodur þa veiter verst, Vidmoots Hegdun sie blijd; Allt þad hvern Dag þier yfirsiest, umbæte Kvølld Bæn frijd, eñ þad þu margt gott Ogiort lietst, ydre þig fyrr og sijd.

A Hædum uppe Hlute Prim, hugleida skalltu mest: Auga Guds fyrst, sem allt kann sꜳ, og Eyra sem heyrer betst, Samvitsku Book er þridia þa, þar ꜳ allt skrifad siest, þetta skyllde oss fæla frꜳ, ad fysast hvad gegner verst.

Umlidnar Synder ꜳngre þig, agta lijtt stundlegt Fe, eilijf Giæde sie gyrnelig, gief frꜳ þier Uggleyse, Vonum fyrr Daudenn sijner sig, syndga þier Opeckt sie, skil þig vid Heimsins Hreckia Stig, Hlijdne lꜳt Gude i Tie.

Hreinlijfi Manns er hættast þa, Hollds Vellysting er mest, Lijtellæte þad looga mꜳ, Luckan fær

einga-

eingann Breſt, Rettſyne hellſt kañ hæped ſtaa/ Hondlun ſtoora vid feſt,gyrnſt þu ei framar añad a, enn þocknaſt Gude betſt.

Stunda þu ſo ad vera viiſt,ſem villt ad halldeñ ſiert, annars Heims fylger oſs þa ſiiſt, utañ hvad hofdum giort, i HErrañs Augſyn hvorn Dag fyrſt,hier ſo vel ſnideñ vert, ad Otteſt ei þo audnadiſt, eins dæmeſt, og þa ert.

Set þier Lifnadar Leidretting, Lijfs medann audeð er, ſa Heims Forogtun hellſt er kriing, Hylle Guds ablar ſier,Þacklætes er þad Amiñing, ef þig Velgeingane ſkier, enn hitt Jdrunar Uppvakning, ef þu Mootlæte ber.

Þitt Liiſſins Takmark lættu þvi, Lauſnarann Gud og Mañ, ſtefndu a hañ, þvi Nad hanns ny,Nytſemd alla þier vañ, Elſkan þig heſte Hæd-er i, hallt þier ſo faſt vid hañ,hreint Lijtillæte Hofmoods frij, honum betſt þocknaſt kann.

O! DRottenn kiær, ſem ſialfur ſier,ſoddann vier gyrnunſt ſa, vertu oſs nær, ſo vinnum vier, Vilia þijns jafnañ gaa; Lof þitt og Æru eblum hier, enn ſijdar Himnum a, ſiaum þig vær og ſyngium þier, Sanctus og Gloria.

29. Pſalmur.

Uñ þad hvernenn vier ſkulum Uggleyſenu fraa oſs hrinda.

Ton, Einn HErra eg beſt ætte.

Hver

Hver um̃ þad hugsa villde, hvad tregt ad hiaal-
past er, alldrei so Ugglaust skyllde, ana fram̃
sem nu skier, i alla Stade ollum, alla Tijma er hætt,
Englar i Himna Hollum, hafa þvi lijka mætt.

Adam var Ohætt eige, i sælre Paradijs, so
fiell fraa Sannleiks Vege, Salomon harla vijs,
David sa mæte Madur, Mannslag og Hoor-
doom vann. Hvergi finnst hier sa Stadur,
hættulaus segiast kann.

Yfir þier uppe grunder, einn Gud, sem styggd-
er nu, Helvijte heitt nidr under, hvert vijst for-
þienter þu, Bak til er Glæpa Geimur, giegnt
Augum Doomurin̄, aa allar Hlidar Heimur, hier
nu, Elskuge þinn.

Hyggdu ad hvadann siertu, hvar af þijn skam̃-
ast maatt, athuga eins hvar ertu, andvarpa sijd-
ann þraatt, grunda hvert Leid þijn liggur, lifdu þvi
Ugglaus sijst, Framsyn̄ til Himens hyggur, Hlid
miogt, vandratad vijst.

Ef ad þu allskyns Mæte, aa Himnum gyrnest
sia, i gegnum margt Mootlæte, maattu fyrst gan-
ga þaa, Koronu ei kys ad hliota, kallmannlega
þa strijd, þeim er bein Leid til Boota, sem bugar
ei Mootgangs Hrijd.

Efi Man̄s oll maa heita, Orrusta Hættu mest,
þa oss synest vel veita, vor freistar Satan verst, so
snart sem sofna hyggium, Svikaren̄ vaka kan̄,
Vopnen̄ þa vær afleggium, vielfullur bryniast han̄.

Hvor kann hier fastann finna, Fognud Jard-
rijke

rijke ma? Allt þad vill Odum lina, oss sem nu gledia ma; Eñ hvad oss angra kuñe, alldrei til Þurfda ser, Uggleysi engeñ uñe, adur Striids Lokeñ sier.

Doomarenn Christur kiære, kemur þa vonum ei, vel þier þvi vaka bære, vertu sem forsiaal Mey, lat þig ei Verolld villa, varfærlega framga, Uppspretta alls hins Illa, Uggleysed heita ma.

O Gud! sem gafst oss Anda, Gott ad uppbyria nu, lat oss stoduga standa, ad stunda hvad gyrnest þu, fra Illu oss bevara, eñ þa Hierivistenn dviin, unn oss med Fride fara, i Fodurland heim til þijn.

30. Psalmur.

Uñ þad, hvernenn Madur skal bera sig ad breyta epter Hegdañ Christi.

Med sama Lag.

Frelsarans er Framferde, fegurste Spegell vor, Uppfræding oss þad gierde, orkum hañs Dygda Spor, oll vor Heill er Christs Pijna, enn hanns Lijferne hier, heilaga Hegdun sijna, hverskyns kennande er.

Sa sem vill sijdar rijkia, i Sælu Drottne med, hañ skal fra Vondu vijkia, Villd hañs stunda og Gied, Lijfs-Reglum sem oss sette, siñe med Hegdañ hier, aller sig epter riette, elske hañ hreint sem ber.

Hver sm vill, (vor Gud sagdi), vel efterfylgia mier, siñ Kross skal sa ad Bragde, sialfur fyrst bera

hier, sa sem kañ sier äfneyta, sijna um̃ Lijfsins Tijd, Ast Guds og Elsku heita, æviñur fyrr og sijd.
Gior þu oss, þijde HErra, þijna Sporgaungu Menn, fyrergief vort hid verra, vegleguſt Eining Hreñ, veit þu ad vort Fram̃ferde, veniest lijkt þijnu hier, so ad oss eilijf verde, Ununar Vist hia þier.

31. Psalmur.

Um̃ Afneytan sialfs sijns.

Ton, Allt mitt Raad til Guds eg set.

HEyr mijn Saal hvad þiñ Herra tier, hver sem vill epterfylgia mier, sier skal sialfum afneita, elske nockur sig sialfañ mest, so Ast til Guds Hiartwtrijmest, so maatt ei Saal mijn breyta.
Sa eigenn Vilia mæler moot, med þvi deyder sialfs Elsku Root, Christs Læresveinn kann heita, Ast til Guds er ei alvarlig, utañ Mañ hate sialfañ sig, so skalltu Saal mijn breyta.
Hvad sem einn elskar um̃fram̃ allt, er þad hañs Gud, sem meina skallt, hellst mune Vegsemd veita, hvor sem mest elskar sig sialfañ, sig giorer vijst ad Gude hann, so maattu ei Saal mijn breyta.
Abraham stoorar Frægder fieck, Fodur-Lande sijnu af geck, fwo til framande Sveita: Andlegur Guds Mann ertu þa, Elsku sialfs þijns ef geingur fra, so skalltu Saal mijn breyta.
Med sama Auga engeñ kann, upp og nidur ad lijta senn, eins vill þad ersidt veita, ad unna sier af

Al-

Alvöd skært, og elska Gud med sömu Ast, so mætt ei Sal mijn breyta.

Um Bloomstur nockur ordt þad er, epter Soolu þau snwe sier, sem Soolfylgendur heita, Afbragds Kostum og Heidre hier, hnijga so eins ad Gude ber, so skalltu Sal mijn breyta.

Oll Verk sem koma af Ast og Trw, i Augsyn O Rotteńs vel skarta nu, þo ofs syneft aum heita, enn af sialfs Elsku ef framgaa, ecke þocknast þau Gude þaa, so mættu ei Sal mijn breyta.

Saa afneyta sier sialfum kań, sijna Vegsemd ei gyrnest hań, Guds Æru giarn ad leita, allt gott þyggium af Hende hańs, hönum skal gefast Dijrd til Sanns, so skalltu Sal mijn breyta.

Hver eigenn Vilia a hlijdest, Adams Dæme sa skode verst, Guds Villd ei giörde skeyta, Ast hanns og Farsæld af sier braut, olle Toptun og Mańsins Praut, so mættu ei Sal mijn breyta.

O Madur! Gude offra þu, eigeń Villa, so kańtu nu, sialfum þier seń afneita, O Rotteńs Villd skalltu meta mest, mundu hanns Æra eblest betst, so skalltu Sal mijn breyta.

32. Psalmur.

Um Hvijld og Rooseind Salareńar

Ton, Vid Dauda mig ei verja ma.

Svar villtu, Sal mijn, Huggun faa? Hvort Skepnum hia, hyggur þier Hiarle leita? Ok

Nei! þeim ollum ædre ert, ei sᴍ þier giort, retta Hægd Roolegheita, JEsus einn er, allt þarflegt þier, hañs Undum i, uner þu frij, Gyrnd þijna vill hann veita.

Brwdur hañs ert, þvi attu fast, hañ ad hyllast, og uña allra fyrstum, halltu þig lijka hañs Bwtad, hættu ei þad, adra añast ad Vistum, i Aura-Nægd, er ei Hughægd, hverge hier maa, Hvijlld nie Roo sᴍ, fyrer utann Kongenn Christum.

Metord og Vellyst margur Mañ, meina Hvijld kañ, og Hugboot Saalu sinne, Ogunst Manna ef ad gustar, eins stodug var, sem Stræ Storm standast kunne, Manna Lofstijr, miog er oss rijr, Utvalldra Prijs, annars Heims vijs, hanns trw' og Lof ei linne.

Ond vor er Lijfid Lijkamans, Lijf Saalar Mañs, er O Rotteñ eiñeñ lijka, rettu Lijfi hun lifir þa, laus Slisum fra, Ibwd hañs hefur rijka, añars er dauð, Ills rijk, Goods snaud, Hvijld hverge fann, hitter þvi Bañ, lætur sier Fiandmenn flijka.

Hver sem vid Gud sier hallda kañ, Hvijld Saalar fann, oruggur Heims um Haudur, gladur er vijst i Sorgum sᴍ, sigrande Þræ, lifir þo lijtest auudur, Astgiof Andans, er Unun hanns, hatande Heim, sinner lijtt Seim, O Rotteñs Nad er hanns Audur.

Hreinsa nu, HErra, Hiartad mitt, Herberged þitt, Unnusteñ Andar minnar, Gud, velkomenn til Gistingar, gack þu iñ þar, uñ mier Ibwdar þinnar,

ar, og þa Hug-Hægd, Hvijld, Nææd og Frægd, lofa þu mier, ad þacka þier, um̃ Ar Eilijfdarin̄ar.

33. Psalmur.

Um̃ gooda og hreina Samvitsku.

Med sama Lag.

HVad sem þu Man̄ villt hafast ad, hugsadu um̃ þad, Samvitskan saurgest eige, i Nææwist hen̄ar varna vid, Syndan̄a Sid, san̄dæm er þo hun þeyge, hun er siw Book, til Min̄es took, allt þad þu hier, Oriett giører, og lijser þvi ꝏ Dooms Dege.

Med San̄leiks Stijl siw skrifud Skrææ, skijrer grant fræ, allskyns illu Athæfe, þvi kan̄tu Madur synia sijst, Samvitskan nijst, vakuar vijst vært þo svæfe, swl, swen̄ er, færer þvi þier, ill Orma þææ, ei deya fææ, nagande alla Æfe.

Legg þu þvi alla Alwd ææ, ad deyda þææ, fyrer Ydrun hug-hreina, ææ Uggleyse nu ecke mææt, ala þa, dææt, um̃ alla Æfe þijna. Lijfs-Book þæg þier, þinn JEsus er, Lijf, Lærdoom, Trw, laga skallt þu, epter honum alleina.

Hvar sem þu ert, og hvørt þu fer, hvørn Tijd er þier, Samvitskan fast fylgiande, allt hvad i hana in̄lagder, epter þier ber, Jllt og Gott uppreiknande, Geymslu-Fed Trw, forvarar nu, skilar þvi þær, þig dæma ææ, vill þier so verda ad Grande.

Samvitsku Doom frekt forda þier, fyrst samer, Sekur, Sakaræbere, Vottur, Dybtissa, Doo-

 mar-

mariñ, Hriis, Hegning stiñ, sierhvor þvi varsær vere, þa sialf sws sa, Maal dæma ma, sem Vitned var, Vite Sakar, hvar er þa Undanfære?

So sem þu leggur allt Kapp a, eilijft Lijf sa, Samvitsku haf so hreina, so snart sem Mañe missest sw, missest þeim Trw, missest og Guds Naad eina, Syndaña Sid, varna þvi vid, Samvitsku Kvol, Kvelling og Bol, þarftu sijdst þa ad reyna.

Ur Book Samvitsku Jllgiord so, med Ydran þvo, ad lesest ei a Dooms Dege, sannrar Gudrækneset hier Form, Samvitsku Orm, sigrande so hann deye, innvortes Elld, Augna Taar felld, slockur bradt hier, Huggun so þier, añars Heims endast mege.

Gef þu oss HErra, Heims uñ Hrijd, heya goot Strijd, og Trw heilagre hallda, Samvitskan hrein þar sie vid fest, sem kunne best, Sigursæld vorre valda, so Born þijn ein, hier Hiarta hrein, mege þig sia, i Sælu sia, og losa uñ Allder Allda.

34. Psalmur.

Aminning til sañarlegs Lijtelætes.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

VJrd þu fyrer þier Ond mijn aum, Eymdar-Hag Mannskiepnunnar, Lijtelætes so gef þu Gaum, gior ei Synd Drambsemiñar, Fæding, Hiervist og Utfor er, allskonar Sorgum vafenn, og Kvelling kafenn, Umferdar Reysu hefur hier,

hæy-

hæped þo Nætur tafenn.

Illa fer þier ad upphrokast, Aska og Mollder Þreckur, Andstygdar Sæde ædur varst, enn nu Saurenda Seckur, Orma Fæda snart orden ert, eigennlegt neitt ei hefur, þa Tijd hier tefur, utann hvad hafder illa giort, er þier þo Hefnda krefur.

Liliu þa DRotten seger sig, sem vex i Dalverp-unum, eru þad Hiortun audmiwklig, Jbwdar Kyrkia honum, þad Bloom mæ sijdst æ Fiollum sia, fyrrest HErrann Dramblæta, sem stoorum stæta, hefur þeim nærsta Oged æ, elskar best Lijtelæta.

So sem Vatned ei vinna kañ, Veg forbreckt-añ uppreña, allt eins Guds Myskun ecke rañ, upp til drambsamra Manna, lijtelaat Sæl er Sessen sia, sier fann DRottenn hægastañ, og Bwstad bestann, i Augsyn hañs sia miked mæ, Mispocka vann sier stærstann.

Lijt þu Sæl mijn, þiñ Lausnarann, liet hann sig stoorum pijna, med Lijtelæte lidfur vann; lækna Drambsemi þijna, uñ Veg Hoogværdar hefur hier, i Himna Dijrd inngeinged, og Frid oss fenng-ed, Hofmoods Gotu þvi hugse sier, Himens til-komast eingenn.

Vegur Dramblætes Adam er, Uthijsing Pa-radysar, hvörneñ mæ hañ þvi þaingad hier, fra Hofmooduge vijsa? Athuga meir hvad Ogiort liefst, af þvi sem Skylldan krefur, enn hitt þu hef-ur, Mañkosta Þogan er ollum best, eigen Hrops-

an hun kiesur.

Dygda Fiesiood ei mætti Mañ, med Hroosun opinbera, annars Diofull vid Drambed kann, Dijrgrip þeim ræntañ giera, lát þig ei Hofmood hefia hátt, hvadañ i Afgrunn Lasta, þier kañ ad kasta, Drambseme ecke elska ætt, þa Andskotans Sæng hægasta.

Allra Lasta er Sæde sw, og soddann Perre-Vindur, sem þurkar Brunn Guds Nœdar nu, nærande Manna-Kyndur, varest þvi hættann Hroka-Vind, hvor sem vill Myskun hliota, og Nœdar niota: Gud giefe ollum soddañ Synd, sannre med Audmijkt hata!

Dramblætes-Prota vondañ vorn, virdst̃u Jesu, ad græda, Lijtelæte þijn blessud Born, bid eg þu villder giæda, kieñ oss ad feta Ferel þiñ, Framferde rieti ad haga, og Lifnad laga, sijdañ leidder til Lijfsens inn, losa þig alla Daga.

35. Psalmur.

Uñ þad hvornenn Madur skal fordast Agyrndena.

Ton, Nattúran oll og Edle Manns.

Haluhiœlp Mañs, sem auglioost er, Elsku mestrar ætkresur, Agyrnd so hata ollum ber, argur er sœ hana hefur, hañ vantar mest, hvad hefur flest, hinu lijkt sem hañ brestur, Ovægenn señ, vid alla Menn, enn sier þo sieglsum verstur.

Dramb-

Drambſeme alls ills er Upphaf, Agyrnd ſo Rooten Laſta, grundadu Mann hvert Gagn þad gaf, ſem giorer hun epter braſta, opt ecke par, þier afrekar, eñ ſtundum fallvollt Giæde, Vanbleſſan kier, illt Audſafn hier, Oþocknun Drotteñs bæde.

Auds med Onæde aflar Mañ, eñ forvarar med Kvijda, ſijdañ miſſeſt med Sorgum hann, ſo vill Æſen wtlijda, añadhvort oſs, þad Aura Hnoſs, yfergiefur til lijka, eda vær þad, i annann Stad, ymſer þaa Gotze ſlijka.

Agyrndar Synd ev orguſt þvi, Afgudadijrkun veſta, ad Skepnu ſiaalfa ſetur i, Sæte Skaparans beſta, Auds Þyrna þa, ei elſka maa, ofmarga Saal þeir meida, Ahyggiu med, ſaart ſæra Ged, ſuma i Glotun leida.

Auds Gnoott nie Orbyrgd ecke kañ, wtſlockva þorſtañ Aura, þeſs geyſelegar Bloſſenn brann, ſem bored var aa hañ meira, traudt Takmark þvi, Auds Agyrnd i, af þier Skylldan wtkreſur, ſo ei kaſtiſt, i Afgruñ ytſt, eingeñ Takmörk ſem heſur.

Saal mijn, ad ſlijku gief þu Gaum, gior Agyrnd fraa þier ræka, Sie ber þu annad ei fyrer Doom, enn hvad gladder ſaatæka, þeirra Hond þier, holl Hyrdſla er, himneſk, eun fallvollt eige, i hana nu, hvad innlietſt þu, er þier viiſt aa Dooms Dege.

Hvorium ei nægeſt HErrañ Gud, heuder þañ Agyrnd veſta. Añaſtu Madur, aumañ Lijd, ecke mun þig þa breſta. O Chriſte kiær! Chriſtne ſo hrær, Kiærleikañs Verk ſie framenn, Agyrnd vel-

ver, veit oss hiꝫ þier, Vist og Goß eilijft, Amen.

36. Psalmur.

Uñ sannann Kiærleika.

Ton, Fader vor sem ꝫ Himnum ert.

MOsaurgud Elska ecke mꝫ, utañ Guds Bornum finnast hiꝫ, Trwar Lioos kann ei kvikna þar, Kiærleiks Elldr sem eingeñ var, Sool og Byrte skiist alldrei ad, Elska og Trwen, sama er þad.

Daudur er sꝫ ei anda kañ, eins Trw, ef brestur Kiærleikann, Avoxtur Andans Elskan er, Avoxtur Trenu Vitne ber, sannchristeñ mꝫ ei segiast sꝫ, sem Kiærleikur finnst ecke hiꝫ.

Salomons Kyrkia Bloomañ bar, besta Gulle öll forgyllt var; Andlegt Hws ÐRotteñs er þꝫ skylldt, af Kiærleika sie vel forgyllt, og i Hiarta sie Elskan fyrst, ytre Verkum þad beviisist.

Kiærleikur umber añars Brest, er hañ Mañkosta Sæded best, öll Verk þau virdast ill og lioot, ef ecke spretta af Kiærleiks Root, Christnena alltijd efter sꝫ, ædre enn Trwen heita mꝫ.

Osundsiwkur hañ ecke er, illmannlega ei þagar sier, goodgiarn, hoogvær, sier hrokar sijst, hijr i Vidmoote, fridgiarn vijst, Rangløte gledst hañ alldrei af, eckert Rwm vondre Hugsun gaf.

Ollu trwer, og allt umber, ecke leitar þess hvad hañs er, Þo Twngumꝫlum liñe lioost, lijka Spꝫdoomum tæmest Brioost, Kiærleikur alldrei af-

maist, eykst hañ þo meir i Himna Vist.

Kiærleiks Verk, Saal mijn, keppstu vid, christnum hlijder hest Samlyndid, sem sijdar eigum Born Guds blijd, bwa samann um alla Tijd, einn Lijkame sem erum hier, ein andleg Saal oss stioorna ber.

Eins HErra Pioonar erum vær, Eindrægne stundum, Born mijn kiær, sarnhuga oll i Ast og Trw, innbyrdes skylldum lifa nu. O Gud! tendra vorn Elsku Elld, i Anda helgum fyrer Christi Skulld.

37. Psalmur.

Um Astundan Skijrlijfesens.

Ton, A einn Gud vil eg trwa.

HReinlijfe hañ skal stunda, sem heita vill Christi Læresveiñ, Sno ru Saurlijfes Synda, Satan inetiar margann eiñ, vier hosum HErrans Bloode, hreinsast i Skijrnar Sæ, Lostans Lisnadar Bode, leysist oss ecke þæ, i Felum og Fiærvist Manna, Foolk drijger soddann Brest, Augsyn Guds og Englanna, ættum þo fordast mest.

Asvik þad engeñ leika, Augun Guds sela Giorder Manns, nie Englana wtelþka, eda og sialfa Samvitzku hañs, Verkaña Vitneñ þesse, Varsærne gledia ætt, Lostans ofbreadur Blosse, brælast i Himeninn hætt, eñ sæ Odaun, hann orkar, allt nær til Vijtes strekt, skañvisñ sw Vellyst verkar,

ar, Volæde æfennleat.

Minning Christi Krossfesta, krossfeste Þijna Holldsins Villd, Umþeynking eilijfs Neysta, i Þier slockve Saurlijfes Elld, Ofhita Holldsins Br:ka, hepte Ydrunar Tar, Elsku Þess ætijd freka, Otte Guds deyse klar, Sparseme sa sier setur, sijfelldt i Dryck og Mat, lastvar-so langt-um betur, Losta-Gyrnd fordast gat.

Alltjafnt skallt einhvor vina, Anrijkes Storf, Þo naudsynlig; sijdur kann Fær sina, Freistar-en til ad svijkia Þig: Davids Illgiordum olle, ad ydiulaus framgeck hann: Joseph frelste Þad Falle, frijlega Þioona van; Brosande Bragda Refur, bruggar Þier Svikenn ill, banvænann Hala hefur, honum Þig stijnga vill.

Hætt er Hreinlijfes Bloome, hvar sem Sæl-giæte gnæfer frekt, giættu ad Drottens Doome, drijgdu Þvi eckert svijvirdelegt, i Hoofe skallt Holl-ded ala, haga gudlega Þier, heilagt hugsa og tala, heyrer Gud allt og sier, Kiærleikans rioodust Roo-sa, riett-kolllud Saal mijn siert, Skijrlijfes Lilian liioosa; lijka einnig Þu vert.

Ad sigrast af sialfs sijns Hollde, svijvirdeleg Mijnkun vijst er Þad, enn Þad vinna med Vallde, veglegt Þyker i allann Stad, Lastana Tældrægt Tundur, torvelldt ad slockva er, vid vuga sig of-fast bindur, fra olldrudum naudugt fer, hia sa-cæktum fyrst lenda, fælest ei Hreise sina, skamast sijn vart hin vonda, volldugum gista hia.

Jll Gyrnd eins Atferd hefur, sem aumkunarlegur Ferda-Mann, Hoogvær fyrst Hwsa krefur, hrokar sier strax þa kemur i Rann, i Hwsbondans Sess sig setur, sinn Præl giørande hann, Saal mijn, þig sicu umm betur, sijst hyser Ovin þann. Bruna Saurlijfis Synda, sviptu oss Drottenn frꝛ, laat oss Hreinlijfi henda, og himneskum Arfi nꝛ.

38. Psalmur.

Umm þetta fallvallta Lijf.

Ton, Umm Daudann gef þu DRottenn mier.

SEttu mijn Saal i Þanka þier, þessa Lijfs Saumt Volæde, Efi, Heillsa, Laan, Lucka, Fier, leikur a grønnum Þræde, Hiartad upphef til HErranns þa, Hiegooma Heims i burtu fra, og gyrnstu eilijf Giæde.

O hvad skammvinn Manns Æfin er! Einne Stund fyrre lijdur, sem hardur Straumur hastar sier, hvatskeytlega framskrijdur, þess meir styttest sem leingest Lijf: Lifande DRottenn sie vor Hlijf, og Athvarf a allar Sijdur.

Lijfsid til Daudans Upphaf er, allskyns Mootlæte vasid, daglega burtu deyum vier, daudlegt er Manns Upphafid; Mid-Tijmenn þiaest Sorg og Swt; Sijdarsta Skeided lijdur wt, Otta og Angre kafid.

Midt i Saurnum fyrst myndast Mann, i Myrkre tekur sitt Foodur, leidest so wt med Angre hann,

Af

af Lijfi sinar Modur, roted Sæde er Efned hans, enn Boola Vatns Hiervisten Manns, Endalykt Orma Siodur.

Jord berum vær i Hollde hier, Holld vort verdur ad Jordu, Jordena trodum jafnann vier, Jard-Hws Lijkamer urdu, þeir sem þar drottna diarfir tveir, (Daude og Synd), þad brioota þeir, og nijda; so nemur Furdu.

Hvad er þad reikna Mannenn maa? Maa hann Præl Daudans kalla, brothættast Gler, og Bløedru sma, blaktande Fisid valla, Vølundar-Hws hanns Æfin er, Symdaña Haf og Styrjolld þver, Hlidom ur, hvellande Blalla.

Veglegre Nyt er Lijfid lijkt, ef lyka villtu upp henne, med Sanleiks Knijf, þar finnur frekt, Swa og Madka ine, og sem Eple frijd Asyndar, en hiadna strax og verda eij par, ef hampar þeim Hende þinne.

Heims Audur, Skraut og Hefdar Pár, hellst er þeim Eplum lij kur, ytra deæfogur Asyndar, enn i Raun Dupt og Reikur: Saal mijn, hafdu so Heimenn þa, ad Hiartad fester þar ecke a, hans Bloom i Visnan vijkur.

Einn Gud skickade Ormenn þann, er Lundenn stijnga giørde, yfir Jons Spaamanns Høfde han, hradt so uppvisna yrde, eins so Foreydslu Orma hier, i allt þad sette sem Stundlegt er, so eydest ad eingu verde.

Med bloomlegum Heim ad bloomgast hier, þetst þyk-

þyker þeim þvi næde, med topudum hönum ad tapa
sier, tel eg þad vest Skadræde. Stijr vorum Hiör-
tum HErra kiær, so hveriu framar þig elskum
vær, og ersum eilijf Giæde.

39. Psalmur.

Um̃ þad, hvad Hiegoomlegur Hlutur ad Verollden sie.

Ton, Einn Tijma var sa audugur Mann.

SAll miin elskadu ecke heitt, auman̄ Heim nie
þad hañs er neitt, Ellds Matur allt er þetta,
eilijfum Giædum uñ þu betst, eilijf Velferd er þar
vid fest, og eilijfs Lijfs Unan retta, gyrnest el Maña
Metord hier, miñst dæþst ad þvi sem fallvallt er,
ad þocknast Gude sie þeckast þier.

Lœt þier nægiast þiñ Laufnaran̄, lærdu ad þeck-
ia þig og hañ, Mammon skallt midur stunda, er sid
Reysa þijn Esi er, er hañ þar Fararteæline hier,
þier ber þad þratt ad grunda; fœtæk kom̃stu i
Heimenn hier, hiedann eins lijka aptur fer, Mid-
Tijma soomer sama Per.

Ofhladed Skip mun socka senn, so kefur Andur
marga Meñ, lœt þier þvi lijted nægia, Fie-Siood-
ur þinn er Mottem bijr, i Dauda sem ecke frá
þier flyr, mun þad mest Meinum hægia, tapast allt
annad Audsafn hier, allra hellst sa þvi safnar
sier, i Gude rijkur ef ecke er.

Audur med Onæd ablast kañ, æhyggiulaust ei brwkast hann, misseft med Swt og Sorgum, Fugla-Lijms hefur Ast hanns Art, andlegt Fidur ef þennann snart, festest þad Manne morgum, Agiarna Mannsins Omak þeckt, eigenn Herra er nærsta frekt, bæde fallvallt og banvænlegt.

Minning Christi sem Krossfestist, krossfeste þijna Holldsins Lyst, Sætleik Andans so smacker, Miñing eilijfs Bruna og Bæls, Bæled slockur þijns Losta Tæls, Krosseñ þyggiande þacker, i andlega Foorn þu offra þañ, einka Son þier Hiartkiærastañ, Gyrnd þijn, Sæl mijn, so heiter hann.

Mioo liggur Leid i Himna Holl, hrufoott og þyrnum hladeñ oll, Roosum varen er eige, af Vellyst þrofkast ytre Mañ, innre næreft vid Kostenn þañ, ad Sorgum mettast mege, Otteñ Drottenns skal deyda þvi, daudlegt Holld þitt hier Heime i, fræ þess Klækium so komest frij.

Uñ Guds Rettlæte þenktu þrætt, þiñ Gyrndardoom so hata ætt, og Vegeñ Vellystinga, Hogg-Orms flarande Hausiñ er, i Hala banvænum Eytur ber, honum vill hañ þig stijnga, sæ til þu kunner Sigre ad næ, so Lijfs Koronu mætter fæ, JEsus giefi þier Giæsu þæ.

40. Psalmur.

Uñ Gagn Freistingaña

Jtem, Siz ðskurijkaste Grædare miñ.

Sañ:

Hanndhristeñ Sæal þad soomer hier, sumtijdes reyna Freysting hier, stodug i Striide ollu, Mootgæangs Bylgiur þær bijdur þu, betur fester sinn Foot þijn Trw, æ Christo Hiælpar Hellu, Vols Striid, Hreggs Hriid, ad þær snærer, enn meir færer Avoxt Trwenn, sem al-laufgud Eyk græn, ecke fwenn.

Abl Mañns i Striide marka mæ, Megned Trwar so proofast þær, Freistingar fær ad reyna, i Peturs Bæt þær Son Guds svaf, Siooreñ æst-est so æ þær gaf, urdu Skip-Menn Vonvana, Mootkast, Heims hast, Manne er þetta Reynsla rett, sem Ritning kiende, Reide-Teikn ecke af HErranns Hende.

Meir er oss hætt i Medlæte, vid margskyns Synd, enn Anstreyme, Holldsins Villð Krosseñ kefur, O! hvad morg beysk Aloes Korn, votriiman-de siælfs Pocka vorn, Drottenn oss opt inngefur, Heims Akt, Fiaar Frakt, Byrna þessa, hætta hvassa, hann burtsniidur, so Hveite goods Asoïms hindrest siidur.

Pad sem Menn dæma Daudans Bañ, Drott-eñ med sama lijfga kañ, af Orbyrgd Gnægter gef-ur, hvad Hrygd og Angur holldum vier, Huggun og Glede opt þad er, Soott til Smyrsla hañ hefur, Kross æ, oss þær, kiærkomiñ i sierhvort Sinn, ad sonnu vera, Polgooder skylldum Piæning bera.

Trwfaste Drotteñ typta nu, Tiimañlega enn siidar þu, virdstu mier Vægd ad syna, lat Hriise

fylgia Myskun med, mier aumum syndu Foburs
Jed, og næma Rœkvæmd þijna, Gud miñ, Þræl
þiñ, Heimur hatar, Rauner ratar, rienar Kiæte,
leid mig i eilijft Epterlæte.

Samaritane Christe kiær, kom mier hœlfdaud-
um Þræle nær, œ þiñe Leid liggiande, lat benska
Vijn i Synda Sœr, sijdann Huggunar Vid-
smior klœr, Mein og Verke mijkiande, JEsus
JEsus, þiœdu nu, enn Þol og Trw, lat þverra
eige, eilijfann Sigur so odlast meige.

41. Psalmur.

Grundvollur christilegrar Poleñmædi.

Ton, Einn HErra eg best ætte.

MEIN Sœl med Þockum þyggdu, þann
Kross þig henda kann, ad Drottens Dæme
þyggdu, til Dauds var pijndur hañ, alldrei kann
oss til falla, añad slijkt sem hann bar, af ollum fyr-
er alla, œ ollu pijndur var.

Kulldа, Beniar, Klædleyse, Kvol, Hœd,
Orbyrgd og Smœn, Hwngur, Þorsta, Heypt,
Geyse, Hogg, Brygl, Lyge og Rœn, hann vard
þvi hœtt ad kalla, hardre i Daudans Neyd, af
ollum fyrer alla, œ ollu soddann leid.

Aumt er þvi œ ad heyra, ofkœtur Þrællenn er,
enn HErrann hlijtur bera, Hrelling og Neyd œ
sier, Limer lœta Glaum gialla, grætur Hofuded
þo, af ollum fyrer alla, œ ollu þvijngadur doo.

Guds Born kennu Kiør þesse, Kvelling sara Job bar, Petur hieck hatt a Krosse, Hails hogg-vinn Jacob var, Mariu Sorger svella, Sonar vid Krossenn þa, af øllum fyrer alla, a øllu pijn-dann sa.

Med Krosssestum Christner ættu, Krosssesta Holld og Gied, i Tign so tignast mættu, Tignud-um øllum med, og dijrdleger a Dijrdar Palla, med Dijrdlegum leid ast þeim, af øllum fyrer alla, a øllu leid fyrer Heim.

Þa Christur med Krossens Hamre, klappar Hiartans Dyr a, strax a Stundu samre, stilltur upplijkstu þa, heyrdu hvad hann kann spialla, sem hefur þu þa fyrer Gest, af øllum fyrer alla, a øllu þiadur mest.

Gull-leg Krossburdar Kedia, kann betst ad skart-ta þa, sijna vill Son Guds gledia, sijdarsta Dege a, Systkynum Sorgar Galla, sialfur afþurkar hann, af øllum fyrer alla, a øllu Kvalning sann.

Sia þinn Brwdgumann blijda, Blessadann, Saala mijn, ramma hlaut Raun ad lijda, riodur af osur Pijn, hann bar og hvijtann Mialla, þvi Hrak-ning Saart og Deyd, af øllum fyrer alla, a øllu Saklaus leid.

Þu blijtur Hrelling hafa, ef Herra þijns gyrn-est Kiør, hann kann Hunang ad gefa, af Hellu Mootlætes hier, ber þvi Blessunar Galla, sw bey-ska Krossens Root, af øllum fyrer alla, a øllu bæs O Rottne moot.

O! hvad heyſk Maotgangs Myrra, margañ getur vankiætt, gef oſs Glede Viin Herra, gior vort hid rañia ſætt, og leid til Himna Halla, hañs fyrer Blood og Deyd, af øllum fyrer alla, aa øllu Piiſler leid.

42. Pſalmur.

Huggun ſu, ad Madur kuñe fyrer gud-lega Hiaalp, ſtødugur ſtanda allt til Aefiloka.

Ton, Giædſkurijkaſte Grædare minn.

HVÆr mun koma ſu Naadar-Stund, nær mun eg faa og ſiaa þiñ Fund? JEſu Brwdgumeñ bliide! Nær mun mier uñt, Elſkuge miñ, i ockar Brwdkaup leidaſt inn, Heims wr Utlegd og Striide? Gud minn, Gud minn, þu mig leys, wr Holldſins Hreyſi og Heimſins Voda, leif mier þitt Auglit um Eiliifd ſkoda.

O! hvad hræddur eg aumur er, i Leyrkierum þvi, breyſkum ber, minn Trwar Fieſiood friida, Saal og Liikama Synda hætt, ſege eg þau Ker, ſiñ nu hef rædt, eitt vill þar odru ſtriida, Gud minn, Gud miñ, Satan Refur, Grid ei gefur, griñmur ſlægur, Aſtvinum þijnum er Ovægur.

Eg hrædeſt lijka Heims Okior, Hreckviis og O-heil Verollden er, hver kañ hier Rond vid reiſa? Hvert ſem mier gengur med eda moot, mijnum ſtoſ-nar þad Hroſun Foot, ſwrt hata, ſætt vil kiooſa, Gud miñ, Gud minn, hver vill nunna, klaklauſt

kunna, komast hiedann, Ohættann Veg fæ eg ecke siedann.

Verdleik mijnum eg vijsa fra, Verdleik Drottenns eg treyste a, vijst mun hann Veg min beina, hanns Naad stadfost og eilijfer, alldrei kann hun þvi bregdast mier, eg fæ þad alltiafnt reyna, Gud minn, Gud minn, Honden þijn, þu Heillen mijn, wr Hættu leide, Ovina Umfall so alldrei meide.

Saaluhiaalp þa sem Gud gaf mier, grundvallad hefur i Hiarta sier, af þvi kann alldrei skeika, wtheellt Blood JEsu asamt mun, og Sacramenta Innsiglum, adstidia einnig sijka, Gud min, Gud minn, Von mijn er, nu oll i þier, eg eingu kvijde, Harmkvæle nockur þo Holldед liide.

Frelsarenn hefur þu funded mig, fyrr en eg kune hitta þig, þvi munt þu Vernd mier veita, eingu Ohægra er þad þier, ad geyma þad sem funded er, enn ad Ovijsu leita, Gud minn, Gud minn, sem Myrkre eydder, Lioos til leidder, Lijfs Brautrietta, laat mig ei aptur i Dimu detta.

Trygda Festood mier tærer þu, Trwar Hond mijn opt veiklast nu, getur vidteked valla, anast þu hennar Orku Brest, a þier laat hana fa sig fest, sterklega Æfe alla, Gud minn, Gud min, þier vil eg fws, mitt Hiartans Hws, til Hvijldar veita, audmiwkum Anda kannt alldrei neita.

Trwar Augum eg tilldra nu, til þijn, Drotten! mig aumka þu, Overdugum best biarga; Ofortient Myskun er riett Naad, Omaklegum sem verd-

ur tioad, og gefenn opt þeim arga, Gud miñ, Gud miñ, Heill mijn er, þa øll i þier, þvi ørugg blijfur, greidest þier gott Lof, Gud eilijfur.

43. Psalmur.

Um daglega Umþeinking Daudans.

Ton, J Blæu einne er byrgdur i Mold.

VEntu æ Daudans Vinur kiær, Vonum framar hañ stendur nær, vid hvern Dag þeynke Hugur þinn: Hañ mun vera sijdarste minn.

Hvad sem þu giører, hugsa her, hvert soddann Ydia hæfde þier, ef i þvi Verke ætter þu, andast þa strax og dæmast nu.

Lijfe feckstu ad Lane nead, Lijfs hefur þu ei Eignar-Read, nakenn komstu i Heimeñ hier, hiedañ eins lijka aptur fer.

A hverium Dege deyr þu hier, Daudann hver Lijfs-Stund færer þier, allt hvad hier eykst vid Æfe Manns, allt kortar þad Lijfdaga hanns.

Þess leingur sem vær lifum hier, Lijfed þess styttra epter er, um þad sem einum afram bar, epter þvi minna Leidar var.

Lat fra þier deya Leste fyrst, Lijfed adur eñ sær þu mist, hver sem deyr vondum Vilia fra, vijst lifer Gude i Dauda sa.

Adam gamla af øllum Matt, a medañ lifer, deyda att, þa mun D[R]ottèñ, nær deya fer, daasamlegur lifa hia þier.

Daud-

Daudeñ flytur og færer Mañ, fra Hiegooma i Himna Rann, i hveria Att sem Eiken datt, er hun þar kyrr, þad trwe eg satt.

Ef þu ihugar opt og þratt, ad endelega dey ꜳtt, Adhalld er þad og Ordsek þier, ad agta lijt þad sem Heimsins er.

Athuga þu hvad Andlꜳt Manns, afmyndad getur Lime hañs, þetta skyllde þig fæla fra, forbonnud Verk ad gyrnast ꜳ.

Saal og Lijkama svijdur þad, sañ-naudug verda skiliast ad, Andarslit hver sem athugar, elska mun sijdur Syndernar.

Sa sem med vondre Synda-Giord, sier hefur stofnad Andar-Mord, i gegnum Daudann gengur hann, t Glotunar Stad, þo eilijfann.

Þeir einer hlioota Himna Vist, hier nu lifa i Gude fyrst, þeirra Lijf DRottenn eflaust er, i Trwñe sem hann binda sier.

O DRotteñ! gef oss ollum nu, innlijfast þier med sannre Trw, lijka deya og lifa þier, lofa sijdan med Engla Her.

44. Psalmur.

Huggun fyrir þa sem missa sijna Astvini.

Ton, Hærsta Hialpræde Fognude.

Ꜳ Christeñ Saal! umhugsa fyrst, ꜳ Dauda-Stundu JEsum Christ, hvrad Ogn Daudans alldrei kañ, ofbiooda þeim sem þeckia mañ hañ.

Beyſkt Vatn i Mara miøg ſætt var, þa Moſes Tred i Brunen̄ bar, þad Lijſſens Tred er Drottenn dijr, ſem Daudans Remu i Sætleik ſnijr.

Sa Edla Kviſtur allra Boot, upprunnenn er af Jeſſe Root, hver ſem geymer hans heilog Ord, hann ſmackar alldrei Saalar Mord.

Eymd Mannſens deyr, enn ecke han̄, er Daudenn Leid i Himna Ran̄, Afgangur hans er Endīng Kijfs, og Fæding holl til eilijfs Lijfs.

Ecke miſſum vær Aſtvine, undan̄ oſs þo þeir ſender ſie, ſyrer Sorger þeir Fagnud faa, ſraa Myrkrunum i Lioosed gaa.

Yfer Lijfdaga hættaſt Haf, i Hoſn Daudans þeir komaſt af, leyſter fraa allre Sut og Sekt, ſyrgia ſkulum þaa ecke ſrekt.

Hvijtann Skrwda vid HErranns Hlid, hafa þeir nu og Paalma-Vid, Sorgar Klæde ei ſoomer þaa, ſyrer ſoddann Menn ad taka uppaa.

Oll heſur þeirra Augna Taar, af þurkad Drottens Honden klaar, Lambſens Stoole þeir liſa hiaa, kloomande ſyngia Gloria.

Allſkyns Hlioodfære hlioonta þar, Horpur ſlaande gullegar, hiaa Englum Guds ſier una þeir, ecke ſkulum þaa graata meir.

Laattu þier ecke gremiaſt Ged, Gud þo take hvad heſur oſs lied, ef þu miſſer þinn Aſtkiærann, einn Elſkara ſnart finnur hann.

Atijt ei þad þo adſkilied, at huga ſramar Samkvæmed, ſem epter kiemur eillijſt þo, i andvaralaus-

re Sælu og Roo.

Andlœt sitt virder Abatann, Uppriſunne ſœ trwa kann; hverrar Imyndan auglioos er, Edles Skapning i Heime hier.

Eydest Heims Lioos ad Aptne Dags, upprennur þo ad Morgne strax, Grased visnar þa vetrar ad, œ Vorenn aptur bloomgast þad.

Af Eikum falla Avexter, aptur þo vaxa bloomleger, og ef Sæded skal Frioosgun fœ, fyrst i Jordunne rotna maa.

Þaa Phœnix hefur Æfe endt, i eigen Hreidre sig sicalfann brendt, af Osku kviknar aptur þar, wngur med Fiadrer gullegar.

So endurnijast allskonar, eigenn Foreydslu þad sem bar, alldrei skylde neinn efa þœ, Upprisu Holldsens Dooms Dag œ.

Þu meinter, kannskie, Ment og Fe, mektast hefde þinn œstkiære, i Guds Rijke audugur hann, alla Speke vel skynia kann.

Hærsta Tign þo hier hefde gist, i Himnarijke er betre Vist, DRottne hefur so þocknast þad, þinn Vilie skal þar hneigiast ad.

O DRottenn! þu tookst aptur nu, Eign þijna sem mier lieder þu, þitt Nafn, heilage Herra klœr, hærst sie lofad um eilijf Ar.

45. Psalmur.

Um þann sijdarsta Doom.

Tyn, Tak af oss Fader.

PA Christur kiemur, Kongur riettdæmur, allt auglioost verdur, Ord, Hugsun og Giorder, alla uppvekur, er þeim Hefnd-frekur, sem Dooms er sekur.

A allar Siidur, Ogn þeim ofbiidur, under Elld-gaangur, yser Gud strangur, Samvitskan særer, Satan ækiærer, Synd Fridtioon færer.

Hvar mun þa Hæle? Herra min sæle! Eg veit mig argann, unned hafa Glæp margañ, eg Ottast Doomenn, wte er Tijmenn, eñ Eilijfd komenn.

Her Himens hiadnar, hrinur og brædnar, sig samann-lyknar, Sool rodnar, Tungl bliknar, þijn Verk ei þordu þig sia i Vijrdu, er eckert illt giordu.

Eg aumur Madur, ofmiog saurgadur, hvad mun þa þora, þig reidann ad heyra? Hvert ma hellst flija? Hvad skal þa segia? Hver veit ad vægia?

Þu Herrañ hijre, hærste Doomare, mier munt ei mija, mæ eg þvi til þijn flija, þu þolder Dauda, þinna so Sauda, bætter Bol Nauda.

Þig Son siñ sende, sinne af Hende, Faderenn frijde, ad fridkaupa Lyde, er þvi Ogladur, ef nockur Madur, tijnest tapadur.

Vijst vill hann eige, eg vesæll deye, HErra þad heyrdu, hanns Vilia fullgiordu, lat ei Erfd þijna, eilijst Bol pijna, aumka Ond mijna.

Lægd Logmaals frekaun, lysir mig sekann, þinn Munnur medañ, mig kallar blessadann, þad mæ mier meira, mun eg þo heyra, Fridar-Bod skeira.

Eg

Eg er Ohræddur, i þier Nad giæddur, þo O-
viner aller, yfir mier Hefnd kalle, þu Fridar Foorn-
en, frelsar þijn Bornen, vor Heill og Vornen.
Þu HErra hlijden, helgader Lijden, lietst Lijfid
Æda, til Lausnar oss wtblæda, veit Vægd i Dóo-
me, vor Brooder froome, þitt hærst Lof hliome.

46. Psalmur.

Um̃ Laungun epter eilijfu Lijfe.

Ton, Þa linner hier mijn Lijkams Vist.

SJ mættu Sealmijn elska vatt, of fallvallt Lijf-
id þetta, medhelgre Gyrnd i Hæder hatt, hell-
dur skallt þier upplietta, þar er Æska, eñ Elle sijdst,
eingeñ Daude, eñ Lijfid vijst, og ængurlaus Unun
rietta.

Utvallder skijna eins og Sool, Englum Guds
nærsta lijker, Osmoker hafa eilijft Skiool, allskyns
Nægd mettast slijker, O Rotteñ Gud fullur Dæ-
semdar, dryckiar þæ Straumum Vellystar, inn-
byrdes Elsku rijker.

Eilijf Giæde eru so stoor, eingenn kann þau ad
mæla, og so dijrmæt, ad eingum foor, wt-tala ne
noog hæla, Ovollt Heilbrygde æ er þar, Unun og
Nægd Guds Vellystar, og fræbær Fagnadar
Sæla.

So goodur Hlutur eingeñ er, sñ eiñ Gud Him-
na Hæda, Jñdæle mest þæ alla skier, sem eignast
hañ og vid ræda, oss i honum og hañ i oss, hijrann

sig-

sicmum þad Glede Hnoss, er Rooten allra Giæda.
Jerusalem þar uppe er, eckert Mustere hefur, med Hondum giort, nie Sool þar sier, siist Tungls þar Þorsen krefur, heñar Mustere og Byrte best, er blessadur Gud, sem liosmar mest, og Upplysing øllum gefur.
Eins sem ei heyrdest Axar Hliood, þa upp var vered ad smijda, Jerusalem a Jordu stood, jafnt mun og hinne lijda, þeir andlegu Steinar eru hier, med Oxe Mootlætes kantader, sem heñar Bygging hlijda.
Drottningen sw sem sookte heim, Salomon Koug hinn rijka, er sonn Figura Sælum þeim, sem koma i Hollu slijka, Gimsteina hver og Gulled ber, goodra Dygda sem framde hier, Engla Fylgd sær hun lijka.
Kongsens Spekt hana furdar frekt, og Fiølldann dijrstu Rietta, dijrmæt Klæde sem mestu Mekt, og Musteres Prijde setta, i Forundran so seger sw: Sijdst var þess Von, med minne Trw, giæte eg griped þetta.
Hier mættu Sæl mijn, heyra og sia, hvad DRottenn vill þier veita, ef þu gyrnest hanns Hwsum na, heilaglega skallt breyta, andlegs Gooda ef vænter vijst, Veralldar Giædum etter sijdst, med Akefd epter leita.
Ef þu gyrnest ad audnest þier, af Lijfsins Tre þig metta, nad u Christo i Heime hier, hrein Trw mæt verka þetta, inn i Guds Hws kañ ecke na, Otuckt,

Mann-

Mañdrap, Heipt, Lijge, Prꝍ, nie ſꝍnijt Gyrnd Fedrꝍttar.

Heilog Þrenning med hollre Rꝍd, Hiartad mitt virdſtu byggia, ꝍ mier hafdu allt Eignar Rꝍd, alldrei lꝍt mig þig ſtyggia, gief mier hier ſmacka Farſælld fyrſt, fyll mig ſijdar þijns Hwſs Vellyſt, ſo mege eg þier Lof til leggia.

47. Pſalmur.

Um̃ þa Farſælld, þegar Madur fær ad ſiꝍ og ſkoda Gud i eilijfu Lijfe.

Ton, Ad ydka gott til Æru.

O Drottenn alls-valldande! eg vil giarnañ til þijn nꝍ, ꝍ lifande Manna Lande, lꝍt mig Nægd þijns Gooda ſiꝍ, nær eg þig, næ ad finna, Neyd ar Stig, mun þa linna, lꝍngar mig heim til Hwſa þinna.

O! Þann Fognud frꝍbæra, Fognud allann ſem gnæfer, nær mun audnaſt ſu Æra, ad ſiꝍ Gud minn ſem bijr i þier? Þijns Hwſs ſiꝍ, Sæluꝛietta, ſvꝍnga mꝍ, dryck ia og metta, er þier hiꝍ, eilijfs Lijfs Uppſpretta.

O! þu Lijf æſkilega, O! þu bleſſud Farſælld blijd, þar heilog Þrenning bæga, Hiartans Gyrnd fyller alltijd, ad lijta Chriſt, Lioomann biarta, i Lijfſins Viſt, hiꝍ honum ſkarta, gnæfer meſt, Gyrnd alla vors Hiara.

O! JEſu Elſkan blijda, Edla Videll Sꝍlar mijn,

mijn, nær ætlar þu inleida, i þin Kongs Sal Brwde þijn? Hvad vantar i effta Hollum? Ecke par, nie hætt vid Follum, Gud er þar, sialfur allt i ollum.

Er þar Gud allra betste, Augum vorum Prijde nij, Hunangs Seimur sætaste, Saungur fagur Eyrum i, Balsam kiær, betst sem starta, Bloomstur skiær, miuk ad snerta, hver þar fær, hvad hans gyrnest Hiarta.

O dasfrijda Asioonu! O sæta Roddu Lausnarans! Dijrdar krijndur Koronu, kiær draup Nærd af Vorum hanns, fyrst hann er, allt i ollum, uppliser, varnar Follum, Fridenn tier Konum jafnt sem Kollum.

Gud er salioossens Lioome, Lioos i hverium sialfum vier, þad er vor Sæmd og Soome, ad sia hann i sialfum sier, lvckar Mann, Lijf indæla, lofa hann og vidmæla, alldrei kann, ad vt-talast sw Sæla.

O! farsæl Borgen betsta, blessud Hollen uppe þar, Heimile heilagasta, hæleitrar Guds Þrenningar, nær mun nij, Nærd sw gledia, næe eg frij, mig þar sedia, og Gude i, Gud sialfann tilbidia.

Nær mun sw Soolen renna, sem upplioomar þessa Borg? Nær mun eg sia ad finna, Fognud þann ei snerter Sorg? Saala mijn, sia þau Mæte, sæl þu skijn, i Epterlæte, Arfleifd þijn, er Gud Drottenn sæte.

Vier lifum Gude lifanda, lijka erum Kyrkia hans, vier eigum hann hier i Anda, enn þar ad Naun rietts

rett til ſaňs, Sælu ad, ſiͣ margfallda, Samaſtad, Lijffins hallda, gefi oſs þad, Gud uṁ Allder Allda.

48. Pſalmur.

Uṁ þad allra unſtwdlegaſta Samlag, ſem vier ſkulum hafa vid H. Engla i eilijfu Lijfi,

Ton, Mikelle Farſæld mæter ſaͣ.

Eilijft Lijfid er æſkelegt, ecke neiň gipteſt þa, Englum lijker i ædſtu Mekt, eigum vier Gud ad ſiaͣ, Vitſka, Tign, Dijrd og Virding Manns, vegſamleg miog þa er, ſo alldrei kuňe Hiartadhaňs, hana ad ſkynia hier, Inndæled er þad allra meſt, Auglit Drotteňs ad ſkoda beſt, alla Bleſſan þad under bijr, alla Heill, Dijrd og Nꝍad, allt Eptirlæte ad oſs ſnijr, allt batnar þa vort Raad, allt Anſtreymed ſo aͣ burt flijr, alldrei ſnerter oſs þad.

Ei er Farſældar framar Von, eň frijdaň Gud ad ſiaͣ, þeſſe hin fagra Fridar Sioon, fyller Gyrnd alla þaͣ, Engla Uṁgengne odlunſt þo, unſtwdleg verdur ſw, ſamlijker þeim i Sælu og Roo, ſaňheilagre enn nu, hvijtum Skrwda ſo ſkrijdunſt vær, ſkijnande Lambſins Stoole nær, Syndaňa Flijkrum ſærder af, frijlega loſum þann, Hiaͣlpræded Klæded gott oſs gaf, glediande Riettlaͣtaň, vakne ſiaͣ upp i Syndum, ſvaf, ſiaͣe Dijrdar Lioomann.

Engeň aͣreiter aňaň þar, eingenn kann reidaſt þa, ei er þar Bruňur Illgiꝍrdar, engeň Metnadar Þraͣ, engeň Mꝍgtlæting Eymd nie Faͣr, Þyrunar

ar Taar ei nein, ei helldur daudleg Synda Saar, Saalum viña þar Mein, Hwngur og Þorſte horf-enn er, af HErrañs Elſku mettunſt vier, Utvallda DRottenns alldrei þa, Of-Hite ſkada kañ, yfir þeim helldur Hende ſaa, himneſkañ bygger Rañ, af Lijfi þeirra ſem lioomar aa, lifande Vatn fram rañ.

Utvolldum Guds, ſo gledieſt Ged, Geſtabod er tilreidt, klaara Vijn, Feite, Mergur med, mun þar til Rietta veitt, ſoddañ Veitſlu vier ſitium ad, ſæl-er um eilijf Ar, og Lof ſyngande þöckum þad, þa verdur Gledenklaar, allt mun þetta þa uppfyll-aſt, i Anda og Sannleik fullkomnaſt, Lijf og Ande Guds Orded er, Otte Daudans þa flijr, hañ var ſvelgdur i Sigur hier, ſiaa hañs Broddur er rijr, öll vor Augna Taar afþerrer, Angre i Glede ſnijr.

Hrygdarlaus Glede hlioomar þa, Heilſa Moot-lætes frij, Lijfid aan Mædu, Lioos ei ſaa, Lyſtegarde þeim i, alldreie folnar Elſkan þar, alldreie Gleden dvijn, engenn Madur þar andvarpar, eingañ ſner-ter þar Pijn, Yndes Hægd er þar öllum tied, and-varalauſre Sælu med, andvaralaus hin retta Roo, rooſamleg Unun meſt, ununarſamleg farſæl Froo, farſæl Eilijfden berſt, eilijf Þrenningar Eining þo, Eining Guddooms þar ſieſt.

Upp upp, mijn Saal, athuga nu, Æru og Veg-ſemd þa, ſem ockur er vijs, þa eg og þu, erum Guds Stoole hiaa, ockar Vardhallds Engel þañ, er hier nu ſtidur vid, þa munum giorla þeckia hañ, eñ þurf-um hanns ecke Lid, er þa Samkvæmes Unun ſtoor,

Al-

alskijnande i Dijrdar Koor, O JEsu! kom og ei vid tef, innleid i Sælu þar, O JEsu kom og Glede gef, Guds Hwssum làat oss nà, O JEsu! þig fyrer utann Ef, umm Eilijfd gef oss ad sià.

49. Psalmur.

Umm þær feikna Kvaler, sem þeir Fordæmdu verda ad lijda i Helvijte.

Ton, Gud oss sinn Lærdoom liossann gaf.

HVer christenn Sal þad hugleide, hvad Vijtes Pijster bitrar sie, so stendur betur Syndum moot, segiande opt af Hiartans Root: J frà Andar Deyd, oss bevare Gud.

J Helvijte er alls Jlls Nægd, à ollu Goodu mesta Ohægd, Obærelegur Hite hvar, Heliar nijstande Grimden sàr. J frà Andar Deyd, oss bevare Gud.

Myrkur og Svæla sijfelldleg, Sorg og Diofla Mynd Ofrijn miog, Op og Jlfraner eilijfs Veins, andstyggeleg Lykt Brennesteins. J frà Andar Deyd, oss bevare Gud.

Ormur Samvitsku etande, Otte, Purkur, Sveingd, Harmkvæle, Ofund, Hatur, Vijl, Orbyrgd mest, enginn good Von med Heilsu Brest. J frà Andar Deyd, oss bevare Gud.

Sool og Tungl enginn sià þar kann, sijst af ollu þo Gud sialfann, sw litla Skijma Ellde af, einga Hughægd Fordæmdum gaf. J frà And

ar Deyd, oss bevare Gud.

Magenn i Hwngre mædest mest, Munnur af Þorsta piinest verst, Ellds Logenn verkar Op og Kvein, innlæsist hann i Merg og Bein. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Af einum Neysta i Eymdar Glood, Oliidannlegre Piina stood, enn þo Kvinnu hier kynne saar, kvelia Joodsoott um Þusund Ar. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Sælgiæte Ols og Matar mest, margur af hverin hiellt sig betst, Hugfrooe þeim þad engenn er, ei sa Vatns Dropa ad svala sier. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Diirmæt Klæde og Metord med, minnst kuña þa ad hugga Gied, iklædder Skom um eiliif Ar, engenn Vegsemd til Boda staar. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Audur stodar þa ecke par, aller jafnsnauder siñast þar, Guds bliida Auglit alldrei sia, ollu þiingra þad liggur a. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Kvala Elldenn um eiliif Ar, uppblæs Guds Reide Stormur haar, Samvitsku Ormur innra slær, ytra Dioflanna Grimd fraabær. J fra Andar Deyd, oss bevare Gud.

Hata Fordæmder hvor annañ, hata þeir liika Gud sialfann, hata þeir Engla heilaga, hata þeir alla Utvallda. J fra Andar Deyd, oss bev. G.

Oll Olucka sem innast ma, oll slæst i eitt og plagar

engar þar, alla varer þad Eilijfd þo, alldrei finnande Vægd nie Roo. J fra Andar Deyd, ofs bevare Gud.

Minnsta Korn þa af minnstu Kvol, er mikls þijngra enn allt Heims Bol, og þo ad Adams Arfarner, aller skipte þvi jafnt med sier. J fra Andar Deyd, ofs bevare Gud.

O! Drottenn gief ofs ollum þad, ad þenkia so um Kvala Stad, ad þangad komunst alldrei vier, i Varfærne framgaungum hier. J fra allre Neyd, ofs til Lijfs innleid.

50. Psalmur.

Um þad, hvornenn eilijflega munu vara þær helvijtsku Kvaler.

Ton, Hvar villtu Sæl mijn Huggun fa.

EF þu christen Sæl athugar, ad Pijslernar eilijfar eiga ad vera, þvi betur lærer þar af þu, ad þenkia nu, hvad þvingt sie þær ad bera, Helvijte heitt, Huggun fær eydt, þad bitra Bæl, brennande Sæl, alla Tijd a ad vara.

Fordæmdra Lijf i Ellde þa, er Daude sa, æ er yfirhangande, þeirra Daude Lijf einenn er, sem alldrei þver, i Kvolum Ofegiande, Brenne-Bodlar, þreytast sijst þar, aukande Kvol ofann a Bol, med allskyns Stynd og Grande.

Hvad er þad Mann kann þijngra ad þiaa, enn þad sijst fa, er hann mest epterlanger? Enn hitt

umbera verdur viist, sem villde fiist, Plaagur og Piislter straangar, ulyckt ad er, ad saa sem hier, sii syndga vann, soart Hefnda Bann, ei skule af honum gaanga.

Tapader sasna Syndum sier, umm alla hier, Eilijfdar Æsi siina; um Guds Eilijfd þeir þvijngast þvi, þeim Piislum i, sem alldrei eiga ad dvijna; hanns Giædsku Ged, og Myskun med, wtslocktu þeir, i sier, þvi meir, kvelur þaa Kvol og Piina.

Þeir elskudu Aud Oþarfann, of-fallvalltann, Vellyst og Virding bæde, himneskum Fesiood siiu-tu siist, sem er Gud vijst, ei gyrntust andleg Giæde, skamvinn Lijfs Lyst, leidest þeim siist, hrapande þvi, Helwijted i, eilijfa Sýmd og Mæde.

O þu Eilijfd Oendanlig! Engenn kann þig, wtsiaa nie noog ad grunda, O! hvad miked þu eykur aa, alla Piisl þaa, tapada hlijtur henda? Nær Ara Stund, Otal Þusund, umleid Ohast, aunnur byriast, so gengur aan alls Enda.

O þu Eilijfd! O Eilijfd þu! ein ertu sw, sem mest kann Mein ad vinna, Fordæmdra Piisl er þwngbær þa, þvi heita maa, bitur og beysk ad sinna, þo þijngre er, þvi margfolld skier, allra þijngst þo, þad under bioo, ad hun skal alldrei linna.

O þu Daude! sem alldrei deyr, Ending þijn er, aa ny þig uppbyriande, Daudann gyrnast Fordæmder saa, fyrrest hann þa, Lijf trw eg laangt fraa stande, aumt Hel þad er, sem alldrei þver, og Lijfi þvi, ad lifa i, sem alltijd er deyande.

O þu banvæna auma Lijf! ef þu ert Lijf, þvi villtu þa so deyda? O þu lifanda auma Hel! ef þu ert Hel, þvi villt ei Lijfs Eymd eyda! O eilijf Tijd! illum miøg strijd, ad þeinkia til þijn, er þijngre Pijn, enn annad allt sem lijda.

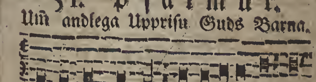
O Saalmijn! Saal mijn! sia ad þier, saarheit Þijsl er, opt er þad athugande, Nædar-Tijmanum gef ad Gaum, gior Ydran aum, Eymd slijk so alldrei grande, sia Syndum sier, sofnar tijdt hier, þess meira Bøl, breñer hañs Saal, Ellds Mat so æleggiande.

O Drotteñ JEsu Herra hijr! i Hædum byr, vor Synda Booten saña, fullu borgande fyrer oss, festur a Kross, Lijf, Heill og Lausnen Maña, lijw fur Lijkn sijn, leys oss fra Pijn, illt Andar Bøl, eilijfa Kvøl, oss lat þu alldrei kanna.

O þu riettnefnde goode Gud! siñ glotudum Lijd, sender þiñ Son i Heimenn, oss ad leysa vor Andar Deyd, og allre Neyd, sie þier Dijrd sogd og framseñ, og þier JEsus, sem frelster svo, Guds Ande med, Gofgun sie tied, um Allder Allda, Amen.

51. Psalmur.

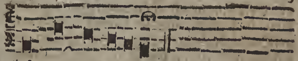
Um andlega Upprisu Guds Barna.

Upprijs þu Saal mijn, andlega i Trw, ad

nioota

nioota ef villt Upprisu þijns JEsu, af þvi
ad hann er, madur getenn lifande i þier,
eins lijka honum þar uppriisa ber; Uppriisa
ei kann, utann salka hvad vann, Adam skal
deya, so uppriis HErrann, Andenn skal proo-
ast; Elle Holldsens selast, þad lære JEsus

jafnann þier farsælast.

Eins sem þu ei kaňt, Augabragde æ, Adams þess gamla Illsku ad deya fræ, so lœttu haň hier, alla Daga deya i þier, Sæl þinne Lausnareň lifa þa fer, i Dijrd ei inngeck, ædur eň Daudans faň Smeck, þitt Hofud JEsus, sem Fognud þier feck, haňs Limur hvor er, Holldsens Gyrnd sem deyd-er, þann sama hann til Himnarijkes leider.

Trwlofun oll er, Undirbwningur Hioonabands sierhvors, sem þa epter kiemur, vilier þu ei nu, vera trwlofud Brwdur JEsu, annars Heims Brwd-kaup hanns ecke sier þu, heilagur Ande, hier i þier bwande, yckur samteinger Elsku- og Trwar-Bande, ef nu vor Ande, upp er hier rijsande, i Upprisu hinne, erum hluttakande.

Uppvakte sinn Christ, sæ ædur smurde haň, þa Soolen med Dags-Lioома sinn yfer Heim upp-rann, eins skiedur hier nu, i Elsku þijns Brwdgu-ma upprijsa ætt þu, lœt nu þvi lifande leida þig Trw, Liossens Born fara, til Lioos eilijfs Ska-ra, enn Myrkranna Syner sig vel meiga vara, uppreis þinn JEsus, af Dauda Frid-fws, upp-rijs þu einneň, hanns andlegt Glede-Hws.

JEsus upprisen, algiort Riettlæte, fyrer Synd þijna dæeň, Sæla mijn, þier fœrde, æstunda þv i

nu,

nu, i hañs Riettlæte framfarer þu, Synder afleggi fyrer lifande Trw, uppriseñ HErrañ, ad yferunnum Satan, dæsogrum Sigre i Dyrd hroosa vañ, andlega ef upprijs, er hier Sigur fullvijs, Urvollldum soomer, ad sækia epter þeim Forprijs.

Sayde Ezechia, sært med Harma - Kvein: O Rotteñ sem Leon lamade oll mijn Bein; Andlegrar þad er, Uppriesu Bardage i Trwudum hier, athugum vid þvi hvad epter hann fer: Mig Gud þu hyrter, mig þu lijfgader, og Synd minne allre hier aa Bak fleigder, Orusta hanns slijk, ockar Strijde er miog lijk, ordug i fyrstu, enn epterǽ Glede-rijk.

Vid Groof þijns Herra, voru Englarner, andlega upprisnum þeir eins fylgia hier, hañs Kyrkia ert þu, þvi una Englarner þier hiaa sier nu, ydrande sierhver bijr yfer Jesu, hvar Synden drottnar, Satan er þar nær, so Englaña Vistun þar ecke Stadfær, uppriseñ ert þu, andlega þvi lif nu, iñvortes kvitnada anglijser þad Trw.

Ef nu Christur er, i þier lifande, þa er hanns Ande, þier eiinig stiornande, Biartleik sijnum Soolen uppveitar aa Veralldar Hivol, Elskuna Trwen so alldrei fyrer, fraa Soolu Geislann, fraa Trw Kiærleikañ, vidskila ad giora þier ouñast ei kann, Hollds ins Verk er Synd, hvne fraa þier burthrind, vilier þu Guds Sonar vera andleg ny Mynd.

O goodi Jesu! uppvek þu oss nu, so Dauda þijns Kraptte beydder lifum i Trw, Upprisan þijn, vere vort Riettlæte og Lijfgunnen hier, upp til þijn, vort Lijf nu andvorpum vier, gef Glede saña, Saalar-Heill Maññana, uñ oss ad sia þig i Sælu Himna-Raña, þar skal þiñ Frameñ, fagurlega samen, Lijfgun, Riettlæte, Lioos og Hiallp vor, Amen.

Viku Psalmar,

Kvedner af Studioso Þorsteine Sigurdar syne.

Morgun Psalmur a Sunnudegum.

Ton/ Upphef eg Augun mijn.

SKAPare Liooſſens ſkiær, ſkyldt er ad allar þær, Skepnur ſem ſkapader, ſkipeſt til Hlijdne þier, ſo ber og hverre um̃ ſig, ſijfellt ad loſa þig, og ſyngia um̃ þitt Nafn, þad eingenn ſie þier jafn.

O mijn Sæl! upprijs þu, ei tef vid helldur nu, ei lꝏt þu ollum ver, einſamlre fara þier, ſem heſur þo meir þꝏd, þijdre af DRottens Nꝏd, helldur enn hitt annad; Hveriu launar þu þad?

O hvad vid erum blind! alltijd vid drijgium Synd, fyrer Nꝏd ſofnum Sok, ſoddan̄ Greidſla er. lok, O hvad vond Illſka er ſlijkt! ei gielldſt hier lijku lijkt, Kinnroda meſta mꝏ, mier ſlijkt allann Tijd ſꝏ.

Græt eg þvi Glæpe mijn, Gud minn, og flij til þijn, fegenn i fullre Von, fyrer JEſum þinn Son. Reikner þu Rangglætid, raunar ſtendſt

eingenn vid; Enn so Meñ Ottest þig, er Naad þijn mildelig.

Af þeirre Giædsku Gnadott, gafstu mier Værd i Neott, so ecke sakade, Soott, eda neiñ Skade, fra ollu Faare og Pijn, frelster þu Skepnu þijn, so Lioosed lijta ma, lifande Mönnum hia.

Allt gott eg af mier braut, eg siaalfur bioo mier Þraut, þu saast mier aumur a, Angist leysande fra. O! hvad er einn Son Manns, ad Gud so minnest hanns? Hvern Dag er Naad þijn ny, noog kann ei metast þvi.

O Rotteñ minn, Dijrd sie þier, daglega sögd af mier, þijn Lofgiord þrotne sijst, þitt Valld er stödugt vijst, almattugur þu ert, allt hefur þu vel giört, hver Dagur hermer þad, hygge Meñ riett þar ad.

Eñ þesse eiña mest, a hverium Þrenning best, Almættes Orde med, af eingu skapa ried, Dags Lioos, hvert deilde þa, dimum Myrkrum i fra, þannig kom þessu i Lag, þann fyrsta Viku Dag.

O JEsu! eg bid þig, ad geyma jafnann mig, og leida Lioossens Veg, lifa so mege eg, ad Synda Myrkren svort, Siðonhvörf mier fæe ei giört, sierku mitt Saalar Lioos, Sæla, Vernd, Hlijf og Hroos.

Dijrdlegur daudum fra, Dags þessa Morgne a, uppreis fyrer Almaatt sinn, Endurlausnare minn, so vek mig Syndum af, sijdann þiñ Vond og Staf, hugga lat Hiartad mitt, og

hallda

halld a vid Bodord þitt.

Ord þijn sem i Dag þu, oß lætur kennast nu, gef ad eg gete rett, i goodu Hiarta rootsett, ad fære Avoxt þann, et þier vel lijka kañ, þinne Naad, Þrenning blijd, þioonande Lijfs um̃ Tijd.

Eg fel nu allt Raad mitt, under Lijknar Valld þitt, Lijkama, Lijf og Sæl, lijka Vit, Heyrn og Maal; JEsu minn, minnstu mijn, mier forda allre Pijn, Adstod og Ande þinn, adstode Veikleik minn.

Leid so fram̃ Lijf mitt hier, leyfer þu sijdar mier, ad þacka þinne Naad, Þioodanna Hiælpar=Raad, i Glede hærstum Hag, halldande Sabbatz=Dag, um̃ Allder eilijfar, ædst Lof syngiande þar.

Kvolld Psalmurenn.

Toon, Þier Drottenn þacka eg.

Þoos Dagsens lided er, lofadur sie Gud minn, sem hefur hallded mier, vid Hiælpar Armlegg sinn, eg vil þar wtaf syngia, hvad vel þu geymder Þrælenn þinn.

Þvi vil eg fegenn fræs, ad Footum lwta þier, mitt Hiælpræd minn JEsus, medann eg life hier, ætijd skal eg þig prijsa, þijn Lofgiord sie i Munne mier.

Þu sadder Sæl og Lijf, so gafst mier Rauna=Boot, enn varst mijn orugg Hlijf, af Satans Viela=Noot, lietstu mig friælsann fara, vissa

Lijfs Gotu greidder Foot.

Avi mig aumann Mann! eg hlijt þo jaata þad, ad marga Illsku vañ, ei hef þier vel þioonad: Forlaat þad, Faderenn goode, fyrer þijns Sonar Dreyra-Bad.

Ad vijsu eg giarnann vil, Vilia þijns gaa sem best, enn eg finn opt þar til, Orku og Framkvæmd þver: Avi mig Eymdum hladeñ! Hver mun af þessu hiaalpa mier?

Eg þacka þier minn Gud, fyrer þinn Son JEsum Christ, af hvers Nægd eg feck Naad, af Naad med betre Vist, sem hann mun sijnum veita, þa Hormum snijr i Fognud fyrst.

O JEsu! Erfd miin best, eg þreye tijdt þinn Fund, Utlegd full Eymda mest, er mijn Hiervistar Stund, ei maa hier fulla finna, Farsælld a þessa Heimsens Grund.

Frelsa mig, Fader minn, fraa þessum vonda Heim, og leid til Lijffens iñ, loksens fraa Voda þeim, sem almennt yfer gengur, fleirster virda mest Volld og Seim.

Graatbeidne minne gegn, mitt gooda Hiartans Traust, auk mier so Andar Megn, ad Trwen gioorest hraust, sem eflaust a þig vone, og heyre giarnann þijna Raust.

Þaa Stund eg þreya a, i þessum Sorgar-Dal, minn JEsu, mier vert hiaa, meira ei gyrnast skal: Kom HErra kiær! ei seinka, kalla mig i þinn Dijrdar Sal.

Fram-

Framar eg bid þig blijdt, bevara mig i Noott, so fordeſt Faared ſtrijdt, Fylgd þijn mier giore roott, frels mig fra ollu illu, Andar- Meinunn, Neyd, Hryggd og Soott.

Eign mijna alla fra, Olucku verndа beſt, so ecke ſake uppa, ſialfs þijns Giof, er þu lietſt, mig hafa Umſioon yfer, Bleſſun þijn hana bleſſe beſt.

A þig ſet alla Trw, alldrei mig fra þier rek, med ſoddann Sinne nu, Svefnværd og Naader tek, aarla mig aptur heilann, enn dijrdlegann fra Dauda uppvek.

Morgun Psalmur a Maanadogum.

Ton, A þier HErra hef eg nu Von.

MUnd mijn, fagnande upprijs þu, og lofa Gud med Hug og Trw, ſem vel þig verndad hefur, af Myſkun ſijn, fra Eymd og Pijn, ægiæta Frelſan gefur.

Eg la og ſvaf ſem laatenn Mann, er Lid ecke ert ſier veita kann, hann virdteſt hia mier ſtanda, ſo Ovinar, ei kunnu par, illfuſull Svik mier granda.

O Nottenn, þu gafſt mier Luckn og Lijf, lietſt mig ei ſmacka Daudanns Kijf, ei reſſter Illgiord mijna, O! hverſu maa, eg þacka þa, Gæſku og Goodvilld þijna.

Lofadur ſiertu goode Gud, þu gefur Lijfs og Andar Frid, ollum ſem a þig trwa, i Skioole

Þijn, fyrer utañ Pijn, ugglaust meiga þeir bwa.

O Gud! hvad stoor þijn Giædska er, get eg þad ecke rett sem ber, wtsagt med mijnum Muñe, þijn Millde-Verk, mikel og sterk, Mañs-Vit ei skilia kunne.

Himnarner boda þetta af þier, þar uñ Fest-ingen Vitne ber, sem þu i Fyrstu setter, i Mid-iu þar, sem Vatned var, þennann Dag þad wtrietter.

HErra, þijn Speke alvijs er, ecke neitt verd-ur helldur þier, Omættugt Ord ad viña, Æru, Dijrd, Prijs, sem æ er vijs, aller þier skulu iña.

Virdstu mig enn ad vernda i Dag, virdstu i Nead ad sięa minn Hag, vert þu mijn Festing, frijda, i Lijfe og Deyd, vid allre Neyd, eingu skal þa meir kvijda.

Missgiørder forlaat mijnar nu, af Myskun i Nafne JEsu; gef mier þær rett ad græta, og fordast miog, so mætte eg, uñ sijder af þeim læta.

Olucku og Slijsum af mier stijr, ædste Gud sem i Hædum bijr, og gef mier Lucku gooda, blessa allt mitt, sem er Laan þitt, og virdst mijn Verk ad stoda.

Hvad er mijn Æfe Heime i? Ein hostug Reysa, og jafnaun þvi, hladenn med Mædu marga, i soddann Pijn, hrekst Saala mijn, sem Lamb ꝫ medal Varga.

Hvar vid skal eg þaa hugga mig? HErra JEsu, eg treyste a þig, veit ad eg verde eige,

ad

ad Spotte þeim, Ovita Heim. Leid mig af Lasta=Vege.

Audsijn mier Rææd, minn goode Gud, geym mig vel i þinne Tialldbwd, hvar eg mun hoolpenn bliifa, læt Andlit þitt, mier liifa bliidt, so mun miin Sæla lifa.

Færæadum siæ mier aumur æ, Ovina Hondum leys mig fræ, so felldann mig ei fææ, med Viela=Mok, og vond Samtok, Villd siina ecke siææ.

Þu yfergefur alldrei þann, er þier af Hiarta treysta kañ, sw Von er Sæalu minne, sæt Harma Boot, Sorgum i moot, so biid epter Hiælp þinne.

Þu munt eflaust æ þinne Tiid, þrioota læta mitt Eymda=Striid, og gefa Glede sanna, alls Betsta Rægd, eiliifa Frægd, æ Jord lifande Manna.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Heimsens Þiood i ollum Attum.

Dags Liooseð Roottenn burtu ber: Gud oss liise, og Vegenn viise, i Villu=Myrkrum Heimsens hier.

Giædska Rottenns miin giætte i Dag, milldelega, marga Vega, minn til betsta greidde Hag.

Skiool þitt miin Hliifd og Skiolldur ver, so engenn smæde, eda nææde, Ondu minne ad

granda þar.

Vel maa eg una þar vid þvi, ad Dagferd ekna, aan Stoor-Meina, framdroo mitt Fodur-Land i.

Viijst mætte þikia vænt um̃ þad, Odum liijdur, ecke biijdur, so snart bere ad Sælu-Stad.

Þaa Utlendinga Heimsens hier, er Synd flua, aa Gud trwa, til Efiloka rett sem ber.

Þig bid eg, Saal miijn, gleggt þu gaa, ad þvi leingra, aafram̃ gengur, þess minna eg epter aa.

Vid hessum leinge safnad Synd; Hvar mun lenda, hvern fær Enda, Holldsens Fijsu og Lysting blind?

Af þeim hver einn Skadsemd uppskier, er so fylgde, ad ecke villde, lifa Gude i Heime hier.

Þvi er nu komed meir enn Maal, Illsku ad græta, og af þvi læta, er fordiarfar Lijf og Saal.

Jeg kiem nu til þiin JEsu minn, med Ydran sanna, ei mier banna, Fridar dijrsta Fadmenn þinn.

Fyrer þig sialfann fijn mier Vægd, Læknер Meina, laat mig reyna, Lidsemd þijna og Giædsku Nægd.

Fyrst þu hefur mig hijngad til, af Naad sparad, og bevarad, alldrei framar vid mig skil.

Forlaattu mijna miklu Sekt, af Giædsku þiñe, og gief eg kynne, siijdann varast Synder frekt.

Levs mig fraa Skada, Skom̃ og Neyd, Hryggd og Vanda, Holds og Andar, hiaalpa mier i

Lijfi

Lijfi og Deyd.

Eins bid eg þig um̄ þessa Nott, til þijn vake, kalle og kvake, Saal mijn, Holld so hvijlest rott.

Allijttu mig i Millde og Naad, hiaa mier vertu, Hiaalp mier siertu, allt mitt blessa Efne og Raad.

So skal hier gladvær sofna uppaa, heilann aptur, HErrans Kraptur, ad Morgne laate mig uppstaa.

Þier sie Dijrd og Lof Þrenning blijd, af øllum Twngum, sogd og swngenn, eins sem hun var allann Tijd.

Morgun Psalmur aa Þrkdiudøgum.

Ton, Yfirvalld vijsa.

HHiartans HErra! Hygg þu ad minne Raust, laat Þrauter þverra, mitt hærsta Hiaalpar Traust. Arla vakna eg til Þijn, og vil þess fegenn gaa, aarla virdstu ad minnast mijn, mier þijna Adstod liaa, ad rett sem bære, Reynkelsis Foarn eg fære: Þier Lof sege og þacke best, þennann Dag einna mest. Þier Lof sege og þacke best, þennann Dag einna mest.

Þu mijn vel giætter, þar eg sofande laa, Bol burtu rætter, blijdann̄ Dag lietst mig siaa, Lausnarenn goode Lof sie þier, Lijke þinn alldrei siest, Dijrd og Valld þitt eilijft er, øllu stioornande best, aa Himne og Jordu, i fyrstu Skopun giørdu, er predika Almaatt þinn, og Speke sier-

hvert Sinn, er p. A. þ, og S. sierh, S.

Med Magtar Hende, miög vel komist þessu i Lag, vijdt fra Þurlende, Votn skilder þridia Dag, og sagder: Jorden gefi good, Gros þau imesleg sie, sem ei fyrr a Folldu stood, frioffsöm allshattud Tre, Skepnan strax hlijdde, Skapa-aranum er prijdde, so ad midur sijdann var, Salomon prijddur þar, so ad m. s. v, S. p. þ.

Hier ma eg mijna, margfallda Skylldu sia, og læra ad sijna, liwfa Hlijdne sem ma, Gude þeim er giörde mig, og gaf Vit, Heyrn og Maal, enn took Þioons Mynd uppa sig, ad frelsa mijna Saal. Avi mig aumann! illann Þræl Maattar naumann, eg hef þessa illa giætt, og lijtt hanns Rædu sætt, eg hef þ. i. g, og l. h. R. s.

Forlaat mier þetta, Fader minn Himnum a, so Ressing rietta, Reidennar lijde hia, eg vil hlijda i ollu þier, og betra so mitt Raad, hier til virdstu ad hialpa mier, fyrer H. Anda Naad; En nær eg skeika, af mijnum Hollds Breiskleika, riettu mier þa Hialpar Hond, so hressest Lijf og Ond, riettu mier þa H. H, so h. L. og O.

O JEsu goode! Grætande bid eg þig, fra Synda Floode, ad frelsa aumann mig, so ei Davidans Diwpe i, dreckest þar Saala mijn, helldur gef hun fare frij, i Fodurland heim til þijn, þa hana leysir, loksens fra Holldsens Hreyse, Polenumoodur þess eg bijd, þad verdur Glede Tijd, P. þ. eg h, þ. v. G. T.

Enn

Enn i Dag take, Engell þiñ Vakt a mier, so eckert sake, Saal og Lijf hvar sem fer, og lꜳt Satan ecke nꜳ, ad svijkia veikann mig, rek haṅ skiott a Flootta frꜳ, frameleid mig Giæsu Stig, a Footskor þinne, Blessan og Biorg eg finne, uppfyll Naudsyn alla mijn, epter Gnægd Nꜳd-ar þiṅ, u. N. a. m, e. G. N. þ.

Med soddann Sinne, vijk eg til Verklags mijns, þad wte og inne, adniote þess Fulltings, sem þu JEsus sialfur mier, sender af Himna-Thron, enn mig taker þu ad þier, þad er mijn Hiartans Boon, i Lijfi og Dauda, eingra þꜳ kenne Nauda, so skal vera vel til Frids, og vænta DRottenns Lids, so skal v. v. til. F, og v. D. L.

Fodur og Syne, samt helgum Anda med, so alldrei dvijne, sie Þock og Lofsgiord tied, fyrer sijna sætu Nꜳd, og sierhvør Giæde oss veitt, blesse hann Siooenn, Lopt og Lꜳd, lꜳte þeim ecke neitt, megna ad spilla, Magt nie Heypt Drekans illa. Saal mijn, DRottenn, Dag og Nꜳtt, dijrdke af mestu Mꜳtt. Saal mijn, DRottenn, Dag og Nꜳtt, d. af m. M.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Jebapth DRottenn dijr.

PRidiudags þroted er, þægt Lioos so diṁa fer: O JEsu! Andlit þitt, yfir mier lioome blijdt, vertu mijn Vernd og Hlijf, vort blessa-da Lioos og Lijf.

Þier sege eg Pock og Lof, þu sem mig leyster af, Eymdum og Andar-Neyd, illum og brœdum Deyd; Hws og Heimile mier, Heill, Blessan og Nœd veitter.

Lijkamenn hwenn þvi, leggiast mœ Hvijlu i, ad sefest Sorg og Strijd, sem vier um Lijssins Tijd, hliootum ad heya þrœtt, hladner Eymdum Dag sem Nœtt.

O! hversu margur Mann, meinar sig farsœlann, ef getur grœdt sem mest, og gœnge ad Ofkunn flest, vasande Volldum i, Velferd-Sœlar Leyppe frij.

Margur feck mikenn Aud, med stoorre Hugar-Naud, hlaut sijdann honum frœ, hryggur Veg Daudans gœ, so leid hanns Æfin wt, er var hladenn Sorg og Swt.

Eins foor þeim feck stoor Volld, flioott greip haim Æfi-Kvolld, Minning þess fannst ei meir, nœttu vijst kioosa þeir, ad hefdu ei Heimsens Tœl, haft kiært, þad er tijnde Sœl.

Ad vijsu veglegt er, vel so ad bloomgast hier, enn þar skyllde ecke vid, ædra stundum gefid, miog blind Mannskepnan er, minn Gud virdstu ad stioorna mier.

Vanbrwkan velldur þvi, vor, þessum Heime i, ad Skepnan Edles good, ordsakar lœngaun Mood, O Gud! lœt alltijd mig, ollu framar stunda þig.

Sœll er hver sem þig kann, so geyma i Hiar-
tans

rans Rañ, ad hañ vÿ t eige sier, æfinnlegt Skiol hia þier, hvor sem þier helldur fast, hann mun alldrei fortapast.

Enn hinn sem elskar hier, ofmiog þad stundlegt er, hann stendur Hættu i, HErra geym mig fra þvi, veit ad eg vone a þig, veida lat ei Bwksorg mig.

Gief ad eg giete mest, gooda Trw a þier fest, ad an Ahyggiu mijn, eble mig Blessan þijn; So ecke sialfum mier, Sorg og Mædu auke hier.

Lat þo ei Lete mig, leida fra Giæsu Stig, nie annad Olag mitt, affala mier Lan þitt, med AEru i Otta þijn, eg stunde riett Kallan mijn.

O DRottenn! aunnka mig, af Hiarta eg beide þig, margfalldre Synda-Sekt, sie eg mig hladenn frekt, minn Gud ei minnst þar a, Myskun þijna lat mig fa.

Eg bid þig enn i Noott, unn mier ad sofa roott, so gleyme Sorg og Pijn, Salen vake til þijn, Andskotans ollum nu, Arasum burt fra mier snw.

O JEsu! allt mitt Rad, anneft þijn Guddooms Nad, Hond þijn mier hlijfi vel, henne eg mig befel, ysirgief þu mig ei, allra sijst þa hiedann dey.

Guddoomsins Þrenning þijd, þier sie Lof allann Tijd, af ollum Twngum tied, til þess eg styrke med, lioomande Liodssens Hyrd, þa lijto nær eg þijna Dijrd.

Morg-

Morgun Psalmur a Midvikudeguni.

Ton, A Gud alleina.

JESU Nafne, enn þessa Morgun-Stund, af mijnum Svefne, upprijs eg gladur i Lund, þvi Gud mijn giætte, og geymde Vondu fra, so ecke mætte, Sal eda Lijf mitt þia, HErra eg ætte, hveria Stund Lof þitt tia.

Ei a ad þegia, um̃ þetta Tunga mijn, hellt dur satt segia, sijfellt um̃ Verkenn þijn, af odrum vinnast, alldrei slijk nockurn Veg, er fleire finnast, fræg, good, og dijrdarleg, eñ mætte minnast, maklega, veikur eg.

Fioorda Dag fordum, i Fyrstu Skøpun best, med Magtar Ordum, minn Gud, þu tilreidd lietst, Himen-Lioos hreinu, hver Tijma, Daga og Ar, avallt adgreine, enn Jord verme Sool klaar, hvad allt ad einu, til Enda Heimsins staar.

Minn JEsu mæte, milld Sool Rettlætesins, bid eg burt-ræte, Bøl og Dim̃u margs-kyns, sem Hug og Hiarta, hier vilia tijdum þia, Lijfs Lioosed biarta, lijse mier jafnann hia, sem Groomed svarta, af Sal minne ried sa.

Heims brygd-lioos Bloome, blecke þig ei, mijn Sal, Lyst hanns þo liome, er Lijfs Haaske og Taal, lat þier vel lijka, Luckuþaa Gud veit-er, hinns hyrdt ei snijkia, HErrann best fyrer-sier, sijst sæe flijkad, forbodenn Agyrnd þier.

Af Giæsu þinne, giora skalltu ei Raan, þeim

þier

þier finnst minne, þu veiter einga Smaan, og ecke helldur, ofunder meire Mann, opt Boda Elldur, af slijkum Rokum brann, sem Bondu velldur, vestur þeim kveikte hann.

Minn Gud mier veite, Millde þijn Styrk og Lid, ad Ills ei leite, enn gef eg stunde Frid, og lat mig ecke, i Hendur falla þeim, sem hverskyns Hrecke, hafa ad naa Vallde og Seim, þig mitt Skiool þecke, þu hefur sigrad Heim.

O JEsu goode! Af Hiarta bid eg þig, þad þijnu Bloode, þu virdest hreinsa mig, af Illgiörd minne, er Hiartad skelfer frekt, miög morgu Siñe, mig hefur Synden bleckt, so Frid eg finne, forlaat mier mijna Sekt.

Framar eg beide, Fader minn, Honden þijn, i Dag mig leide, eingre so mæte Pijn, i Tymd og Mædum, ætijd mier stattu hia, af Himna Hædum, Hiaalp og Blessan mier lia, Ovinar skiædum, Arcasum leys mig fra.

A Giædsku þijna, eg vona fyrr og sijd, Vægd virdst mier sijna, vegleguft Þrenning blijd, þier Þacker fære, þier beige eg mijn Kne, hvad hellst sig hrærer, Heidur þinn laate i Tie, Odaudleg Æra, eilijfum Gude sie.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Gief þinne Christne goodann Frid.

NU Otten er komenn Sool ei siest, senn skal til Hvijlu gannga, Liooßens Fader mier lystu best,

betst, leid mig um̃ sijder þangad, sem eingenn Sorg fær angrad.

Þu hefur enn nu þennann Dag, þijna Barnskepnu sparad, þar ad auk greidt til Goods min̄ Hag, giædskulega bevarad, an- Slijka eg hef þvi hiarad.

Fyrer þetta sem annad allt, eg vil þig lofa og prijsa, enn med þvi Hiartad mitt er kallt, mig virdest þu upplijsa, og siælfur Vegenn vijsa.

Overdugleika veit eg minn, vid Hætign þijna ad ræda, med þvi eg Otal Afbrot vinn, opt vill þad Hiartad mæda, Gud minn, þad virdstu græda.

Heyr mijna Rodd, mitt Hiartans Mæl, hiar þier gott Alit fæe, so ecke mijna aumu Sæl, ofmikel Pijna þiæe, Giædska þijn Lidsemd liæe.

Odum rennur mitt Æfi-Glas, sem annar Vatna-Straumur, vidlijkt sem folnad Folldar-Gras, fer eg burt hiedann aumur, ei tefur Tijmenn naumur.

Veit mier ad stunda Vitsku þa, ad vid Heimmune eg skilia, og leggia mesta Alwd a, ad fylgia þijnum Vilia, en̄ sijst mijnar Synder dylia.

Hæske mikell er Heime i, HErra miin virdstu gieta, under þinn Verndar-Væng eg fly, Verolld skal ecke sæta, þu einn mætt Boled bæta.

Þannig mig i Roott þier eg fel, þinn Engell hiæ mier stande, sæ ed mig geyme og vern... so vondur Myrkra Ande, mier sijst nie

mij-

mijnu grande.

Ollu þvi vonda afvend nu, er eg forskulldad hefi, Frelsare miñ, ei fra mier snw, Fylge þitt Ord mier giefi, og hvorskyns Hrygder sefi.

Fodur, Orde og Anda sie, ædst Dijrd uñ Jord og Himen, eins sem hun var ad Upphafe, af ollum Twngum samenn, uñ Allder Allda Amen.

Morgun Psalmur a Fimtudogum.

Ton, Anda þinn Gud mier gef þu vijst.

DIrd og Lof sie þier DRottenn minn, daglega eg vil þig prijsa, og snema Morguns uppstadenn, Agiæte þijnu lijsa, lijka so Aptne ad, aptur vijdfrægia þad, slijkt sie minn Vane og Vijsa.

Vijst minn Styrkur ofveikur er, ad vinna slijkt rett sem bære, þvi bid eg, HErra, hialpa mier, Hiartad mitt endurnære, Anda þijns Astgiof blijd, i Dag sem hvoria Tijd, þacknæma Foorn so fære.

Þu hefur vel mig frelsad fra, Fære og margskyns Vanda, þar eg i Noott sem lœtenn lœ, liætst mig heilann uppstanda, enn fyrer Augu mier, yfer furdanleg ber, þau Verkenn þinna Handa.

Fugla Loptsins og Fiska med, sem fiara a Siæfar Grunne, oss Monnum til Upphelldes lied, i Dag framleida kunne: Fordum þijn Skipan skijr, skoda þu Saal mijn dijr, hvors Gooda

 Gud

Gud oſs unne.

DRottenn eg þacka þinne Nœd, þad ſtrax i fyrſtu heſur, minnar Naudþurſtar þannig gœd, þu ollum Fœde geſur; Eg beide Bleſſan þijn, birge upp Fœtœkt mijn, hier medann Holld mitt teſur.

J Dag minn JEſus aptur ſoor, upp til ſijns Fodurs blijda, Sigre hrooſande HErra ſtoor, þœ hier var bwenn ad ſtrijda, i œdſtu Tign nu er, og bidur fyrer mier, þvi ſkal ei Þrautum kvijda.

Hiartad mitt vid þad hugge ſig, þo Heimſins Sorgum mœte, ad Frelſare minn fyrer þig, ſœe eg lokſens Kiœte, um Eilijfd Himnum œ, odrum Guds Bornum hiœ, hvar eingum Eymdum mœte.

Enn œ medann þad ecke ſker, og eg verd hier ad þreya, gef þu eg alldrei gleyme þier, gott Strijd veit mier ad heya, hafne meſt Hreckia Stig, hallde betſt Trw vid þig, ſo meige i Drottne deya.

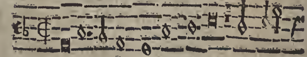
Um̃⸗Mœle þeſſe þennann Dag, þu lætur œ mier hrijna, annaſtu Lijfs og Andar Hag, aumka Barnſkepnu þijna, afſtijr þu allre Neyd, Oluckn, brœdum Deyd, ſijſt lœt mier Satan tijna.

Verde þiñ goodur Vilie œ mier, Verk mijn farſœl og bleſſa, lauſann mig alldrei lœt frœ þier, i Lijfs Voda Heims þeſſa, þvi Lijf mitt, Eign og Ond, eg fel i þijna Hond, eiñ mœttu mig vidhreſſa.

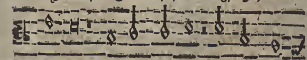
Enn

Enn eg vil þier ad Aptne Dags, Aftsemdar Losgiord blijda, fegen af Hiarta færa strax, Frelsarenn allra Lijda, yfirgief alldrei mig, af þvi eg vona a þig, blessud sie Þrenning þijda.

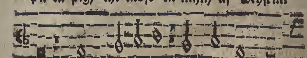
Kvølld Psalmurenn.

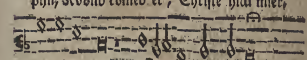
Himneske Fader heyrdu mig, eg hroo-

pa a þig, lijt liwst til mijn, af Myskun

þijn, Kvølld komed er, Christe hiaa mier,

bw þu og blijf, bevara Sääl og Lijf.

Sæta Losgiord eg sege þier, sem verdugt er, af þinne Naad, eg hefi þaad, Lijf, Foostur, Frid, Frelse og Grid, þo styggda eg þig. O Drottenn aumka mig.

HErra JEsu mier Huggun sijn, hiä þier Sæl mijn, Harma-Boot fær, þá Hryggden slær, þitt Holld og Blood, sem hiälpar Þiood, wtgefid er, einnig til Lausnar mier.

O! hversu sterk var Elska þijn, og Ast til mijn, af henne þar, ei Daudenn bar, Kvolldmälltijd sw, innsetter þu, Sæl mijna betst, sedur og lijfgar mest.

Fyrst eg er ordenn eitt med þier, O JEsu! hier, skal engenn mig, skilia vid þig; Hvad vantar þá? Hvor skada má? Allt einn þu vannst, Endurlausn Sæalum fanst.

Gesi þad Mysskun Guddoomleg, ad alldrei eg, brioote af mier, slijk blessud Kior, helldur med Trw, þier hlijde nu, og unne betst fyrer utann nockurn Brest.

Meire er Giædska og Goodvilld þijn, Gud minn til mijn, helldur enn eg á nockurn Veg, wt fæe tied, nie Ordum med, þackad sem ber, þar sialfur Eign þijn er.

O Gud! veittu mier Anda þann, er þyggia kann, þijn Millde mæt, og Mysskun sæt, legg Lofstijr þin, i Munnenn minn, og vernda mig, frá ollum Glæpa Stig.

Fel eg mig nu i Fadmenn þinn, Frelsare minn, unntu mier roott, ad sofa i Noott, gef mier þinn Frid, og geym mig vid, allskonar Neyd, illum og brædum Deyd.

Alldreie sifiar Augu þijn, ædsta Hiälp mijn, frá

fra Satans Slægd, og Svika Nægd, forda þu mier, og mijnum hier, þijn Blessan blijd, blesse mig allann Tijd.

So vil eg gladur sofna nu, sæte JEsu, ÿfer mier vak, a Briooft og Bak, alla Lijf-Stund, i Voku og Blund. Ædst Lof og Dijrd, ætijd sie DRottne skijrd.

Morgun Psalmur a Föstudøgum.

Ton, Christo Höfund mijns Hialpræds.

HErra mijns Lijfs og Hlijfdar-Mwr, Hialpræðes Biarg, Frelsare trwr, a Morgne þessum Andvarp mitt, uppstijge fyrer Vellde þitt, enn Adstod þijn, aptur kome hijngad til mijn.

Af ollu Hiarta eg þacka þier, þijnar marg-falldar Velgiorder, Ojafnt er fared ockur med, allt gnæfir þitt Myskunar Ged, þu elskar mig, eingu nijtaun sem Stigge þig.

Avi mig auman Mann i Dag, minnest eg a þann fyrsta Hag, sem DRottenn skapte Adam i, epter Mynd sinne, Lasta frij, og sette hann, Höfdingia ÿfir Heim giørvann.

Fullsælu skorte ecke a, þo eitt Tre være skiled fra, af hveriu neyta ecke bar, þeim annad sier-hvad leÿfad var, O ill Fior-Ræd! og Grædge, er hrepptu Guds Oqnæd.

Illsku þeirrar eg enn ber Giolld, ÿfir mier rijkia Daudans Volld, hier ad auk mig i hvers-kyns Pijn, Hertekenn færde Illgiord mijn, ef

þessu moot, ei hefde Drottenn funded Boot.

Eign sijna komna i Ofkop sliik, aumkade JEsu Myskun riik, þesse einn geck ei þvi framm hiaa, þar eg haalfdaudur epter laa, yfir Blygdan miin, breida rede hann Klæde siin.

Ohlijdne mijna einn þu barst, allt til Kross-Dauda hlijdenn varst, O! hversu laagu þrongt ei þier, þeñañ Dag mijnar Illgiorder? Skaparenn doo, so Skepnan næde Lijfi og Roo.

O hversu strijda Hryggdar-Naatt, hefur þu minna vegna aatt! O hvad vel þessa ad eg nijt, allmargann Værdar-Tijma hlijt! Þu keypter mig, wr Kvolum fyrer sialfann þig.

Med Hiartans Audmijkt, Aſt og Trw, eg vidurkenne þetta nu, Jardar Madkur, jaa miñe er, enn Myskun sw þu veiter mier, hverneñ maa eg, hana launa þaa nockurn Veg?

Hiaalpa þu JEsu HErra minn, ad Hiaalprædesens Kalek þiñ, medtake eg rett, enn mogle sijst, mier hefur þu hann blessad vijst, og mikle mest, med Orde og Verke Nafn þitt best.

Eñ framar, Saal mijn, siaadu hier, hvad Synden þrong og bannvæn er, þig vid hana þar fyrer skil, þeink ecke hun sie Barna-Spil, hann þig gaf frij, þier ei kroskestu uppaa ny.

Blijde JEsu! eg beide þig, med Bloode þijnu ad hreinsa mig, af allre miñe Synda-Sekt, er Samvitskuna þiaaer frekt, gef mier þiñ Frid, gior mig saattann þinn Fodur vid.

Þitt Sveita-Bað, Saar, Dauda og Piin, sket eg i Dag aa millum mijn, og allra minna Ovina, ofmikeñ Styrk þeirra lina, mitt Hiaalpar Traust, heyr þessa mijna Bænar-Raust.

Þannenn legg eg, Lausnare minn, Lijf mitt og Saal i Fadmenn þinn, giordu vid mig sem þocknast þier, þinn Vilie allra betstur er, vid hann mig ven, Vegsemd og Dijrd sie þier, Am̃.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Olldungar Juda, annars Dags.

Dags-Stund þesse nu wte er, Efi-Tijd vor so lokfens þver, þa HErrann ser ad heimta uppaa, þad hann ried liaa. Vid skulum, Saal mijn, gior þess gaa.

Einn DRottenn hefur ockur lied, oll þau Giæde sem hondlum med, þaunig eigum vid ecke par, allt þad Laan var, utann einsamlar Syndernar.

Enn lijka sem þad Adam geck, ad hañ Reikningskap standa feck, so munum vid Lijfs Aptne aa, ei sijdur þa, Skyl ockar Giorda greida faa.

Æ þvi midur! hanns Odyggd fannst, ecke honum þad betur vannst, hvers vegna saara Sorg og Neyd, sakfelldur beyd, Syndanna Verdkaup, dauranu Deyd.

O mijn Saal! Hverßu midur þaa, mun fyrer ockur standast aa, sem alltijd hofum illa breytt, og ei þvi skeitt, helldur DRotteñ til Reidereitt?

Til Sialfsrædes og Synda mest, stjfellelega Skepnan best, verdur ad þioona vondum mier, eg veit þad ser, ad viisu ei sem vera ber.

Sem Adam gjordy eckert Skiool, Eykurnar, þegar hann sig fool, so gyllda ecke Goodverk mijn, i Guds Augsyn, ad geyma mig fraa Straffsens Pijn.

Skal eg þa slijkum Eymdum i, orvinglast? Nei, fiærre sie þvi, þo Synden mikel sie og lioot, samt henne aa moot, veit eg til liggur betre Boot.

Hiartanleg Ydran heiter sw, hafande aa JEsum sanna Trw, sem giordest Foorn og Borgun betst, fyrer Broten verst, þaa hann aa Krosse kvalenn lietst.

Þannig vijk eg nu Maale mijn, minn Lausnare til Giædsku þijn, viisa mier aumum ei þier fraa, i Eymd og Þraa, med þvi eg vona þig uppaa.

Laat mier gagna þitt Lausnar-Gialld, laat mier ei granda Daudanns Valld, Illgiord mijna sem annad Sky, afmaae frij, Grædare minn, þijn Naaden ny.

Fyrr enn hier skiliast verd eg vid, veit þu mier aumre Skepnu Grid, i Undum þijnum eg mig ver, alls Þurfe hier, feingad til Neiden framhiaa fer.

Mier tak ei þijna Myskun fraa, so mætte eg Hialp og Blessan faa, eins geym mig sem þitt Auga = Stein, so engenn Mein, skade, ellegar

Skelf

Skelfing nein.

Ÿ þvi Trauste skal sofna sætt, so Pianing Dagsens verde bætt: DRottenn, sem verndar Jsrael, eg mig þier fel, þu munt mig aptur vekia vel.

Af Hiartans Grunne Æru þier, fyrer allt þad gott þu veitter mier, med Verke og Orde vijst skal tiaa, og vel þess gaa, so lenge sem eg lifa maa.

Morgun Psalmur a Laugardøgum.

Ton Fader aꝼ Himna = Hæd.

GUd! aarla til þijn, ormagna Saalu mijn, þyrster i þurru Lande, Prauter margar lijdande.

Svale mier Naad þijn nu, nærande veika Trw, medtak Grætbeidne mijna, fyrer Mysk-unseme þijna.

Þier enn eg þacka aa, þijdlega best sem maa, ad hefe Hvijlder fenged, og hægt þadann wtgenged.

Þo saarleg Sorg og Pijn, sieu riett Verdlaun mijn, enn liest þu ecke þetta, yfir mitt Hofud detta.

Helldur hefur þijn Naad, Hefndar = Straff-ed afmaad, enn giort mier allt til gooda, gladt mijna Saalu hlyooda.

Hardara hverium Klett, Hiarta þad kalla eg riett, er þetta ecke bræde, ef til þess hugsa næde.

Vel sie þeim, Velgiord moot, vinnur a Lost-unn Boot, þecker og þackar lijka, þijdlega Giæd-

ſku ſlijka.

Sie eg vid ſoddann Dag, Siounda Viku-Dag, hvern þu, heilage Fader, helgader og bleſſader.

Fullgiordum Himne, Heim, og hveriu ſem er i þeim, hvijldeſt þu, HErra blijde, hætter vid þad Stoor-Smijde.

Enn þvi ſem adur er ſagt, ollu helldur vid Magt, Forſioon þijn fyrr og ſijdar, fram til eilijfrar Tijdar.

Eins ſem þu giorder allt, eins fyrer þig giorvallt, hialpaſt, vidhellDſt og varer, Verolld þijn Giædſka ſparer.

Lof, Dijrd og Þock ſie þier, þinn Lijke hverge er, þu ert ſaa ollum geſur, og eckert þeiged heſur.

Þu ert ſaa, hvert eitt Holld, um̃ Haſed, Lopt og Folld, helldur med goodum Giædum, geſur Bleſſan af Hædum.

So ſkal nu alldrei eg, efa þad nockurn Veg, ad mier þu Fooſtur faaer, fyrer Lijfs Naudþurft ſmaer.

Enn laat mig minnaſt hitt, ad misbrwka ei Laan þitt, til Sialfrædes og Synda, ſem gyrneſt Hollded blinda.

Helldur audmijkia mig, ſem meſt; Enn prijſa þig, ſo ei mitt Oþacklæte, Orleika þijnum mæte.

Erugyrnd, Aud og Seim, ellegar þennann Heim,

Heim, lát þu mig lijted sækia, langtum helldur þig rækia.

Hiegoome allt þad er, og Skugge sem burt fer, eintoomes Eymd og Mæde, i Bloma þegar stæde.

Enn hver sem JEsum a, alls Nægter hefur sia, þarf eige Þrautum kvijda, þo nockud verdead lijda.

Fra aumre Sorg og Synt, svipta mun hann heim vt, giorvallann Grát af-þerra, Glede sijst lata þverra.

O Gud! unn mier þijns Lids, ad gefe nog til Frids, uppa þad ofur-hœla, ecke stunde mijn Saala.

Bid eg þijn blessud Nad, bevare allt mitt Rad, i Dag, so engenn Vande, ellegar Haske grande.

Ad skiedur Ovin minn, olldunges Vilia sinn, uppfylldann ecke siae, ofmiog so glediast nae.

Synd mijna mier tilgef, med hverre eg þig hef, moodgad a marga Vega, mig angrar þad Soorlega.

Þvenn i langre Pijn, leita eg, O Drottenn, þijn, Hvijld laat mig hia þier finna, og Huggun Eymda minna.

Þar Hriggd og Hormung slær, HErra! statt ecke fiær, hæg þu þa Meinum minum, med Nad og Krapte þijnum.

Enn þegar Wesen dvijn, un mier ad koma til þijn.

Þijn, Hvijldardag laat mig hallda, hiа Þier um Allder Allda.

Lijkama, Lijf og Ønd, legg eg i Þijna Hønd, Erigell Þinn ad mier giæte, eingu so vondu mæte.

Heidur og hærst Lofgiørd, a Himne bæde og Jørd, Fader vor, sie Þier framenn, fyrer JEsum Christum; Amen.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Hef eg mig nu i Hvijlu mijn.

NU vil eg hefia Hug til Þijn, Himna Faderenn sæte, ad Þier nu fære Onden mijn, audmiwkt Hiartans Packlæte, sem gott Kvølld-Offur gyllde Þad, goode JEsu, Þijn niooteeg ad, so saumur Mystur mæte.

Eg veit Þad engenn wtskijrt fær, alldeiles Velgsemd Þijna, eingu ad sijdur eigum vær, alldreie lata dwijna, ad prijsa Þig af mesta Maatt, mikla Þa Giædsku Dag og Nætt, sem Þu virdest oss sijna.

Einkanlega Þad aumum Heim, wtgafst Þinn Sonenn blijda, so ei fortapest einn af Þeim, er Nadar-Bodum hlijda, setiande Trw og Traust a hann, sem til vors Frelses Þola vann, Kvaler og Kvergan strijda.

Þesse Nead meire ødru er, af Þvi vier hennar niootum, annars Heims bæde og so hier, i Þvi gooda sem hliootum, eckert helldur oss annad vid, alla Næd, Blessan, Heill og Frid, ætijd vier af

oss brioottum.

Þar fyrer goode Gud þijn Naad, giorer enn þad alleina, ad ei hefur þu oss asmaad, engenn skyllde þvi leyna: HErra! gef vid Polgiæde þitt, Prioottkunne sleppe Hiartad mitt, og giore Pdran hreina.

Nettlaate Gud ei ressa mier, rangslætum Præl i Bræde, minnstu þad Folldar Fis eg er, fegurst þo Lijfed stæde. Eg reide uppa einganñ mig, O minñ Skapare! nema þig, siaa til hvert satt eg ræde.

Nær eg þig hefe næger mier; Nu, hverju skal eg kvijda? Trwfeste þinnar Elsku er, ecke sem Helmsens Blijda, hun bilar þegar þarf sem mest; Þiñ Wande er ad duga best, þijnum, nær Þraut er lijda.

Þvi ertu, Saal mijn, Orooleg, ervidt þo sijnest veita? aa DRottenn vil ad vijsu eg, vona, og til hanns leita, hann sier og proofar Hiartad mitt; Hafe Mennerner Allt sitt, þvi skal eg lijted skeita.

Allt þad stundlega Enda fær, eins Neyd og Lijfsens Mæte, ei veit nær dapur Daudenn slær, Dreyssugum þar wr Sæte, hiñ Vesæle og vænta maa, Volædenu ad leysast fraa: Hver þessa giorla giæte.

DRottenn minn Gud, eg þacka þier, þitt Lof vil eg wtbreida, ad þu myskunar ætijd mier, er Vondsku drijge leida, af Mootstandara miña Hend, mijnu hiaalpader Lijfe og Ond, so eckert

Mætte

mœrtte meida.

Hiaalpa mier þannig HErra minn, hiedañ af einnig lijka, laat alldrei goodann Engel þiñ, upp hiedann fra mier vijkia, þegar gengur að moote mest, mig styrkie þa og hugge best, Gud minn, þijn Giædskan rijka.

So veit mier nu ad sofa vœll, og sœtt i goodum Naadum, Vernd þijn geyme mig vel i Noott, vid Satans Skemdar-Naadum, ollu illu mig frelsa fraa, Fridar Bod þitt laat Soolun faa, morgskonar Þijngslum þiaadum.

Þiœningu Lijfs og Þrautum mijn, til Þarfa vindst ad snwa, þad er ei annars utann Þijn, ablande Mœdu og Lwa, forgefins er þad viñum vier, vilier þu ecke blessa hier, til þijn eins er ad flwa.

Allra sijdarst vœr Æfen dvijn, Armœdan gioerer þverra, leid mig i Fride þaa til þijn, þu goode Lijfsens HErra, Gnoogt Fagnadarens gef mier þar, Glede og Hvijld til Eilijfdar, Sorgar-Taar se afþerra.

Hœrste Fader, þig heidrum vier, og Hiartans Son þinn kiæra, heilage Ande, einnig þier, æd-sta Lof skulum fœra, allt þad sem hefur Andardraatt, undertake og sege þraatt: Einum Gude sie Æra. A M E N.

Morg-

Morgun Psalmur. (Sr. D. G. S.)

Ton, Hug minn hef eg til þijn.

Gud gefe oss goodann Dag, so gange allt i Hag, Giædsku þiñe sem gediast best, og Gagn vort eykur mest.

Stioorn þijn oss stidie avallt, Starf vort þu blessa allt, vondt a moot fra oss vijke burt, i Vort fare Dygd og Kurt.

Greide vorn Gang og Veg, Giædskan þijn kroptugleg, Follum og Slisum fra oss vend, Frid þinn og Naad oss send.

Christur minn JEsu kiær, Kvittunen mijn frabær, Uppgiøf Synda og Frelse fa, Fodur mier þijnum hia.

Prestsdæme priisa eg þitt, Piisl þijn er Frid-Kaup mitt, Framestada og Fyrerboon þijn, fulltrw er Hialpen mijn.

Laat mig ei flasa fram, Harlega i Synd og Skam, greidest þar øll til Gangan mijn, ad, Gud, Bod hallde eg þijn.

Dags-Piijlum Diofuls hier, DRottenn minn, forda mier, sem hann mig Otal setur a, sijdst ma eg vid þeim sia.

Bein-Brot og banvæn Foll, bid eg þau fra mier øll, Brada-Soott, Ede og deprum Deyd, DRottenn mig fram hia leid.

Hett

Heilagur Ande hijr, Hiartans Stafnbwe dijr, bw þu þier Bygd i Briooste mier, bijd eg heim til mijn þier.

Margt kann nu mijnum Hag, meinsamt til-falla i Dag, moote þvi ølln sierhvert Siñ, siert þu Gud Skioldur minn.

Sijdann þaa sofa skal Hollð, sæker mig heim mitt Kvøllð, skylldugann þier uñ Þock mig tel, þvi þu mijn geymt hefur vel.

Hæst Lof med hreinne Lund, uñ Haudur og Veralldar Grund, særeft þier Gud minn fræg-ur og trwr. Frelsa mig Raunum wr!

Kvøllð Psalmur. (Sr. O. G. S.)

Med. sama Lag.

LIJT upp mijn liwfa Ønd, lijt upp og giæt ad þier, lijt upp þvi lideñ er Lijfsens Stund, lijt hætt hvad komed er.

Ihuga ecke treg, Illsku sem framder þu, aa Glötunar breidum geckstu Veg, giæt þijn og aptur snw.

Sioa þu ad sialfañ Gud, saarlega stiggdum vid, uñvafenn er þvi Eymd og Neyd, Andar forbraut eg Frid.

Skijrnar Klæded so skiært, Skapareñ prijdde þig; giort hefur þad nu Synden svart, saart vill þad mæda mig.

Einnig athuga þad, aumlega marger Menn, hrapader munu i Heliar-Bad, helldur þu Lijfi eñ.

Af þessum Þancka þu, þeckta fær DRottens Nad, eige til Skamar ertu nu, allt eins og þeir afmad.

Mijn Sæal, þar minnstu a, minstu þess sege eg eñ: Su Hiord mun verda fundeñ fra, sem fer i Himeneñ.

Glatadra Grinda-Pijn, glooande Kvala-Kveln, hugleid þu soddann, Sæala mijn, og siaa vid Voda heim.

Ydrunar Merked mætt, mijn Sæalen taktu fyrr, ædur eñ aptur loka lætur, Lausnareñ Himna Dyr.

Eins og a Dooma-Dag, fyrer DRottne standa ætt, so bid eg Þijnum breyter Hag, sem best og mest þu mætt.

Þesse mijn Stund for-stytt, strax Ódt i burtu fer, fallvallt er Lasta Lijfed mitt, lijdur þa minst varer.

Upplypte eg Augum mijn, af instu Hiartans Root, heilage Fader, helldst til þijn, hiælp mier ad vinna a Boot.

Heyr og minn Hiartans Græat, minn HErra JEsu Christ! Andlited þitt mier lijsa læat, a Lijfsens Veg sem fyrst.

Kom Herra! Kom nu stiær, kom nu og legg mier Lid, kom, þvi Stunden mijn nu er nær, Nad veit og Hvijldar-Frid.

Værdar skal Vaggan þier, veglega tilbwen, heidurleg prijdd i Hiarta mier, hvijl þar Unn-

uſte minn.

Sonn Ydran Synda mijn, Sáalar Brwdgume minn, virduleg Sængen vere þijn, Vegſemdar Unnuſtinn.

Under-Bod Yferboot, æ ſkal aa alla Grein, Svæfillenn ſkal Audmijkten flioot, yferløgd Trwen hrein.

Elſkunnar eſſt eg vil, Aklæded vanda beſt, Bæn med Þacklætes Aſtar Yl, eg hef ſo Fadmløg feſt.

Klaar føgur roome Rauſt, rooſamt ad ſofner þu, med Lyſtum klynge Lofgiord trauſt, linne alldreie ſw.

Horfed er Hugar-Strijd, herbergiad fæ eg þig, furdu eru þijn Fadmløg frijd, frida þau allann mig.

Medañ eg mædeſt hier, i Mootgaangs Hreckia Hrijd, leidſegdu jafnann liwfur mier, Lauſnarenn alla Tijd.

Mitt þegar Maaled þver, milldaſte Hyrder minn, bid eg þaa tale i Briooſte mier, bleſſadur Ande þinn.

Vere æ Vernden mijn, volldugа Nafned þitt, einkannlega þaa Æfen dvijn, wthlauped Skeid hefmitt.

Þier, Fader, i Fridar Hond, fel eg nu Anda miñ, leyſt hefur þu mijn Laſta-Bond, [illegible] mig Himeninn.

Herra gef Hvijld og Roo, Hollded mitt ødleſt

lest þa, Ondena laat A l p h a og O, ætijd þier lifa hia.

Laat mig a Lijfsens Veg, lioma allt eins og Sool, so sama G l o r i a synge eg, fyrer sign uduim Lambsens Stool.

Fyrer Nadar Nafned þitt, nu bid eg, heyt þu mig, ad þier tak Aſtar Offred mitt, Amen, so lofe eg þig.

Bænar Vers til Alyktunar.
(Sr. M. E. S.)

Ton, Um̃ Dauðann gef þu Drottenn mier.

HErrN Gud! Eg veit ad mier eitt Sinn, simune ásett ad deya, enn nær Lijfs kemur Enderinn, eingenn kann fra ad segia, þu goode Fader, þad er vijst, þinne Alvitsku hulid sijdst, hvad leinge hier skal þreya.

Þier mijn sijdarsta ef þesse Stund, þecknast ad vera fyllde, eg er tilreidu a alla Lund, Elsku Faderenn millde, ad lifa og bregda Lijfsens Vist, i lifande Trw a JEsum Christ, so ef þu siaalfur villder.

Blessade Gud! Eg beide þig, og bliwgu med Hiarta kalla: Oforvarandes yfer mig, ecke laat Daudann falla, so ad ei deye Syndum i, og Saalar Fordiorfun bijde af þvi, sijdann um̃ Eilijfd alla.

Veittu eg þecke Broten blind, og blygdast

fyrer þau mege, grææte og hate giörda Synd, gleymast læt slijkt alldreie, so ad hun fyrer Siooner mier, setiest ecke þa Tijmenn þver, æ hinum effsta Dege.

Gef mier Ydrunar Gyrnd og Frest, Geda uißbreittu mijnu, so ad Hugganen bijtest best, af blessudu Orde þijnu, og Fyrergefning fææ þa, ferlegum Synda Brotum æ, enn hitte ei Hefnd og Pijnu.

Þinn blessada Anda, bid eg þig, burt-tak fræ mier alldreie, yfergef helldur ecke mig, æ mijnum Tæara-Vege. Mitt Hiarta bæde og Hiartans Traust, hiartkiære Fader, efalaust, þier er Okunnugt eige.

Lættu mig deya, þægur þæ, þinn hier Vilie til stendur, sætt og roolega, enn sie eg fræ, Syndum ollum frij-keñdur; Sijdarsta verde Munnsenns Mæal: Medtak O JESU! leysta Sæal, i þijnar Hiælpar Hendur. A M E N.

Registur.

A.

B

D

E.

Guid

Med

Pila

Til